by Google

4 - 8 - 14

Pa. C

Digitized by Google

4 - 8 - 14

Digitized by Google

D. *AUGUSTI CHRISTIANI BORHECK*
HISTOR. ET ELOQ. IN REGIA DUISBURGENSI RHENANA ACADEMIA PROF. PUBL. ORD.

APPARATUS
AD
HERODOTUM
INTELLIGENDUM ET INTERPRETANDUM.

Volum. I.

Chronologia & Crisis Herodotea.

LEMGOVIAE,
in Officina Libraria Meyeriana 1795.

5. 8. 15.

Google

De
Chronologia Herodotea.

Rerum in *Herodoti Musis* memoriae proditarum multitudo & varietas chronologiam, uius ope lectores tempora, quibus evenerunt, ecte dignoscere, seriemque factorum connetere possunt, desiderat, non enim Graecoum solum, pro libertate sua contra Persas pugnantium, sed omnium paene populorum, unc temporis cognitorum, historias in opere uo conscripsit pater ille Historiarum Halicaraassensis. Quum vero nemo, inter omnes Heodoti interpretes, temporum eius rationes meus doctiusque illustrare & explicare tentavit *archerio*, Francogallum hunc doctissimum, qui mnes longe post se reliquit, in chronologia Ierodotea explicanda potissimum sequi statui-

mus, eiusque de chronologia Herodoti libellum, *Franckiana*, quae *Larcherio* non innotuit, temporum ratione auctum, &, ubi opus fuerit, emendatum, hic placuit subiungere.

Caput I.

de Chronologia Aegyptiorum.

Aegyptiorum chronologia vix caput ullum intricatius est omni historia orbis antiqui, & qui in ea explicanda sudarunt viri eruditi, praecipuam in eo operam suam collocarunt, ut ejus cum Hebraeorum libris sacris consensum ostendere tentarent, ideoque immensam illam seculorum & regum seriem, ab initio regni ad Cambysin, ut fabulosam contemnere eamque praeterire non dubitarunt. Sed haec quidem si Hebraeorum suis in relationibus Aegyptiacis auctoritatem statuamus divinam, ratio facillima; at iis, qui hanc negant, quis poterit probare? Et ipsis Hebraeorum libris in auxilium vocatis, incorruptis & genuinis aliis destituti monumentis, non dicam certam, ne certitudini quidem proximam Aegyptiorum chronologiam restituere nunquam poterimus. Quare quam brevissime varia doctorum virorum, tam veterum quam recentiorum, eam illustrandi pericula, enarrare, Herodoteam temporum rationem, quantum quidem fieri poterit, explicare, & cum Hebraeorum monumentis comparare tentabimus.

§. 1.

de vetustis Aegyptiorum annalibus.

Exstat quoddam *chronicon vetus Aegyptiacum*, cuius

ıius auctor ignotus est. Memoratus a *Syncel-*
[1]), & Alexandri Magni seculum non superat.
d Nectanebum id descendit, qui quindecim
ıte Aegyptum a Macedonibus superatam regna-
it annis, & fortassis multo post hunc eventum
:riptum videtur. Perierant iam veteres Aegy-
tiorum annales, lingua, in qua, quae tunc
ıpererant reliquiae, scriptae erant, tempori-
us Macedonicis vulgaris iam esse desierat, &
paucis, vixque recte, intelligebatur. Fontes
uoque, e quibus sua hausit chronici auctor,
on indicavit, quod fidem eius merito reddit
ıspectam. Sed quisquis ille fuerit, de chro-
ographia eius haec tradidit *Syncellus* [2]).

*Φέρεται γὰρ Αἰγυπτίοις παλαιόν τι χρονογρα-
εῖον (ἐξ οὗ καὶ τὸν Μανεθῶ πεπλανῆσθαι νομίζω)
ερίεχον λ΄. δυναστειῶν ἐν γενεαῖς πάλιν ριγ΄. χρόνων
πείρω, ἐν μυριάσι τρισὶ, καὶ ϛφκέ. πρῶτον μὲν
ῶν Αὐριτῶν, δεύτερον δὲ τῶν Μεστραίων, τρίτον δὲ
ἰγυπτίων· οὕτω πῶς ἐπὶ λέξεως ἔχων.*

*Θεῶν βασιλεία κατὰ παλαιὸν χρονικόν. Ἡφαί-
ς χρόνος οὐκ ἔστιν· διὰ τὸ νυκτὸς καὶ ἡμέρας αὐτὸν
αίνειν. Ἥλιος Ἡφαίστου ἐβασίλευσεν ἐτῶν μυριάδας
ρεῖς. ἔπειτα Κρόνος φησὶ, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες θεοὶ
ώδεκα ἐβασίλευσαν ἔτη, γτπδ΄. ἔπειτα ἡμίθεοι βα-
λεῖς ὀκτὼ ἔτη σιζ΄. καὶ μετ᾽ αὐτοὺς γενεαὶ ιέ. Κυ-
κοῦ κύκλου ἀνεγράφεισαν, ἐν ἔτεσι υμγ΄. Εἶτα
ανιτῶν ιϛ΄. δυναστεία, γενεῶν ή, ἐτῶν ρύ. πρὸς οἷς
΄. δυναστεία Μεμφιτῶν, γενεῶν δ΄, ἐτῶν ργ΄. μεθ᾽*

1) Chronogr. p. 51. edit. Parif. & p. 40. edit. Venet. 1729. fol.
2) l. l.

ὓς ιη' δυναστεία Μεμφιτῶν, γενεῶν ιδ', ἐτῶν, τμη'. ἔπειτα ιδ' δυναστεία Διοσπολιτῶν, γενεῶν ε' (ἐτῶν) ρυδ'. εἶτα εἰκοστὴ δυναστεία Διοσπολιτῶν γενεῶν η', ἐτῶν σκη'. ἔπειτα κα' δυναστεία Τανιτῶν, γενεῶν ϛ', ἐτῶν ρκα'. εἶτα κβ' δυναστεία Τανιτῶν, (γενεῶν) γ', ἐτῶν μη'. κγ'. δυναστεία Διοσπολιτῶν, γενεῶν β', ἐτῶν ιθ'. εἶτα κδ'. δυναστεία Σαϊτῶν, γενεῶν γ', ἐτῶν μδ'. πρὸς οἷς κε' δυναστεία Αἰθιόπων, γενεῶν γ', ἐτῶν μδ'. μεθ' ὓς κϛ'. δυναστεία Μεμφιτῶν, γενεῶν ζ', ἐτῶν ροζ'. καὶ μετὰ τούτους κζ' δυναστεία Περσῶν ε'. ἐτῶν ρκδ' . . . . ἔπειτα κθ'. δυναστεία Τανιτῶν, γενεῶν *, ἐτῶν λθ'. καὶ ἐπὶ πάσαις λ' δυναστεία Τανίτου ἑνὸς ἔτη ιη'. h. e.

„Vetus enim quaedam chronographica descriptio fertur apud Aegyptios, qua Manethonem in errorem adductum existimo, quaeque triginta principatuum per generationum 113 seriem immenso quodam temporis spatio, annorum videlicet myriadum trium & 6525 distributionem complectitur: ac primo quidem Auritarum, secundo Mestraeorum, ac demum Aegyptiorum narrationem hoc fere modo instituit.

Deorum regnum iuxta vetus Chronicon.

Vulcani tempus, quod interdiu noctuque appareat, haud assignatur. Sol Vulcani filius myriadibus annorum tribus regnavit, tum Saturnus, inquit, ac reliqui duodecim dii regnum tenuerunt annis 3984 deinde Semidei reges fuerunt octo, annis 217. Post hos familiae quindecim Cynici circuli recensitae sunt annis 443. mox Tanitarum principatus 16, generationibus

us 8, annis 190 stetit: cui 17 principatus Memhitarum, familiarum quatuor, annis 103 accessit: hosque principatus Memphitarum 18, imiliarum 14, annis 348 sequutus est: Postmoum Diospolitarum 19 principatus, familiarum , anni 194 ac tum principatus 20 Diospolitaum, familiarum 8, annorum 228. mox etiam rincipatus 21 Tanitarum, familiarum 6, anis 121. insuper principatus 22 Tanitarum, familiarum 3, annis 48. ad haec principatus 23.)iospolitarum, familiarum 2, annis 19. postac principatus 24 Saitarum, familiarum 3, anis 44. his adiungitur principatus 25 Aethioum, familiarum 3, annis 44. quibus successit principatus 26 Memphitarum, familiarum 7, nnis 177. successit 27. principatus Persarum 5, nnis 124. . . . His addendus 29 principatus, imiliarum * annis 39. quibus tamquam cumuis accedit 30 principatus Tanitae unius, anis 18."

Deorum & Semideorum sive Heroum regna iginti duo continent generationes & 34201 anos. Triginta Dynastiae comprehendunt geneationes septuaginta, exceptis tam quinque rioribus, qui non denominatae sunt, Dynaiis, & generationibus duodetrigesimae Dynaiae, quam omnem vel praeteriit auctor, vel uae librariorum incuria e codicibus exsulavit. lumerantur igitur anni 2140, excepta tamen uodetrigesima Dynastia, quae quidem annos 84 *Larcherio* durasse videtur, quia, numerum lum si vel 2140 annis, vel 34201 addamus, immam 36525 annorum accipiemus. Regum rgo Dynastiae per 2324 annos durarunt. o

Chronico isto ad Nectanebum usque, qui quindecim annos ante Aegyptum ab Alexandro Magno domitam regnavit, descendente, primus Aegyptiorum rex anno 2043 periodi Julianae, (Period. Jobel Franck 1511.) ante aeram Christianam 2671. regnasse dicitur, quae quidem temporum ratio neque cum Hebraeorum neque cum Graecorum historiis convenire videtur. Docuit tamen *Franckius* [1]) noster, chronologorum facile princeps, Chronographon hoc vetus cum chronologia biblica Jobelea probe convenire, idque pretiosum antiquitatis cimelium iudicavit. Et rectissime. Priores enim quatuordecim Dynastiae, quae in hoc Chronico apud Synoellum desunt, sine dubio comprehendunt tempus antediluvianum, quo Auritae, qui in numerum Deorum ab Aegyptiis relati sunt, regnarunt. Hi in Deos & Semideos dividuntur. Dii 11985 annos Aegyptios, seu potius menses 30 dierum, qui 985 annos Julianos faciunt, auctore Manethone, regnarunt. Semidei, eodem Manethone referente, 2615 Aegyptios, qui 215 Julianos efficiunt, annos regnarunt. Utrisque igitur 14600 Aegyptiorum vel 1200 Julianorum annorum series tribuitur. Apprime igitur convenit haec vetusta Aegyptiorum chronologia cum Diodoro Siculo, qui Deos & Semideos 1200 Annos regnasse dicit. Convenit etiam cum ipsius Sacrae Scripturae calculo. Quodsi enim ab Adamo ad Vulcanum usque,

1) Nov. Syst. Chronol. fund. Goettingae 1778. f. §. CII. p. 180 sqq.

ſque, qui ſine dubio eſt Tubalcainus, 455
ınos numeres, & huic numero addas 1200,
ervenies ad annum diluvium antecedentem
655, quo haec proſapia ſubmerſa eſt. Con-
enit etiam hoc cum periodo Cynica 1440 an-
orum, quae cum periodo Jobelea, ſeu pri-
ıordio mundi incipit, & cum illa pari paſſu
rocedit. Haec enim periodus cum ſerie du-
um priorum, qui Dii nominantur, anno 1440
lauditur, & cum Semidiis denuo incipit. At-
ue hanc *Franckius*, cum Cenſorino, putavit
ıtionem eſſe, quare Dynaſtia decima quinta in
hronico ab hac periodo denominetur cynica,
uippe quae 215 annos ante diluvium incepit.
ertinent vero etiam ad hanc Dynaſtiam Me-
raei, a Mizraimo, Chami filio, ita dicti, qui
oſt diluvium Aegyptum incolere coepe-
ınt, & per annos 443 ibi regnarunt. Atque
os eſſe putat *Franckius*, qui in tabula Manetho-
is ad Dynaſtiam decimam quartam referuntur,
: *Xoitae*, fortaſſe a *Sothi*, ſidere caniculari,
icti, a quo ſidere haec periodus nomen *cyni-*
ıe tulit. — Quod ad ſummam in Chronico pro-
oſitam 36525 attinet, quae multis offendiculo
ıit, ea non annos Julianos, aut alios quos-
umque annos proprie dictos, ſed tantummodo
ıenſes triginta dierum definit; qui, ut a *Fran-*
:io demonſtratum eſt, accurate 3000 annos
ulianos completos faciunt, & tempus, a Vul-
ano ad ultimam usque Dynaſtiam praeterlap-
ım, comprehendit. Nam 36000 menſes 30
ierum aequales ſunt 3000 annis 360 dierum, &
6525 eiusmodi menſes accurate 3000 annos Ju-
anos exaequant. Obſervavit etiam doctiſſimus

 iſte

iste noster chronologus, hunc numerum esse *periodum cynicam magnam*, quae cyclos caniculares 1461 & 1440 vicies quinquies in se continet. Si enim 1461 per 25 multiplices, habebis 36525; & 1440 multiplicatis per eundem numerum, habebis 36000, qui est magnus ille annus Platonicus, quo, uti prisci putarunt, totum systema coeli ab ortu ad occasum volutetur, atque ad primum punctum redeat, qua de re Aegyptii hanc periodum ἀποκατάστασιν κοσμικὴν nominarunt. — Haec *Franckius*.

§. 2.

De Manethone.

Manetho, Sebennyti summus sacerdos, & sacrarum ibi tabularum custos, Ptolomaei Philadelphi iussu historiam Aegypti composuit, quam Hermetis Trismegisti sacris e libris hausisse dixit [1]. Opus hoc periit; sed Manethonis chronologiam Julius Africanus & Josephus contra Apionem [2] conservarunt, quorum quidem postremus fragmentum, decimam octavam, & undevigesimae Dynastiae duo reges priores continens, libro suo inseruit. Dynastiae decumae octavae reges tribuit quinque, duasque reginas, qui 340 annos & 7 menses regnarunt. Julius contra Africanus [3] hac eadem in Dynastia reges numerat sexdecim, reginarum nulla facta

1) Syncelli Chronogr. p. 40. edit. Paris. p. 31. edit. Venet.
2) lib. I. §. 15.
3) Syncelli Chronogr. p. 69. 70. 72. Paris, & p. 55. 56. 57. Ven.

ıcta mentione, quos sexdecim reges 284 annos
:gnum tenuisse dixit, quae quidem Juliana
omputatio 56 annos & 7 menses a Josephina
iffert. Seculum quo vixit floruitque Manetho,
uamquam suspectum nobis reddat eius testi-
ıonium, silentio tamen praeterire non possum,
dem suam Julium haud parum laesisse, regem
num dum plane omisit, annosque septemde-
im horum regum deminuendo corrupit. Patet
nim clarissime, annorum numerum 340, quos
)ynastiae duodevigesimae regibus tribuit Ma-
etho, verum, vel ad veritatem proxime ac-
edentem esse, Juliumque Africanum a regula,
uam in computandis generationibus sequi sole-
ıus, haud parum aberrasse.

Plura nunc de Manethone dicere supersе-
emus, ex his enim, duodevigesima de Dyna-
:ia iam disputavimus, Julii Africani ceteris
uoque in Dynastiis fidem valde suspectam esse,
atet.

Manethonis scripta scaturire mendaciis, &
d instar Berosi Babylonii ficta multa pro veris
b eo vendita esse, auctor est Syncellus[1]). Con-
edamus: at Syncelli temporibus Manethonem
uis umquam mendacii poterit convincere! Et
ostris tamen nemo dubitat, eum scriptorem
icere fabulosum, cuius fide nulla, vel minima
ignae sint relationes! Quod quidem nemo ma-
is studuit evincere atque probare, *Meinersio*
ioettingensi Philosopho doctissimo [2]), cui no-
vissimus

1) Chronogr. p. 16. Paris. p. 13. Ven.
2) in Specimine historiae religionis veterum popu-
lorum,

vissimus Herodoti translator *Degenius*[1]) assensit. Probare scilicet conatus est *Meinersius*, ipsum fateri Manethonem, se non modo fontes nullibi existentes, sed & impurissimos exhausisse, qui Agathodaemonis cuiusdam Hermetica scripta, rumoresque & incertissimas fabulas exscripsisse dicat; ipsisque Manethonianis e fragmentis, quae apud Josephum leguntur, ostendere tentavit, Aegyptium historicum facta narrasse vero maxime dissimilia, & sibi ipsis, sacrisque Hebraeorum libris repugnantia, Deos eum finxisse Aegyptiis ignotos, patriosque cum Graecis confudisse mythos, omnem denique consensisse antiquitatem. Manethonem historias mentiri haud erubuisse: His tandem colligit ex argumentis, Manethonem fide nulla dignum esse historiarum scriptorem. —

At iustum in iudicium auctorem hunc vocare quis potest, cuius de scriptis paucissima tantum, eaque non minimum corrupta & depravata nobis remanserint fragmenta? E mutilato eius varieque descripto opere, dissensum Aegyptii chronographi Hebraeorum a libris quis evincet? Et dissensus iste, qui inter eos esse videtur, maxime permovit eruditos ad Aegyptium hunc condemnandum! Fortassis iniuste. *Gattererus*[2]) enim, quem historiarum patrem

lorum, in primis Aegypt. Goettingae 1775. germanice edito, p. 105 - 128.

1) Herod. 5 B. p. 9. & 11 ad Chron. Herod. Larcher.

2) in Historia orbis terrarum germanice edita Goettingae 1785. I Parte p. 217 & 404 &c.

·em iure possumus appellare, Dynastias Maethonis intricatas felicissime videtur extricasse, iusque fidem defendisse. Docet vir hicce summus, difficultates in Manethonis reliquiis eiusque dynastiis interpretandis ex mutilatione, vaiaque operis sui depravatione oriri, quod minime integrum, sed valde corruptum per Syncellum ad nos venit, qui seculi octavi Christiani auctor sua ex Africano, quarti seculi scriptoe, excerpsit, qui iam Eusebium, tertio seculo florentem, descripserat. Et quis hosce scriptores Manethonem ex ingenio suo non corrupisse, sed religiose, quae is tradiderat, narrasse evincet? Dynastiarum Manethonis tempora ordinemque si perscrutando detexerimus, quae scilicet non sibi succedentes omnes sed ex parte coaevae fuerunt; tunc regum eorum, de quibus alii scriptores Graeci, ut Herodotus & Diodorus, de quibus Hebraeorum sacra monumenta quaedam digna memoriae tradiderunt nomina, locum facile suum invenient. Non alienum igitur nobis Gatterianam σύνοψιν tabularum Manethonianarum hic transcribere visum est.

A. M.

A. M. Franck	Thinites	Diospolitae	Memphitae	
1809	Init. circ. 1809	Init. circ. 1809		
	8 Thinit. 253	17 Diosp. 59	Init. circ. 1829	
		1868	9 Memph. 214	
		7 Diosp. 160		
		2028		
		60 Diosp. 184	2045	
			8 Memph. 284	
Abraham in Aeg. 2084	Finis circ. 2062			
Joseph. Pharaonis Legatus 2281		Finis circ 2212		
Jacob. in Aeg. 2298	Thinites			
† 2315			2327	
			6 Memphi 203	Hycsos vel Pharaones pastores
Joseph.	Init. circ. 2327			
† 2361	9 Thinit. 302	Diospolitae		
		Init. circ. 2380		Init circ 2415
		43 Diosp.		6 Phoenic. 284
		& 43 Pastores 153		(76 Xoitae
		2533	2530	& 32 Graeci
Moses natus 2619		16 Diosp. 263	70 Memphi, 70 Dies.	Pastores reg. temporibus Hycsos)
Cecrops 2624			27 Memphi. 146	
	Finis circ. 2629			
				Exitus

Exitus
raelita-
n 2699
anaeus
eris circ.
838

robeam
1215

anefar
herib,

Elephantin.

Init. circ. 2629
9 Eleph. 248
Finis circ. 2877

Aethiopes

Init. circ. 3430
3 Athiop.
Sabbacon 8
Sevechus f.
So 14
Taracus f.
Tirhaka 18
Finis circ. 3490

6 Diosp. 2796 209
Obelisci conditi
3005
12 Diosp. 178
Piramydes condisae
Finis circ. 3183

Heracleotae

Init. circ. 3265
19 Heracl. 185
Finis circ. 3450

Saites

Init circ. 3502
9 Saites.
primus 7
secundus 6
tertius Nechao 8
quartus Psammetich Dodecarcha 15
3538

Finis circ 2676

Heracleotae

Init. circ. 2699
4 Heracl. 100
Finis circ. 2799

Tanites

Init. circ. 3184
7 Tanit. 130
secundus Susen f. Sifacus
Finis circ 3314

Tanites

Init. circ. 3413
4 Tanit,
3 primi 58
quartus & ultimus Zes Herodoti Sethon 31
Finis circ. 3502

Finis circ. 2699

Bubastites

Init circ. 3314
9 Bubast. 120
Finis circ. 3434

Saitae

Init. circ 3444
1 Saites Boochoris 6
Finis circ. 3450

Quin-

Scythae	Quinque reliqui Saites omnem tenuere Aegyptum Psammitichus (Dodecarcha 15 Rex Aeg. 39 in universum 54 annos -	3538
		39
Nabopalesar	Nechao II s. Necus -	3577
		16
	Psammuthis s. Psammis -	3593
		6
Nebucadnezar	Vaphris (Apries) s. Hophra	3599
		24
	Amosis s. Amasis -	3623
		42
	Psammenitus 6 menses -	3665
	8 Persae	
	Cambyses - -	3665
		3
	Magi 7 menses -	3668
	Darius Hystaspis -	28
	Xerxes] - -	3696
		21
	Artaxerxes Longimanus -	3717
		40
	Xerxes II. 2 menses	3757
	Sogdianus 7 menses -	3758
		19
	Darius Nothus - -	3777

1 Sai-

rta- erxes Ine- mon		**1 Saites**	
	Amyrtaeus		3777
			6
			3783
		4 Mendesii	
	Nepherites		3784
			6
	Achoris		3790
			13
	Psammuthis		3803
			1
	Anapheritus 4 menses		3804
		3 Sebennytae	
	Nectanebus I		3804
			18
	Teos s. Tecos		3822
			2
	Nectanebus II		3824
			18
			3842
		3 Persae	
	Artaxerxes Ochus		3841
			3
	Arses		3844
			2
	Darius Codomannus		3846
Alexander M.			4
			3850

Franckius 1) quoque novi ſyſtematis chronologici conditor ſollertiſſimus, pretioſum antiquitatis monimentum has tabulas Menethonis iudicavit, quae *certam aeram Aegyptiacam* exhibeant, quae cum annis periodi Jobeleae, ſeu mundi, aequaliter procedit, & cum chronologia ſacra quam accuratiſſime collineat. Huc usque nemo auſus eſt, addit, has tabulas pro aera uſurpare, partim quia a quibusdam pro Chao confuſo habitae; partim vero, quia cum nullo alio ſyſtemate chronologico comparari potuerunt: Quos tamen Gordios nodos duumviri excellentiſſimi, *Gatterer* & *Franckius*, feliciſſime ſolverunt, quorum videſis ſcripta laudata.

§. 3.

De Julio Africano.

Julius Africanus, Emmaunte, quae poſtea Nicopolis dicta, Paleſtinae oriundus tertio Chriſtianorum ſeculo, Antonino Heliogabalo & Alexandro Severo Imperatoribus, floruit. Opus huius praecipuum eſt Chronographia, quae 5721 annos a mundi noſtri primordiis ad conſulatum usque Annii Grati & Claudii Seleuci comprehendit, ideoque ad annum usque Chriſtianum 211 perducta fuit. Periit quidem Julii chronographia, particulae tamen eius ab Euſebio, Syncello, Joanne Malala, Theophane, Cedreno, & ab auctore chronici paſchalis ſive Alexandrini operibus ſuis inſertae ſunt.

Julius

---

1) Nov. Syſt. Chronol. Goetting. 1778. fol. §. CX. p. 190.

Julius Africanus 26 numeravit Dynaſtias, quae in Agypto ad Cambyſis usque expugnationem regnaruut. Prima Dynaſtia continet reges octo, annosque 263. Secunda, ſeptem reges, annosque 224. Tertia reges novem, annosque 214. - Quarta item novem reges, ſed annos 284. Quinta iterum novem reges, annos vero 2 8. Sexta ſex reges, & 203 annos. Septimae ſeptuaginta reges tribuit, quorum quisque unum ſolum diem regnaſſe dicitur; omnesque igitur menſes 2, dies 10. Octava continet viginti ſeptem reges, annosque 146. Nona undeviginti reges, annos 409. Decima item reges undeviginti, annos autem 183, Undecima reges ſexdecim, annos 43. Duodecima ſeptem reges, 160 annos. Decima tertia reges ſexaginta, annos 184. Decima quarta apud Syncellum non invenitur Dynaſtia, ſed Euſebius, qui eam ſervavit, numerat reges ſeptuaginta ſex, annosque 124. Decima quinta ſex continet reges, 284 annos. Decima ſexta reges triginta duo, 518 annos. Decima ſeptima octoginta ſex reges, 153 annos. Decima octava ſexdecim reges, 284 annos. Decima nona ſex reges, 204 annos. Vigeſima reges duodecim, annosque 135. Vigeſima prima ſeptem reges, 130 annos. Vigeſima ſecunda novem reges, 116 annos: Vigeſima tertia quatuor reges, 89 annos. Olympias prima primo ſub rege huius Dynaſtiae Petubate celebrata. Vigeſima quarta unum tantum regem habuit Dynaſtia ſex annos regnantem. Vigeſima quinta tres reges quadraginta annos regnantes. Vigeſima ſexta novem reges, quibus 150 anni ſex menſes tribuuntur.

Africanus, ut auctor est Syncellus[1]), computationem sacram Hebraeorum cum Aegyptiaca consentientem reddere sibi proposuerat. Videamus quo successu!

1) Numeravit primo 532 reges viginti sex in dynastiis, quibus 5826 annos 8 menses & 10 dies tribuit. Psammacherites, quem, postquam sex menses regnaverat, Cambyses devicit, Herodoto est Psammenitus. Is 525 annos ante aeram Christianam victus, captusque est. Qui numerus si addatur 5826 annis, Menetis regnum in annum ante Christum natum 6351 incidit. Quodsi autem orbis terrarum, ex opinione Graecorum, quos sequitur Julius Africanus, tantum 5500 annos ante Christum natum creatus dicitur, hac sua ex computatione; regem hunc 851 annos ante orbem creatum regnasse clarissime apparet. Ridicula profecto fabula.

2) Dynastiae decimae tertiae sexaginta tribuit reges, qui 184 annos regnasse dicuntur. Sequenti dynastiae decimae quartae septuaginta sex reges assignavit, qui totidem annos, 184 scilicet, regnum tenuerunt: decimae tandem septimae dynastiae octoginta sex reges tribuit, qui per 153 tantum annos regno potiti sunt. Tam pauci regiminis anni, & tot reges omni veritati repugnare videntur. Accedit his, septuaginta reges dynastiae septimae, septuaginta tantum dies regnasse. Quis umquam talia credet? Veritatem huius relationis defendere qui vel-

1) Chronogr. p. 53. 54. Paris. p. 42. 43. Venet.

let, reges hosce se invicem trucidasse, deque io deiecisse affirmet, necesse est. Talium torum nulla profecto mentio ullius in gentis toria legitur!

3) Primam Olympiadem sub Petubate pot. Si in primum regni Petubatis annum inlisse eam putemus, in 3938 annum periodi lianae, (3406 Jobel. Franck) qui est 1776 anaeram Christianam, ea incideret. His annis ldita regnorum sequentium summa, Aegyptus Cambyse subiugata foret anno Juliano 4223, 3691. Jobel. Franck.) qui est ante Christum 491, ui computationi fide dignissimi contradicunt criptores; qui hanc expugnationem anno Juano 4189, (3657. Jobel. Franck.) ante Christum 525 anno, ideoque 34 annos prius accilisse testantur. Quodsi autem Olympiadem primam in ultimum sive quadragesimum, vel lium quendam eius regni annum incidisse diceremus, tot annos serior accidisset illa expugnatio, quod veritati historicae multo magis adhuc contrarium est.

§. 4.

De Eusebio.

Chronicon Eusebii in duo divisum est libros, quorum in primo e Manethone & Julio Africano de regibus Aegypti excerpta inter alias res tradidit auctor, qui Manethonem fortassis e Julio tantum Africano cognosceret, ipsumque opus eius non consuleret. Utroque hoc tam Manethoniano quam Juliano libro perdito, de Eusebii in excerpendis iis fide & diligentia nemo nunc diiudicare potest.

 Liber

Liber secundus Eusebianus canonem continet chronologicum a primo Abrahami anno incipientem, qui quidem annus secundum hunc scriptorem, Hebraeorum calculum probantem in annum orbis 1948 incidit, & cum anno Juliano 2678, (2145 Jobel Franck.) vel 2036 ante aeram Christianam, congruit. Decima sexta tunc temporis in Aegypto regnabat dynastia Vigesima sexta, Cambyse Aegyptum expugnante, finita, anno Julianae periodi 4170, (3638 Job. Fr.) ante Christum 544 hoc est undeviginti annos ante quam revera finita est. Undecim igitur eius Dynastiae Aegyptiaco regno per annos 1492 praefuerunt. Eusebius num Julianam praecedentium quindecim dynastiarum computationem probaverit, ignoramus, quod si hanc probasset, regni Aegyptiaci initium secundum Hebraeorum, quibus assensit Eusebius, computationes, 401 annos, 2 menses, 10 dies ante orbem conditum collocasset.

Ad annos regni quorumdam regum quod attinet, differt Eusebius interdum a Syncello, sibique ipse contradixit, nam de una eademque re chronicon eius & canon chronologicus non raro varia sibique contraria proponunt.

§. 5.

De Syncello.

Georgius Syncellus, Tarentinus, monachus & Patriarcha Byzantinus, vixit seculo post Christum natum octavo. Operam is & diligentiam suam chronologiae dicavit, lucubrationes superiorum, qui hoc in studio occupati fuerant, studiose evolvit, & a mundi primordiis ad Dio-

Diocletiani tempora chronographiam composuit. Qui cum animadvertisset Julii Africani computationem, Aegyptiacam in primis, instituto eius, Aegyptiorum & Hebraeorum annorum seriem consentientem reddere, minime favere, huic malo mederi volens, maximam horum regum partem resecavit, nec plures, quam octoginta sex retinuit, quorum Menes erat primus, ultimus Amosis. Mortuo hoc, secundum Syncellum, anno periodi Julianae 4211, (3679. Job. Fr.) ante Christum 503, si addideris annos in regno antecessorum suorum, Menetem, horum regum primum, anno Julianae periodi 1990, (1457. Job. Fr.) ante Christum 2724 regnare coepisse invenies. Resecationes, quas ausus est Syncellus, omni privatae sunt fundamento, iisque omnes, qui de rebus scripserunt Aegyptiacis, contradixere. Sine ulla auctoritate, nec alia de caussa, nisi ut Aegyptiacam cum sacra Hebraeorum historia conciliaret, dynastias istas reiecisse nobis videtur Syncellus.

Eratosthenes [1]), Ptolemaeo Evergete vel Epiphane iubente, regum Aegypti annales collegerat, resque eorum e variis Aegyptiorum libris excerpserat: Apollodorus quoque in Chronographia sua locum iis assignaverat. Sed proh dolor! his de operibus nil nunc nobis reliqui est. Syncellus tantum nomina & durationem regni eorum regum triginta & octo, qui sedem

 suam

1) Syncelli Chronogr. p. 91 & 147. Paris. p. 72 &c. edit. 117. Venet.

ſuam Thebis habuerant, & his a chronographis memorati fuerant ſervavit, quorum Menes principem tenet locum. Eſt hic ſine dubio idem ille rex, quem Julius Africanus, Euſebius & Syncellus primum in Aegypto regnaſſe referunt. Syncellus autem, cuius calculos regum haec ſeries turbaret, regem hunc Aegypti a rege huius nominis Thebano diverſum fuiſſe ſuppoſuit, & illum anno orbis 2776, qui reſpondet anno Julianae periodi 1990, (h. e. 1457 Job. Fr.) ante Chriſtianam aeram 2724, hunc vero anno orbis 2900, qui eſt Julianae periodi 2114. (1611 Job. Fr.) & ante Chriſtum 2600 regnare coepiſſe contendit, ut poſterior itaque priore 124 annorum ſpatio iunior fuerit.

Reges hos Aegypti univerſae, a regia Thebarum urbe, in qua ſedes imperii tunc erat, Thebanos appellatos eſſe, certum nobis videtur. Pluribus autem poſt Menetem ſeculis Uchoreus [1]) rex urbem Memphim condidit, vel potius ampliavit & exornavit, & inde ab hoc tempore regum plures, Thebis relictis, ſedem ſuam Memphi fixerunt, omnesque qui Uchoreum praeceſſerant reges, quorum ſexaginta novem fuiſſe refert Diodorus [2]), ideo Thebarum dicti ſunt reges, quia Thebis habitarant, quod fortaſſis & nonnulli ſequentium fecere.

Syncellus igitur animadvertens, ſi reges hos reciperet, ſe tunc Aegyptiorum reges 1075 annos ſecundum calculos ſuos, vel ſecundum generatio-

1) Diodor. Sic. lib. 1. §. 50. p. 59. edit. Weſſeling.
2) l. l.

nerationum regulam 1267 potius annos, antiquiores reddere deberé, eos tamquam inutiles reiicere fatius duxit [1]). Menetem enim in annum orbis 1509, qui eft Julianae periodi 723. (190 Job. Fr.) & 3991. ante aeram Chriftianam, ideoque 723 annos ante diluvium Noachidicum ponere debuiffet, diluvium enim anno orbis 2241 accidiffe computavit, qui eft 1456. periodi Julianae (923 Job. Fr.) & noftram ante aeram 3258. Eandem etiam ob cauffam regum Thebanorum aliorum 53 nomina, quos in Apollodori invenerat chronographia, fuppreffit, quia hos fi recipere voluiffet, rex primus 240 annos ante orbem conditum fecundum fuam, & 1023 fecundum Petavianam temporum doctrinam regnare debuiffet.

Syncellus feriem regum Aegyptiorum, quam in duabus iftis chronographiis invenerat, fi modo religiofe defcripfiffet, & fuas tantum animadverfiones criticas iis addidiffet, quae fuerint Aegyptiorum de gentis fuae antiquitate opiniones, ex his colligere, collatisque Herodoti & Diodori Siculi cum illis opinionibus, quae propius ad veritatem accederet, diiudicare poffemus.

§. 6.

De recentioribus quibusdam temporum doctrinis.

Petavius [2]) Aegyptiorum origines regumque dynaftias a Julio Africano & Eufebio defcriptas, B 5 fabu-

1) Chronogr. p. 147. fub fin. edit. Parif. p. 117. Venet.

2) De doctrina temp. lib. 10. cap. 17.

fabulas & figmenta, nulla doctorum virorum cura & attentione digna, iudicavit, & haec omnia in canone suo chronologico ne verbo quidem attigit.

Marshamus, temporum investigator doctissimus, Petavio haud assensit, sed non minore Hebraeorum librorum sacrorum reverentia & veneratione incensus, quam eruditissimus iste Socius Jesu, reges hos Aegyptiacos ex parte coaevos fuisse, & uno eodemque tempore variis in urbibus Aegypti regnasse, opinatus est, & sic ordinando dynastias, omnem inter Aegyptiacam historiam & Hebraeorum traditiones sacras dissensum sustulisse videtur. Laudabile profecto *Marshami* studium, de cuius opere eruditionis plenissimo minus iuste iudicare nobis videtur *Larcherius*. Viam sine dubio monstravit Anglus sagacissimus, implicatissimas istas Manethonianas dynastias feliciter explicandi, eumque nostratium chronologorum summi, *Gatterus* [1]) & *Franckius* [2]), sequuti sunt. Ubi enim quisque urbem condidit, tractumque terrae coluit, ibi etiam instituit regnum, ita ut tot reges essent, quot urbes, sicuti omnes apud populos antiquissimos, & apud Graecos, quoque, traditiones testantur.

Hanc *Marshamus* iniit viam. *Diodorus Siculus* refert, Menetis successores quinquaginta duo nil dignum memoratu gessisse per annos mille &

1) in Historia univ. synchron. p. 301 sqq. & in Historia orbis terrarum P. I. p. 217 & 404 &c.
2) in Systemate novo chronolog. fundam. p. 182 &c.

& quadringentos. *Herodotus*, reges ante Sesostrim regno potitos rerum suarum fama nulla claruisse, narrat. Ex his dictis collegit *Marshamus* Menetis inter mortem, & Sesostris regni initium annos istos mille quadringentos elapsos esse. Contendit porro *Sesostrim Herodoti* apud *Hebraeos Sesacum* appellari, quae tamen opinio eius nullum, nisi male intellectum Josephi [1]) locum, fundamentum habet; & Sesacus, cum in annum Julianae periodi 3747, (3215 Job. Fr.) ante aeram nostram 967 incidere videtur, Manetum anno Julianae periodi 2347, (1803 Job. Fr.) ante Christum 2367 vixisse patet. Et hoc in temporis spatio 1400 annorum, qui inter Menetem & Sesostrim elapsi sunt, omnes isti reges, de quibus Julius Africanus & Eusebius loquuti sunt, diversis in urbibus & regionibus terrae Aegyptiae regna sua, Marshami ex opinione, habuerunt.

Dubium quod contra *Marshami* ingeniosissimam hane explicationem moveri posset, motumque a *Larcherio* aliisque nostratium historicorum est, quod dynastiarum synchronismi nulla existet apud Manethonem vel eius exscriptores mentio ideoque haec explicatio fundamento desti-

---

1) Josephus, postquam de Sesaci Aegyptiorum regis contra Rehabaamum Judaeorum regem expeditione retulit, Herodotum quoque huius mentionem fecisse observat, qui solo in nomine regis errasset: *μέμνηται δὲ ταύτης τῆς στρατείας καὶ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Ἡρόδοτος, περὶ μόνον το τοῦ βασιλέως πλανηθεὶς ὄνομα.* Joseph. Antiq. Jud. lib. 7. c. 10. §. 3. p. 449.

ſtituta ſit omni, optime ſuſtulit *Summus Gattererus* [1]), animadvertens, e fragmentis Manethoniani operis, iisque valde mendoſis & corruptis, nos colligere non poſſe, eum integro in opere huius ſynchroniſmi nullam quoque mentionem feciſſe, cum veſtigia eius, ipſis in disiectis operis membris, quamquam obſcurata excerpentium culpa, adeſſe videantur.

Orignius [2]) chronologiam edidit Aegyptiacam, in qua affirmat: Aegyptum antiquitus plures in ditiones, regulis parentes, diviſam fuiſſe, quarum adminiſtratio ſatis uniformis fuerit. In omnibus hiſce regnulis, pergit, ſacerdotes quidam officium habebant annales componendi, qui, dum unaquaeque ſui iuris erat ditio, nil niſi quod ſua patria in terra evenerat, faſtis ſuis inſerere curarunt, res exteras neglexerunt.

Verum quidem eſt, Sacerdotum officium fuiſſe annalium compoſitionem. Thebae, Memphis & Heliopolis talia habuerunt collegia ſacerdotum, qui res populi ſui faſtis inſcribebant, nec vero abſimile eſt, & aliis in urbibus tales annalium ſcriptores extitiſſe. Hoc tamen extra dubium nemo ponere poterit, his a ſacerdotibus ſuarum tantum urbium & regnulorum fata annalibus ſuis inſerta, exterorumque & vicinorum fuiſſe neglecta, quod Orignius, ut ex arbitratu ſuo dynaſtias poſſit ordinare, putavit. Herodotus [3]) contradicere huic opinioni videtur, qui,

---

1) in Hiſtoria orbis, loco ſupra jam laudato.

2) Chronologie des Rois du Grand Empire des Egyptiens par M. d'Origny, à Paris 1755. 2 Voll. N. T. I. p. 34.

3) lib. 2. c. 3.

qui, poſt conſultos a ſe Memphiticos ſacerdotes de gentis ſuae fatis, ſe Thebas & Heliopolin profectum eſſe ait, ut harum quoque urbium ſacerdotes, num conſentiant, diſſentiantve cum Memphiticis relationibus, audiret, ſeque in omnibus conſentientes trium harum urbium ſacerdotes inveniſſe addit. Quodſi ſacerdotes iſti nullas, niſi urbis ſuae quisque, annales conſcripſiſſent, conſultare unos alterosve de rebus Aegypti univerſae nullius fuiſſet uſus, quippe quibus hiſtoriae tantum ditionum ſuarum cognitae erant, qui exterarum ditionem res negligere ſolebant. His *Orignium* argumentis refutare putavit *Larcherius*; nobis autem Herodoti locus iſte laudatus huic Orignii opinioni contrarius eſſe non videtur. Erant nempe Thebae, Memphis & Heliopolis urbes in Aegypto maximae atque doctiſſimae, quarum reges diverſis temporibus maiorem Aegypti partem ſibi ſubiecerant. Horum igitur urbium collegia ſacerdotum ceterarum quoque provinciarum hiſtorias cognoſſe, annalibusque eas ſuis inſeruiſſe, vero haud abſimile videtur, & ab iis Herodotus conſentientes audire potuit relationes, quas uno eodemque ex fonte hauſerant Aegyptiorum hiſtorici.

Ad Aegypti in plura regna diviſionem quod attinet, ſic de ea ſcripſit Orignius, quaſi abſconditum hucusque opus hiſtoricum, ex quo eam extra dubium omne ponere poſſet, invenerit, quod tamen ſecus ſe habere apparet. Argumenta enim eius omnia duobus e locis Manethonianis petiit, qui nil probant, & e fragmento quodam hiſtoriae, a Judaeo obſcuro, qui gen-

gentis suae legislatorem fabulis illustrare ridiculis voluit scriptae. Argumenta igitur Orignii sub examen vocemus.

Manetho [1]) narravit: „magnum obscuri cuiusdam populi exercitum venit ex Oriente Aegyptum nullo negotio superavit, *principum nostrorum partem* interfecit, ceteros vivos cepit &c.“ — Sic transtulit Manethonem *Andillius*. Sed ex Orignio quaerit *Larcherius*, si obscurus quidam populus Francogalliam invaderet, maximamque Francogallorum principum partem interficeret, num eiusmodi e relatione cuiusdam historici, Francogalliam huius irruptionis tempore plures in ditiones αὐτονόμυς divisam fuisse colligere quis posset? Accedit, inquit idem, quod ne ipsa quidem Andillii translatio fida sit. Manetho enim ignobiles, inquit [2]), sed audaces ex oriente populi de improviso Aegyptum invaserunt, eam subiugarunt sine caede, & captis magistratibus urbes inhumane cremarunt, deorum templa impie everserunt &c. — τὺς ἡγεμονεύσαντας enim regem eiusque proceres significat, de his, non de regulis loquitur auctor. Ex hoc igitur loco nemo Aegyptum tunc temporis plures in ditiones divisam fuisse, nemo potest demonstrare.

Accidere quidem potuit, nec negat *Larcherius* accidisse, tempore huius irruptionis & turbarum Satrapas quosdam regna provinciarum sua-

1) Chronologie du grand Empire des Egypt. tom. I. §. p. 39.

2) Joseph. c. Apion. lib. I. §. 14. tom. 2. p. 444.

suarum usurpasse, qui contra pastoritium hunc exercitum postea viribus coniunctis, quod innuit Manetho, pugnarunt [1]. Sed unde Orignius nobis demonstrabit, hanc regiminis formam longum per tempus durasse? unde probabit regulorum horum nomina in annalibus gentis, quasi legitimi fuerint reges, conservata & posteritati tradita? Maxime *Larcherio* vero simile videtur, antiquorum regum posteros maximam provinciarum partem obedientes retinuisse, proceresque imperii, qui turbis illis iugum de collo deiecerant, seque sui iuris fecerant, ad obsequium reduxisse; tandem his rebellibus denuo subiugatis, omnique, quam pastoritii tyranni nondum ceperant, Aegypto denuo adunata, hos omnibus viribus aggressos, devicisse, pastoresque ex omni Aegyptiorum terra, Abari urbe qua se incluserant excepta, expulisse. Res ita evenisse argumentum est, quod Manetho, non a pluribus regulis vi unita pastores expulsos esse, ait, sed Alisphragmuthosin solum appellat pastorum victorem: qui, si tunc temporis in Aegypto extitissent reguli, occasionem Manethoni obtulissent, observandi, eos copias suas cum Alisphragmuthosi coniunxisse, vel hunc ipsum propriis suis viribus & a reliquis Aegyptiorum regulis non adiutum, pastores devicisse & expulisse. His accedit, quod Manetho [2]) nobis refert, Thummosin, Alisphragmuthosis filium, exercitu 480000 militum contracto,

1) Joseph. c. Apion. lib. 1. §. 14. tom. 2. p. 445.
2) ibid. p. 446

tracto, Abarim urbem oppugnasse, eamque ad deditionem coëgisse. Quodsi tunc temporis Aegyptus non uni, sed pluribus paruisset regibus, unde Thummosis ille exercitum tam numerosum contrahere potuisset? Obiicere nemo poterit, auxilia ipsi ceteris a regulis missa; Manetho enim, qui supra, de Thummosis patre loquens, id observarat, hoc loco, cum de filio loquebatur, id minime omisisset. E Manethonis igitur relationibus, neque ante, neque post captam a pastoribus Aegyptum, eam in plura regna discerptam fuisse, colligi nequit, plura profecto nemo huius Aegyptii ex historiis extorquebit, quam regno invasione pastorum turbato & concusso, Satrapas quosdam regiam suis in provinciis auctoritatem sibi vindicasse, qui tamen regi suo obedientiam praestare non cessarunt. Sic contra primum *Orignii* disputavit argumentum *Larcherius*, conferenda tamen sunt, quae supra e *Gatterero* nostro de Manethone attulimus, quem doctus Francogallus non legerat.

Docet quidem *Artapanus Judaeus*, auctor historiarum, quarum *Eusebius* [1]) fragmenta quaedam servavit, Mosis temporibus Aegyptum pluribus regibus paruisse, & *Orignius* [2]) eius hac de re testimonio praecipue usus est ad suam opinionem confirmandam. Mirum profecto, tam religiosum scriptorem tali fidem tribuere testi! ignorasse Judaeum hunc fabulas de Mose narrasse,

1) Eusebii Praep. Evang. lib. 9. §. 27. p. 432.
2) Chronol. du grand Emp. des Egypt. t. I. p. 41.

raſſe, quibus Hebraeorum ſacer codex contradicit, non animadvertiſſe tandem, ſacrum Hebraeorum hiſtoricum illis temporibus non de regibus, ſed de uno tantum Aegyptiorum rege loqui. Pharao enim ad perſequendos fugientes Hebraeos ſexcentos electos currus, omnesque praeterea, qui in Aegypto inveniebantur, contraxit 1). Potuitne rex hicce omnes ex omni Aegypto currus contrahere, ſi omnis ipſi terra iſta non fuerat ſubiecta? Orignium quomodo umquam latere potuit, Judaeum hunc, ſuae ipſius gentis hiſtorias, & res a legiſlatore gentis ſummo geſtas ignorantem, externi populi res recte haud cognitas habuiſſe? Et tam obſcurus, tam fabuloſus & minimae auctoritatis ſcriptor, qualis Artapanus eſt, quomodo is conferri poteſt cum Herodoto & Diodoro Siculo auctoribus graviſſimis? His tamen ex argumentis tam parvi ponderis colligere conatus eſt Orignius, Aegyptum plura in regna fuiſſe olim diſcerptam!

Sic coexiſtentiam plurium regnorum in Aegypto, quam defenderat Orignius, ſe refelliſſe credidit Larcherius, ideoque ordinem, quo ea diſpoſuit Orignius, nullius ulterioris examinis dignum iudicavit. Hoc tantum addidit, omni auctoritate privatam eſſe dynaſtiarum diſpoſitionem Orignianam. Hanc nobis, Orignii libro deficiente, ſub examen vocare non licuit. Erraſſe tamen Larcherium, & dynaſtias regum

1) Exod. 14. 7.

regum Manethonianas ex parte simul uno eodemque tempore exstitisse, nec omnes sibi successisse, supra iam annotavimus.

Pergit nunc Larcherius, sententias virorum quorumdam doctissimorum referre, qui Orignium longe superant eruditione.

Usserius, inquit, Armagensis in Hibernia Archiepiscopus, in Constantini Manassis Breviario historico [1]) legerat, Aegypti regnum annos 1663 durasse; computavit igitur annum, quo Aegyptus a Cambyse Persa subiugata est, 4189 aerae Julianae (3657 Job. Fr.) vel 525 ante aeram Christianam, addidit huic numero annos illos 1663, invenitque Menetem anno periodi Julianae 2526 regnare coepisse, qui incidit in annum Jobeleum Franckianum 1993 & annum ante Christum 2188. Constantinum vero Manassem ceterosque scriptores ecclesiasticos nullius in his rebus esse auctoritatis e supra iam evictis clarum est. Usserius, qui utriusque foederis divini annnales instituerat componere, nullum sequi potuit veterum scriptorum, qui chronologias condiderant, recentiores, si modo consilio suo & instituto non contradicerent, negligere poterat. Novum igitur systema chronologicum exstruxit, nec deterius nec melius prioribus.

Perizonius doctissimum scripsit librum de Originibus Aegyptiacis, in quo Marshamum, Usserium, Capellum, Pezronium, aliosque refellere

---

1) p. 12. vers. 16. 17. 18. 19.

lere ſtuduit. Eundem tamen ſcopum is aſſequi elaboravit, eodem conſilio ſcripſit. Veterum teſtimonia, opinionibus ſuis faventia probavit, contradicentia ſtatim reiecit.

Desvignolius ex parte tantum attigit Aegyptiacam hiſtoriam, in Chronologia hiſtoriae ſacrae, de qua dicere iam ſuperſedet Larcherius, notiſſimo omnibus hoc libro.

Hermannus Conringius, polyhiſtor ille Helmſtadienſis, Adverſaria quoque ſcripſit chronologica, in quibus [1]) Herodotum accuratiſſimum in iis laudat rebus hiſtoricum, quas de Aegyptiorum regibus a Pſammeticho ad Cambyſen retulit, ſed ſi de rebus ante Pſammitichum loquitur, iuſtam hanc patri hiſtoriarum denegavit laudem, & Aegyptiorum ſacerdotum teſtimonia, quibus nititur Graecus hiſtoricus, infirmiſſima reddere ſtuduit. Equidem, inquit [2]), concedo, quae ab iis relata ſunt Herodoto, e libro quodam fuiſſe petita; ſed fide digna quae retulerunt non videri, argumentum eſt, ſacerdotes illos vel vetuſtis caruiſſe annalibus, quibus fides haberi poſſet, vel neminem illorum exteris ſcrutatoribus contenta annalium cum fide expoſuiſſe. Difficile eſt, quid ex his verum ſit, definire. — Interim quae Joſephus contra Apionem ſcripſit, eum in opinionem adducunt, Sacerdotibus res memoriae dignas poſteritati tradere, mandatum fuiſſe. Quod quamquam concedit, tamen non omnibus a ſacerdotibus an-

C 2 nales

1) Adverſaria chronol. c. 15.
2) Adverſ. crit. c. 16.

nales cum fide ſcriptas, nec veri quid ex iis exteris narratum eſſe, ſuſpicatus eſt. Alterum hoc e magna Herodoti, Diodori Siculi, & Manethonis inter ſe diſſenſione demonſtrare ſtuduit. Sed neque annalibus ipſis, neque malae ſacerdotum fidei diſſenſiones iſtas tribuere poſſumus. Recitarunt quippe ea Herodoto [1]), quae de 341 regibus a Menete ad Sethonem, itemquae de 341. ſummis ſacerdotibus, qui eodem temporis ſpatio ſibi invicem ſucceſſiſſe dicebantur, in libris ſuis tradita legebantur, cumque in templum intus grande introduxerunt, ubi monſtrando tot e ligno coloſſos ſacerdotum iſtorum enumerabant. Quibus ab Herodoto numeratis oculis ſuis ipſis relationes ſacerdotum confirmatas habuit [2]). Annales igitur veram horum 341 regum & ſacerdotum ſeriem continebant, & ſacerdotes, quae ſcripta invenerant, recitabant, quomodo enim alias ad coloſſos iſtos Graecum ſcrutatorem adducere potuiſſent, qui, ſi numerus dictis ipſorum non reſpondiſſet, fabulas eos pro hiſtoriis vendidiſſe, demonſtraturi fuiſſent!

Aliter ſe habent *Diodori Siculi* relationes de rebus Aegypti, qui annales Aegyptiorum a ſe conſultos, & a ſacerdotibus perſcrutatam a ſe rerum veritatem, nullibi dixit. Herodoto igitur fide inferior eſt Sicilienſis hiſtoricus, & quae pater ille hiſtoriarum Siculo contraria retulit, praeferri ſine dubio merentur.

Mane-

1) Herod. lib. 2. c. 142.
2) Herod. lib. 2. c. 143.

Manethonis denique auctoritas levi ponderis *Larcherio* videtur. Temporibus enim Ptolemaeorum, quibus floruit, magna sine dubio pars veterum annalium vel iam perdita, vel antiqua Aegyptiorum lingua, quam doctorum paucissimi intelligere & interpretari sciebant, perscripta erat. Et quis Manethonem horum paucissimorum unum fuisse probabit?

Concedamus haec Larcherio, at quis Manethonem veteris sermonis, in quo scriptae res populi erant, ignarum fuisse probabit? Nonne vero simile videtur, Ptolemaeum, doctissimum regem, indocto atque inscienti sacerdoti, qui ne sermonis quidem veterum annalium peritus erat, historiam regni scribere mandasse? —

Accedit, quod Manethonis scripta valde mutilata ad nostram pervenerunt aetatem, & quae supersunt fragmenta haud parum corrupta & depravata sunt, quod supra iam §. 2. in dynastia duodevigesima demonstravimus.

Fides tandem sacerdotis huius eo magis redditur suspecta, quo magis Ptolemaeorum in gratiam, quibus nimium placere cupiebat, historiam corrupisse videtur. Macedonum enim reges Heraclidae, a Danao Argivo genus suum ducebant. De stemmate Amphitruonis Apollodorus [1], de regum Macedonum genere Herodotus [2] videndus. Manetho, ut Ptolemaeorum auribus aliquid daret, Sesostrim Danai fratrem fuisse finxit [3]). Sic *Larcherius*. Recte tamen

C 3 iam

1) lib. 2. c. 1. §. 5. c. 2. §. 1. c. 4. §. 1 & 4.
2) lib. 8. c. 137.
3) Joseph. c. Apion. lib. 1. §. 15. p. 447.

iam observavit *Degenius* [1]), ad Manethonem contra hanc doctissimi Francogalli accusationem fraudis defendendam, eum corruptas iam vetustate traditiones & annales invenisse, ex iisque sua hausisse videri. *Meinersius* enim noster ab Aegyptiis sacerdotibus multa ficta pro veris vendita exterisque narrata esse evicit [2]), & e Saiticis, Soloni & Herodoto diversis temporibus explicatis sacris libris, id probavit.

Quodsi Danaus, *Larcherius* pergit, re vera Sesostris Aegyptii frater fuisset, Herodotus profecto, qui gentium Graecorum origines illustres numquam omisit indicare, splendidissimam hanc Danai originem referre minime oblitus fuisset.

Sed dum de Armai, Sesostris fratre, loquitur [3]), ne verbum quidem, ex quo Armain hunc Graecorum Danaum fuisse posset suspicari, inseruit, quin potius Danaum & Lynceum cives tantum privatos Chemmites fuisse, innuere videtur [4]). Argumentum hoc, quod maximi ponderis existimat Larcherius, in capite de regibus Archivis accuratius explicatur, hic monere contentus, ante Manethonem neminem, qui Danaum Graecum & Sesostrim Aegyptium fratres dicere ausus sit, exstitisse scriptorem.

Freretus doctissimo & ingeniosissimo in libro, doctrinae temporum Neutonianae opposito, Manethonem defendere studuit, sed eius argumentorum examen longe nos a scopo nostro

1) Herod. Pars 5. Chronol. p. 33.
2) in Hist. relig. Aegypt, supra iam laudata. p. 98.
3) lib. 2. c. 107. 108.
4) ibid. c. 91.

ftro abduceret, quare hoc folum obfervaffe contenti fumus, Freretum obiectiones noftras non praevidiffe, quae igitur vim fuam retinent omnem. Cum tamen Sefoftrin & Danaum fimul uno eodemque tempore vixiffe demonftrare ftuduit, hac de re pauca quaedam dicenda funt.

Autor, inquit Freretus [1]), chronici Parii annum indicavit 302 ante bellum Troianum, quo Danaus Rhodum perveniffe dicitur, & cum Sefoftris, tefte Manethone, fuit Danai frater, is eodem anno 302 ante bellum Troianum in Aegypto regnaffe videtur.

At Danaum Sefoftris fuiffe fratrem ex Manethonis teftimonio, uti fupra iam oftendimus, nequit probari: ex marmore item Pario horum fynchronismus erat demonftrandus; quae marmora de Sefoftri nil tradunt.

Videmus, pergit Freretus, e fragmento Caftoris in Chronico Eufebiano, Danai regnum Argivum in annum ante captam Trojam 310, vel 293 incidiffe.

At Caftor neque in Graecis, neque in latina Hieronymi verfione annum notavit, videfis Eufebium p. 113 & 79, & Eufebius ipfe, minime Caftor, ex propria auctoritate Danao 543, & Trojae excidio 835 annum adfcripfit, ex quo Danaum 292 annos ante Troiam vaftatam regnare coepiffe, fequitur. Verum quidem Eufebium eum reliquis ecclefiafticis fcriptoribus fibi

C 4 per

1) Défenfe de la Chronique contre le Syftême chronologique de Newton, feconde partie, Section 1. §. 242.

persuasisse, Danaum Sesostris fuisse fratrem: sed horum opinio in sola Manethonis auctoritate fundata, omni fide caret. Quodsi vero Castor Danaum re vera in annum 292 ante Troiae excidium posuisset, Sesostrim quoque, si horum synchronismum demonstrare voluisset, eodem hoc anno regnasse, referre debuisset. Sed omnibus in fragmentis, quae hoc de scriptore supersunt, ne verbum quidem de Sesostri occurrit.

Si porro eventus iste (Troiae scilicet excidium) in annum incidit 1280, Freretus pergit, quae Herodoti fuit opinio, Danai tunc adventum in Graeciam anno 1590, 1582 vel ad minimum 1573 accidisse perhibetur.

Infra in capite de regibus Argivis operam dedit *Larcherius*, Danaum circa annum 3142, Julianae periodi, (2609 Job. Fr.) 1573 ante aeram Christianam, ex Herodoti sententia in Graeciam advenisse probare. Sesostris, si frater eius vel saltem coaevus fuerit, regnum eius Aegyptiacum in hunc annum necessario incidisset. Sed contrarium retulit Herodotus. Secundum hunc patrem historiarum [1]) Moeridis proximus successor Sesostris fuit, & Moeridis post mortem nongenti vix elapsi erant anni, cum Herodotus in Aegyptum proficisceretur. Profectio igitur Herodoti circa annum Julianae periodi 4254 (3722 Job. Fr.) qui est annus ante Christum 460, facta. Successit ergo Moeridi Sesostris circiter anno Juliano 3358. (2826 Job. Fr.) h. e.

1) Herod. lib. 2. c. 13.

h. e. ante Christum 1356. Ex quibus liquido patet, tantum abesse ut Danaus & Sesostris fuerint coaevi, quae est Frereti sententia, ut potius ex huius ipsius docti viri computatione vel 234, vel 226 vel ad minimum 217 annos posterior fuerit.

Sed haec hactenus. Ad Diodori Siculi examen accedamus.

§. 7.

De Diodoro Siculo.

Bibliothecae historicae huius celeberrimi Scriptoris liber primus res continet Aegyptiacas, quas vel e libris aliorum, vel in peregrinationibus suis collegerat. Omnes huius libri locos de chronologia Aegyptiorum jam sub examen nostrum vocemus.

Solem, sive Vulcanum, primum in Aegypto regnasse, refert Diodorus [1]), quem Cronus sive Saturnus exceperit. Saturnus e sorore sua Rhea Osiridem & Isidem genuit, cum Typhone, Apolline & Venere. Osiris uxorem duxit Isidem sororem, Thebasque condidit [2]).

De fundatione huius urbis varia tradiderunt historiarum scriptores, nec ipsi inter se sacerdotes hac de re consentiunt.

Mercurius, Aegyptiorum Thot [3]), magno apud Osiridem fuit in honore. Secundum

C 5 alios

---

1) lib. I. §. 13. p. 17. ed. Wessel.
2) ibid. §. 15. p. 18.
3) ibid. p. 19.

alios 16000 [1]), secundum alios ad 23000 anni, inter Osiridem & Isidem, & Alexandriae urbis fundationem elapsi sunt.

Alexandria anno 4383 Juliano (3851 Job. Fr) 331 ante Christum condita; secundum illos Osiridis & Isidis regnum in annum ante Christum 10331; secundum hos vero ad annum circiter 23331 referendum foret. Harum epocharum differentia aequalem facit differentiam ad Thebarum quod attinet fundationem.

A regno [2]) Solis ad usque Alexandri Magni expeditionem Persicam, Sacerdotes circiter annos 23000 numerabant. Antiquissimis etiam Diis supra 1200 annos, recentioribus 300 tribuebant.

Diodorus hoc in loco cum se ipse non consentit. Inter Osiridis & Isidis regnum & Alexandriae fundationem 23000 annos elapsos esse, vix dixerat, & statim eundem annorum numerum post Solis sive Vulcani regnum ad huius urbis exstructionem computavit. Huius tamen Dei regnum longe vetustius esse regno Osiridis & plurima secula hoc posterius praecessisse certissimum est. Quodsi porro Dii antiquissimi supra 1200 annos, iuniores vero 300 regnasse dicuntur, Diodoro de duobus tantum antiquioribus & sex iunioribus referente, sequitur, Deos circiter 4300, homines vero circiter 18700 annos regnasse. Contradicit autem haec relatio sequentibus [3]), ubi auctor noster Diis circiter 18000

1) ibid. §. 23 p. 26.
2) ibid. lib. 1. §. 26. p. 30.
3) lib. 1. §. 44. p. 53.

18000 & hominibus circiter 15000 annos, ad Olympiadem usque 180 quae in annum ante Christum sexagesimum Julianae periodi 4654 (4122 Job. Fr.) incidit, assignavit; & haec quidem computatio 33000 annos annum ante Christum sexagesimum, Alexandriae autem fundationem 32749 annos praecederet, & homines 14749 annos ante conditam hanc urbem regnasse dicerentur.

Dei, inquit Diodorus[1]), & Heroes circiter annos 18000, homines circiter 15000 annos ad Olpmpiadem usque 180, quo quidem anno Diodorus in Aegyptum profectus est, regnasse dicuntur. Persae Aegyptum eo, quo Aegyptii rebellarunt, iugumque deiecerunt tempore incluso 135 annos subiugarunt. Valde nobis hic *Strothii* nostri arridet emendatio, qui in versione sua germanica Siciliensis historici ad h. l. 5000 loco 15000 annorum legere iubet. Diodori enim anni 23000 Aegyptiaci, si 18000 prioribus 5000 addas, complentur.

Cum his ea, quae de regnis Deorum & hominum eorumque duratione iam diximus, conferri merentur. Accedit Diodorum in computatione annorum Persicae dominationis errasse. Devicit Aegyptum Cambyses anno Juliano 4189 (3657 Job. Fr.) ante Christum 525; Alexander autem Aegypto potitus est anno Juliano 4383 (3851 Job. Fr.) ante Christum 331. Inter utrumque igitur hunc eventum elapsi sunt 184 anni, & Diodorum in calculis suis rebellionum diversarum ab Aegyptiis tentatarum annos, qui quidem

1) loc. laud.

dem 49 fuerint, omisisse, quamquam eios in contexto hi legantur, verosimile videtur Verba igitur Diodori a librariis corrupta putavit *Larcherius*, qui παρὲξ τῶν Αἰγυπτίων ἀποστάσεων emendare non dubitavit, quae doctissimi huius viri emendatio nobis verissima, textuique auctoris sine ulla dubitatione inserenda videtur.

Macedonibus[1]) paruit Aegyptus per annos 276; quod, si horum imperium Aegyptiacum cum Ptolemaei Auletis expulsione terminavit Diodorus, verum haberi potest. Sed Ptolemaeorum regnum hoc rege eiecto minime finitum. Successit enim huic alius Ptolemaeus cum sorore, eaque uxore, Cleopatra, nec ante Octavianam Aegypti expugnationem anno Juliano 4683, (4151 Job. Fr.) ante Christum 31, Macedonum regnum Aegyptiacum cessavit. Macedones igitur per tria secula Aegyptiorum domini fuere.

Regnarunt in Aegypto, Diodorus inquit[2]), reges indigenae 470 cum quinque reginis, de quibus regibus in libris suis sacris traditiones, eorumque seriem a primis inde temporibus continuam collegerant Aegyptii.

Diodorus generationi tribuit annos triginta, regibus igitur his 470, anni 14100 tribuuntur. Reges quatuor Aethiopes, qui sibi invicem non successerant, & quinque reginae, novem efficiunt successiones, quae, singulis si viginti tribuas

1) Diodori Sic. lib. 1. §. 44. p. 53.
2) loc. laud.

buas annos, 180 annos faciunt. Additis his 465 annis a Cambyſis expugnatione Aegypti ad Olympiadem 180, efficiuntur 14745 anni, qui quidem numerus proxime accedit ad annos illos 15000, quos Diodorus hominibus in Aegypto regnantibus ad usque Olympiadem 180, tribuit. Hos igitur 470 reges Aegyptios mera ex coniectura ſua Diodorum numeraſſe, qui, dum anno Juliano 4654, (4122 Job. Fr.) ante Chriſtum 60 in Aegypto erat, ab Aegyptiis, ſe iam 15000 per annos regibus paruiſſe, audierat, *Larcherius* putavit. Secundum igitur doctrinam ſuam de generationibus inde collegit Diodorus, ad Cambyſis usque tyrannidem 470 reges indigenas Aegyptum tenuiſſe. Longe pauciores tamen fuiſſe certum eſt, quod & ipſe in continuatione hiſtoriarum ſatis oſtendit; ſtatum enim turbulentum per quinque generationes in Aegypto fuiſſe retulit [1]), alioque iterum loco [2]) inter Bocchorin & Sabaconem intervallum haud paucorum annorum fuiſſe demonſtravit.

Menes primus Aegyptiorum rex, Diodorus pergit [3]), populum venerari Deos, iisque ſacrificia offerre docuit. Idem epularum, lectorum, & ſuppellectilis luxuriam introduxit.

Si Menes populos deorum reverentiam docuit, exinde Deos antea non cultos, neque ſacrificia iis oblata non ſequitur: ſed regem potius

---

1) lib. 1. §. 62. p. 71.
2) ibid. §. 65. p. 75.
3) ibid. §. 45. p. 54.

tius hunc deorum cultum religiosum circumscripsisse legibus, vel omnes de cultu divino latas iam leges in unum corpus sive codicem collegisse, verosimile videtur.

Quae retulit Diodorus de luxuria hoc a rege introducta, Plutarchi confirmantur testimonio [1]), qui Aegyptios columnam in templo Thebano posuisse addidit, in quam maledictiones contra regem hunc Minitem, qui primus a vita frugali eos abduxit, fuerant insculptae; & paucis lineis infra idem refert Plutarchus, fuisse Technatim, vel potius Technactim, uti in codice Bibliothecae regiae Parisiensis legitur, qui Miniti eam ob caussam maledixit, & qui sacerdotibus consentientibus has columnae insculpendas curavit maledictiones.

Si tunc temporis Aegyptus sine artibus fuisset, Menes neque vitae commoditates neque luxuriam populos docere potuisset. Probatur igitur hoc argumento, Aegyptios huius regis temporibus populum minime recentem fuisse.

Secundum Diodorum rex iste regnare coepisse dicitur circa annum 14940 ante aeram Christianam, quia Olympias 180 hanc aeram antecedit 60 annos. Regnavit autem teste Julio Africano [2]) & Eusebio annos 62, ex quo sequitur, primum 52 sequentium regum anno ante Christum 14878 regnare coepisse.

Reges 52 Menetis e progenie post hunc 1400 annos regnarunt [3]).

Gene-

1) de Iside & Osiride p. 354. A, B.
2) Syncelli Chron. p. 54. edit. Paris. p. 42. edit. Ven.
3) Diodor. Sec. L. 1. §. 45. p. 54.

Generationi si 33 tribuamus annos, 1716 efficiuntur anni. Quodsi vero, quod quidem Diodorus facere consuevit, triginta tantum annos generationi tribuamus, 1560 efficiuntur anni, qui numerus 160 annis maior est, quam Siculi nostri calculus. Sed variant numeri in Diodori contexto, quod errorem iis inesse ostendit. Quum tamen numerus iste omnibus in editis pluribusque in manuscriptis libris legitur, in eo acquiescamus. Numerum enim variantem 1040 si praeferre vellemus, multo longius a generationum calculo iste abiret.

Successit Busiris regibus his 52: postquam posteri eius octo regnum tenuere, quorum postremus eiusdem nominis fuit, & Thebas condidit [1]).

Strabo [2]) huius nominis regem in Aegypto regnasse aperte negavit, nec ipse Diodorus [3]) alio loco huic opinioni adversatur. Ad Thebarum fundationem quod attinet, errasse nobis videtur Diodorus. Memphi enim urbe a Menete [4]), qui quidem Thebaidos rex fuit, condita, vel hunc quoque Thebarum fuisse conditorem putamus, vel urbem hanc, regni tunc caput, Diis adhuc regnantibus fundatam esse, *Larcherio* verosimile videtur. Diodorus & ipse §. 15. Osiridem Thebarum dixerat fundatorem.

Busiris I secundum computationem Diodori circa annum ante Christum 13478 vixisse vide-

---

1) Idem ibidem.
2) Strabo lib. XVII. p. 1154. B.
3) Diodor. Sic. lib. 1. §. 88. p. 99.
4) Herod. lib. 2. §. 99.

videtur, cui si 40 anni regni tribuuntur, primus octo regum, qui eum sequuti sunt, anno 13438 regnare coepit.

Reges octo Busiridis II e genere, hunc sequuti sunt, quorum octavus, Uchoreus dictus, condidit Memphim [1]).

Huius urbis fundationem Meneti Herodotus tribuit [2]). Utraque vera esse potest relatio, fundamenta enim urbis Menes iecisse videtur, quae a successoribus eius neglecta nec ampliata, diu non floruit Uchoreus postea, qui situm eius & quae inde exoriri possent commoda, cognorat, eam ampliavit, aedificiisque exornavit, eaque de caussa conditor huius urbis appellatus est.

Diodori e consuetudine annos numerandi, Busiridem II anno 13128, & Uchoreum, octo qui illum sequuti sunt regum ultimum, anno 12988 ante Christum regnare coepisse, sequitur.

Duodecim generationes post Uchoreum Moeris regnavit [3]), qui septemtrionali propylaea h. e. secundum Herodotum [4]), septemtrionalem Vulcani templi faciem construxit. Hunc secundum computum Moeris octogesimus Aegyptiorum rex fuit, Herodotum [5]) tamen, eum regum 130, quorum quidem seriem Menes incipit, postremum fuisse, a quo ad usque iter suum Aegyptiacum vix nongentos annos elapsos esse,

1) Diodor. Sic. lib. 1. §. 50. p. 59.
2) lib. 2. §. 99.
3) Diodor. Sic. lib. 1. §. 51. p. 61.
4) Herod. lib. 2 §. 91.
5) ibid. §. 190.

esse, affirmavit [1]. Secundum Diodori calculum rex iste 12598 annos ante Christum regnavit.

Septem post Moeridem generationes regnavit Sesostris; qui & Sesoosis & Selonchis appellatur. Is omnes, qui ante eum regnarant, reges rerum gestarum magnitudine superavit [2].

Dissentit h. l. Diodorus ab Herodoto [3], qui Sesostrin hunc Moeridis successorem proximum fuisse narrat. Longius adhuc abit Dicaearchus [4], qui Sesostrin hunc primum regem, Orique, qui Osiridis & Isidis filius fuisse dicitur, successorem appellavit, & a Sesostri ad Nilum 2500 annos, a Nilo vero ad primam Olympiadem 463 annos numeravit. Quum vero Aegyptus anno tertio Olympiadis sexagesimae tertiae expugnata est, exinde Dicaearchum Aegyptiorum regno 3187 annorum durationem tribuisse clarum est. Sed conferenda sunt, quae infra capite 13. de Troiae excidio exponuntur.

Sesostris, secundum Diodorum, anno ante Christum 12338 regnavit.

Sesostris II patri successit [5]. Ab Herodoto [6] Pheron dicitur. Sesostrin hunc II. 40 annos regnasse putavit Larcherius, mortuus igi-

1) ibid. §. 13.
2) Diodor. Sic. lib. 1. §. 53. p. 62.
3) Herod. lib. 2. §. 102.
4) Apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV. lib. v. 272 & 276.
5) Diodor. Sic. lib. 1. §. 59. p. 69.
6) Herod. lib. 2. §. 111.

igitur is 12250 annos ante Christum est, quo quidem anno intervallum inter Sesostris II & Amasis sive Amosis regnum incipit.

Sesostri II reges successere plures, qui memoria dignum nihil fecere [1]). Amasis, (vel rectius Amosis [2]) crudelis in subditos fuit; & ab Actisane Aethiopum rege, qui Aegyptum sibi subiecit, victus est.

Diodorus neque regum numerum, neque regnorum durationes expressit, quo historiarum filum abrupit, ut certo definire non possimus, num revera 470 reges indigenae fuerint nec ne, uti cap. 44. p. 53 tradidit id Diodorus. Si tamen ab Amosi, regum Aegyptiorum ultimo, ad Amosin hunc retro numeremus, intervallum circiter annorum 10828 inveniemus, quo in tempore 371 reges regnasse dubium esse non potest. Cui autem verosimile videri poterit, Diodorum, qui numerum regum post Menetem, & Busiridis I & II successorum, qui generationes post Uchoreum & Moeridem accurate expressit, hunc inquam Diodorum, si his antiquis de temporibus comperti quid habuisset, postquam seriem horum regum haud interruptam enumeraverat hoc loco tam vage & indefinite scripsisse? Hoc quidem argumento & contra Herodotum vice versa uti nos posse, haud ignoravit Larcherius, sed ad hunc quod attinet res longe aliter se habent. Herodotus historiam bellorum Persas inter & Graecos scribere sibi proposue-

---

1) Diodor. Sic. lib. 1. §. 60. p. 69.

2) Lectionem priorem editi, alteram scripti libri habent.

posuerat. Ut Persas eo accuratius posset describere, ad primam rerum originem adscendere necessarium ipsi videbatur. Quare ut omnem rem exhauriret de Persarum a Medorum imperio liberatione, de prolatione ipsorum imperii, de Lydiae expugnatione, & hac occasione de Lydorum populo Graecis in Asia vicino, ideoque ab his minime negligendo, loquutus est. Transiit postea ad Aegypti expugnationem. Terram hanc, postquam a Persis erat subiugata, Graeci plurimi proficiscentes visitarunt, qui & exactam eius cognitionem sibi comparare studuerunt. Quare descriptionem Aegypti satis accuratam operi suo inseruit Herodotus, qui & de regibus Aegyptiorum antiquis succinctissimam enarravit historiam. Qui si de regibus 330, qui Moeridem antecesserant, vel brevissime tantum loqui voluisset, haecce pars historiarum eius nimis longa, & a proposito eius nimis aliena foret. Historiam igitur suam Aegyptiacam sapienter a Sesostri exorsus est, & paucissimis tantum verbis lectores suos, hos reges vetustiores, qui ante Moeridem regnarant, splendidum & memoriae dignum nihil fecisse, monuit.

Diodorus contra Siculus historiam universalem omnium tunc temporis cognitorum populorum scribere instituit. Huic igitur satis non erat, omnia, quae omnes apud historiarum scriptores legerat, in unum quasi librum conferre, sed, quod ante eum iam fecerat Herodotus, diversas in regiones, quarum historiam enarrare sibi proposuerat, proficisci, harum terrarum annales & monumenta evolvere & examinare,

viros diversis in terris doctos adire & consulere, omniaque, quae his e fontibus hauserat religiosi & accurato cum iudicio sub examen vocare, disiecta illa membra in unum tandem corpus colligere oportuit. Sed consilium hoc & propositum vastissimum nec uno ab homine nec in seculo illo exequi potuit, quo & doctissimi viri cognitionem tantum imperfectam de rebus patriis sibi poterant formare, quo sermonum magna varietas has res necessario perdifficiles cognitu reddebat, quae etiam difficultas librorum raritate haud parum augebatur.

Diodorus multa profecto, & fortassis omnia perfecit, quae tunc temporis ab eo perfici potuerunt. Sed nihilo minus tamen opus eius valde imperfectum est, nec contradictiones solum, sed & lacunae in eius opere insunt, quas nemo umquam neque tollet neque explebit. Sic sine dubio e defectu materiarum orta est non solum illa magna lacuna inter Sesostris II & Amosis regna, sed & Aegyptiacae eius & Assyriacae historiae corruptiones nimis magno vastoque operis sui ambitu sunt inculpandae. Laborum immensitas cum non permitteret Diodoro, consulere quae Aegyptiorum in sacrariis recondita erant historiae veteris monumenta, contentus Hecataeum & Herodotum rapido quasi cursu percurrisse & a Graecis in Aegypto habitantibus & ab Aegyptiis quibusdam in rebus patriis medicocriter tantum versatis sacerdotibus, quae ad antiquissimum Aegyptiorum statum pertinebant; exquirere studuit. Audierat v. c. in Olympiade 180, Menetem ante 15000 annos regnasse. Paucos igitur reges quos cognorat sic ordi-

ordinare ſtuduit, ut horum regna hac cum epocha convenirent, quum vero vaſtiſſimam, quae ſe oſtenderet, lacunam hiſtoriarum defectu explere non poſſet, difficultatem hanc verbis & narrationibus ſuis generalioribus vagisque eludere ſtuduit.

Suppoſuit ergo Diodorus, Seſoſtrin II inter & Amoſin intervallum 10828 annorum fuiſſe, quo quidem tempore 371 reges Aegyptum tenuerint. Herodotus contra Seſoſtris II quem Pheronem appellat, ſucceſſorem Proteum dixit. Tempus quo Seſoſtris I regnavit, anteceſſoris eius Moeridis morte, & Protei, Pheronis ſive Seſoſtris II ſucceſſoris, excidio Troiano notavit: ille nongentos circiter annos ante profectionem Herodoti Aegyptiacam, hic 834 circiter annos ante eam regnaſſe videtur.

Sed ad Diodorum redeamus noſtrum, qui poſt Actiſanis mortem, inquit [1]), Aegyptios libertatem recuperaſſe, Mendeſioque ſceptra tradidiſſe. Sed hunc poſt regem ἀναρχίαν per quinque generationes duraſſe addit, quae tandem Cete, quem Graeci Proteum appellant, in ſolio collocato, finem habuit [2]).

Secundum Herodotum [3]) Proteus Pheroni ſive Seſoſtri II ſucceſſit, & conſentiunt Halicarnaſſenſis & Siculus, hoc regnante Graecos Troiam oppugnaſſe, quae quidem expeditio dubio nullo ſubiecta eſt. Sed Diodorus cum expugnationem Troiae anno ante Chriſtum 1182

 acci-

---

1) Diodor. lib. 1. §. 61. p. 70.
2) Id. ibid. §. 62. p. 71.
3) Herod. lib. 2. c. 112.

accidiſſe refert, regem hunc neceſſario ſerius, quam ſine dubio vixit, regnaſſe contendere debuit

Rhemphis, Protei filius patri ſucceſſit [1]. Apud Herodotum is dicitur Rhamphinitus.

Rhemphi [2]) mortuo reges ſucceſſere ſeptem per totidem generationes, qui memoriae dignum nihil fecere. Poſtremus horum Nileus dictus, qui nomen ſuum fluvio, antea Aegypti nomine appellato, communicavit.

Nihil apud Herodotum hoc de rege. Dicaearchus, qui eius fecit mentionem, eum inquit [3]) 436 annos ante primam Olympiadem, h. e anno 3502 Julianae periodi, (2970 Job. Fr.) & 1212 annos ante Chriſtum vixiſſe. Pluribus infra cap XIII. de bello Troiano hoc de rege agetur, ibique corruptum Apollonii Scholiaſtae locum ſub examen vocabimus.

Chemmis, octavus regum, quinquaginta annos regnavit [4]). Herodoti [5]) Cheops hic eſſe videtur.

Succeſſit huic Chephrenes [6]), quem alii fratrem, alii filium eius appellant. regnumque per annos 56 adminiſtravit. Chephrenem Herodotus [7]) Cheopis fratrem, eiusque in regno ſucceſſorem, appellavit, ipſique annos regni 56 tribuit.

Poſt

---

1) Diodor. lib. 1. §. 62. p. 71.
2) Idem §. 63. p. 72.
3) Schol. Apollon. Rhod. ad. lib. 4. v. 272 & 276.
4) Diodor. Sic. l. l.
5) Herod. lib. 2. c. 124.
6) Diod. Sic. lib. 1. §. 64. p. 73.
7) Herod. lib. 2. c. 127.

Post hunc Mycerinus [1]) regno potius est, in quo uterque consentit historicus.

Successor huius Bocchoris [2]). Omisit Diodorus h. l. Tnephactum, Bocchoris patrem, cuius tamen antea meminerat [3]). Plutarchus [4]) quoque meminit huius regis, quem Technatin appellat, de quo nos iam supra quaedam monuimus. Si Bocchoris & Herodoti Anysis unus idemque, & Tnephactus Asychis eiusdem historici erit.

Longum [5]) post tempus Sabacon Aethiops Aegyptum expugnavit.

Anysin a Sabacone Aethiope devictum regnoque exutum, refert Herodotus [6]). Anysis in paludes confugit, & Sabacone in Aethiopiam redeunte, regnum suum recepit, annosque per aliquot regnavit. Nullum igitur Anysin inter & Sabaconem tempus elapsum. Nec, si Bocchoris & Anysis diversi fuerint reges, intervallum longum inter hos esse potuit, Syncellus [7]) enim, Bocchorin a Sabacone, postquam pugnam simul cum libertate amiserat, vivum combustum esse retulit. Sed hoc de Sabacone, quae infra §. 12 dicemus, conferenda.

Sabacos [8]) postquam redierat in Aethiopiam,

 tur-

1) Diod. Sic. lib. 1. §. 64. p. 74.
2) Id. ibid. §. 65. p. 75.
3) Id. ibid. §. 45. p. 54.
4) de Iside & Osir. p. 354.
5) Diodor. Sic. lib. 1. §. 65. p. 75.
6) lib. 2. c. 137.
7) Syncelli Chronogr. p. 74 & 184. ed. Paris. p. 59 & 147. ed. Venet.
8) Diodor. Sic. lib. 1. §. 66. p. 76.

turbulentus fuit Aegypti ſtatus per annos duo; quibus elapſis duodecim principes Aegyptii gubernacula reipublicae ceperunt, & per quindecim annos ſimul regnarunt. Pſammitichus horum unus, collegas aggreſſus, eos partim vi armisque devicit, partim in Libyam fugere compulit, regnumque univerſum ſibi ſoli vindicavit.

Diodorus de Sethonis regno, bello & clade ab Aſſyriis accepta memorabili, nihil retulit. Turbulentus, cuius meminit, rerum ſtatus vero haud quidem abſimilis, ſed poſt huius demum regis mortem, qui regii generis poſtremus fuit, incidiſſe videtur. In ceteris cum Herodoto ſatis conſentit Diodorus. Ille[1]) Pſammitichum 54 annos in univerſum regnaſſe, hic[2]) duodecim reges ſive δωδεκάρχας ſimul quindecim, & Pſammitichum poſtea ſolum 39 annos regnaſſe refert, qui, ſi 15 illis addantur, 54 annos Herodoteos efficiunt.

Quatuor generationes poſt Pſammitichum Apries viginti duo annos regnavit[3]).

Diodorus & Herodotus hoc loco conſentiunt, qui inter Pſammitichum & Apriem, Nechum & Pſammin inſeruit. Graeci generationes numerantes extremas duas ſemper comprehendunt. Ut igitur quatuor Diodori generationes habeamus, Pſammitichus & Apries ſimul numerandi ſunt. Herodotus autem 25 anno regno

1) Herod. 2. lib. c. 157.
2) Diodor. Sic. loc. laud.
3) Idem ibid. §. 68. p 78.

gno Apriei tribuit, qui secundum Diodorum 22 tantum annos regnavit.

Amasis contra Apriem rebellavit, regnumque huic eripuit, qui post regnum 55 annorum eo tempore, quo Cambyses Aegyptiis bellum inferre parabat, h. e. anno tertio Olympiadis 63, mortuus est.

Vix opus est monere lectorem, in latina Diodori Siculi versione Wecheliana (Francofurti 1604. fol.) vitiose scriptum esse: *tertio Olympiadis sexagesimae anno*, quod tamen typographi vitium Wesselingius emendare oblitus est. Herodotus [1]) Amasi 44 annos regni tribuit, quocum Julius Africanus consentit. Diodorus Psammenitum, a Cambyse postquam sex menses regnarat regno exutum, praeteriit.

§. 8.

Synopsis eorum quae tradidit Diodorus.

Methodus Diodori Siculi sine dubio vitiosa, eaque in computandis regum Aegyptiorum annis nullo modo uti possumus. Seriem horum regum a primo ad Amasin usque si sub examen vocemus, eam lacuna illa interruptam videmus, quae post Sesostrin II occurrit, cui reges plurimi successerunt, quorum numerum Diodorus [2]) non addidit. Qui tamen cum retulit, a Menete ad Olympiadem usque 180, fere 15000 annos elapsos esse, exinde Menetem 14940 annos ante Christum regnare coepisse computamus.

 Quod

1) lib. 3. c. 10.
2) lib. 1. §. 60. p. 69.

Quod si supponamus, reges 52 Menetis e progenie 1400 annos regnarunt. Singulis igitur horum regum 27 tantum anni regiminis possunt adscribi, cui regula generationum adversa est. Sumamus interim annos illos 1400, & cum Julio Africano [1]) Meneti 62 annos tribuamus, exinde Busiridem I, qui post reges illos 53 diademate ornatus est, 13478 annos ante Christum regno potitum esse sequitur.

Post Busiridem hunc primum octo reges regnarunt, quorum ultimus Busiris II. Hic igitur 240 annos post Busiridem I. regnavit, eiusque tempus incidit in annum 13228 ante Christum.

Busiridem hunc II iterum octo reges sequuti sunt. Uchoreus, postremus eorum, condidit Memphim. Uchorei igitur regnum in annum ante Christum incidit 12988.

Moeris regnare coepit duodecim generationes post Uchoreum, h. e. 360 annos post huius obitum, & anno ante Christum 12598.

Post hunc septem elapsis generationibus Sesostris rex factus, h. e. 210. annos post Moeridis mortem & 12338. ante Christum, cum quo tamen permagno annorum numero omnes de tempore huius regis opiniones conciliari nequeunt. Dicaearchus [2]) eum primum Aegyptiorum regem putavit, qui 3712 annos ante Christum regnasset. Larcherius eum 48 annos regnasse, & Sesostrin II eius successorem anno

1) Syncelli Chronogr. p. 54. Paris. 42. Venet.
2) Schol. Apollon. Rhod. ad IV. libr. v. 272 & 276.

anno ante Christum 12290 regere coepisse, putavit.

Diodorus nunc de permagno regum numero loquitur, quorum Amosis fuit postremus, sed neque numerum regum neque annorum regni expressit. Series igitur hoc loco abrupta, nec sine magna difficultate calculos eius invenire, numerumque regum de quibus loquutus est definire possumus. Amosis quo circiter anno vixerit, si eruere possimus, & illud inde posset computari. Sed filo, uti iam diximus, abrupto, Amasin ultimum Aegyptiorum regem putemus & ab hoc ad Amosin usque retro annos numeremus, necesse est.

Amasis postremus Aegypti rex, 55 annos regnavit & anno Juliano 4189, (3657 Job. Fr.) ante Christum 580 mortuus est. Apries regnavit 22 annos, eiusque regnum in annum Julianum 4112, (3580 Job. Fr.) ante Christum 602 incidit. Nechum & Psammin Diodorus praeteriit, sed cum Psammitichum inter & Apriem quatuor numeravit generationes, & Graeci in computatione generationum extremas duas comprehendere solent, Psammitichi, Nechi, Psammis & Apriei regna 120 annorum spatium explere colligimus[1]). Amasis regno potitus est anno Juliano 4134, (3602 Job. Fr.) ante Christum 580, Psammetichus igitur circa annum Julianum 4010, (3478 Job. Fr.) ante Christum 704

1) Cum h. l. de Diodori Siculi annos computandi methodo sermo est, singulis generationibus 30 tantum annos tribuimus.

704 regnare coepit. Diodorus nil amplius, nisi Psammitichum cum ceteris undecim regibus simul per quindecim annos regnasse retulit, & reliquos regni eius annos silentio praeteriit. Herodotus eum 54 annos regnasse tradit. Solus igitur 39 annos regnavit, quorum initium in annum Julianum 4025. (3476 Job. Fr.) ante Christum 689 incidit. Inter δωδεκάρχας istos & Sabaconem per annos duo turbulentus fuit Aegypti status, qui igitur anno Juliano 4008, (3476 Job. Fr.) ante Christum 706 initium habuit.

Sabacon ἀναρχίαν hanc proxime antecessit, & Herodotus eum 50 annos regnasse tradit. Diodorus quidem Sabaconis regni durationem definito numero non expressit, ex eius tamen relationibus Aethiopem hunc non plures quam decem annos Aegyptum tenuisse verosimile est. Aegyptum igitur anno Juliano 3998, (3466 Job. Fr.) ante Christum 716 sibi subiecit.

De Sabacone & Bocchori Diodorus haud accurate & definite loquutus est, qui longum tempus post Bocchorin Sabaconem regno potitum esse retulit. His ex verbis Diodori Bocchori eiusque in regno antecessoribus locum assignare certum non possumus. Intervallum temporis Bocchorin inter & Amosin Diodorus explevit regno Actisanis Aethiopis, & Mendetis, anarchia quinque generationum, Cetis sive Protei, Rhemphitis Protei filii, regnis, quem postremum septem reges ignavi sequuti sunt, quorum Nileus fuit ultimus, quem Chemmis excepit, qui 50 annos regnavit & successorem habuit Chephrenem, 56 annos regnantem, post quem

quem Mycerinus & Bocchoris regnarunt. Haec viginti supponunt generationes, & annorum sexcentorum spatium. Epocha sola, quae secundum Diodori computandi rationem, certa est, Cetis sive Protei est regnum, qui circa annum Julianum 3522, 2990 Job. Fr.) ante Christum 1192 regnasse dicitur, quia Diodorus cum Apollodoro & Eratosthene Troiam, hoc rege in Aegypto regnante, h. e. anno Juliano 3532 (3000 Job. Fr.) & ante Christum 1182 excisam putavit.

Si Protei huius a regno ad Amosin retro numeramus, octo generationes sive annos 240 inveniemus. Amosin igitur, circa annum Julianum 3292, 2760 Job. Fr.) ante Christum 1422 regnare coepisse, patet.

Si e contrario a Proteo ad Bocchorin computationem instituamus, tredecim generationes h. e. anni 390 efficiuntur. Incidit igitur Bocchoris regnum in annum Julianum 3912, (3380 Job. Fr.) ante Christum 802. Sabacon autem anno Juliano 3998, (3466 Job. Fr.) ante Christum 716 regnare coepit, Bocchoris igitur regnum duodecim tantum annorum fuisse videtur. Mortem eius si in annum Julianum 3924, (3392 Job. Fr.) ante Christum 790 incidisse putemus, inter hunc regem & Sabaconem 74 anni elapsi sunt. Quod quidem satis longum est temporis spatium, ut Diodorus inter duos hosce reges magnum annorum numerum elapsum esse, rectissime dicere potuerit.

Progrediamur nunc ad temporis illud intervallum quod Sesostrin II inter & Amosin ostenditur. Regni Amosis initium in annum circiter Julianum 3292, (2760 Job. Fr.) ante Christum

ſtum 1422 cadit, uti ſupra iam dictum eſt, & Seſoſtris II, ſecundum Diodori rationes quadraginta regnavit annos, & 12250 ante Chriſtum diem obiit, temporis igitur hos inter principes duos intervallum eſt 10828 annorum, in quibus 361 reges regnaſſe dicuntur, qui regum numerus permagnus veritati profecto contrarius, licet tradat hiſtoricus Siculus, permagnum regum numerum Seſoſtri II inter & Amoſin regnaſſe.

Diodorus ſine dubio ſyſtema ſuum de regibus Aegypti prudenter ſatis excogitavit. Fuerunt quippe ſecundum eius traditiones 470 reges indigenae, Aethiopes 4 & 5 reginae, qui omnes 479 regna efficiunt. Si vero omnes quos nominavit reges, omnesque numeremus generationes, de quibus fecit mentionem, centum & ſexdecim tam reges quam generationes habebimus. Ut igitur numerum regum 479 compleamus, Seſoſtrin ſecundum inter atque Amoſin 363 reges collocemus oportet, qui numerus ad 361 illos reges, quos per hoc tempus regnum tenuiſſe tradidit, proxime accedit, & duobus tantum minor eſt.

Diodorus fere ſemper contradicit Herodoto. Cui horum maior fides habenda? Vix hac de re dubium eſſe poteſt. Eo tempore, quo Herodotus in Aegyptum iter fecit, Aegyptii non nimis longo ex tempore Perſis fuerunt ſubiecti. Regum ſuorum hiſtoria, in primis res geſtae poſteriorum octo ſeculorum, Aegyptiis eo tempore adhuc ſatis cognita fuere. Nec omnia Aegyptiorum templa & ſacraria a Cambyſe ſpoliata, Thebis enim & Memphi adhuc ſacra de priſco Aegyptiorum ſtatu eorumque rebus geſtis ad ſerva-

ſervabantur monumenta. Sacerdotes Memphitici Herodoto ſacros hoſce libros explicuerunt, qui, his minime contentus Thebas quoque ſe contulit, ut & Thebanorum ſacerdotum e libris ſuis relationes audiret, easque cum Memphiticis conferendo veritatem erueret. Poſtero vero tempore Perſici imperii durities & ſervilis populi oppreſſio, artes atque ſcientias Aegyptiorum, hiſtoriarum & hieroglyphicae ſcripturae vetuſtiorisque linguae ſtudium ſenſim ſenſimque exſtinxit. Aegyptus, Perſarum regno everſo, Graecis regibus parere coacta, qui Alexandriam urbem exſtruxerunt, Memphin neglexerunt. Ptolemaeis regnantibus Graecus ſermo Aegyptium veterem oppreſſit, in aula regia graece loquebantur omnes, in iudiciis graece omnia agebantur, ſic Graeca lingua omnibus paene in urbibus vulgaris facta. Lingua vetuſta Aegyptiorum, poſtquam vulgaris eſſe deſierat ſenſim oblita, paucis tantum doctioribus, quorum numerus in dies minuebatur, cognita, & hi quoque pauci imperfectam etiam eius cognitionem habuiſſe videntur. Rebus ſic ſe habentibus Diodorus in Aegyptum venit. Operis quod ſibi propoſuerat immenſitas ipſi non permiſit, omnia perquirere, & veritatem ex profundo quaſi exhaurire. Quare narrationes compilavit omnes, quas audiit, quae ſaepe cum eſſent tam imperfectae quam ſibi ipſis contradicentes, imperfectiones iſtae & contradictiones neceſſario in hiſtorias ſuas tranſierunt. Quae ſi vel lacunas quasdam in Herodoteis explere poſſint hiſtoriis, eas tamen multis ex cauſſis fide & auctoritate carere nemo poterit negare, & ad chronologiam

ex

ex iis eruendam nullius plane ſunt uſus. Addit hiſce Larcherianis argumentis *Degenius*, non linguam ſolum Aegyptiorum externa ſub dominatione immutatam & depravatam, ſed & religiones, populi indoles, artes, opiniones & ſuperſtitiones varie immutatas & corruptas eſſe. Poſt Alexandri Magni expeditionem & Ptolemaeis regnantibus indoles & character plane ſingularis veterum Aegyptiorum ſenſim ſenſimque evanuit. Graecis, quorum ſub dominatione vivebant, moribus aſſueti patrios antiquos aboleverunt. Et haec eſt cauſſa, cur de diverſis plane populis, ſi Herodoti & Diodori relationes Aegyptiacas conferamus, hiſtorias legere videmur.

Meinerſius [1]) de Diodori in rebus Aegyptiacis fide diſputationem doctiſſimam, Larcherio haud cognitam, hoc loco ſilentio praeterire non poſſumus. Inveſtigator iſte veritatis ſagaciſſimus extra omnem poſuit dubitationem, Aegyptios, de quibus Siculus noſter ſcripſit hiſtoricus, ab iis, quos Herodotus olim viderat & deſcripſerat, longe diverſos fuiſſe, mores & opiniones Aegyptiorum, quas Herodotus Graecis ſimiles iudicarat, Diodori tempore iam plane easdem factas, mythos Graecos cum Aegyptiis commixtos, fabulas & traditiones acceſſione Graecarum auctas, & ſacerdotibus ab Aegyptiacis Siculo noſtro falſa pro veris conſilio vendita eſſe, e narrationibus eorum de legibus & inſtitutis, de reli-

1) In libello germanico ſupra iam laudato de religionibus veterum in primis Aegyptiorum cap. 7. a pag. 128.

religionibus *cet.* demonstravit & evicit. Fontes igitur, e quibus Aegyptiaca sua hausit Diodorus, Herodoteis longe impuriores fuere, & de his ne verbum quidem monuisse doctissimum Larcherium iure miramur, sed ne nimis longa nostra excrescat disputatio, ad *Heynii*, Viri Summi, de Diodori fide & auctoritate libellum [1]) lectores nostros ablegamus, & cum his ordinem, quem in serie sua regum Aegypti sequutus est Diodorus, communicamus.

§. 9.

Regum Aegypti ex mente & systemate Diodori Siculi series chronologica.

	Period. Jobel.	Period. Julian.	Anni ante Christum
Menes, primus Aegypti rex, regnavit 62 annos			14940
LII. Reges qui 1400 annos regnarunt			14878
Busiris I. regnavit annos 40			13478
Octo huius successores			13438
Uchoreus, ultimus octo horum regum regnavit 30 annos			12988
XII Generationes post hunc Uchoreum			12958
Moeris regnavit annos 50			12598
VII Generationes post Moeridem			12548
Sesostris I. regnavit 48 annos			12338
Sesostris II. regnavit 40 annos			12290
Intervallum 10828 annorum, quo tempore 361 reges			

fuisse

1) Vol. VII. Commentat. Nov. Soc. Scient. Goetting.

	Period. Jobel.	Period. Jul.	Anni ante Christum
fuisse dicuntur. Relationes tamen Diodori 363 supponunt. Intervalli huius initium fuit -			12250
Amosis regnavit 12 annos -	2760	3292	1422
Actisanes regnavit 28 annos -	2772	3304	1410
Mendes regnavit 40 annos -	2800	3332	1382
Anarchia, quae quinque generationes perduravit, quae 150 annos comprehendunt. Initium habuit	3840	3372	1342
Cetes sive Proteus regnavit 21 annos	2990	3522	1192
Remphis, Protei filius, regnavit 20 annos	3011	3543	1171
Septem reges ignavi -	3031	3563	1151
Nileus, septimus horum regnavit 18 annos - -	3241	3773	641
* Chemmis regnavit 50 annos	3259	3791	923
* Chephren regnavit 56 annos	3309	3841	873
Mycerinus regnavit 15 annos -	3365	3897	817
Bocchoris regnavit 12 annos -	3380	3912	802
Intervallum 74 annorum quod incepit	3392	3924	790
Sabacos regnavit 10 annos	2406	3998	716
* Anarchia duorum annorum	3476	4008	706
* Duodecim reges, quorum e numero fuit Psammitichus, regnarunt coniunctim 15 annos -	3478	4010	704
Psammitichus solus regnavit 39 annos	3493	4025	689
Nechos regnavit 34 annos -	3532	4064	650
Psammis regnavit 14 annos -	3564	4098	616
* Apries regnavit 22 annos -	3580	4112	602
* Amasis regnavit 55 annos -	3002	4134	580
Amasis mortuus & Cambyses Aegyptum perdomuit -	3657	4189	525

Generationi unicuiqui triginta tribuimus annos, uti computare solet Diodorus, exceptis tamen quinquaginta duobus Menetis successoribus, quibus 1400 annos expressis verbis Siculus tribuit. Eorum

Eorum regnorum durationem, quam numeris expressit Diodorus, asterisco notavimus. Ceterorum regum ex Herodoto & Julio Africano adscripsimus annos, &, ubi & hi auctores duo silebant, coniecturis, quae ad veritatem proxime accederent, annos explere tentavimus.

§. 10.

Chronologia regum Aegypti ex Herodoto. Theocratia.

Seculo nostro eruditione multifaria illustri, si Aegyptiorum veterum de Diis suis eorumque regnis opiniones adoptare vellemus, nil magis absonum atque absurdum posset excogitari. Si tamen omnes in eo consentire videamus veteres historiarum scriptores, Aegyptum plura per secula a Diis & Heroibus regnatam fuisse, quas & primi Christianorum chronologi adoptarunt opiniones; traditiones istas, praesertim cum Aegyptii antiqui sapientissimi nec omnibus iam istis, quibus posteri eorum, superstitionibus imbuti fuerint, non omni destitutas esse fundamento, facile credamus. At, qui fieri potuit, ut opiniones istae ita praevaluerint, ut vulgares omnium redderentur? —

Aegyptios antiquissimos unum tantum Deum cognovisse, eumque pure & sine superstitioso cultu adorasse vero simile videtur. Eoque magis hanc in opinionem adducimur, quod Plutarchi[x]) temporibus de Thebaidis populis ferebatur, eos Deum *Cneph*, quem sine initio & fine fine sibi fingebant, adorasse: Κνὴφ ἀγέννητον ὄντα καὶ ἀθάνατον.

x) Plutarch. de Iside & Osirid. p. 359. D.

τον. Orientis populorum more Aegyptii summi numinis attributa ingeniosis allegoriis explicare solebant, sed temporum decursu simplici illa de numine idea sensim oblita, sacerdotes allegorias istas numinum loco habuerunt, populoque colendas praebuerunt. Sed quocunque modo idolorum cultus apud Aegyptios ortus sit, hoc certum est, eos religiones cultumque numinum suorum in systema quoddam redegisse, & hierarchiam h. e. publicam sacrorum administrationem primos instituisse. Altaria certo gentium numero, quae excludebant alias, propria & hi ministri Deorum varios in ordines a summo sacerdote ad infimum usque fuerunt divisi. Filius patri succedebat [1]), nec ordine ex uno in alium translocari poterat. Sic Aegyptii a Menetis temporibus ad seculum usque Hecataei Milesii, qui in Aegyptum iter fecit, 345 summos numerabant sacerdotes Thebanos [2]), quorum semper pater filium habuerat successorem. Veneratio numinis & sacrorum antiquissimis temporibus vulgaris, tansiit quoque ad cultus divini ministros atque interpretes. Hi otio abundantes artes atque scientias excoluere, & soli quasi eruditi inter suos exstitere. Orta inde consuetudo, eos de rebus consulendi omnibus, occasionem sacerdotibus praebuit exoptatissimam, auctoritatem sibi summam atque imperium quoddam in populum vindicandi, quo tamen nimis gravi cum uterentur, iugum quod im-

1) Herod. lib. 2. c. 37. ad fin.
2) Herod. lib. 2. c. 143.

impoſuerant populus de collo deiecit regibusque parere maluit. Sacerdotibus reipublicae gubernacula tenentibus, hi omnia ſua edicta atque leges quaſi a Diis ipſis acceptas, promulgare, populumque, non ſe, ſed Deos ipſos dominium exercere, civitatis formam theocraticam eſſe, docere ſolebant. Herodotus ergo, ſi de regnis octo antiquiſſimorum Deorum, quos duodecim iuniores ab illis prognati ſequuti ſint, loquitur, aliud fortaſſe nihil dicere voluit, niſi ſummos horum Deorum ſacerdotes auctoritatem atque imperium ſibi ſummum, aliorum Deorum ſacerdotibus excluſis, vindicaſſe, & per tempus diuturnum uſurpaſſe. Certo quidem, hoc ita ſe habere, demonſtrari non poteſt, nec pro certo affirmare audet Larcherius; poſſe tamen, unanimam veterum ſcriptorum de Deorum atque Heroum in Aegypto regnis traditionem, ſi eam hoc modo explicare tentemus, vero ſimilem quodammodo reddi ſuſpicatur. Et, ſi Iudaeorum conferamus hiſtoriam, pondus quoddam accedere putat ad hanc opinionem. Nam Hebraei, ſimulac iugum deiecerant Aegyptiacum, tribum Leviticum ſtatim elegerunt ad ſacra ſua curanda, hac e tribu iudices ſuos ſumſerunt, & ſummam hoc modo poteſtatem ſacerdotibus ſuis tribuerunt, qui ad Samuelis usque tempora ea uſi ſunt. Tunc tandem populus iniuriarum ſacerdotalium impatiens, uno ore regem poſtulare coepit, qui aliorum populorum more in eos regnaret. Ad hoc usque tempus in Theocratia fuere Hebraei, quamquam haec denominatio civitatis ſuae in libris eorum non occurrat. Colligimus hoc e

verbis, quae Deum ipsum loquutum esse tradunt[1]): *Audias, inquit* vati Deus, *audias vocem populi eisque morem geras in omnibus, quae postulant, non enim te, sed me ipsum repudiarunt, meque regem suum in posterum esse noluerunt.*

Dominatione sacerdotali apud Aegyptios, quantum quidem fieri potuit, a Larcherio probata, huius duratio nunc definienda est.

Deos atque Heroes circiter 18000 annos regnasse, e Diodoro Siculo iam vidimus, quo loco hunc sibi ipsum contradicere scriptorem, observatum a nobis est. Chronicon vetustum regnis Deorum multo tribuit longiorem durationem, annorum scilicet 34201. Herodotus certi nil retulit. Deos tres in ordines distinxit, ordoque primus antiquissimorum Deorum, octo secundus ordo, duodecim habuit Deos, tertii ordinis numerus ignotus.

De primi ordinis Diis neque regnorum initium neque durationem Herodotus descripsit & ad secundum statim ordinem duodecim Deorum transit[2]), qui 17000 annos ante Amosin, h. e. circa annum ante Christum 7570, & ante Menetem primum regem 5214 coepisse regnum dicuntur.

Deorum tertii ordinis numerum Herodotus non addidit. Osiridem tamen, Aegyptiorum Bacchum, postremo horum Deorum in regno antecessisse, & 15000 ante Amosin annos h. e.

1) 1 Sam. c. 8. v. 3. 4. 5.
2) Herod. lib. 2. c. 43.

h. e. anno ante Christum 1570 & ante Menetem 3224 regnasse dixit[1].

Osiridi Orus filius successit, quem Apollinem Graeci dicunt[2], isque deorum tertii ordinis postremus fuit. Huius autem regni initium, Herodoto silente, ignotum.

Tandem Aegyptii grave sacerdotum imperium repudiantes eorum iugum deiecere regemque postulavere. Menes rex primus electus, qui, uti supra iam diximus, luxu populum suum corrupit; quod, nisi populus iam tunc artes atque scientias, vitaeque civilis commoda cognosset, nullo modo fieri potuisset. Menete igitur rege constituto, statui iam civili adsueti fuere Aegyptii, & statum istum alium esse posse nullum, nisi sacerdotale imperium, Larcherius iudicavit. Ingeniosa quidem haec *Larcherii* de Theocratia Aegyptiorum sententia est, in eamque abire non dubitaremus, nisi nobis magis arrideret *Gattereriana* huius implicatissimi loci Herodotei explicatio, qui vir longe doctissimus octo priores Herodoti, & septem Diodori Siculi Aegyptiorum Deos, Solem cum planetis significare, quibus dies hebdomadales sacri fuere, demonstravit, duodecim secundi ordinis Deos de mensibus duodecimque signis zodiacalibus interpretatus est, & tertii ordinis Deos, a secundi ordinis diis progenitos, quorum e numero Osiris & Isis fuere, annum duodecim e mensibus compositum significare ostendit. Omnes

1) Herod. lib. 2 c. 144. 145.
2) ibid. c. 144.

nes igitur isti Dii eorumque regna numquam exstitere, sed e male vel interpretatis vel intellectis astronomicis hieroglyphis originem suam duxere[1]. Nullum igitur neque in historia neque in chronologia locum habere possunt.

§. 11.

De Menete ad Sesostrin.

Menetis epocha primo quidem intuitu facile definiri posse videtur. A Menete enim ad Moeridem, inquit Herodotus[2]), 330 reges fuere, patrique semper filius successit, & Moeridis mors, uti retulit Herodotus, fere nongentos ante suum adventum in Aegyptum annos accidit. Mortem ergo Moeridis in annum Julianum 3358, (2826 Job. Fr.) ante Christum 1356 ponamus. Generationes 330, annos efficiunt 11000, h. e. 12356 annos ante Christum, & 8373 ante orbem conditum secundum Petavii rationes, qui calculos Hebraeorum sequutus, esse videtur.

Nil dicemus nunc de contradictionibus, quae inter Hebraeorum scriptores sacros & Herodotum occurrunt, hae enim nobis, qui immensam Aegyptiorum antiquitatem iure fabulosam putamus, nullas quidem creare possunt difficultates; sed argumenta, Hebraeorum e scriptis petita, Herodotum fortassis non convicerint, is enim Aegyptiorum ralationibus pro-

1) Gattereri Weltgeschichte Goettingae 1785. Vol. I. p. 213 &c.
2) Herod. lib. 2. c. 100.

procul dubio maiorem fidem tributurus fuerit. Nec nobis hoc loco propofuimus, veram atque genuinam Aegyptiorum chronologiam explicandam, quod profecto nemo hominum poterit, fed Herodoti noftri computationes annorum illuftrandi confilium cepimus. Quod ipfum difficultatibus non caret, iisque maximis, ita ut faepe in coniecturis folis nobis erit acquiefcendum, quae tamen unam alteramve harum fortaffis tollere poterint difficultatum.

Refert Herodotus cap. 100 a Menete ad Moeridem 330 reges & inter hos octodecim Aethiopes, reginamque Aegptiam Nitocrin fuiffe. Refert idem cap. 142. a Meneto ad Sethonem 341 generationes exftitiffe, totidemque fuiffe reges & pontifices, quorum quidem 341 pontificum ligneos vidit coloffos, uti cap. 143 narravit, dixeruntque Aegyptii filium femper patris fucceffiorem fuiffe. A Sefoftri ad Sethonem decem tantum reges regnaffe certum eft, quippe, qui Aegyptum expugnaverat, Aethiops numerari non poteft, Anyfi rege infulam Elbo tenente, & poft Aethiopis receffum regnum fuum recipiente. Nos infra §. 12 oftendemus in contexto Herodoteo poft cap. 140 lacunam inveniri haud contemnendam, eamque feptem regibus effe explendam. Quod fi probatur, feptemdecim reges, non decem, inter Sefoftrin & Sethonem fuerunt, Sabaconem enim non numeramus.

In opinionem quidem adducebamur, e vero fuo loco transpofitos effe hofce feptem reges, qui ftatim poft caput 140 locum habere debuiffent, & erronee in caput 100 translocati

 effent.

essent. Hoc in errore dum versabamur, septem reges capite 100 omisimus, legimusque τριηκοσίων τε καὶ τριήκοντα ὀνόματα. Sed postquam animadverteramus, Diodorum Siculum 470, & Julium Africanum plures 500 reges indigenas Aegyptiorum numerasse, regum inter Menetem & Sesostrin numerum apud Herodotum minime esse minuendum putavimus. Accedit, hanc emendationem arbitrariam fore, & talibus si uti vellemus, omnis rebus in vetustis tolleretur certitudo. Quare textum nunc Herodoteum intactum relinquendum putavimus.

Sed alia adhuc superest quaestio; reges hi, num una e progenie fuerint, patrique semper filius successerit, vel regnum, in lineas collaterales, uti vocantur, vel etiam gentem in aliam transierit? Hanc Herodotus capite 142 explicuit quaestionem, qui si generationibus istis 11340 annos tribuit, si de generationibus nec de successionibus loquutum esse, clarissime ostendit. Patet hoc luculentius e capite sequente, ibi enim his sub regibus 341 totidem pontifices fuisse narrat, quorum filii semper patribus successerunt. Quod quamquam in se quidem fieri potuisset, cum nullus sit hominum, qui genus suum ab Adamo non ducat, ita ut filius semper ortus a patre sit; genus tamen haud facile inveneris, in quo tam longum per tempus filii semper patribus suis successerint, quam hoc in regio & pontificio genere Aegyptiorum accidisse traditur. Eoque magis adducimur ut credamus, non aliter in regio Aegyptiorum genere ac aliis in regiis generibus, tam vetustis quam recentioribus, fuisse, quod expressis

pressis verbis tradidit Herodotus, inter reges illos 330, Aethiopes duodeviginti unamque reginam Aegyptiam, Nitocrin, extitisse.

Ordine igitur generationum undeviginti saltem regibus interrupto, non generationes sed successiones computandae sunt, & cum terra Aegypti eiusque incolae magnas haud subiisse revolutiones videantur, hominumque aetatem ibi diuturnam fuisse certum sit [1]; successioni unicuique viginti annos iure tribui posse putamus, qua re 6600 anni efficiuntur; qui si 1356 annis addantur, quo scilicet anno mortuus est Moeris, in annum ante Christum 7956 incidimus, & Menes hunc secundum computum 3973 annos ante orbem conditum, ex rationibus scilicet Petavianis, regnasset. Minus fortassis a veritate aberraremus, si annalium Aegyptiorum certitudinem affirmare vellemus, & hanc ut defendere possimus, inter hos 330 reges immensum generationum numerum, & paucas tantum successiones fuisse contendamus, tunc enim 27 circiter anni unicuique tribuendi. Hanc secundum opinionem 330 illi reges 8910 annos regnasse videntur, Menetisque regni initium in annum 10266 ante Christum, h. e. 6283 annum ante orbem conditum, secundum Petavii rationes caderet. Haec quidem coniectura ut plures scilicet generationes, paucas vero extitisse successiones, & unicuique 27 annos tribuendos esse, ad veritatem proxima nobis accedere videtur. Sed cum Aethiopes illi reges belli iure Ae-

1) Herod. lib. 2. c. 77.

Aegyptum tenuerunt, regum Aegyptiorum genus tempore servitutis Aethiopicae non exstinctum esse, sed perdurasse videtur, Aegyptiique sine dubio reges suos patrios, quamquam nulla in provincia tunc regnantes, in annalibus suis annotare haud omiserunt. Et ex Herodoto, hoc ita se habuisse, certissimum est. Quamquam igitur pro altera explicatione plura possint proferri, tamen cum Herodoto putamus, Menetis regni initium in annum 11000 ante Sesostrin, h. e. 12365 annum ante Christum cecidisse.

Maneros, filius Menetis, patri non successit, diem enim vivo adhuc patre iam obierat. A populo tam adoratus, & memoria eius venerata est. Elegos in obitum eius cecinerunt, quos 11880 annos post eius mortem, Herodoto in Aegypto [1]) peregrinante, canere nondum desierant.

§. 12.

De Sesostri huiusque successoribus ad usque Cambysis eversionem regni veteris Aegyptiorum.

Vix nongentos annos Moeridem mortuum fuisse, cum ipse iter suum in Aegyptum susciperet, Herodotus scripsit [2]). Cadit hoc iter Herodoti in annum circiter 4254 Julianum, (3722 Job. Fr.) 460 ante Christum, quo quidem tempore Herodotum annum aetatis circiter 24 egisse, verosimile est, hac enim aetate maturus

1) Herod. lib. 2. c. 79.
2) ibid. c. 13.

rus iam esse potuit ad talia ineunda itinera. Natus erat anno 4230 Juliano, (3668 Job. Fr.) 484 ante Christum, quod e loco quodam Auli Gellii patet [1]), qui Herodotum primo Peloponnesiaci anno annum aetatis 53 egisse retulit. Est autem primus huius belli annus, Julianus 4283, (3751 Job. Fr.) & 431 ante Christum. Moeridis igitur mortem in annum circiter 896 ante iter Herodoteum si ponamus, inde regem hunc circa annum Julianum 3358 (2826 Job. Fr.) h. e. 1356 ante Christum obiisse collegimus.

Hoc ipso in anno Sesostrin [2]) habuit successorem. Regni Sesostris durationem Herodotus non definivit. E Diodoro [3]) tamen, si fides ipsi habenda, eum 33 annos regnasse videmus. Marshamus [4]), Syncellum [5]) sequutus, 48, alii 51 vel 55, Josephus [6]) secundum Manethonem, 59 annos ipsi tribuit. In tanta varietate veritas haud facile eruetur. Medium igitur teneamus, & regi huic magno bellatori, qui multas in terras arma sua victoriosa portasse dicitur, annos 44 regni tribuamus, diem igitur suum anno Juliano 3402, (2870 Job. Fr.) ante Christum 1312 obiisse videtur.

Pheronem [7]) hoc eodem anno habuit successorem, qui varie apud auctores veteres appella-

---

1) A. Gellius Noct. Att. lib. 15. c. 23.
2) Herod. 2. lib. c. 102.
3) Diodor. Sic. lib. 1. c. 53.
4) Chronic. Aegypt. p. 383.
5) Syncelli Chronogr. p. 59. Paris. 47. Venet.
6) contra Apion. lib. 1. §. 26. p. 460.
7) Herod. lib. 2. c. 111.

pellatur. Diodorus[1]) eum patris nomine Sesostrin nominavit, Plinius Maior[2]) Nuncoreum dixit. In Chronico Paschali[3]) Nachor, apud Manethonem[4]) Lachares audit. Posteriora tria nomina parum inter se differunt, & Diodoro Pliniqque maximis in rebus, quae ad Sesostrin pertinent, cum Herodoto consentientibus, de uno eodemque rege omnes scripsisse, dubium esse non potest. Nullus tamen horum regni eius annos definivit praeter Manethonem, qui eum octo annos regnasse refert. Buherius[5]) tamen duodecim ipsi annos assignare voluit. Sed cum decem per annos visu caruisse, usuque oculorum restituto magnas res gessisse dicitur, ad minimum duodeviginti annos regnum tenuisse Sesostrin hunc secundum putat Larcherius.

Proteus, uti Herodotus[6]) refert, Pheroni successit. Is ergo anno Juliano 3420, (2888 Job. Fr.) ante Christum 1294 in thronum ascendit. Huius regis in tempus Paridis cum Helena adventus in Aegyptum incidisse dicitur. Helena autem decem ante Troiae oppugnationem annos rapta, Troia decem per annos a Graecis oppugnata, urbsque ista, uti infra de Troiae excidio capite probavimus, anno Juliano 3444 (2912 Job. Fr.) ante Christum 1270 expugnata com-

---

1) Diodor. Sic. lib. 1. c. 59. p. 69.
2) Hist. Nat. lib. 36. c. 11. p. 737.
3) p. 48.
4) Syncelli Chronogr. p. 59. Paris. 47. Venet.
5) Bouhier Recherches & Dissertat. sur Herodote c. 7. p. 66.
6) Herod. lib. 2. c. 112 &c.

combuſtaque. Bellum igitur Troianum anno Juliano 3434 (2902 Job. Fr.) ante Chriſtum 1280 coeptum, Helenaque anno Juliano 3424 (2892 Job. Fr.) ante Chriſtum 1290 a Paride rapta eſt. Epochae hae cum Protei regno optime congruunt, eius tamen duratio incerta. Vecchietus [1]) 67 annorum regnum ipſi tribuit, nullis tamen rationibus, quare hoc fecerit, additis. *Larcherius* quinquaginta potius annos Proteum regnaſſe credit, qui numerus ſequentibus cum epochis melius convenit, quam nimis longum illud 67 annorum regnum. Diodorus Siculus [2]) Pheronem inter & Proteum permagnum regum numerum & turbulentum regni per quinque generationes ſtatum fuiſſe tradit, quam quidem opinionem ſupra §. 7 ſub examen vocavimus. Plinius Maior [3]) Rhampſinitum, Protei ſucceſſorem, excidii Troiani tempore regnaſſe ſcripſit. Herodotus hac de re nihil memoravit, & eius ex hiſtoriis id potius colligere poſſumus, eundem, qui Helenam raptori Paridi eripuerat, regem, Menelao ipſam reſtituiſſe. Diſſimulandum vero non eſt, *Euripidem* [4]) in tragoedia, quam *Helenam* inſcripſit, ſuppoſuiſſe, Proteo iam mortuo Menelaum in Aegyptum ad Helenam ſuam repetendam navigaſſe. Sed quales poetae ſibi ſumant libertates, hiſtoria oeconomiae fabularum ſuarum contraria, nemini ignotum eſt.

Rhamp-

1) de anno primitivo p. 201.
2) lib. 1. p. 54.
3) Hiſt. Nat. lib. 36. v. 8.
4) Eurip. Helena v. 4. & paſſim.

Rhampsinitus [1]) Protei fuit successor anno Juliano 3470 (2938 Job. Fr.) ante Christum 1244. Plinium, qui tempore Troiani excidii eum regnasse scripsit, errasse, supra iam ostendimus. Regni eius durationem Herodotus silentio quidem praeteriit, sed Manethon apud Josephum [2]) regnum ipsi 66 annorum tribuit, nec caussam ullam, cur annos hos deminuamus, videmus.

Cheops, qui teste Herodoto [3]) eum in regno excepit, 50 annos regnavit, quo in numero Herodotus & Diodorus [4]) consentiunt. Initium regnandi fecit anno Juliano 3536, (3003 Job. Fr. ante Christum 1178. Buherius [5]) inter Rhampsinitum & Cheopem septem reges fuisse suspicatus est, quorum nulla apud Herodotum mentio occurrit, & quibus hanc suam opinionem probare studuit argumentis, nos infra videbimus.

Post hunc Chephren sequutus, & 56 annos regnum administravit, uti tradunt Herodotus & Diodorus [6]). Regnare coepit anno Juliano 3586 (3054 Job. Fr.) ante Christum 1128.

Chephrenes fratri successit Cheopi, quod ideo vero simile videtur, quia filius Cheopis Mycerinus patre mortuo minorennis fuit. Sed Che-

1) Herod. lib 2. c. 121 &c.
2) contra Apion. lib. 1. §. 26. p. 460.
3) lib. 2. c. 126. 127.
4) Diodor. Sic. lib. 1. c. 63. p. 72.
5) Recherches & Differt. sur Herodote c. 7. p. 67.
6) Herod. lib. 2. c. 127. Diod. Sic. lib. 1. c. 64. p. 73.

Chephrene mortuo sceptra Mycerino reddita sunt, de cuius regni duratione nil tradidit Herodotus. Sed cum regem hunc subditos suos felices florentesque reddidisse, pyramidem exstruxisse, ad cuius aedificationem plures requiruntur anni, & postea sex adhuc annos regnasse retulit [1]), regnum eius non infra viginti annos durasse videtur.

Buherius [2]) affirmare studuit, regem hunc septimo regni sui anno mortuum esse, Herodotumque huius rei testem citavit, qui tamen ipsi aperte contradicit. Postquam enim varias huius regis res gestas retulerat [3]), oraculum ex urbe Buto, quod vita sex post annos ipsi finenda sit, praedixisse addit. Apparere nobis clarissime videtur hac ex Herodoti relatione, iam per annos aliquot principem hunc regnasse, quum Oraculo ex urbe Buto sex tantum vitae annos sibi superesse admoneretur, quod non animadverterat Buherius doctissimus.

Asychis eius fuit successor. Regni huius tempus ignotum, neque quidquam vel apud Herodotum vel alium apud auctorem, unde regni eius durationem definire possumus, legitur. Vecchietius [4]) eum septuaginta annos regnasse contendit. Cum neque vestibulum templi Vulcani, neque pyramidem brevi tempore exstruere

1) Herod. lib. 2. c. 129. 134.
2) Recherch. & Differt. Herod. chap. 7. p. 70.
3) Herod. lib. 2. c. 133.
4) de anno primitivo p. 219.

struere potuerit, quae ipsi opera adscribi solent, longum per tempus sine dubio regnavit, sed ad haec opera perficienda non opus est, ut 70 annos regni ipsi tribuamus, quare nos quidem cum Larcherio eum quadraginta per annos regnum tenuisse, putamus.

Anno Juliano 3702 (3170 Job. Fr.) ante Christum 1012 regnare coepit Anysis, rex coecus. Aethiopum rex, initio statim regni Anysis, Aegyptum occupavit, Anysisque in insulam Elbo, mediis in paludibus sitam, confugit, ex qua post quinquaginta demum annos Aethiope in patriam suam reverso ad regnum recuperandum egressus est. Herodotus hunc eventum pluribus verbis a cap. 137 ad 141. exposuit, Aethiopemque regem Sabaconem appellavit.

Fuga Anysis in insulam Elbo circa annum Julianum 3703, (3171 Job. Fr.) ante Christum 1011 facta videtur, & rex iste si 50 annos hac in insula mansit, eum inde exiisse anno Juliano 3753, (3221 Job. Fr.) ante Christum 961 clarum est. Quodsi post recuperatum regnum suum septem adhuc annos ipsi tribuamus, ut 58 annos in universum regnarit, mors eius in annum 3760 Julianum, (3228 Job. Fr.) 954 annum ante Christum incidit, & Sethonem eo ipso anno habuit successorem.

Quod tamen secus se habere videtur. I. enim tradit Herodotus [1], Sanacharibum a Sethone victum esse, probavitque *Larcherius* [2]) in dispu-

1) lib. 2. c. 141.
2) Memoire lu à l'academie des belles lettres en 1783.

disputatione sua de epochis Assyriorum variis, hanc pugnam anno Juliano 4002, (3470 Job. Fr.) ante Christum 712 accidisse. Per aliquod tempus quidem credidit *Larcherius*, regem hunc iam anno Juliano 3989, (3457 Job. Fr.) ante Christum 725 regnasse, eumque Hoseam, Samaritanum regem ultimum, ad foedus secum contra Assyrios ineundum per legatos sollicitasse. Haec opinio, quam Desvignolius & Buherius[1]) defendunt, Larcherium initio a vero abduxit, ipsique eo magis arrisit, quod tale foedus cum Samaritano rege inire noluit Aegyptius, pacis enim studio, cui deditus semper fuit, adversabatur. Patet quoque ex Herodoto, regem hunc milites a se abalienasse, qui propterea, cum Sanacheribus postea bellum inferret Aegyptiis, dimicare noluerunt. Sed re penitius examinata Larcherius vidit, istum numerum cum Herodoti relationibus minime convenire, qui Sabaconem Psammitichi patrem interfecisse tradidit. Pluribus infra hoc de argumento.

II. Seriem regum Aegypti, regnorumque durationem a Sethone ad Psammenitum Herodotus accuratissime descripsit, qui numeri eo certiores nobis videntur, quia cum aliorum populorum historiis optime conveniunt. Sethon, quod infra demonstrabitur, anno Juliano 4001 (3469 Job. Fr.) ante Christum 713 regnare coepit. Sunt igitur a morte Anysis anno 3760

 (3228

1) Desvignoles Chronologie de l'hist. sainte lib. 4. c. 3. §. 3. T. 2. p. 127 &c. Bouhier Recherches & Dissert. sur Herod. c. 7. p. 71.

(3228 Job. Fr.) ad Sethonis regni initium anno 4001 (3469 Job. Fr.) anni 241 elapsi.

Horum regum a Sesostri ad Anysin regna, una cum regno Anysis, quum annos 402 compleant, Sethonisque regni initium in annum Julianum 4001, (3469 Job. Fr.) ante Christum 713 cadat; exinde, Sethonem si Anysis successorem proximum putamus, Sesostrin anno Juliano 3599 (3067 Job. Fr.) ante Christum 1115 regnare coepisse, Moeridemque hoc eodem anno mortuum esse, colligitur. Quod tamen cum Herodoti narrationibus minime poterit conciliari, qui Moeridem vix nongentos ante suum adventum annos mortuum esse tradidit. Et Protei, qui Sesostrin non proxime excepit, regnum, cum Sesostris ipse 67 annos posterior Troiano fuit excidio, si vel maxime sero hunc eventum ponamus, quomodo cum Troiano bello conciliare poterimus?

Regna quae Sethoni praecesserunt, si vel longissima putemus, intervallum tamen temporis huius inter initium regni, & Sesostrin, nullo poterimus modo explere. Patet igitur temporum ordinem hic esse confusum. Herodotus noster vel cum fide, quae a sacerdotibus acceperat, retulit, vel historias, nullo veritatis respectu habito, secundum suas ipsius opiniones exposuit. Quod primum si fecerit, fidusque fuerit sacerdotum interpres, profecto, ut erat sagacissimus, relationes sacerdotum minime cohaerentes esse, animadvertisset, idque auctoribus suis ingenue ostendisset. Sacerdotes dubia Graeci scrutatoris vel solvissent vel hoc a se nullo modo fieri posse, non negassent. Herodotus

dotus ergo defectum hunc vel sustulisset, vel lacunam suis in narrationibus lectoribus ostendisset.

Si contra Herodotus male cum fide, quae acceperat, referre voluisset, nihil profecto facilius ipsi fuisset, quam, exemplo Diodori, plures, vel fictos reges inter Sesostrin & Sethonem collocare. Seculo iam Herodoti perdifficile fuisset eum fraudis & malae fidei convincere, & quis nostro id umquam facere posset? Constat igitur, Herodotum, quae a sacerdotibus acceperat, cum fide retulisse, nullumque horum in relationibus defectum animadvertisse. Qui, cum eius in contexto, qualem nos eum habemus, sine dubio occurrat, librariorum negligentium, qui periodos plures describendo omiserunt, culpa is ortus esse videtur. Antequam vero lacunam hanc investigamus, Diodorum, quae hoc de tempore is narrat, audiamus.

Siculus ille historicus [1]), minus felix in perscrutanda Aegyptiorum antiquissima historia, quam fuerat Halicarnassensis, inter Pheronem, quem, sicuti patrem, Sesostrin appellat, & Proteum plures non modo reges incognitos, quorum neque numerum neque nomina addidit, sed & Amasin sive Amosin, Aethiopem Actisanem, Mendesium sive Marrotem, turbulentumque regni statum quinque per generationes durantem, inseruit, qui Proteo rege constituto finem tandem habuit, cui Rhemphis filius, ab Herodoto Rhampsinitus dictus, successit.

1) Diodor. Sic. lib. 1. c. 60. & sqq. p. 69. & sqq.

Contextum Herodoti huic relationi Siculi historici, quae neque cum Herodotea neque alia cum chronologia conformari potest, aperte contradicit. Diodorus cum Eratosthene & Apollodoro Troiam serius eversam putavit, quam Herodotus, Thucydides & vitae Homeri auctor tradiderunt; quare Pheronem inter & Proteum plures inserere oportuit reges, ut Protei tempus cum Troianae urbis interitu, quem anno Iuliano 3532, (3000 Job. Fr.) ante Christum 1182 evenisse putavit, coaevum reddat.

Hanc igitur ob caussam [1]) Rhemphi, Protei filio, mortuo, regnum ad reges pervenisse septem ignavos tradit, quos Chemmis, (Herodoti Cheops) & hunc Chephrenes, Mycerinus & Bocchoris sequuti sint. Quo postremo per longum tempus iam mortuo, Sabacos Aegyptum sibi subiecit, qui diuturnam post dominationem in Aethiopiam reversus est, Aegyptiis regem sibi eligendi potestate permissa. Reverso in Aethiopiam Sabacone turbae exortae, quae binos annos perdurarunt, quibus elapsis duodecim principes Aegyptiorum gubernacula reipublicae ceperunt, & simul regnarunt. Quatuordecim reges, longumque temporis spatium, quod inter Bocchoris mortem & Sabbaconis dominationem in Aegyptios intercessit, quod quidem tempus 74 annorum fuisse putat Larcherius, sedecim generationes vel 533 annos continet. Duodecim principes, ut alio loco probabimus, sine dubio anno Iuliano 4043 (3511 Job.

1) Diod. Sic. lib. 1. c. 62 & sqq. p. 71 & sqq.

Job. Fr) ante Christum 671 electi sunt. Proteus igitur, secundum Diodori rationes, anno Juliano 3522, (2990 Job. Fr.) ante Christum 1192 rex constitutus est. Helena quoque, secundum Diodori calculos, hoc regnante tempestatibus in Aegyptum delata, ab eoque Menelao reddita videtur. Sed Diodorum si ducem sequamur, quo loco Sethon, qui δωδεκάρχας proxime dicitur antecessisse, & cuius tempus certissimum est, quod cum Herodoto Hebraeorumque libris optime congruit, erit inserendus?

Larcherio igitur extra omne dubium positum esse videtur, Diodorum Aegyptios reges eorumque seriem non secundum tempora, quibus regnarant, successionesque eorum ordinasse, sed hoc eum sibi proposuisse, Proteum regem, quem plurimi historicorum Troiano bello coaevum fecere, aliquod tempus ante annum Julianum 3532, (3000 Job. Fr.) ante Christum 1182, quo quidem anno, secundum rationes Eratosthenis & Apollodori, quos sequitur Siculus, Troia capta dicitur collocare. Longe aliter Herodotus, qui nullum systema sibi fecisse videtur. Retulit is cum fide, quae vel ipse in Aegyptiorum legerat libris, vel a sacerdotibus acceperat, alias enim ipsi, Moeridis & Sesostris regna vetustioribus temporibus assignare, & reges illos, quos inter Pheronem, & Proteum collocavit Diodorus, sine Protei regni, quod facillime cum opinione sua de Ilii excidio conveniens reddere potuisset, transpositione inserere, facillimum fuisset.

Interim hoc non negandum eſt, nonnullos, quos Diodorus vel nominavit, vel ſine nominibus inſeruit, reges inter Seſoſtrin & Sethonem collocandos, lacunamque Herodoteo in contexto ineſſe, Seſoſtris epocha nota, qui Moeridis fuit ſucceſſor, cum Moeris circiter annos ante Herodoti adventum nongentos regnaſſe, diemque obiiſſe dicitur. Nota quoque Protei eſt epocha, cuius tempore Helena rapta, in Aegyptum tempeſtate delata, ibi a rege retenta, Troia oppugnata & expugnata, Menelaus domum rediens in Aegyptum delatus, ibi Helenam ſuam a Proteo rege poſt viginti circiter annos recepiſſe fertur. Inter Pheronem igitur & Proteum lacuna eſſe poteſt nulla, neque inter Proteum & Rhampſinitum, cum Herodotus [1]) expreſſis affirmarit verbis, ſibi, Rhampſinitum Proteum in regno excepiſſe, a ſacerdotibus relatum. Conſentiunt hoc in loco Halicarnaſſenſis & Siculus [2]), is enim Rhampſinitum hunc, quem Rhemphin nominavit, Protei filium appellavit. Lacuna quoque inter Rhampſinitum & Cheopem nulla eſſe poteſt, quamquam hoc Buherio [3]) viſum ſit, qui hos inter ſeptem ab Herodoto praeteritos regnaſſe reges putavit. Quam coniecturam ſuam his ex argumentis probare ſtuduit vir doctiſſimus: primum, inquit, apud Diodorum [4]) inter Rhampſinitum & Chemmin, quem

1) Herod. lib. 2. c. 121.
2) Diodor. Sic. lib. 1. c. 61. p. 71.
3) Rech. & Diſſ. ſur Herod. c. 7. p. 67.
4) lib. 1. c. 63. p. 72.

quem cum Rhodomanno & Weſſelingio eundem cum Herodoti Cheope putavit, ſeptem inveniuntur reges, quorum poſtremus, Nileus, ſolus appellatur, deinde Cheopem Rhampſiniti ſucceſſorem proximum ſi putare vellemus, non plures quam ſeptem generationes hunc inter & Pſammitichum fuiſſent, inter quos tamen reges, ſecundum Herodotum, circiter quinque ſecula elapſa ſint.

Ad primum quod attinet, nusquam Diodorum dicere, reſpondet Larcherius, ſe Aegyptiorum ſacra monumenta, doctosque horum interpretes de rebus antiquiſſimis conſuluiſſe, ideoque relationes eius eam haud mereri fidem, quam Herodoti merentur, qui[1]) ſacerdotes Aegyptios conſuluiſſe &, ut varietatem hiſtoriarum erueret, de rebus antiquis populi ſaepe cum iis colloquutum eſſe, affirmat, & Aegyptios ſibi nihil plane reticuiſſe, ſed omnia, quae cognoſcere cuperet, lubenter explicuiſſe, addit.

Deinde, ſeptem generationes haud ſufficere, ad lacunam Rhampſinitum inter & Pſammitichum explendam, ideoque Herodoteo e contexto aliquid excidiſſe, certum quidem eſt. Sed rationem nullam videmus, quare hoc loco lacunam ſupponamus, cum expreſſis dicat verbis Herodotus, Cheopem Rhampſinito proxime ſucceſſiſſe. En verba ipſa [2]): Μέχρι μέν νυν Ῥαμψινίτε βασιλῆος, εἶναι ἐν Αἰγύπτῳ, πᾶσαν εὐνομίην

 ἔλεγον,

1) Herod. lib. 2. c. 3. 4. 99. 100 & paſſim.
2) ibid. c. 13.

ἔλεγον, καὶ εὐθηνέειν Αἴγυπτον μεγάλως· μετὰ δὲ τοῦτον, βασιλεύσαντά σφεων Χέοπα, ἐς πᾶσαν κακότητα ἐλάσαι h. e. ad Rhampsinitum usque regem floruisse dicitur Aegyptus omnibus in rebus, sed Cheope post hunc regnante omnis eversa terrae felicitas est. — Cum auctor hoc loco florentem sub Rhampsinito regni statum & grave Cheopis regnum, quo felicitas omnis evanuit, invicem opposuit, exinde, verba μετὰ δὲ τοῦτον ad Rhampsinitum, non ad alium quam a librario ex errore praeteritum regem pertinere, clarum est. Lacuna quoque nulla neque inter Cheopem & Chephrenem, neque hunc inter & Mycerinum esse potest. Consentiunt enim Herodotus [1]) & Diodorus [2]) quamquam prior Chephrenem Cheopis dicat fratrem, posteriorque referat, ab aliis fratrem, ab aliis filium eius appellatum esse. Filium eum potius, nec fratrem fuisse, e diuturno regno duorum horum regum, Cheopis 50, & Chephrenis 56 annorum verosimile videtur, ideoque & Buherius [3]) hanc in sententiam ivit. At si Chephrenem Cheopi multo iuniorem fuisse statuamus, Herodotique testimonium ipsorum Aegyptiorum sacerdotum testimonium esse, clarum sit, frater potius quam filius Larcherio fuisse videtur, & hoc eo magis, quod obscuri tantum auctores quidam filium eum dixere.

My-

---

1) Herod. lib. 2. c. 127.
2) Diodor. lib. 1. c. 64. p. 78.
3) Recherches & Differt. sur Herodote c. 7. p. 69.

Mycerinum porro inter & Asychin lacuna esse potest nulla, haec enim verbis Herodoti contradiceret. Μετὰ δὲ Μυκερῖνον, inquit[1]), γενέσθαι Αἰγύπτου βασιλέα ἔλεγον οἱ ἱερέες Ἄσυχιν. h. e. post Mycerinum sacerdotes retulerunt, Asychin regnasse. Omisit quidem Asychin Diodorus[2]), & Bocchorin Mycerino successisse, dicere videtur, sed minus definite se expressit, dicens: post reges supra nominatos regnavit Bocchoris. Ex his eius verbis non certo demonstrari potest, Bocchorin proximum eorum fuisse successorem. Et alio quoque loco[3]) huic ipse opinioni videtur contradixisse, ubi Tnephactum, Bocchoris patrem, regem fuisse contendit, cui & Plutarchus[4]) assentit opinioni. Patet igitur, Diodorum hunc regem vel consilio vel negligentia h. l. omisisse. Suspicatus ergo Larcherius, Diodori Tnephactum, Herodoti Asychin, illiusque Bocchorin, huius esse Anysin.

Suspicari possemus, lacunam istam post Asychis regnum esse, ipsaque Herodoti verba innuere videntur, hoc loco eam esse quaerendam. Μετὰ δὲ τοῦτον, inquit[5]), βασιλεῦσαι ἄνδρα τυφλὸν ἐξ Ἀνύσιος πόλιος, τῷ οὔνομα Ἄνυσιν εἶναι. h. e. post hunc regnasse dicitur coecus vir ex urbe Anysi, cui nomen Anysis fuit. Dubium esse nequit voces μετὰ δὲ τοῦτον varie explicari posse, & si lacuna sit hoc in loco, voces istas ad

1) Herod. lib. 2. c. 136.
2) lib. 1. c. 65. p. 75.
3) ibid. §. 45. p. 54.
4) de Iside & Osir. p. 354.
5) Herod. lib. 2. c. 137.

ad ultimum regem, de quo mentionem Herodotus fecerat, posse referri, cuius vero nomen & res gestae negligentia librariorum e contexto Herodoteo exciderunt. Sed hoc in loco lacunam ortam esse Larcherio non videtur. Herodotus enim infra [1]), Anysin hunc regni initio in insulam Elbo confugisse, eamque insulam ad Amyrtaei usque regnum, septem per secula incognitam mansisse retulit. Aegyptii contra Persas rebellantes [2]) Inarum regem constituerunt, cui Amyrtaeum regni socium adiunxerunt. Athenienses, ipsis auxilio venientes, Persas pluribus proeliis vicere [3]), sed tandem coacti recedere, & Aegyptii ad obsequium reverterunt, Amyrtaeo tamen excepto [4]), qui in paludes, insulamque Elbo confugit. Inarus a suis relictus Persisque proditus est, qui eum in crucem tollere iusserunt. Bellum istud secundum Diodorum [5]) anno Juliano 4251 (3718 Job. Fr.) ante Christum 463 ortum, finem habuit anno Juliano 4256, (3724 Job. Fr) ante Christum 458 altero octogesimae Olympiadis anno circa Junium mensem, brevi ante tertii anni initium. Animadvertendum enim est Metonis cyclum tunc temporis nondum fuisse cognitum, qui quidem in Olympiade 87, ante Christum 432 inventus est, uti noster *Rambachius* [6]) de Chronologia Graecorum

1) lib. 2. c. 137. 140.
2) Diod. Sic. lib. 11. c. 71. Thycyd. lib. 1. c. 110.
3) Diodor. Sic. lib. 11. c. 74 & sqq.
4) Thucyd. lib. 1. c. 110. Diod. Sic. lib. 11. c. 77.
5) lib. 11. c. 71.
6) Archaeol. Graec. Vol. 3. p. 12.

rum probavit, ideoque anni civilis Atheniensium initium mense Ianuario, olympici vero anni in solstitio aestivo fuit. Diodorus interim finem huius belli in annum Iulianum 4254 (3722 Job. Fr.) ante Christum 460 posuit. Rectius tamen Thucydides 1) sex annorum durationem ipsi tribuit. Amyrtaeus igitur in insulam Elbo confugit anno Iuliano 4256 (3724 Job. Fr.) 458 ante Christum. Et hoc a termino secula ista septem & amplius computanda sunt, quae a fuga huius regis in insulam Elbo ad Anysis exitum ex ea praeterierunt. Si ergo 700 annos subducamus a 4256 annis, residuum annum indicat 3556 Iulianum, (3024 Job. Fr.) qui in annum ante Christum 1158 coincidit. At Cheops tunc regnum Aegypti tenebat! Si ponamus altero Anysis anno id evenisse, quod necessario fieri debet, inter primum vel secundum huius regis, & postremum Protei annum 112 annos elapsos esse reperiemus; *postremum* ideo diximus Protei annum, quia Proteus rex, qui Menelaum e bello Troiano redeuntem recepit, eodem anno diem obire potuit suum. Sed tam brevi in temporis spatio qui fieri potuit, ut reges quinque, quorum, testibus Herodoto & Diodoro, unus 50 alter 56 per annos regnavit, Aegypti regnum tenuerint? Sine omni dubio annorum, qui inter Anysis recessum in insulam Elbo & Amyrtaei eandem in insulam adventum praeterierunt, corrupti sunt numeri. Si enim affirmare vellemus, inter Asychin & Anysin aliquot

1) Thucyd. lib. 1. §. 110.

aliquot excidisse reges, itidemque alios inter Anysin & Sethonem; duas lacunas in textu Herodoti ex mero arbitrio fingeremus, & necessario temporis spatium quod inter Anysis exitum ex insulo Elbo, & Amyrtaei in eum secessum intercessit, diminuendum foret. Accedit & hoc, quod Asychis, si nempe recte coniecimus, & prior cum Tnephacto, posterior cum Bocchori unus idemque fuit, tam apud Herodotum, quam apud Diodorum Anysin habuit successorem.

Quare sine ulla dubitatione lacunam, quam Buherius initio capitis 124 suspicatus fuerat, initio capitis 141 inveniri credit, Larcherius, cui eius opinioni verba Herodoti, *μετὰ δὲ τȣ̃των*, *post haec*, favere videntur. Nam auctor noster, si post Anysin septem vel plures reges nominasset, eorumque facta in regno exposuisset, post septimum tandem eorum hisce verbis ad sequentia transitum facere potuisset.

De duratione regnorum plurimorum horum regum quamquam certi nihil affirmare possimus, & coniecturis contenti simus oportet, a veritate tamen haud multum aberrasse videtur Larcherius, & licet duratio regnorum nonnullorum ex hisce certo probare nequeat, nemo tamen contrarium umquam probabit. Anysis regni gubernacula cepisse videtur circa annum Julianum 3702, 3170 Job. Fr.) ante Christum 1072. In insulam Elbo secundo iam regni sui anno transfugit, e qua, postquam quinquaginta ibi moratus fuerat annos, iterum egressus est anno Juliano 3753, (3221 Job. Fr.) ante Christum 961. Regno sic recuperato aliquot annos adhuc regnavit,

quare

quare mortuum eum anno Juliano 3760, (3228 Job. Fr.) ante Christum 954 putamus. Sethos rex factus, anno Juliano 4001; 3469 Job. Fr.) ante Christum 713 uti mox videbimus, intervallum igitur 241 annorum hos inter reges apparet, quo quidem tempore, eorum regum, quos Diodorus appellavit, quidam regnasse videntur. Sed quid iis de regibus statuendum est, quos Siculus historicus inter Pheronem sive Sesostrin II, & Proteum, item inter Rhemphin sive Rhampsinitum, & Chemmin nominavit? Larcherio quidem Menetem inter & Moeridem regnasse videntur, quorum ille quidem primus, hic postremus est regum 330, quorum mentionem Herodotus [1]) fecit. Verosimile ergo videtur, Diodorum post Sesostrin ideo tam multos collocasse reges, quia Danaum Sesostris fratrem putabat! eiusque ideo regnum Aegypriacum cum Danai Argivi principatu coaeuum reddere conabatur. Hoc in intervallo 241 annorum, reges 7 ad minimum fuerint necesse est, qui librariorum incuria & negligentia e textu Herodoteo exciderunt.

Sunt autem & alii errores hac e negligentia orti. Sabacon enim Aethiops ille victor esse nequit, qui Anysin in paludes confugere coëgit. Si enim post quinquaginta annorum regnum circa annum Julianum 3753, (3221 Job. Fr.) ante Christum 961 ex Aegypto in Aethiopiam se receperit. Neconem, Psammitichi patrem, profecto non potuit interficere, quod tamen

1) lib. 2. c. 100.

men de rege huius nominis narratur[1]. Si enim Sabaconem ultimo regni sui anno, h. e. Juliano 3753, 3221 Job. Fr.) ante Christum 961 hoc facinus patrasse, & Psammetichum tunc recens natum suspicemur, exinde hunc anno aetatis 290 inter δωδεκάρχας cooptatum esse, sequitur. — Quam absonum atque absurdum! Nullum igitur dubium esse potest, alium regem Aethiopem Anysin e regno fugasse, qui, postquam ex Aegypto recessus fuerat, Anysis, relictis suis paludibus, in regnum rediit & gubernacula civitatis denuo recepit, quem mortuum plures in regno sequuti sunt reges Aegyptii, librariorum incuria omissi, quorum sub ultimo Sabacon Aethiops Aegyptum bello aggressus, eam subegit, Neconemque circa postremum regni annorum Juliano scilicet 4000, (3468 Job Fr.) ante Christum 714, interfecit. Psammitichus, Neconis filius, eo tempore recens natus, vel primum adhuc vitae annum agens erat. Hunc in Syria[2]) ut Sabaconis effugeret crudelitatem amici abdiderant. Sabacone in patriam redeunte Sethos regnum adeptus est, qui annos quadraginta regnavit, & anno Juliano 4041, (3509 Job. Fr.) ante Christum 673 obiit. Turbae nunc duorum annorum sequutae, quae Dodecarcharum electione finitae sunt, quorum e numero fuit Psammitichus. Duodecim isti principes per quindecim annos simul ad gubernacula sederunt, quibus elapsis a Psammeticho devicti, aucto-

1) Herod. lib. 2. c. 142.
2) ibid.

auctoritateque regia spoliati sunt. Psammitichus autem annos in universum 54, quindecim nempe cum reliquis undecim, & 39 solus regnavit. Dodecarchia haec initium habuit anno Juliano 4043 (3511 Job. Fr.) ante Christum 671 Psammitichus eo tempore annum agebat 43, qui cum anno Juliano 4097, (3565 Job. Fr) ante Christum 617 vitam deposuisse dicitur, 97 annos natus mortuus est. Aliam profecto nullam videmus rationem, quo modo contradictiones variae, in contexto Herodoteo, quale quidem nunc est, obviae, tolli possint, quam haec, quae iam exposuimus, supponendo, nec e senectute Psammitichi argumentum ad coniecturas nostras refellendas peti potest, ea enim non sine omni exemplo, & plures eo seniores exstitisse homines, certissimum est.

Sed hi errores non omnes sunt quos librarii admiserunt. Herodotus enim ad finem capitis 140 insulam Elbo, in quam Anysis se receperat, per septem secula regibus, huius successoribus, ad Amyrtaeum usque, qui in eam confugerat, ignotam fuisse: *ἔτεα ἐπὶ πλέω ἢ ἑπτακόσια οὐκ οἷοί τε ἦσαν αὐτὴν (τὴν νῆσον) ἀνευρεῖν οἱ πρότεροι γενόμενοι βασιλῆες Ἀμυρταίου. Perizonius* [1]), quantum nos quidem scimus, primus vitium in textu Herodoti suspicatus est, legendumque *ἔτεα ἐπὶ πλέω ἢ τριακόσια* coniecit, h. e. *per tria secula & amplius. Buherius* [2]) & *Wesselingius* in adno-

1) Perizon. Orig. Aegypt. investig. c. 11. p. 202.
2) libro saepe iam laud. c. 7. p. 70.

adnotationibus ad hunc locum coniecturam Perizonii probarunt. Doctissimorum horum trium virorum consensus dubium nullum de corruptela huius loci Horodotei relinquit. Ad annorum autem numerum quod attinet, quem viri isti doctissimi substituendum iudicavere, is partim a tempore reditus Anysis ex insula Elbo in regnum, partim a tempore fugae Amyrtaei pendet, & vix opus est, ut lectores moneamus, hos annos, in primisque annum reditus Anysis, secundum rationes temporum Aegyptiorum, quae doctis his triumviris placuerunt, definitum esse. Nobis constitutum est Herodotum sequi, &, si uno alterove in regno coniecturis usi sumus, hoc nullam aliam ob caussam, nisi quod Herodotus noster non omnibus regibus addiderat regni annos, factum est Hoc solo in casu coniiciendi libertatem nobis sumsimus, nec ultra verisimilitatem progredi sumus ausi, sed cum durationibus tantum regnorum ab Herodoto ipso aliisque historicis definitis, nostros concordes reddere laboravimus. A veritate igitur haud multum aberrasse nos putamus, Anysin e latebris suis anno Juliano 3753 (3221 Job. Fr.) ante Christum 691 rediisse affirmantes. Ad annum quod attinet, quo Amyrtaeus hanc eandem in insulam confugisse dicitur, Thucydidem & Diodorum sequuti sumus, ideoque, uti supra iam a nobis expositum est, Amyrtaeum anno Juliano 4256, (3724 Job. Fr.) ante Christum 458 hunc petiisse secessum affirmavimus. Sunt igitur inter Anysis ex ea reditum & Amyrtaei in eam fugam 503 anni praeteriti. Praeterea, quod *Buberius* Aegyptiorum regum chronolo-

nologiam arbitrarie satis composuit, quamquam Herodoti vestigia sequutus esse videri voluit, ad Amyrtaeum quoque quod attinet, is erravit, dum Syncelli[1]) ex auctoritate regem hunc sub Dario Notho anno Juliano 4297 (3765 Job. Fr.) ante Christum 417 vixsse putavit. Buherium doctissimum, miratus est Larcherius, non animadvertisse, Syncelli, si gravissimi ipsi auctores, qui uno eodemque tempore vixerunt, contradicant, nullius ponderis testimonium esse. Quare Larcherio Herodotum non ἑπτακόσια sed πεντακόσια scripsisse, locumque corruptum sic restituendum esse videtur: ἔτεα ἐπὶ πλέω ἢ πεντακόσια ὀυκ οἷοί τε ἦσαν αὐτὴν ἀνευρεῖν οἱ πρότεροι γενόμενοι βασιλῆες Ἀμυρταίου, h. e. reges, qui Amyrtaeum in regno antecesserunt, eam quinque per secula reperire non potuere.

Consentiunt hac in felicissima emendatione *Larcherius* & *Reizius*, cuius doctissima e recensione Herodoti nos eam in *Lemgoviensem* editionem recepimus. Hac nostra editione usus erat Larcherius, quare nobis, quae *Reizio*, cuius recensio ipsi mansit ignota, debebatur, coniecturam tribuit. Reizium rationes huius emendationis non addidisse cum Larcherio dolemus, & hoc eo magis, quia praematura morte in absolvenda sua recensione Herodotea prohdolor! impeditus est.

Venimus nunc ad Sethonem. Regni huius initium quidem ignoramus, sed anno Juliano

1) Chronogr. p. 76. Paris. 61. Ven. Rech. & Diss. sur Herod. c. 1. p. 6.

4041, (3509 Job. Fr.) ante Christum 673 vivere eum desiisse certum est[1]); & Senacharibum anno Juliano 4002, (3470 Job. Fr., ante Christum 712 a Sethone hoc victum esse, *Larcherius* in disputatione sua de Assyriis, in Academia bonarum litterarum Parisiensi habita, demonstravit. A Sethonis igitur regni initio si 40 ipsi annos tribuamus, eumque anno Juliano 4001, (3469 Job. Fr.) ante Christum 713 regnare coepisse statuamus, haud multum aberraturi videmur. Hanc in opinionem nos adducit, quod Sabacon, qui Sethonem in regno proxime antecessit, Neconem, Psammitichi patrem, interfecisse dicitur. Sethonis enim regnum si prius hoc anno collocemus, Psammitichum ad eam, quam vix quisquam mortalium attigit, senectutem pervenisse, statuendum foret, quae etiam opinio argumentis destituta est omnibus.

Sethone mortuo, & cum eo regio genere exstincto, Aegyptii libertatem suam pristinam receperunt[2]), sed regibus parere sueti, alium denuo regem constituere decreverunt. Pluribus hanc ad dignitatem summam adspirantibus, duodecim potentissimorum principum caussa praevaluit, quae auctoritate & divitiis sibi invicem pares putabantur. Factio quoque nulla cedere volebat alteri, singulis pars populi adhaerebat, nullus alterius in gratiam a petitione desistebat, Res igitur, nisi populus, bella civilia detestans, sapien-

1) Regum Aegyptiorum series hoc extra dubium ponit.

2) Herod. lib. 2. c. 147.

ſapientiorem iniiſſet rationem, omnesque hos duodecim pari cùm poteſtate atque imperio dominos conſtituiſſet, armis fuiſſet decernenda. Dodecarchia tamen iſta prius conſtitui non potuit, quam ſingulis horum regnum petentium principum poſtquam perſuaſum fuerat, neminem eorum maximam populi partem in ſuam cauſſam umquam conciliaturum nec ſibi ſoli regnum vindicaturum fore, Quare facile in Diodori ſententiam adducimur, qui ante hanc dodecarchiam per duos annos turbulentum Aegypti ſtatum fuiſſe tradit [1]). Variis enim profecto artibus opus fuit, antequam duodecim iſti principes unanimes redderentur.

Herodotus loco laudato, duodecim hos principes poſt Sethonis mortem ſtatim dominos conſtitutos eſſe, innuere videtur; cuius tamen opinioni, propter iam dicta, calculum noſtrum adiicere non poſſumus. Sed quoquo modo res ſe habuerit, duodecim hi principes, poſtquam regia ipſis poteſtas credita fuerat, Aegyptum inter ſe diviſerunt, & ut nullus alteri bellum inferret, alter alteri auxilio eſſet, convenerunt, foedusque inter ſe ſanctiſſimum ad poteſtatem ipſorum ſtabiliendam ſanxerunt. At oraculum principem, qui e numero horum duodecim in Vulcani templo, aheneo e vaſe libaturus eſſet, univerſae Aegyptus regem dominumque futurum praedixerat. Dodecarchae dum ſacra quaedam ſimul celebrabant, ultimoque die feriarum

1) Diodor. Sic. lib. I. c. 66. p. 76.

Vulcano sacrarum huius Dei in templo simul convenerant[1]), pontifex iis ad libandum more solito aurea vasa porrexit. Cum undecim horum tantum invenirentur, Psammitichus, cui vas aureum deesset, galeam de capite suo sumsit, eaque ad libandum usus est. Quod cum ceteris a regibus animadverteretur, hi oraculi istius memores ex eo caussam huius facti quaerebant, & casu nec consilio factum audientes, necare quidem Psammitichum noluerunt, sed in paludes tamen relegarunt. Psammitichus in collegas iratus, vindictae quaesivit occasionem, eamque mox invenit.

Jones atque Cares [2]) praedae cupidi maria pererrabant, navibusque in Aegypto appellebant. Praedatores hos stipendio conduxit, horumque & Aegyptiorum, qui suis e partibus stabant, auxilio undecim collegas suos devicit, Aegyptumque sibi omnem subiecit. Herodotus quidem annos durationis huius dodecarchiae non addidit, Diodorus[3]) autem quindecim annos eos simul regnasse retulit. Herodotus[4]) interim Psammiticho 54 annorum regnum tribuit, quibus quindecim isti anni, quos cum ceteris undecim simul regnavit, si subtrahas, cum 39 annos solum regnasse videbimus.

Necos

1) Herod. lib. 2. c. 151.
2) Ibid. c. 152. Diodor. Sic. lib. 1. c. 66. p. 76. 77. qui Arabes quoque addit, quos tamen cum nonnullis in codd. non inveniantur, ut spurios omisimus.
3) lib. 1. c. 66. p. 76.
4) lib. 2. c. 157.

Necos filius Psammiticho in regno successit, qui mare internum cum rubro fossa iungere tentavit [1]), quod quum perficere non posset, utroque in mari, interno atque rubro. naves aedificari iussit, quae maria ista terrasque adiacentes investigarent. Assyriis posteà bellum intulit, qua in expeditione Judaeorum rex Josias [2]) contra eum progressus praelium cum vita simul amisit, quae pugna ad Mageddonem, ab Herodoto Magdolus appellatur locus, pugnata est. Magdoli oppidum hoc in Aegypto inferiori prope mare mediterraneum situm, in Antonini Itinerario [3]) Magdelos appellatur, duodecimque milliaria a Pelusio situm dicitur. At oppidum istud a Josiae regno nimis longe abfuit, ut Josiam ad hunc usque locum, qui ipsis Neconis in terris situs erat, quocum nullum habebat bellum, progressum esse, credere possimus. Vidimus autem Manassis [4]) in tribu, in confiniis Issacharis & Aseris tribuum, oppidum situm fuisse, quo *Mageddo* vel *Megiddo* appellatur. Hoc ad viam, qua Neconi in Assyriam eundum erat, situm fuit, & prope hoc oppidum Josias infeliciter contra Neconem pugnavit [5]). Herodotus, qui Judaeorum terras haud satis cognitas habuit, nominum propter similitudinem [6]) Mageddo-

 nem

1) Herod. lib. 2. c. 158. 159.
2) 1. Regum c. 23. v. 29. 30. Herod. lib. 2. c. 159.
3) p. 171.
4) Judic. c. 1. v. 27. Josua c. 17. v. 11.
5) 2. Regum cap. 23. v. 29.
6) Marshamus Chronic. Can. p. 531.

nem cum Magdola permutavit [1]). Neconi cum marium mediterranei & rubri coniunctio minus succederet, Phoenicios [2]) naves ascendere, & e mari rubro Africam circumnavigantes, per Herculeum fretum redire iussit. Quod cum melius ipsi coeptum successisset, Phoenicii redeuntes plurima retulerunt, quae suo loco sub examen vocabimus [3]). Omittimus iam cetera huius magni regis facta, & hoc solum addimus, regnum eius 16 annorum fuisse [4]).

Psammin filium habuit successorem, qui sex annos regnavit [5]). Huic Apries, eius filius, successit, & 25 regnavit [6]), annos. Diodorus Siculus [7]) inter Psammitichum & Apriem quatuor numeravit generationes, cum tamen duo tantum reges, Necos & Psammis, inter hos fuerint. More igitur Graecorum, qui extrema duo genera simul computare solent, usus. Vix opus est ut moneamus, Diodorum Apriei 22 annos tantum adscripsisse, cum supra iam fidem Herodoti graviorem esse demonstravimus. Amasis [8]), qui post hunc regnum usurparat, 44 annos

---

1) Conferri merentur, quae Hennicius de Geographia Africae Herodotea, Goetting. 1788. p. 69. disputavit.
2) Herod. lib. 4. c. 42.
3) Animadvertit *Degenius*; *Mannertum* in Geographia Graecorum Norimb. 1788. edita, p. 20. gravia contra hanc expeditionem dubia movisse.
4) Herod. lib. 2. c. 159.
5) ibid. c. 160.
6) ibid. c. 161.
7) lib. 1. c. 68. p. 78.
8) Herod. lib. 3. c. 10.

nos regnavit. Idem Julius Africanus apud Syncellum [4] tradidit. Contra hunc Cambyses, Persarum rex, arma sumsit, sed, antequam ad Aegyptum accederent Persae, rex Amasis mortuus est. Successerat ipsi filius Psammenitus, qui regnum post semestre amisit. Cambyses enim Aegyptum occupavit, & Persarum imperio subiecit. Secundum Canonem Ptolemaei Cambyses anno Nabonassareo 219, qui in annum Julianum 4185, (3653 Job. Fr.) ante Christum 529 incidit, patri Cyro successerat. Expeditionem Aegyptiacam anno tertio Olympiadis 63, circa Junium mensem, anni Juliani 4189, (3657 Job. Fr.) ante Christum 525 suscepit. *Gattererus* autem noster expeditionem hanc anno ante Christum 515, h. e. Juliano 4199, (3667 Job. Fr.) factam esse, scripsit.

Elapsi igitur anni 145 cum dimidio ab initio Dodecarchiae ad Psammeniti interitum. Quos si deducamus ab anno Juliano 4189, (3657 Job. Fr.) vel ante Christum 525, quo Cambyses Aegyptum Persarum imperio subiecit, dodecarchiae initium in medium annum Julianum 4043, (3511 Job. Fr.) ante Christum 671 incidit. Hoc igitur anno, vel, si cum Diodoro turbulentum post eius mortem statum fuisse ponamus, duobus ante annis, Sethon mortuus est. Anno circiter 4001, (3469 Job. Fr.) Juliano, ante Christum 713 regnare coeperat, sequitur ergo, eum, si cum Diodoro anarchiam duorum annorum inter eius mortem & dodecarchiam fuisse statuamus,

4) Syncelli Chronogr. p. 75. Paris. 60. Venet.

mus, quadraginta annos & aliquot menses vel secundum Herodotum 42 annos & aliquot menses regnum tenuisse.

Addidit tandem *Larcherius* doctissimus quasdam obiectiones, quae contra Herodoteam chronologiam Aegyptiacam proferri possint, quae & ipsi, opere suo iam sub prelo sudante, a doctis viris factae sunt, easque refutare studuit.

Desvignolius [1]), vir haud vulgaris eruditionis, contendit, apud Hebraeos annos saepe dierum nomine appellari, & e similitudine linguarum collegit, Chaldaeos errantes, quos *dies* dicere debuissent, *annos* appellasse. Idem de Aegyptiis, maiore cum iure, affirmavit. Suidas enim de his scripsit: οἱ μὲν γὰρ τὰς ἡμέρας ἐνιαυτοὺς ἐψήφιζον. Vago igitur atque aequivoco hoc loquendi modo eos Graecis illusisse putavit. Haec Desvignolii hac de re sententia est.

Suidas autem non haec modo scripsit, sed addidit [2]) quoque, Solem, sive Helium, Vulcani filium, 4477 dies regnasse, qui 12 annos 3 menses & quinque dies efficiunt. Hoc non apud Suidam modo legitur, sed & in Chronico Paschali [3]), ubi, loco quinque, quatuor tantum dies numerantur, Vitium enim translatoris latini, qui 5477 loco 4477 scripsit, tam apertum atque evidens est, ut verbo non egeat.

Opinio tamen haec antiquior Suida & Chronici

---

1) Desvignoles Chronol. de l'hist. sainte l. 6. c. 4. p. 649.

2) Suidas s. v. Ἥλιος. T. 2. p. 55.

3) P. 45. D.

nici Paſchalis auctore videtur. Plutarchus [1]) enim antea iam ſcripſerat, Aegyptiorum annum lunarem initio menſis tantum longitudinem & poſtea quatuor menſium habuiſſe. Quam ob cauſſam addit, Aegyptii, licet terram colant recentem, vetuſtiſſimi putantur, & in genealogiis ſuis immenſum ſemper annorum numerum habent, quia menſes, annos, nominarunt.

Hanc, ut opinatur Larcherius, a Judaeis ortam opinionem poſtea Chriſtiani, quia etiam Graecorum nonnulli idolorum cultores, receperunt. Tempore ſervitutis Aegyptiaci Judaei, ſervilibus operis oppreſſi, omnes negligebant ſcientias, nec tempus ſupererat iis Aegyptiorum antiquitatem perſcrutandi, nec, ſi ſuperfuiſſet, opiniones Aegyptiorum ponderare atque refellere ſciviſſent. Poſtquam vero populus Judaeorum regium ſibi conſtituerat imperium ſtatumque ſuum civilem fixerat, mercaturae ſtudium aliaeque ceteris cum Orientis populis, qui ſcientias iam adamare atque excolere inceperant, connexiones ipſos quoque ſcientiarum amore imbuerunt eorumque ſacris e libris quantos fecerint progreſſus, clariſſime elucet. His fortaſſis temporibus, cum Aegyptios eorumque hiſtorias iam penitius cognorant, Judaei ſuos, Aegyptiorum libris contradicere animadvertebant. De veritate ſuorum librorum ne minimum quidem dubium ipſis nec erat, nec ori debebat, quare omnes aliarum gentium annales, ut corruptos, condemnare oportuit, nam omne

1) in Numa p. 72. B.

omne eorum contextum atque argumentum, ut falsum fictumque, reiicere non audebant. Vera e falsis eruere artes & scientias postulabat ipsis ignotas, quare aliud excogitarunt remedium. Annos in dies alii commutarunt, in menses alii, & qui antiquiores aliquanto putabant Aegyptios, annum quatuor mensium ipsis tribuerunt. Certo quidem affirmari hoc nequit. Sed quî alii populo Aegyptiorum tantam antiquitatem negare, interesse potuerit? Profecto nil intererat Assyriis, qui sibi aequalem saltem cum Judaeis antiquitatem vindicabant, nec, Aegyptiorum annales perscrutando, aliis exemplum praebere volebant, ipsorum libros simili studio examinandi. Graeci quoque id minime curabant, num Aegyptiorum antiquitas in obscurissimam vetustatem assurgeret. De mundi huius origine certi nihil sciebant, plurimique inter eos sapientes viri aeternitatem universi docebant. Aliter cum Judaeis res sese habuit. His mundi origines eiusque creatio haud incognita, hi, quot secula orbis a primordiis ad sua tempora iam praeterita fuerant, cognovere. Judaei igitur, quibus solis intererat, remedium hoc excogitarint oportet.

Graeci Judaeos post Alexandri Magni demum expeditiones cognitos habuere, hisque Judaeorum libros e sola versione Alexandrina, sub Ptolemaeo Philadelpho facta, notos fuisse, affirmare non dubitamus. Post haec tandem tempora Judaei Alexandrini, quorum magna erat multitudo, Graecorum linguam addiscere, eaque in libris suis uti coepere, nec a veritate multum aberrare putamus, si eos his demum temporibus

bus Aegyptiorum annales ſuis conſentientes reddere ſtuduiſſe, coniiciamus, quamquam ſupra iam dixit Larcherius, hoc regum tempore a Judaeis iam factum videri. Sed quoquo modo haec res ſeſe habuerit, has Judaeorum explicationes Graecis vel non innotuiſſe putamus, vel ſi innotuerint, quia divinam Judaeorum librorum originem negabant, ideoque horum de Aegyptia antiquitate nullius ipſis momenti erat ſententia, non curabantur. Chriſtianorum vero cultu longe lateque conſtituto, docti quidam Chriſtianorum optimum hoc a Judaeis inventum remedium ad vetuſtam Aegyptiorum antiquitatem refellendam iudicarunt, eoque in libris ſuis uſi ad Graecos id propagarunt.

Judaei, ſi iam regum ſuorum temporibus in hiſtoria Aegyptiaca operam ſuam collocaſſent, ſanae criſeos ope atque auxilio ſine dubio in regna illa Deorum lumen inferre potuiſſent, & regum Aegyptiorum e ſerie plures ſine dubio fictos deleſſent, nec ad commutationem illam annorum in dies vel menſes confugere oportuiſſet. Syſtema hoc Aegyptiacae chronologiae, quod primo quidem intuitu peringenioſum videtur, & longaevitati Aegyptiorum immenſae fines ſuos praeſcribit, ſi recte & ſubtili cum iudicio examinatur, profecto abſurdum eſt. Menes enim primus Aegyptiorum rex 11000 annos ante Seſoſtrin regnum fundaſſe, & ad Seſoſtrin usque 330 ſucceſſores habuiſſe dicitur. Si vero 11000 illos annos in dies commutemus, ſinguli horum 330 regum 33 tantum dies regnaſſe dicerentur, & ſi annorum loco menſes ponamus, ſingulis regibus duo anni & novem menſes adſcri-

ſcriberentur; quod quis credere poteſt? Accedit, quod opinio iſta a nemine adhuc probata eſt, nec probari poteſt, quod tamen iure requiritur. Macrobius quoque, vir inter antiquos profundae eruditionis atque doctrinae, opinioni huic expreſſis verbis contradixit: *Anni*, inquit [1], *certus modus apud ſolos ſemper Aegyptios fuit.*

Herodotus ſine dubio fidem noſtram omnibus meretur in rebus, quas vel oculis ſuis ipſe contemplatus eſt, vel a fide dignis auctoribus accepit. Huic nemo profecto, qui patrem hiſtoriarum cum iudicio legit, & de fide hiſtorica recte iudicare poteſt, contradiceret. In rebus tamen Aegyptiacis ſacerdotes, & monumentorum veterum interpretes, a quibus multa accepiſſe affirmavit, fide minime dignos *fuiſſe* auctores, *Meinerſius* [2]) noſter extra dubium poſuit. Pro reliquis narrationibus fidem ſuam Herodotus numquam interpoſuit ſemperque addidit: *retulerunt.* Ex his pars quaedam vero non abſimilis, pars veritati contraria videtur. Illas credere, has reiicere licet. Aegyptiorum annales, ſi orbem vel aeternum, vel multo antiquiorem, quam Hebraei tradidere, ſtatuamus, ad veritatem aliquanto propius accedere videntur, ſed omnis eorum veritas, Hebraeis ſi fidem habeamus libris, ſtatim corruit. His fidem habendam eſſe, *Larcherius*, ob divinam eorum originem, ſtatuit.

Dege-

1) Macrob. Saturnal. lib. 1. c. 12. p. 169.
2) libro ſupra laud. c. 5 & 7.

Degenius hunc ad locum annotavit, Aegyptiorum annales, e quibus hausit Herodotus, a sacerdotibus sibi fictos videri, & quos seriores Graeci exhausisse dicuntur, ab his ipsis esse fictos. Nec quidquam, addit, ex eo lucrari historiae studium, si Herodoto fidem tribuamus, cuius relationes, Mosaicis contradicentes, confusionem rerum potius augeant quam minuant, cum ad Mosen, si res Aegyptiorum illustrare velimus, semper sit recurrendum. Menetis quoque epocham si secundum Herodotum figere vellemus, ceterorum tamen regum epochas neminem demonstrare atque probare posse. Menetis enim, Sesostris, Pheronis, Protei, Rhampsiniti, Mycerini, Asychis, Anysis, & reliquorum regnorum durationes, quas Herodotus non annotavit, ignotae, is enim Cheopis tantum & Chephrenis regnis & deinde Psammitichi ad Psammenitum usque, addidit annos, quorum tempore clarior Aegyptiorum redditur historia. Epochas quidem regum a Menete ad Amosin *Larcherius* e Syncello, Manethone, & Diodoro sumsit, sed quomodo hoc cum eius his de auctoribus iudiciis, & cum eorum differentia ab Herodoteis narrationibus conciliandum sit, non vidit *Degenius*, ideoque summam hanc omnis super Aegyptiorum Chronologia disputationis hanc esse, inquit, Chronologiam omnem ante Psammitichum incertam esse, quem ante Christum 650 regnasse, certum sit. Haec *Degenius*.

Nos quidem ingenue fatemur, neminem umquam in antiquitate peritissimum omnes difficulta-

ficultates & contradictiones e chronologia Aegyptiorum antiquiori sublaturum. Nodi Gordii semper remanebunt, quos nisi Macedonis modo audaci nemo solvere poterit. Non negamus, sacerdotes bono Herodoto falsa interdum pro veris venditasse, monumentorumque veterum interpretes monumenta ipsa minus recte intellexisse, ideoque false interpretatos esse. Attamen si Herodoti relationes studiose pervestigemus, easque cum Hebraicis, quae non solum ob divinam suam originem, de qua in utramque partem posset disputari, sed ob antiquitatem profundam, Mosisque eruditionem Aegyptiacam haud vulgarem, ob Hebraeorum cum Pharaonibus commercium, fide dignissimae sunt, conferamus, non omnem fidem ipsis abrogandam esse & bonis quoque e fontibus patrem historiam hausisse putemus, de quo suis locis nostris in commentariis disputabimus. Hoc tantum hoc loco monemus, neminem in antiquissimam Aegyptiorum historiam studiosius accuratiusque investigasse, feliciusque illam explicuisse, nostro quidem iudicio videri, viro incomparabili illo, qui maiori iure quam Halicarnassensis noster, *pater historiarum* dici meretur, *Gatterero*, ad cuius doctissimum de orbis historia opus lectores brevitatis caussa ablegamus.

§. 13.

§. 13.

Chronologia regum Aegypti ex Herodoto breviter descripta.

	Period. Jobel.	Period. Julian.	Anni ante Christum.
Theocratia in Aegypto constituta.			
Pontifices octo vetustissimorum Deorum regnarunt, sed horum imperii initium ignotum.			
Pontifices duodecim alterius ordinis Deorum regnum usurparunt, & regnare coepisse dicuntur circa annum			17570
Pontifices Deorum tertii ordinis hos sequuti sunt, Osiridis Pontifex regnavit circa annum -			15570
Ori Pontifex hos regno privavit tempore ignoto. Menes primus Aegypti rex, secundum Eratosthenem 62 annos regnavit. Syncelli Chronogr. p. 91. Paris. 73. Venet. -			12356
CCCXXIX Reges, quorum Moeris fuit ultimus, regnare coeperunt circa annum			12294
Moeris 68 annos. *Vecchieti* -	2758	3290	1424
Sesostris 44 annos -	2826	3358	1356
Pherox 18 annos -	2870	3402	1312
Proteus 50 annos -	2888	3420	1294
Rhampsinitus 66 annos. *Manetho*	2938	3470	1244
Cheops 50 annos. *Herodotus* -	3004	3536	1178
Chephrenes 56 annos. *Herodotus* -	3054	3586	1128
Mycerinus 20 annos -	3110	3642	1072
Asychis 40 annos -	3130	3662	1052
Anysis 58 annos - -	3170	3702	1012
— in insulam Elbo confugit - Aethiops rex Aegyptum expugnavit eique imperavit 50 annos -	3171	3703	1011

Any-

	Period. Jobel.	Period. Jul.	Anni ante Christum
Anysis post Aethiopis reditum ex insula Elbo in regnum suum rediit. *Herodotus*	3221	3753	961
Anysis post 7 annos obiit circa annum	3228	3760	954
Intervallum 241 annorum, quo tempore Sabacos Athiops Aegyptum subegit, in eaque regnavit 50 annos	3419	3951	763
Sethon regnavit 40 annos	3469	4001	713
— Assyrios vincit	3470	4002	712
Anarchia duorum annorum. *Diodor.*	3509	4043	671
Dodecarchia; Psammitichus inter duodecim duravit annos 18. *Diodor.*	3511	4043	671
Psammitichus solus 39 annos regnavit, in universum annos 54. *Herodot.*	3526	4058	656
Necos 16 annos. *Herodot.*	3565	4097	617
Psammis 6 annos. *Herodot.*	3581	4113	601
Apries 25 annos. *Herodot.*	3587	4119	595
Amasis 44 annos. *Herodot.*	3612	4144	570
Psammenitus 6 menses. *Herod.* } Kambyses Aegyptum expugnat }	3657	4189	525
Amyrtaeus in insulam Elbo confugit	3724	4256	458
Intervallum inter Anysis reditum e latebris suis Elbensibus, & Amyrtaei in hunc recessum — annorum 503.			

Cap. II.

Caput II.

Tyri urbis fundatio.

Josephus de antiquitate Judaica[1]) Tyriorum urbem 240 annos ante Salomonis templum, h. e. anno Juliano 3462, (2930 Job. Fr.) ante Christum 1252 fundatam esse tradidit; quam eius sententiam Eusebius[2]) magnaque pars chronologorum recentium, ut Petavius, Marshamus, alii, probarunt, qui in eo tantum, quod templi Salomonei exstructionem diversum in annum collocarunt, inter se differunt. Eusebius tamen de Tyri hoc anno fundatione haud convictus esse videtur, quippe qui alio loco[3]) Phoenicem & Cadmum, post Thebas Aegyptiacas relictas, anno post Abrahamum natum 562, qui in Julianum 3159, (2626 Job. Fr.) ante Christum 1555 incidit, Tyriorum & Sidoniorum reges nominavit. Tyrus igitur tunc temporis iam condita fuerat, quae & Herodoti[4]) sententia est, qui Graecos praedatores, qui Europam rapuerant, ad Tyriorum urbem appulisse, expressis verbis tradidit. Europam autem anno Juliano 3162, (2623 Job. Fr.) ante Christum 1552 raptam putat Larcherius, qui hoc dum statuit ab Eusebio, ad Cadmi in Tyriorum urbe vitam quod attinet, non recedere videtur.

H 2 Omnes

1) lib. 8. c. 3. §. 1. p. 422.
2) Chron. pars poster. p. 88.
3) Chron. pars poster. p. 72.
4) lib. 1. c. 2.

Omnes veterum & recentiorum de Tyri urbis fundatione, si hoc loco explicare vellemus opiniones, nimis longum hoc caput esset extendendum, & cur in refellendis opinionibus operam nostram tempusque perdamus, quarum manifesta est falsitas atque indubitata? Herodoti, antiquissimi doctissimique, & veritatis studiosissimi auctoris, sententiae accedere placuit, cuius tamen probationem minime recipit Larcherius, cum Hebraeorum de diluvio universali traditionibus aperte contradicat. Herodotus enim, si Tyrum in Phoeniciam, inquit [1], navigasse, ubi splendidum atque magnificum Tyrii Herculis templum vidit, de quo ipsi sacerdotes retulerunt, eiusdem atque urbem ipsam vetustatis esse, quam ante 2300 annos fundatam contendebant.

Incidit autem iter Herodoteum in annum circiter Julianum 4254, (3722 Job. Fr.) ante Christum 460. Tyrus igitur anno Juliano 1954, (1421 Job. Fr.) ante Christum 2760, hoc est 432 annos ante diluvium Noachidicum secundum Petavianas rationes, condita diceretur.

Perscrutationes rerum naturalium, quae nostris temporibus doctissimis viris plura antea abscondita revelarunt, patris historiarum de antiquitate populorum opiniones plures confirmare videntur. Satius tamen duxit Larcherius Hebraeis credere, & Herodoteam de Tyri fundatione sententiam si probare videatur, nil nisi hoc affirmare voluit, nullam cur Herodoti sen-

1) lib. 2. c. 44.

ſententiae contradicamus, eſſe rationem eamque, niſi Hebraeorum libris contradicat, veram eſſe habendam.

Diluvium Noachidicum, non univerſum terrarum orbem, ſed partem tantum, inundaſſe extra dubium nobis poſitum videtur. Nullum igitur ex hoc contra Tyriorum antiquitatem dubium peti poſſe putamus. E Joſuae autem libro Tyrum, circa annum Jobeleum Frankianum 2744, qui in Julianum 3277 incidit, portum tantum ſine urbe fuiſſe caſtello munitum, patet; urbisque fundatio a *Gatterero* in annum Jobeleum Frankianum 2938, h. e. Julianum 3471 ponitur, quae computatio ab Herodotea 1517 annos abit, veriorque ſine dubio habenda.

Caput. III.

De regibus Aſſyriorum.

Herodotus noſter, cuius nobis explicationem propoſuimus, cum de rebus Aſſyriorum eorumque regibus pauca tantum operi ſuo inſervit, nos quoque de regibus Aſſyriis hic pauci eſſe & labori ingrato, qui non plagulas ſed volumen requireret, iam poſſumus ſuperſedere.

Aſſyrii, inquit [1]), Aſiam ſuperiorem per 520 tenuerant annos, cum Medi contra eos rebellarent, ipſisque ſuperioris Aſiae dominatio-

 nem

1) Herod. lib. I. c. 95.

nem eriperent. Incidit, ut infra capite sequenti de regibus Medorum probabimus, hic eventus in annum Julianum 3967, (3435 Job. Fr.) ante Christum 747 & id sub rege effeminato, quem Sardanapalum omnes dicere solent, factum narratur. Unum solum sic dictum regem fuisse, alio loco probavit Larcherius [1]. Omnes igitur auctores antiqui Assyriorum regni eversionem hoc tempore factam consentiunt. Judaeorum tamen historias ipsumque Herodotum [2]) contra hanc opinionem obiici posset, sic de Assyriorum regno loqui, quasi post hoc tempus adhuc floruerit. Concedamus. Amiserat autem post Medorum & Babyloniorum defectionem Assyriorum imperium pristinam suam dignitatem atque splendorem & ex eius ruinis nova condita imperia surgant, quorum splendor omnes tunc orientis populos terreret. Et hoc imperium, si tunc non plane eversum fuerit, omnes tamen in eo conveniunt scriptores, id, quia magnas res gerere desierat, quasi finitum considerare. Herodotus [3]) noster 520 annorum durationem ipsi tribuit, coepisse igitur anno Juliano 3447, (2915 Job. Fr.) ante Christum 1267 putavit. Ceteri, qui de huius imperii origine tradidere auctores, longe maiorem ei assignarunt durationem. Ctesias [4]) v. c. 1360, Diodorus

1) In Dissertatione de epochis quibusdam Assyriorum, in bonarum litterarum academia Parisiensi 1782 habita.

2) lib. 1. c. 103. 106. lib. 2. c. 141.

3) lib. 1. c. 95.

4) Diodor. Sic. lib. 2. c. 21. p. 135.

dorus[1] cum Aemilio Sura[2]. 1310. Castor[3] 1250, & Velleius Paterculus[4] 1070 annos.

Tanta in opinionum varietate nemo profecto veram huius regni durationem definire poterit. Vix tamen persuadere nobis possumus, Herodotum annos tantum 520 huic imperio tribuisse, & verbis patris historiarum accuratius examinatis, is de florente tantum rerum Assyriacarum statu loquutus esse videtur. Idem placuit quoque *Buberio*[5]. Nec aliter enim cum regnis quam cum hominibus comparatum est, pueritiam & suam iuventutem, virilem aetatem atque senectutem, eamque etiam decrepitam habent. Videtur igitur, si Assyriorum imperio 520 annorum durationem tribuit Herodotus, per quod tempus superioris Asiae domini fuerint, de flore tantum dominationis Assyriacae loquutus esse, annosque ante hunc elapsos neglexisse. Herodotus si, quod promiserat[6], de rebus Assyriorum opus perfecisset, vel si nobis hoc eius opus, si perfecerit, superesset, coniecturis supersedere possimus, ex eo enim originem huius imperii cognoscere, deque fide & auctoritate Herodoti diiudicare possemus, quaecumque dictorum quatuor epocharum ipsi pla-

1) ibid. c. 28. p. 142.
2) Vellej. Paterc. lib. 1. c. 6. p. 25.
3) Syncelli Chronogr. p. 205. 206. Paris. 163. 164. Venet.
4) Vellej. Paterc. lib. 1. c. 6. p. 22.
5) Rech. & Diss. sur Herod. c. 2. p. 16.
6) lib. 1. c. 106. 184.

placuerit. Cum autem opus istud vel numquam ab eo perfectum, vel tamen perditum est, in canone chronologico epochas istas quatuor omnes collocavimus, quia nullam ceteris veriorem neque demonstrari atque evinci potest. Si tamen unam ex iis ceteris praeferre oporteat, Velleio Paterculo accedere mallet Larcherius, is enim Sardanapalum [1] ait 33 regem a Nino fuisse, & secundum generationum regulas reges isti 1100 annos regnarint oportet. Velleius autem 1070 annos ipsis tribuit, qui ad illum proxime accedens numerus fidem dictis suis conciliare potest. Ait porro Diodorus [2]), a Ninya ad Sardanapalum reges Assyriorum per generationes 33 fuisse, & filiam semper patri successisse. In generationum igitur numero cum Velleio consentit & in duratione tantum regni huius, quam 240 annos longiorem facit, ab eo recedit. Verosimile nobis igitur videtur, eum, cum Velleio in generationum numero adsentiat, in regni quoque duratione cum eo consensisse & huic 1100 annos circiter tribuere voluisse. Accedit Velleium & cum Ctesia magis convenire quam primo intuitu appareat. Canon enim Julii Africani, qui secundum Ctesianas rationes compositus est, uti Syncellus eum nobis servavit, 40 habet reges, apud Eusebium vero tantum 36. Syncellum Eusebio obiecisse, quod consilio 4 reges omiserit, nobis non est ignotum. Sed quid respondeamus Cephalioni [3]) haud vulgari tem-

1) loco laud.
2) lib. 2. c. 21. p. 135.
3) Syncelli Chronogr. p. 167. C. Paris. 133. Venet.

temporum ſcrutatori, qui Cteſiam 23 tantum reges numeraſſe affirmat? Aperte quidem numerus iſte corruptus, ſed tamen non uterque, e quibus compoſitus eſt. Videtur ergo primus ſolum corruptus, & loco 23 legendum eſſe 33. Emendatio iſta minime arbitraria, ſed in Diodori, qui Cteſiae veſtigia ſequi videtur, fundata. Ceteri, is ait [1]), reges Ninyae ſucceſſores, in huius vitam inciderunt, & ad usque Sardanapalum per triginta generationes filius patri ſemper ſucceſſit. Cteſias igitur 33 tantum numeravit generationes, a Nino enim ad Ninyam tres fuere. Velleii ergo rationes, in certo generationum numero fundatae, certiſſimae rectiſſimaeque videntur, & Cteſiae Diodorique numeros ex his cenſemus emendandos. Nino annus Julianus 2897, (2364 Job. Fr.) ante Chriſtum 1817 aſſignandus eſt. Series ſucceſſorum eius minuenda, & Sardanapalus, quo regnante Medi & Babylonii rebellarunt, in annum circiter Julianum 3949, (3417 Job. Fr.) ante Chriſtum 765 collocandus. Fuit is, ut putat *Larcherius*, primus Aſſyriorum rex, qui Iſraelitarum bellum intulit regibus, & octavo Menahemi, Samaritani regis, anno, h. e. 3951, (3419 Job. Fr.) Juliano & 763 ante Chriſtum Samaritanorum regnum vaſtavit [2]). Medi iugum Aſſyriacum de colle deiecerunt anno Juliano 3966, (3434 Job. Fr.) ante Chriſtum 748, quorum exemplum Babylonii ſequenti anno ſequuti, & belli ſocii

H 5 Sar-

1) Diodor. lib. 2. c. 21. p. 135.
2) 2 Regum c. 15. v. 19.

Sardanapalum in urbe sua Ninive oppugnarunt, qui ad extrema perductus se ipsum cum regia & divitiis combussit. Medi atque Babylonii, libertatem recuperasse contenti, in patriam redire, Thelgathi Phal Nasaro, Sardanapali successori, tributo imposito. Qui postquam in terris Assyriacis, quae in fide manserant atque obsequio, restituerat quietem, Judaeorum regi Achaso bellum intulit. Expeditio haec circa annum 1) Achasi duodecimum suscepta, ideoque Julianum in annum 3985, (3453 Job. Fr) ante Christum 729 referenda. Annus, quo obiit Thelgath Phal Nasar, ignotus, quare primus Salmanasaris annus definiri nequit. Certum tamen est, Salmanasarem hunc anno Juliano 3987. (3455 Job Fr.) ante Christum 727 Samaritanum regem Hoseam ad tributum solvendum coepisse 2). Hosea vero brevi tempore tributum denegante, arma recepit Salmanesar, Samariam urbem anne Juliano 3990, (3458 Job. Fr.) ante Christum 724 oppugnavit 3), eaque tertio oppugnationis anno expugnata atque eversa, anno Juliano 3993, (3461 Job. Fr.) ante Christum 721 incolas eius cum omnibus Israelitis, qui sub Hoseae fuerant ditione, in Assyriam abduxit. Successit ipsi mortuo Sanheribus, is intulit arma Judeae, ducem copiarum Hierosolymam 4) ire iussit, ipse anno Juliano

1) 2 Chronic. cap. 28. v. 20.
2) 2 Regum cap. 17. v. 3.
3) ibid. v. 4. 5. 6.
4) 2 Regum c. 18. v. 13 &c.

Juliano 4001, (3469 Job. Fr.) ante Christum 713. Aegyptum profectus est. Sed victus ab Aegyptiis [1]) postquam in regnum redierat, a filiis Adramelecho & Sarazare in urbe sua Ninive, in templo Nesrochi anno Juliano 4002, (3470 Job. Fr.) ante Christum 712 interfectus est. Parricidae a populo detestati & persequuti in Armeniam [2]) confugerunt, regnumque Assyriacum fratri Asarhaddoni reliquerunt. Recepit eos rex Armenius, ipsisque suo in regno terras dedit satis amplas, ibique ab his parricidis potentes duae gentes Arzerunienses & Genunienses, originem duxerunt [3]). Asarhaddon populis suis pacem & quietem reddere studuit nullique finitimorum regum bellum inferre cogitavit.

Deioces hoc tempore a Medis rex constitutus, regnum novum confirmare potius, quam bellis dilatare, & populum consilio & sapientia regere maluit; qua re Asarhaddonis regnum quietum mansit. At Phraortes, Deiocis in Media successor, ipsi Persiam [4]) cum aliis terris eripuit, quod circa annum Julianum 4060, (3528 Job. Fr.) ante Christum 654 accidisse videtur. Asarhaddone mortuo regnum ad Nabuchodonosorem sive Nebucadnezarem transiit. Phraortes autem Assyriis molestus esse, iisque provincias eripere, suoque cum imperio iun-

gere,

1) 2 Regum c. 19. v. 35. Herod. lib. 2. c. 141. Moses Choren. Hist. Armen. lib. 1. c. 22. p. 60.
2) 2 Regum c. 19. v. 37.
3) Moses Choren lib. 1. c. 22. p. 60.
4) Herod. lib. 1. §. 102.

gere, non destitit; sed proelio victus & occisus Cyaxarem filium habuit successorem. Victoria haec anno Juliano 4080, (3548 Job. Fr.) ante Christum 634 parta, quod his ex argumentis probat Larcherius.

Deioces, quod infra cap. IV. de Medorum regibus evincitur, sine dubio anno Juliano 4005, (3473 Job. Fr.) ante Christum 709 Medorum rex constitutus est. Regnavit is annos 53. Phraortes autem 22, secundum ipsa Herodoti[1]) verba. Phraorten igitur anno Juliano 4080, (3548 Job Fr.) ante Christum 709 occisum pater. Quod si statuamus, Nabuchodonosoris regni initium facile poterit definiri. Scimus enim e Judithae[2]) libro, Nebucadnezarem hunc Phraortem Medum duodecimo regni sui anno vicisse; anno igitur Juliano 4068 (3536 Job. Fr.) ante Christum 646 in regno successerat. Aliam *Bu-berius* ire maluit in sententiam, quam *Larcherius* alio loco, in disputatione[3]) de epochis quibusdam Assyriorum, refutare conatus est. Cyaxares initio statim regni patris necem ulcisci decrevit, exercitus igitur sui collegit reliquias, eum novis delectibus auxit, & secundo imperii sui anno Ninivem urbem oppugnare aggressus est. Dum vero hac in oppugnatione occupatus erat, Scythae omnem superiorem Asiam inundarunt, quo nuncio ad eum perlato, solvit oppugnationem, & contra Scythas progressus, sed

1) loc. laud.
2) cap. 1. v. 5.
3) in Disputat. acad. bonar. literar. 1783.

sed victus ab his proelio, & ad tributum pendendum coactus est. Idem sine dubio Assyriis accidit, quamquam tam sacra quam profana historia hac re de sileant. Scimus enim barbaros istos praedatores Syriam cum Judaea, provincias eo tempore Assyriacas, depraedasse sibique subiecisse. Herodotus [1]) quippe Ascalonem urbem a Scythis ab Aegypto redeuntibus captam & direptam memoravit, & Judaeorum e libris patet oraculo [2]) praedictam fuisse Judeae a septemtrionali populo vastationem; & alio iterum loco Jeremias [3]) vaticinatus est, populum e septemtrionibus adventurum numerosum, terraeque Judaeorum arma sua illaturum, armatum fore sagittis & clypeis, crudelem & inhumanum tempestatis saevae instar omnia evertentem rel. Sic anno Josiae regis decimo tertio cecinit Jeremias, qui in Julianum 4085, (3553 Job. Fr.) ante Christum 629 incidit. Scythae igitur si Judaeam anno sequenti vastarunt, id anno Josiae regis decimo quarto, Juliano 4086, (3554 Job. Fr.) ante Christum 628 accidisse apparet, qui quidem annus quintus Scythicae in Asiam superiorem irruptionis fuit. Singularis profecto Synchronismus, qui Herodoti & Hebraeorum consensum luculentissime demonstrat, nostraeque temporum rationi haud leve pondus addit.

Grave

---

1) lib. 1. c. 103. 104.
2) Jerem. c. 4. v. 6.
3) c. 6. v. 22. 23. 24.

Grave Cyaxari hoc tributum, qui nisi terras suas in Scytharum, qui omnes in provincias copias suas dispersérant, potestate fuissent, iugum de collo deiicere nullus dubitasset. Quod igitur vi non poterat, arte & fraude perficere cogitavit. Ducibus Scytharum adulando hisque omnia obsequia praestando, omnem avertit suspicionem, se male quid contra eos moliri. Aderat tandem dies ad vindictam constituta, qua ad epulas invitavit Scythas, eosque, vino repletos, iugulavit. Idem fecere ceteri Medi, Scythas tale quid minime suspicantes opprimunt, interficiunt, in fugam compellunt. Sic Media post 28 annorum oppressionem tandum liberata [1]) est. Scytharum irruptione anno Iuliano 4081, (3549 Job. Fr.) ante Christum 633, facta, eorum oppressio anno Iuliano 4109, (3577 Job. Fr.) ante Christum 605 facta sit oportet. Primo quidem anno in id intentus Cyaxares, ut pacem atque tranquillitatem civibus restitueret, anno autem sequenti, Iuliano 4111, (3579 Job. Fr.) ante Christum 603, Ninives urbis oppugnationem denuo inchoavit. De Assyriorum imperio tot provinciarum defectione debilitato praeter Ninivem urbem vix quidquam supererat, quae tamen urbs maximis operibus munita, hosti oppugnanti diutissime resistere valebat. Herodotus cum de huius oppugnationis duratione nil monuit, & praeter eum alius nullus eius mentionem fecit, eam certo definire non audemus, non diuturnam tamen fuisse, Cyaxaremque hoc ipso

---

1) Herod. lib. 1. c. 106.

ipso anno urbem expugnasse, suspicamur. Hoc ex eo Herodoti loco colligimus, quo de bello Cyaxarem inter & Alyatten Lydorum regem ob transfugas Scythas orto, retulit. Medum enim hoc bellum ante finitum Assyriacum coepisse vix credimus. Lydicum hoc bellum sex annorum fuisse, annoque Juliano 4117, (3585 Job. Fr.) ante Christum 597 finem habuisse scimus. Arma inter se conferebant Medi & Lydi, cum sol deficeret, quo eventu utrique territi, arma posuerunt[1]), pacemque mox inter se restituerunt, in qua Syennesis Cilicum, & Labynetus Babyloniorum rex, operam suam praestiterunt. Thales hanc Solis defectionem praedixerat, nec ea ab Herodoto solo memoratur, sed Euthydemus quoque apud Clementem Alexandrinum[2]), in Astrologiae historia mentionem eius fecit. Thales, inquit ille, solis defectionem praedixerat, quae arma conferentibus Medis & Lydis evenit; Cyaxares, Astyagis pater, Medos, & Alyattes, Croesi pater, Lydos tunc regnabat. De huius defectionis solis tempore veteres & recentiores non conveniunt, sed longum foret in rationes eorum inquirere, quare ad Desvignolium[3]) lectores ablegamus, cuius tamen ipsius sententiam haud probamus. Is enim Solis hunc defectum ab Herodoto memoratum die 28 Maii mensis anni Juliani 4129, (3597 Job. Fr.) ante Chri-

1) Herod. lib. 1. c. 74. 103.
2) Stromat. lib. 1. p. 353. 354.
3) Desvignoles Chronol. de l'hist. sainte l. 4. c. 5. T. 2. p. 247 sqq.

Christum 585 accidisse [1]) putavit. Errasse autem virum doctissimum ex eo iam apparet, quod Cyaxares tunc iam novem annos vivere desierat, eiusque loco Astyages regnabat. Plura contra hunc Desviguolii opinionem protulit Buherius [2]), quem, quibus interest ea cognoscere, evolvant.

In Petavii ergo potius sententiam ire placuit, cui & Marshamus [3]) cum Buherio [4]) accessere, & hanc defectionem in diem 9 Julii mensis anni Juliani 4117, (3585 Job. Fr.) ante Christum 597 incidisse statuimus. Quae cum digitorum decem & dimidii fuisse dicatur, secundum emendationem a Petavio [5]) libro suo adscriptam, qui Harduinum [6]) in ea sequutus est, diem quidem in noctem non commutavit, quod Herodoto fuerat relatum, at satis magna fuit, ut populos superstitiosos, eius rationes ignorantes, terrere potuerit. Melius quoque haecce defectio cum rerum ordine congruit, quam aliae omnes. Si enim Lydicum istud bellum anno Juliano 4117, (3585 Job. Fr.) ante Christum 597 finitum est, anno 4112, (3580 Job. Fr.) Juliano, & ante Christum 602 inchoatum apparet, & hic proximus post Ninives expugnationem fuit annus.

Sed cuius nominis rex Assyrius hoc tempore imperaverit, a nemine umquam eruetur, cum

1) ibid. p. 242. sqq.
2) Recherch. & Diss. sur Herod. chap. 4. p. 41. &c.
3) Chron. can. p. 561.
4) libro laud. p. 42.
5) de doctr. temp. T. 1. lib. 8. c. 13. p. 482.
6) de LXX hebdom. initio.

eum eius nemo omnium, qui ad nos pervenerunt, historicorum fecerit mentionem. Syncellus [a]) fragmentum quidem servavit ex Alexandro Polyhistore, quod lucem huic rei affundere posset, sed a librariis nimium corruptum est. *Larcherius* fragmentum hoc in disputatione de epochis Assyriorum illustrare tentavit, ad quam lectores ablegavit. Testimoniis veterum destitutus doctissimus Francogallus coniecit, Nebucadnezarem Assyrium, qui Phraortem Medum vicerat, adhuc superstitem fuisse, eoque regnante Ninivem iterum captam esse. Victoriam de Phraorte, si, quod supra probavimus, anno Juliano 4080, h. e. regni sui duodecimo ante Christum 634, (3548. Job. Fr.) reportavit, anno Juliano 4068, (3556 Job. Fr.) ante Christum 646, regnare coepisse apparet. Regnum igitur 53 annos tenuerat, Ninive altera vice capta, quod vero haud absimile videtur. Certo tamen, omnibus ex re de silentibus veterum scriptis, affirmare non audemus.

Caput IV.

de Regibus Medorum.

Tempus quidem, quo Medi Assyriis parere coacti sunt, ignotum, sed epocha libertatis recuperatae dubio carere videtur. Medi enim primi contra

a) Chron. p. 210. Paris. 167. Ven.

contra Assyrios rebellarunt, eorumque exemplum Babylonii sequuti sunt [1]). Aera, quae a Nabonassare denominari solet, libertatis Babyloniorum aera videtur, quam ut felicissimae huius rebellionis memoriam ad posteros perducerent, sine dubio usurparunt. Tempore enim servitutis hanc eos excogitasse non putamus. Incidit autem aera haec, omnibus consentientibus, in annum Julianum 3967, (3435 Job. Fr.) ante Christum 747, qui fuit Olympiadis octavae secundus. Breve ante hoc tempus Medi in libertatem fuerant restituti, quare libertatis eorum epocham annum Julianum 3966, (3434 Job. Fr.) ante Christum 748 statuimus. Probatur ea Velleii Paterculi testimonio. *Insequenti tempore*, inquit [2]), *imperium Asiaticum ab Assyriis, qui id obtinuerant annis MLXX, translatum est ad Medos abhinc annos DCCLXX, quippe Sardanapalum eorum regem, mollitiis fluentem & nimium felicem malo suo, tertio & tricesimo loco ab Nino & Semiramide, qui Babylona condiderant, natum, ita ut semper successor regni paterni foret filius, Arbaces Medus imperio vitaque privavit.* — In historia sua Velleius a consulatu M. Vinicii Quartini exit; qui in annum Julianum 4743, (4211 Job. Fr.) post Christum 30 incidit. Arbacis igitur rebellio, hunc secundum auctorem, in annum Julianum 3973, (3441 Job. Fr.) ante Christum 741 facta; & numerus iste 7 tantum annis differt ab eo, qui ex Herodoto & Nabonassaris aera,

---

1) Herod. lib. I. c. 95.
2) Vellej. lib. I. c. 6. p. 21. 22.

aera, computatur. Est ergo quantum quidem in tanta vetustate & testimoniorum penuria certitudo potest exspectari, certissimus.

Arbacis, qui Medorum Satrapes & rebellionis huius duxerat, fortassis consilium fuit, regnum sibi ipse vindicare, quod conspiratis, quorum antea fuerat aequalis, populisque ipsis minus placuisse videtur, qui, gravitatem imperii Assyriaci per secula perpessi, novam servitutem detestabantur, liberique esse malebant. Moses tamen Chorenenses [1]) quinque reges, qui statim post hanc rebellionem in Medos regnarint, nominavit, sed Eusebius [2]) & Syncellus [3]) quatuor tantum numerarunt. Herodotus his omnibus longe vetustior, nullos Medorum hoc tempore reges appellavit, sed, eos ex legibus suis rempublicam administrasse, expressis verbis retulit [4]). Conciliari tamen patris historiarum traditio cum recentiori posteriorum historicorum posset. Fuerint nempe reges apud Mosen Chorenensem, Eusebium & Syncellum non veri nominis reges, sed iudices potius, quorum quisque provinciam suam cum potestate paene regia administraret. Eusebius [5]) etiam primos Atheniensium Archontes, reges appellavit, qui,

 quam-

1) Hist. Armen. lib. 1. c. 21. p. 58.
2) in Chron. p. 57. &c.
3) Chronogr. p. 197. Paris. 157. Ven.
4) Herod. lib. 1. c. 96.
5) Post Codrum, Principes quod mors finiebat; quorum primus *Medon regnum* in finem vitae obtinuit Athenis, & post eum exteri *Reges*. Euseb. Chron. lib. poster. p. 99.

quamquam poteſtatem regiae parem habebant, regio tamen nomine non utebantur. Sic quoque in Media fuiſſe, & Euſebius ipſe, ſecundum D. Hieronymi verſionem [1]), hanc in ſententiam iſſe videtur: Arbaces, enim inquit, Medus Aſſyriorum imperio deſtructo, regnum in Medos transtulit; & interim ſine *Principibus* res agebatur usque ad Deiocem Regem Medorum.

Judices imbecilli, affectibus ſuis nimis indulgentes, ſine auctoritate & gravitate iudicabant, quare innocentes, quos defendere atque tueri debuiſſent, res ſuas ipſi agere atque defendere cogebantur, vel, viribus deſtituti, ſine effectu gemitus tollebant inanes. Jus tantum valebat fortioris. Ex quo brevi tempore licentia ea effrenata eſt orta, quam iure Herodotus [2]) ἀναρχίαν appellavit, quae usque eo progreſſa eſt, ut innocentiſſimi atque optimi cives exſulare potius, quam in tantis turbis vitam agere ſuam vellent. Judicum tunc temporis iuſtiſſimus erat Dejoces, qui provinciam ſuam optime & aequiſſime adminiſtravit. Fama iuſtitiae huius omnem per Mediam divulgata, omnesque ad eum, ut res ſuas iudicaret, confluxerunt. Potens ille, nec minus honoris cupidus, quam aequus & callidus vir, rerum ſuarum curam ſibi non amplius permittere, ut res populi diiudicaret, prae ſe ferens, iudicem agere deſtitit. Denuo nunc turbae exortae & rapinarum

1) Euſeb. Chronic. Can. p. III.
2) lib. 1. c. 96. 97.

narum multitudo securitatem sustulit omnem, sic ut Mediae universae status desperatus erat. Nullum enim supererat populo auxilium, quam vel emigratio e patria, vel regis, cui omnes parerent, electio. Omnium tunc oculi in Deiocem conversi, cuius magnum admirabantur animum, quem omnes aequissimum fore dominum statuebant, eique regnum deferre, omnibus placuit.

Electionis eius annus nunc definiendus est, quem si cognoverimus, quot annos Medi sine rege fuerint, colligere poterimus. Diodorus [1]) inquit, Deiocem Olympiadis 17 anno secundo h. e. Juliano 4003, (3471 Job. Fr.) ante Christum 711 regem esse constitutum, Herodotumque huius rei citat testem, quamquam pater historiarum Olympiadis neque hoc neque alio loco utitur aera. Eusebius [2]) eum Olympiadis 18 anno primo, h. e. Juliano 4006, (3474 Job. Fr.) ante Christum 708, Syncellus [3]) autem eum anno orbis 4784 h. e. Juliano 3998, (3466 Job. Fr.) ante Christum 716 regem electum scribunt. Dissentiunt ergo triumviri isti. Eusebius enim a Syncello annos octo, Syncellus a Diodoro quinque, Diodorusque ab Eusebio tres tantum annos differt. Nec melius consentiunt recentiores. *Usserius* [4]) Eusebio calculum suum adiecit. *Eduardus Simsonius* [5]) Deiocem in annum quartum

1) lib. 2. c. 32. p. 145. 146.
2) Chronic. Can. p. 154.
3) Chronogr. p. 198. Parif 158. Ven.
4) Annales V. & N. T. p. 58.
5) Simsoni Chron. cathol. ad A. M. 3296. col. 522.

tum Olympiadis 17. h. e. Julianum 4005, (3473 Job. Fr.) ante Christum 709. posuit, *Petavius* [1]) autem in annum Julianum 4018, (3486 Job. Fr.) ante Christum 696 eum collocavit, Diodorum atque Eusebium testes citans, quorum tamen ille Juliano 4003, (3471 Job. Fr.) ante Christum 711 anno, hic Juliano 4006, (3474 Job. Fr.) ante Christum 708 regni eius initium fuisse tradidit. *Desvignolius* [2]) in annum Julianum 4015, (3483 Job. Fr.) ante Christum 699. *Freretus* [3]) in annum ante Christum 709. *Buberius* [4]) in annum 715 ante Christum eius epocham collocarunt. His omnibus ex sententiis *Simsonianam*, cui postea quoque *Freretus* accessit, praecipue probamus, commotus, de quibus ipsi siluerunt, argumentis sequentibus.

Julius Africanus apud Eusebium [5]), Chronographiae libro tertio scripsit, omnes historicos & chronologos veteres, ut Polybium, Diodorum, Castorem, Thallum, Phlegonem, Cyri regni in Medos initium unanimi consensu in primum Olympiadis 55 annum collocasse, qui incidit in Julianum 4154, (3622 Job. Fr.) ante Christum 560. *Larcherius* in sequentem annum hunc ideo censuit collocandum, quia Cyrus 29 vel 30 annos regnasse ab Herodoto [6]) dicitur, & secun-

---

1) de doctr. temp. T. 2. p. 3.
2) Chronol. de l'hist. sainte lib. 4. c. 5. §. 9. p. 261.
3) Memoires de l'acad. des belles lettres Vol. 5. Mem. p. 400.
4) Differt. sur Herod. p. 38.
5) Prapar. Evang. lib. 10. c. 10. p. 488.
6) lib. 1. c. 214.

ſecundum Babyloniorum regum Canonem Ptolemaei anno Juliano 4184, (3652 Job. Fr.) ante Chriſtum 530 obiit. Aſtyages ergo anno Juliano 4155, (3623 Job. Fr.) ante Chriſtum 599 regno privatus eſt. Tribuit autem Herodotus quinque Medorum regibus 150 annos, qui ſi annis 559 addantur, efficitur annus Julianus 4005, (3473 Job. Fr.) ante Chriſtum 709 quo Deioces regnare coepit. Exinde Medos, qui Juliano 3966, (3434 Job. Fr.) ante Chriſtum 748 anno in libertatem reſtituti ſunt, 39 annos in republica a judicibus adminiſtrata vixiſſe, & 150 annos a regibus regnatos eſſe patet, quorum primus Deioces anno Juliano 4005, (3473 Job. Fr.) ante Chriſtum 709, regnum accepit, poſtremus Aſtyages anno Juliano 4155, (3623 Job. Fr.) ante Chriſtum 559 amiſit.

Longiores hac de re eſſe, operis huius fines non permittunt, quare ad diſputationem anno 1782 in conſeſſu bonarum litterarum academiae recitatam de epochis quibusdam Aſſyriorum *Larcherius* lectores ablegavit, quam cum conſcriberet, duas *Anquetilii Perronis* nondum viderat diſputationes, quarum in prima [1]) vir doctiſſimus Graecos ſcriptores, in primis Herodotum & Cteſiam de initio & duratione regni Aſſyriaci inter ſe, & cum Perſarum ſcriptoribus conciliare tentavit, apud quos Peſchdadienſes iſtae dynaſtiae appellantur, in ſecunda [2]) earum autem Me-

1) Memoir. de l'acad. des Belles Lettres T. 40. p. 356.
2) ibid. p. 477.

Medicum atque Persicum regnum secundum Graecos cum Ceaniensium Dynastia apud Persas comparare studuit. His postea, nisi omnem suam disputationem denuo repetere vellet, uti non potuit, quod cum nimis ipsi molestum iudicaret, has ad disputationes doctissimas lectores ablegavit. Nobis quoque neque Perronianis neque Larcherianis uti licuit disputationibus, quare e *Gattereri* historia orbis terrarum Goettingae 1792 edita observamus, doctissimum hunc historicum *Arbacis* rebellionem in A. M. 3275, ante Christ. 907. *Deiocis* regni initium in A. M. 3281. ante Christ. 901. *Phraortem* in A. M. 3334 ante Chr. 848. *Cyaxaren* in A. M 3356 ante Chr. 826. *Astyagen* in A. M. 3396 ante Christ. 786, eiusque a Cyro subactionem Medorumque regni finem in A. M 3431 ante Chr. 751 collocare, annosque mundi secundum *Franckii* principia computare.

Caput. V.

De Babyloniorum regibus.

Babyloniam antiquissimis temporibus singulare regnum domesticis sub regibus fuisse vero simile est. Postero tempore Babyloniorum regnum ab Assyriis expugnatum, horumque cum imperio iunctum est. Libertatem tandem Babylonii, Medorum aliorumque populorum ab Assyriis defectione recuperarunt. Non multum post libertatem restitutam Babylonii, sui iuris facti,

facti, validum atque opulentum fundarunt imperium, quod ad expugnationem urbis Babylonis a Cyro Persa factam, perduravit. Aera a Nabonassare denominato eo consilio instituta videtur, ut libertatis hoc sub rege restitutae memoria hac epocha aeternum conservaretur, vel ob aliam nobis ignotam caussam. Incipit ex anno Juliano 3967, (3435 Job. Fr.) ante Christum 747, quo anno Nabonassar regnandi initium fecit. Hoc ante tempus neque apud Hebraeos neque Graecos apud scriptores rex huius populi nominatur. Primus Hebraeorum in libris memoratus rex Babylonius fuit Merodach Baladan, Baladani filius [1]), qui ad Ezechian Judaeorum regem legatos Hierosolymam, ut de restitutione gravi e morbo ipsi gratularentur, misit. Ezechias rex, quod extra dubium posuit Petavius [2]), anno 14 regni sui hunc in morbum incidit, idemque [3]) Ezechiam anno Juliano 3987, (3455 Job. Fr.) ante Christum 727 patri successisse probavit. Annus igitur regni eius 14 in Julianum 4001, (3469 Job Fr.) ante Christum 713 incidit. Merodachi legatio anno proximo, qui est Merodachi decimus, quem Ptolemaeus in Canone Mardocempadum appallavit, Hierosolymam profecta est. Incidit autem annus iste in 36 annum Nebonassareae aerae, ea igitur simul cum restitutione libertatis atque regni Babyloniorum initium habuit.

I 5 Quum

1) 2 Regum XX, 12.
2) de doctr. temp. lib. 9. c. 38. T. 2. p. 70.
3) ibid. c. 62. T. 2. p. 74.

Quum nihil nobis iam propofuimus nifi Herodoti explicationem, reges Babyloniorum tam Ptolemaei in canone quam Judaeorum in libris memoratos filentio nunc transeamus. Loquitur autem Herodotus duabus de reginis, quae cum multa laude regnaffe feruntur, quorum tamen nomina in canone iam laudato non leguntur. Semiramidem primam, Nitocrim alteram nominavit, huiusque pofterioris aevum accurate annotavit. Cyaxaris Medi victoriis, Niniveque interitu perterrita, ad regnum confervandum fapientiffima iniit confilia, ut, fi bellum ipfi quoque inferret Medus, par ei effe poffit, Ninive autem anno Juliano 4111, (3579 Job. Fr.) ante Chriftum 603, qui annus in Magni Nebucadnezaris, quem Nabopolaffarum II. Ptolemaeus in canone, Labynetum Herodotus appellavit, annum vigefimum primum incidit; expugnata. Regem hunc gravem in morbum incidiffe, ufumque rationis ad tempus amififfe notum [1] eft e libro Danielis, cui Berofus [2] quoque adfenfit. Propius adhuc accedit Megafthenes [3], qui Nebucadnezarem in regiam fuam conceffiffe ait, ubi, divinitus infpiratus fubito, & pofterorum de fatis vaticinatus, difparuerit. Veteres infanos & mente captos veneratos effe, hosque divino inftinctu agere fibi perfuafiffe, notum eft. Nebucadnezaris filio nondum maturo Nitocris regina regni gubernacula cepit, & hoc in

1) Daniel IV. 30.
2) Eufebii Praep. Evang. lib. 9. §. 40. p. 455.
3) ibid. §. 41. p. 456.

in tempore res magnas iftas geffit, perfecitque, quae de ea apud Herodotum[1]) leguntur. Dum autem filii fui nomine omnia ageret, nomen eius in regum Babyloniorum ferie neque apud Ptolemaeum, neque apud Berofum, neque apud Megafthenem occurrit. Tutorio nomine regnavit, ob poteftatem tamen regiam ipfi traditam, ab Herodoto regina appellatur. Nitocris igitur regina anno Iuliano 4110, (3578 Iob. Fr.) ante Chriftum 604 regni adminiftrationem fufcepit, eamque ad Nebucadnezaris usque mortem, qui anno Iuliano 4133, 3601 Iob. Fr.) ante Chriftum 581 obiit, retinuit. Si hoc ab anno 165 annos retro numeramus, in quibus quinque floruerint generationes, Semiramis incidit in annum fecundum aerae Nabonaffaris, eiusque uxor fine dubio fuit. Eft autem haec Babylonica Semiramis cum eiusdem nominis regina Affyriaca, quae Nini fuit uxor, minime confundenda. Affyriaca enim multa fecula ante Babyloniam vixit. Videtur ergo Nabonaffar, Babyloniorum imperii conditor, ultimis vitae annis morbo gravi laboraffe, quo durante Semiramis uxor eius loco & nomine regnavit & magna illa ab Herodoto laudata opera perfecit.

Mortuo Nebucadnezare, quem Labynetum Herodotus appellavit, Iluarodamus ipfi fucceffit, & tres annos regnavit. Quem Neregafolafarus fequutus eft, qui quinque regnavit annos, & fucceflorem habuit Nabonadium. Huius regni

1) lib. 1. c. 185. 186.

regni anno 34 Cyrus urbem Babylona cepit. Sic Ptolemaeus in Canone.

Berosus [1], post memoratum Nebucadnezaris morbum, addit, eum post regnum 43 annorum obiisse. Huc usque cum Ptolemaei canone convenit. Sed addit: Evilmaluruch filius ipsi in regno successit, cuius mala rerum administratio sororis marito Neriglissari occasionem insidiarum, & regem post duorum annorum regnum interficiendi praebuit. Facinore hoc patrato Neviglissor sibi regnum subiecit, idque post quatuor annos filio Chabassoaraco, quem Josephus Laborosoarchodum dixit, reliquit. Infans adhuc Laborosoarchodus, novem tantum menses regnavit, cognati, qui malum eius ingenium cognorant, eum vi interemerunt, & coniuratorum unus, Nabonidus Babylonius, regnum usurpavit, quo regnante Babylon capta est.

Megasthenes quoque Berosi sententiae accedit. Narravitis [2]), Nebucadnezarem post magnas res gestas, quibus regnum suum illustraverat, in regiam suam se contulisse, ibi subito divino afflatu correptum, fata posteriorum cecinisse, subitoque evanuisse; Filium ipsi Evilmerodachum successisse, qui cum crudelitate & saevitia populum a se abalianasset, a Neriglissare, uxoris marito, occisus est. Erat eo tempore filius eius Labassoarascus adhuc minorennis,

---

1) Eusebii Praep. Evang. lib. 9. §. 40. p. 455. Josephus c. Apion. lib. 1. §. 20. p. 451.

2) Ibid. lib. 9. §. 41. p 456. 457.

rennis, qui cum violenta quoque morte interemtus esset, a coniuratis Nabannidocho, peregrino, nec regio a sanguine prognato regnum traditum est.

In codice Hebraeorum sacro Evilmerodachi huius in libro secundo de Regibus[1]) & in Jeremiae[2]) carminibus mentio facta, estque is solus regum Babyloniorum, qui, praeter eos, qui in libris Danielis & Baruchi occurrunt, in libris Hebraeorum, ad Cyrum usque memoratur. Baruchus Baltassarem sive Belsazerum, Nebucadnezaris filium primogenitum, regnique heredem nuncupavit. *Orate*, inquit[3]), *pro conservatione vitae Nebucadnezaris eiusque filii Balsazeri.* Daniel[4]) sic de eo loquitur, quasi tunc rex fuerit, eumque passim Nebucadnezaris quoque filium dixit. Ultra tres annos non videtur regnasse. Daniel[5]) enim visionem tertio huius regis anno sibi oblatam descripsit. Supra iam[6]) de convivio magno retulerat, ad quod amicos suos rex Belsazer convocarat, hoc in convivio, inquit, in pariete domus subito verba apparuisse, quae nemo omnium interpretari sciret, sibi igitur horum verborum interpretationem demandatam, eaque ipsa nocte regem interemtum esse. Ex his *Belsazarum* Baruchi & Danielis, *Evilmerodachum* in libro secundo de regibus & apud

1) cap. 25. v. 27.
2) cap. 52. v. 31.
3) Baruch. c. 1. v. 11.
4) Daniel c. 5. v. 11. 13. 22.
5) Daniel c. 8. v. 1.
6) Daniel c. 5. v. 1-30.

apud Jeremiam, Berosum, & Megasthenem; *Iluarodamum* apud Ptolemaeum unum eundemque regem fuisse, colligimus. De his omnibus enim Nebucadnezaris filios fuisse, tres annos regnasse, occisos esse, traditur. Haec *Marshamo* [1]) tam clara visa sunt, ut Evilmerodachum, Iluarodamum, & Belsazarum unum eundemque esse regem contenderet. Addidit Daniel [2]), post Belsazarem interemtum Darium Medum, 62 annos iam natum in regno successisse.

Plurima super hoc Dario Medo a doctis viris disputata sunt, quae iam repetere nor possumus, quare, quae nobis maxime verisimilia apparuerunt, adiiciamus. Retulit Daniel, Darium, Evilmerodachi successorem, Medum fuisse. At quo iure peregrinus, qui Babyloniam iure belli non occuparat, in regno potuit succedere? Talem principes regii sanguinis & populi regem num tolerare voluissent? Satis ne fuit, ut rex constitueretur Darius, eum coniuratorum unum fuisse? Num verosimile potest haberi, principem peregrinum, sine exercitu, sine copiis, regnum in Babylonios sibi vindicasse? Darium enim hunc Medorum regem dicere, nimis absurdum est, quam ut refutatione sit opus. Nisi supra iam laudatum Megasthenis locum haberemus, nihil unquam explicare possemus. Narravit is, Neriglissarem Evilmerodachi sororem uxorem duxisse: quare omnes tolluntur difficultates. Evilmerodachus enim ob

1) Chronogr. Can. p. 555.
2) c. 5. v. 31.

crudelem dominationem populis odiofus redditus, principes in eum coniurarunt, horumque dux fuit Neriglifsar fororis regis maritus, qui regem Evilmerodachum interemit. Neriglifsar hic quidem peregrinus fuit, qui ad regnum iure non poterat adfpirare; fed matrimonium eius cum regia forore ipfiusque merita, & opera in tyranni interemtione praeftita, inprimisque uxor eius, Nebucadnezaris Magni filia, omnes facile commovere poterant, ad regnum ipfi tradendum. In Canone Ptolemaei is appellatur Neregafolaforus, Haec *Larcherii* fuit fententia iam ante evolutas & perfcrutatas chronologorum fententias, e quibus poftea cum voluptate animadvertit, *Conringium* [1]) & *Buberium* [2]) eadem iam fenfiffe. Berofus, ut fupra iam diximus, regi huic annos quatuor, Canon Ptolemaei quinque tribuit. Huius diffenfionis cauffa eft, quod Berofus Megafthenes Neriglifsarem poft quatuor annorum regnum mortuum, filiumque Labaffoarafcum fucceflorem habuiffe, tradiderant, qui poft novem menfium imperium ab amicis h. e. propinquis fuis interemtus eft; huius, quia novem tantum menfes regnarat, in canone nulla mentio facta, ubi hanc ob cauffam filii tempus adfcribitur patri. Rege hoc interfecto coniurati unum fuorum regem crearunt, quem Berofus Nabonidum Babylonium appellavit, additque, Babylonem eo regnante a Cyro

1) Herm. Conringii adverfaria chron. c. 13. p. 180.
2) Rech. & Diff. fur Herod. c. 3. p. 29. fq. c. 21. §. 11. p. 243.

a Cyro Persa captam esse. Megasthenes Nabonidum hunc, quem Nabannidochum appellat, regii generis principem non fuisse contendit. Hebraeorum huius quidem regis non meminerunt libri, nihil tamen, quod Berosi & Megasthenis relationem, falsitatis arguere posset, tradunt, quae & canonis, qui Nabonadii tempore Babylonem captam scripsit testimonio probatur. Consentiunt ergo omnes hi auctores, Babylonem Nabonido regnante captam esse! Nabonidus ergo idem fuit Babyloniorum rex, qui apud Herodotum Labynetus dicitur [1]. Fuit autem Labynetus, Nitocris maritus, Hebraeorum Nebucadnezar, & Canonis Nabolassar II. Si autem filius eius fuit Labynetus II, quare proximus is patris in regno successor non fuit? Hanc sine dubio Herodotus solvisset difficultatem, si, quem promiserat [2], rerum Assyriacarum librum, absolvisset. Quod cum vel non fecit, vel si fecerit, liber iste periit, haec *Larcherius* ad nodum hunc solvendum coniecit. Labynetum I, sive Nebucadnezarem duos filios, filiamque, cuius nomen ignotum, habuisse, priorem Evilmerodachum, posteriorem Labynetum dictum. Evilmerodachum patri successisse quod ex laudatis Hebraeorum libris, Beroso & Megasthene patet: Nebucadnezaris filiam Medo cuidam principi nupsisse, uti supra iam vidimus, & Danielis [3]) quoque e libro probatur, ubi filius

1) Herod. lib. I. c. 188.
2) Idem c. 184.
1) Daniel c. 9. v. I.

filius Ahasveri Medorum e gente appellatur. Matrimonium hoc eo magis probabile videtur Larcherio, quod Nebucadnezaris uxor [1]) ipsa quoque Medorum fuit regia princeps, quam Darium hunc generum elegisse, ipsique, inter Assyrios rebus gestis iam claro [2]), suoque cognato, regnum destinavisse Babylonium suspicatur: Hunc ergo fuisse Darium Medum Danielis, & Megasthenis Neriglissarem. Fuisse eum sine dubio ambitiosum & regni cupidum. Evilmerodachius imperium, si cum iustitia & aequitate administrasset, Darius hic ambitionem suam supprimere debuisset; sed rege ob crudelitatem gravemque dominationem populis inviso, exoptata Dario se praebuit occasio, votis suis satisfaciendi. Coniurationem is igitur init, huiusque dux factus, regem interemit. Quinque annos Darius hic regnavit, filioque eius minorenni, nec regno eius satis firmato, Labynetum II parvulum regem interfecisse, regnumque paternum recepisse non mirandum est. Nebucadnezar enim Magnus haud diu ante obierat, eiusque memoriam Babylonii venerabantur. Labynetus, huius filius, regnique iustus erat haeres; Labassoarascus contra peregrini usurpatoris, qui caede regis regnum sibi arripuerat, filius, idemque puer adhuc erat, ad regnandum ineptus, nec tutores eius atque amici tanta potentia valebant, ut principibus populoque imponere

1) Joseph. c. Apion. lib. 1. §. 19. p. 451.
2) Euseb. Praep. Evang. lib. 9. §. 41. p. 457.

nere hosque suas in partes seducere possent, parvulo praesertim rege pravam suam indolem iam prodente, nec felicia tempora pollicente, quae omnia Labynetum II ad regnum recuperandum haud parum adiuvasse videntur.

Sed dubium hic oritur quod solvendum est, Labynetus, si Nebucadnezaris fuit filius, quomodo tradere potuit Megasthenes, eum regis antecessoris cognatum non fuisse? Labynetus ille, respondit *Larcherius*, quem Canon Nabonidum, Megasthenes Nabonnidochum appellavit, cum Labassoarasco sanguine coniunctus non fuit; is enim peregrina e gente, a patre Medo prognatus, qui per matrimonium cum filia regia Magni Nebucadnezaris initum in regiam Babyloniorum gentem receptus tantum fuerat.

Pauca nunc restant de Canone Ptolemaei, quo usi sumus, monenda. Exstat is in Theonis commentario in librum Ptolemaei, qui inscriptus est πρόχειρος κανών, *canon succinctus*. Viri docti plurimi hunc ediderunt, maximi tamen aestimatur Dodwelliana editio, in appendice Dodwellianarum Dissertationum Cyprianicarum, quia Vossianis usus est codicibus. Syncellus in Chronographia canonem hunc quoque servavit, nec, cur eius editio minoris pretii sit Dodwelliana, videmus; nos eam ideo Dodwellianae praeferendam duximus, quia Herodoteis relationibus propius accedit. Ninivis expugnatio, qua Nitocris regina tam valde turbata territaque est, in annum Julianum 4111, (3579 Job. Fr.) ante Christum 603 incidit. Nebucadnezar ergo anno praecedente in morbum suum

ſuum incidiſſe videtur, quam ob cauſſam Nitocris gubernacula regni ceperat. Si contra Dodwellianas rationes magis probaremus, Nebucadnezaris regni initium in annum Nabonaſſareum 144, Julianum 4110, (3578 Job. Fr.) ante Christum 603 cadit, h. e. in annum Ninives expugnationem antecedentem. Accedit, canonem hanc ſecundum editionem cum ſacris Hebraeorum libris minime convenire, quare *Desvignolius*[1]) contendere ſtuduit, Hebraeorum libros Nebucadnezaris regni initium maturius collocaſſe, quam re vera coeperit regnare. Differunt interim ſolummodo in longiori vel breviori nonnullorum regnorum duratione, in eoque conſentiunt, a Nabonaſſaris regni initio ad Cyri expugnationem Babylonis quatuor ſecula & decennium eſſe elapſa.

Cap. VI.

§. 1.

De Deucalione eiusque poſteris.

Plurimis Graecorum Heroibus & principibus a Deucalione genus ducentibus, tempus, quo natus dicitur Deucalion, ante omnia definire debemus. Quam autem ſcriptores, qui memoriam eius fecerunt, de ſeculo, quo floruerit, nihil dixerint, in coniecturis, quae ad veritatem accedere videantur, acquieſcamus opor-

K 2 tet.

1) Chronol. de l'hiſt. ſainte lib. 5. c. 9. T. 2. p. 428.

tet. Nos quidem e posteris eius nonnullos, quorum tempus satis certum est, ut Deucalionis ex eo seculum computari possit, postea nominabimus; ideoque hoc in capite, quae inde peti possunt argumenta, silentio transeamus, de uno tantum, quod nobis maximi videtur esse momenti, eius e genealogia capite, iam disputaturi.

Fuit Deucalion, ut refertur, Promethei filius, in Thessaliaeque parte ea, quae Phthiotidi confinis erat, regnavit. Duxit is uxorem Pyrrham [1]), e sorore neptem, Epimethei, Promethei fratris, filiam, cum eaque [2]) Hellenen genuit & Amphyctyonem, qui postremus post Cranaum [3]) Atticae rex factus. Sunt tamen qui contendunt [4]), hunc ex Attica terra ortum esse.

Deucalioni Hellen [5]) successit, qui e Nympha Orseide [6]) tres filios, Dorum, Xuthum & Aeolum genuit, regnumque Aeolo reliquit. Dorus & Xuthus alias sibi sedes aliaque regna quaesivere [7]). *Conon* quidem Hellenis tertium filium non nominavit, quem tamen, cum dicat, eum Athenas venisse, Creusam, Atheniensium

---

1) Apollodor. lib. 1. c. 7. §. 2. pag. 22.
2) Strabo. lib. 8. p. 587. C.
3) Apollod. lib. 1. c. 7. p. 24. secundum verissimam summi Heynii emendationem, qui μετὰ Κραναὸν legit.
4) Apollod. lib. 3. c. 13. §. 6. p. 225.
5) Strabo loc. laud.
6) Apollod. lib. 1. c. 7. §. 2. p. 24.
7) Strabo loc. laud. Conon Narrat. 27.

ſtum regis Erechthei filiam uxorem duxiſſe, ex eaque Jonem & Achaeum genuiſſe, haud difficile cognoſcere poſſumus. *Palmerius* 1) Xuthi loco Amphictyonem habet. Vitium hoc ſine dubio typographi, quod in Strabonis editione Amſterodamenſi 1707 non correctum, profecto miramur. De Doro & Xutho nos infra cap. XIV. de Graecorum coloniis, ſect. II, §. 3. uberiores erimus.

Aeolus 2) ex Enarete, Deimachi filia, ſeptem genuit filios, Cretheum, Siſyphum, Ashaman, Salmoneum, Deionem, Magnetem, Perierem, praetereaque filias quinque: Canacem, Alcyonen, Piſidicen, Calycen, Perimeden. Nos de Salmoneo tantum dicamus, quia ſolus iſte horum omnium in Deucalionis ſeculo definiendo in auxilium vocari poteſt.

Salmoneus 3) hic initio ſedem ſuam in Theſſalia habuit, ex qua poſtea in Elidem migravit, ibique Salmoniam 4) urbem fundavit. Salmoneus Alei filiam Alcidicen duxit cum eaque Tyronem filiam procreavit. Alcidice mortua duxit Sideronem uxorem, quae cum perſequeretur Tyronem, haec in Theſſaliam ad Cretheum miſſa eſt. Quae fluvii Enipei amore incenſa, cum huius in ripis ſemper gemitus funderet, Neptunus, fluvii forma induta, cum ea concubuit, gemellosque Pelian & Neleum ex

 ea

1) Palmerii Exercit. in opt. auct. Graec. p. 313.
2) Apollod. lib. 1. c. 7. §. 2. p. 24.
3) Apollod. lib. 1. c. 9. §. 7. p. 39.
4) Diodor. Sic. lib. 4. c. 68.

ea procreavit. Supervacaneum foret hoc loco explicare, opiniones his temporibus de Diis vulgares amantibus haud raro periucundas utilesque fuisse, eiusque rei in Aeschinis Oratoris epistola decima, quam *Fontanius* in narratione de Scamandro imitatus est, exstat exemplum.

Neleus[1]) Messeniam petiit, ibique Pylon urbem exstruxit. Duodecim is filios habuit, Taurum, Asterium, Pylaonem, Deimachum, Eurybium, Epidaum, Rhodium, Eurymenem, Evagoram, Alastorem, Nestorem, Periclymenum, filiamque Peronem, quae Bianti, Amythaonis filio, nupsit. Nelei huius filii, Nestore, qui armis ferendis nondum idoneus erat, excepto, ab Hercule[2]) interemti sunt omnes, Nestorque apud Gerenios educatus est. Gereniorum oppidum in confiniis Messeniae & Eleuthero-Laconum situm fuit. Nestor in patriam reversus rebus gestis inclaruit, ab Homero in Iliade laudatis. Expeditioni is Graecorum Iliensi interfuit, prudentiaque & consiliis principes multum adiuvit. Anaxibiam duxit uxorem, ex eaque duas genuit filias Pisidicem & Polycastam, filiosque septem, Perseum, Stratichum, Aretum, Echephronem, Pisistratum, Antilochum, & Thrasymedem.

Pisistrato eiusdem nominis filius fuit. Thrasymedes autem genuit Sillum, Alcmaeonis patrem. Antilochi filius Paeon dictus, cuius filio-

1) Apollod. loc. laud. §. 9. p. 41.
2) Hesiod. Fragm. p. 194. ex edit. Robinson. Apollodor. l. l.

filiorum nomina ignoramus, ſicuti quoque ceterorum Neſtoris filiorum poſteri a nemine nominantur. Principes iſti omnes [1]) ab Heraclidis, in Peloponeſum redeuntibus, Meſſenia ſpoliati; ex eaque fugati ſunt. Veroſimile eſt Piſiſtratum Athenas conceſſiſſe, eiusque e genere Piſiſtratum illum [2]) famoſum, Athenienſium tyrannum, ortum eſſe. Alcmaeonis quoque & Paeonis filii Athenas migrarunt, nobilesque illi Alcmaeonidae & Paeonidae horum poſteri fuere.

Periclymenus, Nelei filius, Neſtorisque frater, filium reliquit nomine Penthilum, qui Borum genuit, Andropompi patrem, qui Melanthum habuit filium Meſſeniae, poſt Heraclidarum reditum, regem, ex qua, ſicuti ceteri Neſtoridae, pulſus, Atticam petiit, ibique regno potitus eſt.

Tempus quo Piſiſtratus, Alcmaeon, Paeonidae & Melanthus e terris ſuis expulſi ſunt, certum eſt. Heraclidae enim, quod infra cap. XV. demonſtrabimus, Peloponneſum octoginta poſt Troiam captam annis, h. e. anno 3524 Juliano, (2992 Jobeleo Franckiano) 1190 ante Chriſtum, occuparunt.

Graeci ante Olympiadum initium alio nullo, niſi generationum, in temporibus definiendis, uſi ſunt calculo, quod infra de Troiae excidio capite XIII. demonſtrabimus, ſecundum has igitur nos quoque putavimus tempora iſta computanda

K 4 eſſe.

1) Pauſan. in Corinth. ſive lib. 2. c. 18. p. 151.
2) Herod. lib. 5. c. 65.

esse. Quae computandi methodus, si de paucis tantum quaestio est generationibus, quamquam incerta sit, tamen, si de pluribus agitur, certissima, uti recentioribus e genealogiis probatur. Ludovicus enim XVI. v. c. haud interrupta generationum serie a Roberto Forti, Comite Andegavensi, anno Christi 865 mortuo, qui maiorum eius fuit undetrigesimus, genus suum ducit. Numerum autem hunc 29 si per numerum 33 multiplicemus, qui quidem ab Herodoto pluribusque veterum unicuique tribui solet generationi annorum numerus, 957 annos habebimus, quos a 1783 annis si subducamus, 826 residui erunt anni. Scimus autem Robertum hunc Fortem anno 865 in proelio contra Normanos periisse; natum ergo ante annum 826 suspicamur, quia, si serius lucem adspexisset, mortis tempore 39 tantum vitae annos complesset.

Sed ad Nelei posteros redeamus. Pisistratus, Nestoris nepos, quartus Nelei posterorum fuit, Alcmaeon autem & Paeonidae fuere quinti, & Melanthus, eodem tempore e Messenia pulsus, sextus inter eiusdem Nelei posteros fuit. Huius quidem differentiae ratio sine dubio, vel seriora nonnullorum Nestoris filiorum, quam Periclimenidarum matrimonia fuere, vel iuniorum tantum filiorum posteri servati sunt. Sed quoquo modo res sese habeat, nos Melanthum calculorum nostrorum fundamentum fecimus, qui Nelei posterorum sextus, & Deucalionis (e Tyrone, Salmonei filia) undecimus fuit. Sunt igitur generationes decem masculinae, unaque feminina. Decem masculinae 333 efficiunt annos;

nos, & femininae viginti tribuamus. A Deucalionis igitur nativitate ad Melanthum natum 353 anni elapsi sunt. Melanthus autem ad minimum aetatis anno 28 vel 30 ab Heraclidis fugatus, qui si addantur anni, 383 annos habebimus. Heraclidae autem anno Juliano 3524, (Jobeleo Franckiano 2992,) ante Christ. 1190 Melanthum expulerunt. Quo a numero 383 annis subtractis, Deucalionis nativitas in Julianum 3141. (Jobeleum Frankianum 2609,) ante Christum 1573 incidit annum. Et hoc cum Eusebianis optime congruit calculis, qui Deucalionem anno Juliano 3173. (Job. Frank. 2643) ante Christum 1541 regnasse tradidit, isque in Deucalionis annum aetatis 32 incidit.

Simili quoque ratione Deucalionem circa annum Julianum 3173, (Jobeleum Frankianum 2643), ante Christum 1541 in Thessalia regnasse probatur. Pelasgus, Arcadiae rex, circa annum Julianum 2787, (Job. Fr. 2254) ante Christum 1927 natus dicitur [1]. Sex post hunc generationibus Pelasgus, Achaeus & Phthius Thessaliam [2]) occupantes veteres eius incolas eiecerunt. Colonia haec igitur anno Juliano 2987 (Jobeleo Frankiano 2454) ante Christum 1727 immigravit. Floruit ea per quinque generationes [3]), h. e. ad annum usque Julianum 3154, (Jobeleum Frankianum 2621) ante Christum 1560. Sexta vero generatione Curetes, & Lele-

K 5 ges,

1) vid. infra cap. 9. §. 3.
2) Dionys. Halic. Lib. 1. §. 17. p. 14.
3) Ibid.

ges, cum multitudine alia populorum Parnassi iuga tenentium, Deucalione, Promethei filio, duce, venerunt, colonosque hos cedere coëgerunt. Comprehendit autem sexta haec generatio annos a Juliano 3154 ad 3187 Job. Frank. 2621 ad 2654) Jure igitur Deucalionis regnum, generationibus computatis, in annum Julianum 3173 (Jobeleum Frank. 2640.) ante Christum 1541 incidisse iudicavimus.

Eo regnante Thessalia inundata, quo diluvio ab Ovidio Metamorphosion libro primo descripto, omnes periisse dicuntur incolae. Scriptores ecclesiastici non ignorantes Thessaliae hanc inundationem Deucalione regnante & Cecrope I Athenarum rege accidisse, hoc inter diluvium & Troianae urbis excidium partim 345 annorum intervallum, (quod fecit Eusebius, qui trigesimo Cecropis anno, h e. Juliano 3187 (Job. Frank. 2654) ante Christ. 1527 id evenisse putavit) partim 330 annorum (quae Clementis Alexandrini [1]) est opinio) fuisse suspicati sunt, idque in annum Julianum 3202 (Jobeleum Frank. 2669) ante Christum 1512 collocarunt, quia enim Troiae excidium 88 serius quam Herodotus & Thucydides tradiderunt, annis factum esse opinantur, necessario maius, quam re vera fuit, hoc intervallum, ut in Deucalionis & Cecropis I regna incidere posset, computare oportuit.

Secundum Marmora Paria diluvium hoc Cranai, Athenarum secundi regis, anno quarto, accidit,

1) Stromat. lib. 1. p. 401.

accidit, qui in Julianum 3185. (Jobelleum Fr. 2652,) ante Christum 1529 incidit, quae computatio ab Eusebiana duobus tantum annis, a Clementina vero septemdecim differt. Huius Chronici auctor, & quos sequutus est, 321 tantum annorum intervallum hoc inter diluvium & Troiae excidium habent, Troiam enim anno Juliano 3506 (Job. Fr. 2974,) ante Christ. 1208 captam esse volunt, h. e. 26 annos prius, quam Apollodorus, Eratosthenes, Eusebius & Clemens Alexandrinus eventum hunc accidisse tradidere.

Quam ex rationibus infra cap. VIII & XIII. de Chronologia Atheniensium & Excidio Troiano, expositis, eversionem Troianorum urbis anno Juliano 3444 (Jobeleo Frank. 2912,) ante Christum 1270 factam, Cecropemque I anno Juliano 3144, (Jobeleo Frank. 2611,) ante Christum 1570 Athenis regnare coepisse, statuimus, & generationes computando Deucalionem anno Juliano 3141. (Job. Fr. 2608.) ante Christ. 1573 natum invenimus, huius regnum cum Eusebio in annum Julianum 3173, (Jobeleum Frank. 2640.) ante Christum 1541. diluviumque illud cum Marmoribus Pariis in annum Julianum 3185, (Job. Fr. 2652.) ante Christum 1529 collocare non dubitavimus, licet annus iste, secundum nostram infra, de Atheniensium chronologia capite VIII, expositam computationem, non in annum Cranai quartum, sed in Cecropis I quadragesimum secundum incidat. Intervallum igitur inter Deucalioneum istud diluvium & Troianae urbis excidium, secundum calculos nostros, 259 per annos duravit, nec, si annos aliquot

quot vel maturius vel serius diluvium illud acciderit, calculi nostri quidquam turbantur.

Cecropem I. anno Juliano 3144 (Job. Fr. 2611,) ante Christum 1570, Cranaum anno Juliano 3194 (Job. Fr. 2661,) ante Christum 1520, Amphictyonem, tertium Atheniensium regem, anno Juliano 3204 (Job. Fr. 2671) ante Christum 1510 regnare coepisse, alio loco demonstrabimus [1]). Amphyctyon autem, uti supra iam diximus, Deucalionem habuit patrem. Haec cum tempore nativitatis Deucalionis conveniunt, optime inter hanc enim, & Amphictyonis regnum Atheniense 63 tantum anni elapsi sunt.

Sed aliter se habet ad Xuthi quod attinet seculum, quod tamen haud minoris est momenti. Xuthus hic post Hellenis mortem pulsus e Thessalia, ad Erechtheum confugit Athenarum regem, ab eoque filiam Creusam in matrimonium accepit. Erechtheus Athenis rex factus est anno Juliano 3283 (Job. Fr. 2751) ante Christum 1431. Anno sequenti Xuthum Athenas venisse oportet, idque calculos superiores nostros turbare videtur. Deucalione enim anno Juliano 3141 (Job. Fr. 2608) ante Christ. 1573 nato, Hellenis nativitatis annus Julianus 3174 (Job. Fr. 2641) ante Christ. 1540, Xuthique, Hellenis filiorum secundi, Julianus 3208 (Job. Fr. 2675) ante Christ. 1506 fuerit. Is ergo secundum hos calculos eo tempore, quo Athenas confugisse filiamque Erechthei duxisse dicitur,

76

1) infra cap. VIII. de Chronologia Atheniensium.

76 annos iam natus fuisse & quod vero minime simile videtur.

At contradictio haec minime vera est. Generationum enim plurium summam si colligamus, eamque aequales in partes dividamus, singulae 33 annorum longitudinem habebunt. Sunt autem inter hasce generationes aliae longae, aliae breves. Matrimonia regum alia maturiora, alia seriora, prouti rationes eorum postulabant, contracta, & filius in regno successor, vel qui prolem reliquerat, plures fortasse post matrimonium initum annos lucem adspexerit. Quare generationum summam colligendo, duo quidem extrema, ortum scilicet generis universi, eiusque interitum; minime tamen patrum inter primum & ultimum, omnium singulorum nativitatem, definire possumus, quae si necessario definienda est, synchronismum in auxilium vocare oportet. Quis autem negare audet, Deucalionem inprimis & Hellenem sera contraxisse matrimonia? Quis Xuthum a patre Hellene pluribus demum post uxorem ductam annis genitum esse negabit? Fuisse quidem eum secundum Hellenis filium traditur, patrem autem ante eum filios nullos plures filiasque procreasse, nec, quia tres tantum eius filii nominantur, eum plures non genuisse, quis probabit? possunt enim reliqui infantes mortui esse. Xuthus ergo anno Juliano 3284 (Job. Fr. 2752,) ante Christum 1430 Athenas confugiens annum aetatis 34 agere potuerit. Et anno Juliano 3250, (Jobeleo Frank. 2717) ante Christum 1464 si natum eum putemus, inter Deucalionis, huiusque eius nepotis nativitatem 109 anni elapsi

elapsi sunt, quod minime extraordinarium quid videtur.

Nelei quoque & Nestoris epochae cum Deucalionis nativitate optime possunt conciliari. Neleum enim, infra de Hercule cap. XII, demonstrabimus, circa annum Julianum 3324. (Jobeleum Frank. 2792) ante Christum 1390, & Nestorem anno Juliano 3368 (Jobeleo Fr. 2836) ante Christum 1346 natum esse. Deucalion ergo circa Julianum 3138 (Jobeleum Frank. 2605) ante Christum 1576 natus videtur, inter quem & Neleum masculinae quinque, unaque feminina fuerunt generationes, quae 188 annorum summam comprehendunt.

Et epochae hae postremae cum Herculis rebus gestis conveniunt optime, de quibus iam nihil monemus & lectores ad caput, quo pluribus de iis egimus, ablegamus. Hanc ergo regulam sequuti Amphictyonis nativitatem, eiusque regnum Atticum, eum in annum collocavimus, ut ad Cranaum expellendum, eiusque regnum occupandum, idoneus fuerit, Xuthoque 34 tantum annos tribuimus, quum Athenas se conferret.

	Anni Juliani	Anni Jobel.	Anni ante Christum
Deucalion natus anno -	3141	2608	1573
regnavit - -	3173	2640	1541
Amphictyon, Deucalionis filius natus - -	3180	2647	1534
Diluvium Deucalioneum -	3185	2652	1529

Hellen,

	Anni Juliani	Anni Jo. bel.	Anni ante Christum.
Hellen, Deucalionis filius, natus circa annum -	3191	2658	1523
Amphictyon, Deucalionis filius regnavit Athenis -	3204	2671	1510
Aeolus, Hellenis filius, natus -	3240	2707	1474
Xuthus, Aeoli frater natus -	3250	2717	1464
Salmoneus, Aeoli filius natus	3271	2738	1443
Xuthus Athenas confugit -	3284	2752	1430
Tyro, Salmonei filia, nata	3304	2772	1410
Nelius, Tyronis filius, natus	3324	2792	1390
Periclymenus, Nelei filius natus	3350	2818	1364
Pero, Nelei filia, nata -	3360	2828	1354
Nestor, Nelei filius, natus	3368	2836	1346
Penthilus, Periclymini filius, natus	3379	2847	1335
Borus, Penthili filius, natus	3416	2884	1298
Andropompus, Bori filius, natus	3450	2908	1264
Melanthus, Andropompi filius, natus	3486	2954	1228
Melanthus ab Heraclidis e Messenia pulsus - -	3524	2992	1190

§. 2.

De Melampo & Biante.

Melampus [1]) Amythaonis erat filius, & per Cretheum a Deucalione sextus posterorum Deucalion Juliano 3141 (Job. Fr. 2608) ante Christum 1573 anno natus, Melampus igitur anno Juliano 3341 vel 3343 (Job. Fr. 2809 vel 2811) ante Christ. 1373 vel 1371 natus videtur.

Hoc

1) Apollodor. lib. 1. c. 9. §. 2. c. 7. §. 1. 2.

Hoc tempore auguria & haruſpicina longe lateque in uſu fuere, quorum ope non hoc ſolum aevo, ſed & per multa ſequentia, famam atque auctoritatem ſibi vindicabant principes viri, & Melampus quoque his in artibus excelluit. Nos, quae retulit hac de re Apollodorus, hic non repetemus, quem, qui talia cognoſcere cupiunt, adeant, eiusque §. 11 & 12 evolvant, monuiſſe tantummodo, Melampum ipſum eiusque fratrem hac arte ſibi regna acquiſiſſe ſufficiat.

Mulieres Argivae [1]), furore incenſae, domibus relictis, agros camposque pererrabant. Argivi civium ſuorum principes ad Melampum, ut mulieres ſanare vellet, legavere, qui, ſi regni dimidium ab iis acciperet, promiſit. Hanc nimis magnam mercedem primo denegabant, quum vero furor in dies creſceret mulierum, nec remedium ad eum ſanandum ſcirent, quae poſtularat, ſe praeſtaturos polliciti. Sed quo magis eius auxilium deſiderabant, eo plura Melampus poſtulabat, nec ſe Argos prius venturum dicebat, quam fratri quoque tertiam regni partem polliciti ſint. Argivi, neceſſitate coacti, poſtulatis eius ſatisfecere, & mulieres eorum ſanatae. Pindari Scholiaſtes [2]), omiſſis aliis, haec modo refert, Melampum, ſi dimidiam ipſi polliceri vellent regni partem, mulierum ſana-

1) Herod. lib. 9. c. 33. p. 28. Pauſan. lib. 2. c. 18. p. 150.

2) Schol. Pind. ad Nem. Od. 9. v. 30. p. 401 col. 1. lin. 3 a fine edit. Oxon.

ſanationem promiſiſſe, & poſt mulieres in integrum reſtitutas Argivos promiſſis ſtetiſſe ipſique dimidiam regni partem tradidiſſe, quam cum fratre ſuo Biante diviſiſſet. Nec praeter hoc aliud Graeciae regnum in tres partes diviſum [1]) eſt.

Antea vero Melampus [2]) in Aegyptum iam fuerat profectus, exindeque ritus illos ſacros cerimoniasque ſecum retulerat, quibus in Dionyſiis ſuis Graeci utebantur. Idem quoque populo ſuo mythos de Saturno, de Titanum bello deque Deorum affectibus expoſuit. Eadem tradidit Herodotus [3]), qui tamen profectionis eius Aegyptiacae nullam fecit mentionem, ſed Melampum Bacchi cultum a Cadmo, eiusque comitibus Tyriis, qui e Phoenice in Boeotiam immigrarunt, didiciſſe ſcripſit.

Nemo hucusque Herodoteum hunc locum male cohaerentem, ideoque corruptum eſſe vidit, nec tamen perſuadere nobis poſſumus, eum, uti nunc in editis legitur, ſanum eſſe, ſed librariorum vitio verba Herodoti ſine dubio corrupta putamus. Abſunt nempe verba *Μελάμπους τὰ περὶ τὸν Διόιυσον παρὰ Κάδμου τε τοῦ κ. π. λ.* tam in codice Sancroftiano Cantabrigienſi, quam in eo, qui in Caeſarea Vindobonenſi Bibliotheca aſſervatur. Quare *Larcherius*: *πυθέσθαῐ δέ μοι δοκέει μάλιστα Μελάμπους τὰ περὶ τὸν Διόνυσον παρ' ἀπογόνων Κάδμου τε τοῦ Τυρίου κ. τ. λ.* legendum

1) Pauſan. lib. 2. c. 18. p. 150.
2) Diodor. Sic. lib. 1. §. 97.
3) lib. 2. c. 49.

gendum suspicatur. Vox enim ἀπογόνων a librariis facile potuit omitti, & sensus vel hanc vel similem aliam supplendam necessario requirit. Loci tunc sententia haec est:

Melampum Bacchi cultum a Cadmi posteris Tyriisque iis, qui e Phoenice in Boeotiam immigrarant, accepisse. Et eo magis necessaria videtur haec emendatio, quia, si Herodotus, quae in centexto eius nunc leguntur, scripsisset, Melampus anno Iuliano 3165 (Iob. Fr. 2632) ante Christum 1549, ideoque Deucalion anno Iuliano 2935 (Iob. Fr. 2402) ante Christum 1779 vixisset, cui tamen computationi posterioris genealogia in §. antecedenti descripta, contraria videtur. Hercules [1]) praeterea, quum 900 ante Herodotum annos, & Cadmus [2] quinque ante Herculem generationes natus dicitur, inde Cadmum circa annum Iulianum 3165 (Iobeleum Frank. 2632) ante Christum 1549, & Melampum eodem circiter tempore floruisse, sequeretur, cui Melampi genealogia omnis contraria est computationi.

Accedit, Biantem, Melampi fratrem minorem, Nelei filiam Peronem uxorem concupisse, eamque Melampo adiutore duxisse. Nelius autem Herculis fuit coaevus, qui Pylon urbem cepit, Neleique filios omnes, Nestore solo excepto in huius urbis oppugnatione interfecit. Ex quo Melampum & Herculem coaevos fuisse patet, quod e generationibus demon-

1) Herod. lib. 2. c. 145.
2) ibid. c. 44.

monstratur. Supra §. praecedente Deucalionem anno Juliano 3141 (Job. Fr. 2608) ante Christum 1573 natum probavimus. Melampus autem in recta generationum serie posteriorum eius sextus fuit. Natus ergo anno Juliano 3341 vel 3343 (Jobeleo Frank. 2809 vel 2811) ante Christum 1373 vel 1371. Nos autem infra capite XII. Herculem anno Juliano 3330 (Job. Fr.) 2798) ante Christum 1384 natum probabimus. Melampus ergo & Hercules fuerunt fine dubio coaevi. Et harum epocharum convenientia calculos confirmat nostros, Herodoteumque locum supra laudatum a librariis corruptum, affirmat.

Eusebii quoque a nostris haud multum differunt calculi. Melampus, inquit ille [1]), anno 648 h. e. 593 annos ante primam Olympiadem floruit. Incidit autem Olympias prima in annum Julianum 3938 (Job. Fr. 3406) ante Christum 776 subductis hoc a numero 593 annis, Julianus 3345 (Job. Fr. 2813) ante Christum 1369 residuus erit. Si Melampus eo tempore annos triginta natum, supputatur, eius nativitatis annus Julianus 3315 (Job. Frank. 2783) ante Christum 1399 erit, isque 28 tantum annos nostris a calculis differt.

1) Chronic. p. 118.

Melampi stemma.

	Anni Juliani	Anni Jobelei	Anni ante Christum
Deucalion natus	3141	2608	1573
Hellen natus	3191	2658	1523
Dorus natus	3244	27[illegible]1	1470
Cretheus natus	3277	2745	1437
Amithaon natus	3310	2778	1404
Melampus natus	3343	2801	1371
Bias, Melampi frater, natus	3347	2815	1367
Bias Nelei filiam Peronem duxit	3380	2848	1334

Caput VII.

De Lydiae Regibus.

Longum foret de omnibus, qui Lydiae regum mentionem fecerunt, scriptoribus, hic agere. Praecipuos tantum inter recentiores, horumque calculorum summam, enumerabimus, neque, nisi auctoritates prae se ferant, quae tale quid requirerent, opiniones eorum sub examen vocabimus, ne in libelli magnitudinem haec excrescat dissertatio, cum brevitati nobis studendum sit.

Cyri expugnatio Sardiensium urbis est punctum illud, a quo omnis exit Lydiae regum, tam Heraclidarum, quorum primus fuit Agron, postremus Candaules, quam Mermnadum, quorum seriem Gyges incipit. Croesus claudit, chronologiam. Annus ergo, annique tempus, quo Sardes expugnatae sunt, ante omnia nobis definien-

finiendum est. *Usserius* [1]) Armacensis Archiepiscopus anno Juliano 4166 (Job. Fr. 3634) 548 ante Christum, expugnationem hanc factam putavit, a Solino & Eusebio hanc in opinionem adductus. *Simsonius* [2]) contra in annum quartum Olympiadis 58, h. e. in Julianum 4169 (Job. Fr. 3637) ante Christ. 545 eam posuit: quod enim is vir doctissimus annum quartum Olympiadis 58, anno ante Christ. 543 eam ob caussam respondendum putavit, quia annum primum post Christum natum in quartum Olympiadis 194 posuit, qui tamen in sequentem incidit, annumque, in quo natus est Christus, non anno ante aeram nostram fecit respondentem, quod tamen, cum eo iam exeunte natus est Christus, necessarium est, id jam non quaerimus. Ortae autem hoc ex errore sunt frequentissimae hunc apud auctorem inter annos Olympiadum & ante Christianam aeram dissensiones. Sed redeamus ad Sardium expugnationem, quam *Petavius* [3]) in annum Julianum 4170 (Job. Fr. 3638) ante Christum 544, inque primum Olympiadis 59 annum posuit; quocum consensit *Buberius* [4]) *Freretus* [5]) anno ante Christum 545 eam accidisse scripsit, neque tamen addidit, tertiumne an quartum intelligat Olympiadis 58 annum. *Desvignolius* [6]) in Usserii opinio-

1) Annal. V. & N. T. p. 76.
2) Chronic. Cathol. ad A. M. 3460. p. 645.
3) de Doctr. temp. Vol. 2. p. 307.
4) Rech. & Diss. sur Herod. c. 5.
5) Memoires de l'acad. des belles lettres T. 5. Mem. p. 274.
6) Chronol. de l'hist. sainte tom. 2. liv. 5. c. 14. §. 6. p. 554.

opinionem ivit, eamque anno Juliano 4166 (Job. Fr. 3634) ante Christum 548 evenisse tradidit; hunc tamen annum non certum & indubitatum iudicavit, sed expugnationem hanc duobus vel tribus annis postea accidere potuisse non negavit. *Corsinius* [1]) denique hanc expugnationem in annum tertium Olympiadis 59, qui est Julianus 4172 (Job. Fr. 3640) ante Christum 542 ponendam esse, affirmavit.

Omnes inter viros doctos recentiores *Corsinius* hanc Sardium expugnationem serissime posuit, opinionem suam Marmorum Oxoniensium [2]) testimonio confirmatus, in quibus legitur: *Post Sardes a Cyro expugnatas, Croesumque a Pythia decepium vivum captum 278 anni elapsi sunt.* Corsinius autem numerum hunc in Marmoribus corruptum, & e coniectura editoris restitutum, non observavit. Postremus Marmorum horum editor *Chandlerius* doctissimus priorum editorum rationibus neglectis, suo ex ingenio numerum 285 posuit, cui ante Christum annus 549 respondet. Quibus ex rationibus hanc ausus sit emendationem, editione sua nullis animadversionibus ditata, ignoramus. Corsinius autem, epocham hanc integram minime esse, haud ignorasse videtur, quare addit [3]): *Chronicorum auctor cum Croesum anno primo Olympiadis 56 regnare coepisse scripsit, hanc ob caussam eius regni finem victoriamque Cyri in Olympiadis 59 annum tertium iure*

---

1) Fasti Attici T. 3. p. 113.
2) Marm. Oxnn. Epocha 43.
3) Fasti Attici T. 3. p. 113.

iure posuit. Sed iterum, idque gravius erravit Corsinius, nam hac ex Epocha, quae est quadragesima secunda, & mutilata, sensus iste non poterit erui. Nos eam e *Chandleriana* editione, cum Marmoribus ipsis accuratissime collata, h. l. inseremus: ἀφ' οὗ Κροῖσος . . . Ἀσίας . . . Δελφος α . . . ΔΔΔΔΙΙ. ἄρχοντος Ἀθήνησι τοῦ δήμου. Lacunas istas editores hoc modo supplere tentarunt: ἀφ' οὗ Κροῖσος ἐξ Ἀσίας εἰς Δελφοὺς ἀπεπέμψεν ἔτη ΗΗ $\overline{\Delta}$| ΔΔΔΔΙΙ ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐθυδήμου. *Post legationem Croesi Delphos missam 292 sunt anni, Archon tunc Athenienfium Euthydemus.* Nos quidem hanc epocham recte restitutam minime dubitamus: Sed quoquo modo eam interpretemur, de anno, quo Croesus donaria Delphos misit, nec ulla ratione de anno, quo regnare coepit, verba Chronographi veteris intelligenda. Quum igitur neque initium neque finem huius regni his ex Marmoribus cognoscere atque probare possumus, alii auctores in auxilium vocandi sunt.

Solinus 1) Sardium urbem captam dixit Olympiade 58, cuius tamen annum haud addidit. Desvignolius 2) eum primum huius Olympiadis annum intellexisse putat, veteres enim, inquit, Olympiadem nullo eius addito anno nominantes, primum intelligere solent. Verum, hoc quidem de pluribus, at Solinus fere semper Olympiadas nominare, earumque annos omit-

 tere

1) Polyhist. c. 1. p. 8. C.
2) Chronol. de l'hist. Sainte. T. 2. liv. 5. c. 14. §. 6, p. 554.

tere folet. Secundum *Eusebii*[1]) calculos Croesus anno primo Olympiadis 58 captus est. Sed secum ipse non consentit Eusebius, dum Sardium expugnationem duobus annis posteriorem facit, eam enim anno tertio Olympiadis 58 factam tradit, qui vel posterioribus sex mensibus anni Jul. 4168 (Job. Fr. 3636) ante Christum 546, vel primis sex mensibus anni Juliani 4169 (Jobelei Frank. 3637) ante Christum 545 respondet. *Sosicrates Rhodius*[2]) Periandrum inquit quadraginta ante Croesum annos mortuum esse, h. e. anno ante 49 Olympiadem. Sosicrates, num, ad Periandri mortis annum quod attinet, erraverit, iam non quaerimus, hoc saltem eius ex opinione patet, eum quadraginta ante Croesum captum annos, annoque Olympiadis 48 quarto Periandrum mortuum, ideoque & Croesum anno quarto Olympiadis 58 regno spoliatum credidisse.

Incidit autem annus iste in posterius semestre anni Juliani 4169 Jobelei Frank. 3637) ante Christum 545, & prius semestre anni Juliani 4170 (Job. Fr. 3638) ante Christum 544. Quaeritur ergo nunc, quo tempore anni Cyrus Lydorum urbem expugnaverit, Croesumque ceperit.

Croe-

---

1) Chronogr. Can. p. 163.

2) *Σωσικράτης δέ φησι πρότερον Κροίσου τελευτῆσαι αὐτὸν ἔτεσι τετταράκοντα, καὶ ἑνὶ πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς ἐννάτης ὀλυμπιάδος.* Diogen. Laert. in Periando lib. 1. segm. 96. p. 60.

Croesus [1]) post pugnam Pteriensem infeliciter pugnatam Sardes se recepit, ut post hiemem elapsum ineunte vere maiori cum exercitu atque validiore bellum renovaret. Belli socios dimisit, hisque ut quinto mense redirent imperavit. Lacedaemonem quoque & in Aegyptum cursores ad auxilia inde petenda dimisit. Sed Cyrus, eius vestigia sequutus, eum ad Sardes inopinanter oppressum iterum devicit, statimque urbem, in quam confugere coactus rex fuerat, oppugnavit, quae post quatuordecim dierum oppugnationem una cum rege victoris in potestatem venit.

Hinc hiemis initio, menseque circiter octobri pugnam ad Sardes pugnatam, urbemque hanc captam colligimus. Croesus enim sociis, quum dimitteret, ut quinto mense ad bellum veris initio renovandum redirent imperavit. Mense igitur Martio ineunte Sardibus eos exspectavit, & cum imperata haec acciperent socii, mensis Septembris vel exiens vel Octobris incipiens erat. Sardes autem secundum Sosicratem, ut supra iam diximus, anno quarto Olympiadis 58 expugnatae. Croesus ergo circiter medio mense octobri anni Juliani 4169 (Job. Fr. 3637) ante Christum 545 captus est. Pugna Pteriensis igitur initio aestatis sive veris sub finem huius anni Juliani commissa videtur. Et hoc tempore bene definito recteque computato, annum, quo Gyges Lydorum rex factus, haud difficile inveniemus. Refert enim Herodotus [2]), Croe-

1) Herod. lib. 1. §. 76. &c.
2) Herod. lib. l. c. 14. 16. 25. 86.

fum 14 annos 14 dies, Alyatten 57 annos Sadyatten 12. Ardyen 49 & Gygem 38 annos regnasse. Qui anni si colliguntur, 170 erunt, hisque 545 additis annum habebimus Julianum 3999 (Job. Fr. 3467) ante Christum 715, quo Gyges regno potitus est.

Heraclidarum dynastia secundum Herodotum[1]) 505 annos regnum possedit, quibus ad 715 additis in annum Julianum 3494 (Job. Fr. 2962) ante Christum 1220 incidimus, quo Agron, Heraclidarum primus, Lydorum rex factus dicitur. Sed hoc in Herodoti loco quaedam inest difficultas ab interpretibus eius & commentatoribus vel non animadversa, vel, quia nodum solvere nescibant, consilio neglecta.

Herodotus[2]) enim Heraclidarum Lydiae regnum viginti duas per generationes, 505 annos perdurasse retulit. Locum hunc corruptum esse hisce ex argumentis iudicamus. Vel generationum numerus iusto maior, vel annorum, quos Heraclidae Lydiam tenuerunt reges, iusto minor videtur. Ultimum hoc esse nequit, additis enim 505 ad 715 annos, quo scilicet rex factus est Gyges, Agronis primus regni annus in annum Julianum 3494, (Job. Fr. 2962) ante Christum 1220 incidet. Additis porro 166 annis, qui quinque generationibus ab Hercule ad Agronem tribuendi sunt, Herculis nativitas in annum Julianum 3328 (Job. Frank. 2796) ante Christum 1386 incidet, qui a tempore, quo Her-

1) lib. 1. c. 7.
2) ibid.

Herculem Herodotus natum putavit, duos tantum annos differt. Vitium ergo in annorum, quos regnum Heraclidarum duravit, summa non latet; & generationum numeri falsi videntur. Herodotus[1]) ipse tribus generationibus annos tribuit centum viginti duo, generationes igitur 733 annos durasse videntur; his ad 715 additis, ad annum nempe, quo Gyges rex factus dicitur, Agronis primus annus in Julianum 3266, (Job. Fr. 2733) ante Christum 1448 incideret. Antecedit autem annus iste Herculis nativitatem 66 annis, quem, uti cap XII de Hercule demonstrabimus, Herodotus anno Juliano 3330, (Job. Fr. 3708) ante Christum 1 84 natum putavit[2]). Et his, si quinque adhuc generationes ab Agrone ad Herculem addere vellemus, quam summam habituri foremus? Addendi essent 166 anni, & Herculis nativitatem ab Herodoto computatam 232 annos hic numerus antecederet. Corruptus igitur sine dubio locus Herodoteus, quia 505 anni quindecim tantum generationes comprehendunt, & verba: ἄρξαντες μὲν ἐπὶ δύο καὶ εἴκοσι γενεὰς ἀνδρῶν emendanda cum Larcherio ἄρξαντες μὲν ἐπὶ πεντεκαίδεκα γενεὰς ἀνδρῶν iudicamus. Hac emendatione lucem Herodoto accendimus, eumque non hoc solum, sed & aliis in locis, ubi de Hercule eiusque progenie loquitur, sibi ipsi consentientem reddimus.

Cap.

1) lib. 2. c. 145.
2) ibid. cap. 142.

Caput. VIII.

Chronologia Atheniensium.

De vetustis temporibus istis, si, quantum quidem fieri potest, clare, & ad veritatem ut quam proxime accedamus, cogitare volumus, fixa quaedam &, si ullo modo fieri poterit, certa puncta statuamus, & intervalla temporum inter ista puncta secundum rationes maxime verosimiles describamus oportet. Hac enim tempora figendi methodo si non certissimos, numeros tamen inveniemus, qui a veris certisque haud ita multum aberrabunt; & a temporum scrutatore, qui vetustissimis in seculis, quae monumentis destituta sunt, illustrandis, operam suam collocat, plura melioraque quis poterit postulare? Puncta igitur fixa, sive Epochae, nobis erunt, 1) Ogygis regnum. 2) Ogygium diluvium Cecropisque annus primus. 3) Melanthi annus primus. 4) Medontis, primi perpetui Archontis, annus primus. 5) Aeschyli, perpetuorum Archontum duodecimi, annus primus.

§. 1.

De Regno Ogygis.

Ogyges omnium huius terrae qui cogniti sunt regum antiquissimus est. Athenienses 1) ipsi

1) Ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ παρ' ἐκείνοις (Ἀθηναίοις) αὐτόχθονος πιστευέντος. Africani Chronog. apud. Euseb. Praepar. Evang. lib. 10. c. 10. p. 488. D.

ipsi eum indigenam crediderunt, & ab Eusebio [1]) regibus Atticis annumeratur. Theophilus [2]) quoque ad Autolicum eum habet, quamquam verba huius haud parum corrupta sunt. Τότε μὲν τῆς χώρας ἐκείνης Ἄκτης κληθείσης, νῦν δὲ Ἀττικῆς προσαγορευομένης, ἧς ὁ Γύγος τότε ἦρξη. Patres Benedictini, qui hanc curarunt editionem, minime cogitarunt, corruptelam hoc loco inesse, quae tamen in oculos incurrit, facileque potest emendari. Quid enim facilius est, quam, uti Meursius [3]) doctissimus proximo iam seculo coniecit, ἧς Ὤγυγος τότε ἦρξε, emendare, verbaque sic interpretari: Ogyges tunc temporis in terra Acte dicta, quam Atticam nunc appellamus, regnavit.

Hellanicus [4]) & Philochorus, qui de rebus Atheniensium scripserunt, Castor & Thallus, qui Syrorum historiam composuerunt, Diodorus Siculus qui Bibliothecae suae historicae omnium populorum res inseruit, & Alexander Polyhistor, hi testantur omnes, Ogygem 1020 annos ante primam Olympiadem regnasse. Huius igitur principis regnum in Julianum 2918 (Jobeleum Frank. 2385) ante Christum 1796 incidit.

Acci-

1) Euseb. Chron. lib. poster. p. 66.
2) Theophil. ad Autolyc. lib. 3. p. 399. B.
3) Meursius de regib. Atheniens. lib. 1. c. 3.
4) Africani Chronogr. apud Euseb. Praepar. Evang. lib. 10. c. 10. p. 488. D. 489. A. Hellanici Lesbii Fragm. a Sturzio collecta p. 51.

Accidit eo regnante, ut Attica omnis magna devastaretur inundatione, quae, maxima incolarum parte suffocata, reliquias fuga salutem quaerere coegit. Hos inter fugientes sine dubio fuit Ogyges. Post Ogygem igitur haec terra ad Cecropem usque rege caruit, & quae eius ad huius initium regni fata fuere ignoramus; unde novi advenerint incolae, qua civitatis forma sint usi, num ferorum incultorumque barbarorum more forma reipublicae caruerint omni, & in anarchia vixerint, nescimus. Actaeum enim, ceterosque, qui Ogygis successores dicuntur reges, numquam extitisse, Philochorus 1) iam tradidit. Sed quaecunque fuerint Atticae terrae post Ogygiam inundationem fata, Cecrops, si Julio 2) Africano fidem habeamus, 189 post hoc diluvium annos, rex factus est. Sed huius diluvii tempus ante definiri nequit, quam annum, quo Cecrops regnum adeptus sit, invenimus.

§. 2.

Ogygium diluvium. Cecropis annus primus.

Marmora Paria 3) primum Cecropis annum in annum 1318 aerae Atticae, qui Juliano 3132, (Job. Fr. 2599) ante Christum 1582 respondet, incidisse testantur. Eusebius annum Julianum 3158 Jobeleum Frank. 2625) ante Christum 1556; &

1) African. ap. Euseb. loc. laud. p. 400. A. Syncelli Chronogr. p. 148. Paris. 118. Ven.
2) Apud Eusebium Praep. Evang. p. 490. A.
3) Epocha 1. p. 19.

& Syncellus [1]) annum orbis 3945, qui Juliano 3159 (Job. Fr. 2626) ante Christum 1555 respondet, primum Cecropis regni annum fuisse, tradunt, differunt igitur a Marmoribus Eusebius & Syncellus 26 annis. Sed minus iste dissensus est mirandus quam horum temporis scrutatorum in regnis a Cecrope ad ultimum Menesthei annum consensus, quibus uterque 374 annorum durationem tribuit. Cuinam ergo harum computationum accedamus? Quae verior videtur? Num utraque erronea, ideoque reprobanda? Haec iam quam brevissime fieri poterit, investigabimus.

Epochae in Graecorum historiis ante primam Olympiadem omnes incertae. Generationes numerare solebant, si tempora, quae Olympiadas antecesserunt, computare vellent. & haec quidem tempora definiendi ratio, si generationum satis magnum numerum computare volumus, a veritate parum recedere videtur, sed, si paucas tantum computamus, incertissima, errandique periculo valde obnoxia. Generationes istae non obiter, sed accurate sunt computandae. Filo enim semel abrupto, non generationes, sed successiones potius, erunt, & alia via ineunda est, ut, quam proxime fieri possit, ad veritatem accedamus. Hoc quidem extra

1) Syncellus primos undecim reges 486 annos regnasse dixit, quia Menestheo contra omnem auctoritatem 33 regni annos tribuit, qui 23 tantum regnavit. Successori eius Demophonti, qui 33 annos regnavit, 30 tantum tribuit, ut calculos hoc modo sensim respondentes sibi reddat.

extra dubium nobis videtur, Eusebium, ad definiendum Cecropis regni initium, nullis aliis, nisi generationum, calculis usum esse, vel ipse si his usus non sit, auctores qui usi fuerant, descripsisse. Nobis quidem hanc eum iniisse viam verosimile est.

Apollodorus & Eratosthenes chronologias suas a capta Troia, vel si altius redirent, ab Herculis nativitate, incepere. Evidens hoc est, ex eo, quod Lacedaemoniorum regiam domum, ab Hercule originem ducentem, calculorum fundamentum fecere. Nos probatione huius rei, de qua infra, de Troiae excidio capite XIII copiosius agemus, hoc loco possumus supersedere. Eusebius, qui horum duorum scriptorum presse sequi vestigia sibi proposuit, his ab auctoribus suis epocham Troiani excidii petiit, sed Atheniensium de regibus nihil apud eos inveniens, ad Chronici Parii conditorem, vel ad eos, e quibus ille sua hausit, auctores recurrit. Hoc in Chronico cum 374 annorum intervallum inter Cecropis primum, postremumque Menesthei annum inveniret, id adoptavit, hosque ab anno, quo Troia capta dicitur, quem apud Apollodorum & Eratosthenem invenerat, subtraxit. Et hac usus methodo annum Julianum 3178 (Jeb. Fr. 2625) ante Christum 1556, Cecropis primum fuisse reperit. At, eo magis vituperanda est haec ratio Eusebiana, quia duo is Chronologiae systemata confudit, Apollodorum enim & Eratosthenem, si ad Cecropis huius regnum rationes suas perducere voluissent, in longe alium annum initium eius regni collocaturos fuisse, nemini dubium esse potest.

Syn-

Syncellus Eusebio, si de Assyriis quaestio est, in nonnullis contradicens, eum Graecis in rebus fere semper sequi solet. Eusebius inter Cecropis primum, postremumque Menesthei annum 375 annos praeteriisse putarat, Syncellus, cuius in mentem non venit, Eusebium duas a se diversas temporum computationes confudisse, idem intervallum inter Cecropis regni initium & Menesthei finem habet. In editionibus Syncelli intervallo hoc temporis 386 annorum durationem tribui non ignoramus; sed error hic librariorum videtur culpae deberi, qui Menesthei regno 33 annorum durationem adscripserunt, qui tamen non plus 23 annis regnavit. Hi librarii, turbatam intelligentes Atticorum temporum rationem, & Olympiadem primam, quae certa erat Epocha, & a qua non licebat aberrare, decem annos serius collocandam fore Demophonti decem istos annos adimere potius, quam vel hunc errorem committere vel superiorem in Menesthei annis commissam emendare maluerunt; quare Demophontem, qui 33 annos regnarat, 23 tantum regnasse scripserunt; Syncellum igitur optime cum Eusebio consentire patet.

Auctores autem hi duo fere soli sunt, inter Christianos veteres, qui Chronologiae systemata condiderunt, nostris temporibus servata. Primis enim post Christianismum ortum seculis sibi proposuerant viri eruditi his sacris addicti, Graecorum recentem originem docere, simulque demonstrare, hos omnes suas artes atque scientias aliis a populis accepisse, doctrinasque suas ethicas, legesque Hebraeis e fon-

tibus hausisse. Talibus namque argumentis religiones suas contra hostium oppugnationes defendere volebant, nec victoriam se hostibus facillimam reddituros videbant, armis talibus futilibus rem suam propugnantes. Praeiudiciis decepti neglexere omnia, temporumque rationes, nullo veritatis habito respectu, eas praetulere, quae seculo paene iuniores redderent Graecos. In pueritia nempe tunc versabatur criticum temporum studium, quare nesciebant, si Graecorum de antiquitate nihil detraherent, hos tamen Judaeis & Aegyptiis longe iuniorem populum futurum. Graecos quoque ab Aegyptiacis & Asiaticis populis multa accepisse, Cecropisque in primis & Danai colonos una cum Cadmaeis, humaniores cultioresque reddidisse Graeciae veteris incolas, ferarum more viventes, nemo inficias ibit: sed nemo profecto, ullum Graecorum populum a Judaeis quidquam accepisse, nec eos ante Alexandri M. victorias huius ullam cognitionem habuisse, probabit. Nihilominus tamen temporum scrutatores recentiores, qui Hebraeorum calculos aliorum populorum annis consentientes reddere studebant, tale chronologiae systema vel totum, vel eius partes adoptarunt, quod opinionibus suis favere videbatur, neque antea, calculi isti num cum se ipsi constarent, num plures sibi invicem contrarias, nec inter se cohaerentes rationes confunderent, num partes eius singulae firmo niterentur fundamento, perscrutati sunt. Qui si hoc examen, critica arte adiuti, instituissent, maxima nos profecto obligatione obstrinxissent. Sed plane neglecto ab iis hoc examine, quod ne

ne in mentem quidem ulli eorum venit, nos laborem hunc suscipiendum duximus, & licet non in omnibus partibus eius perscrutatio ista nobis succedat, gratiam tamen, nova hac a nobis via monstrata initaque, merituros, cogitantes.

Eusebium & Syncellum in Troiae excidio definiendo Apollodori & Eratosthenis rationes probasse, nemini dubium esse potest. Nec alterum hoc quisquam negabit, eos in calculis Atticis Chronico Pario, auctoribusque iis, quos Chronici istius conditor sequutus est, fontibus esse usos. Nos Apollodori & Eratosthenis de Troiano excidio calculos capite XIII sub examen vocabimus, ad Atheniensium autem chronologiam quod attinet, eam nunc explicare tentabimus.

Graecis ante Olympiadum initium, nonnullas tantum epochas certo fuisse cognitas, supra iam monuimus, qui ergo, si res suas in ordinem redigere, harumque tempora quodammodo figere vellent, generationum computatione uti solebant. Chronici Parii auctor & quos ipse sequutus est auctores, id fecere nec aliter tempora computare potuere. Calculorum autem suorum fundamentum posuere Troianae urbis excidium quod Juliano 3505 (Jul. Per. 2973) ante Christum 1209, vel potius anno sequenti, evenisse statuere. Quibus rationibus commotus, Chronici istius auctor hunc in annum posuerit Troianum excidium, iam non quaerimus, id enim capiti reservamus, ubi de Troia capta uberius agemus. Hac ab epocha, veluti a puncto quodam fixo atque certissimo, exiens,

 ab

ab ultimo, quod in Troiani excidii annum incidit, Menesthei regis anno ad primum usque Cecropis retro computans, Demophonte Menesthei successore incluso, duodecim numeravit reges, in generationibus enim computandis extremae semper includi solent. Duodecim hos reges, porro statuit, filios semper fuisse patribus succedentes ideoque tot generationes, quot reges numeravit, & ad generationum regulas regnorum durationem descripsit. Comprehendunt autem duodecim generationes annos 400. Secundum igitur hoc systema Cecrops 400 annos ante Troiam captam natus dicitur. Hunc Chronici auctor 27 annos natum regem factum tradidit, quod vero haud absimile videtur. Aegyptius is fuit, regio, ut videtur, e sanguine natus, florente vigenteque vivens aetate. Num, quia privatus vivere nollet in patria, vel spe ambitiosa deiectus, exilium patriae praetulerit, nescimus, certum est, cum, Aegypto relicta, novas sedes quaerentem, in Atticam delatum, ibi regnum in colonos suos & indigenas sibi vindicasse. Aegyptus iam longa per secula civitate utebatur cultissima, in eaque artes & scientiae florebant. Vix quidem dubium esse potest, Atticam ante inundationem Ogygiam artes, praesertim eas iam coluisse, quas necessitas docere solet mortales, quae enim vel maxima rudis civitatis forma carere posset artibus omnibus? Sed longe maxima eius incolarum pars diluvio isto suffocata videtur, reliqui dissipati, & qui post terram denuo siccatam redierunt, ferarum more vagantes, & in artibus rudes fuisse, vixisseque videntur. Facillime fuit

ergo

ergo principi, cultis e terris advenienti, artesque & scientias, vitae commoda, legesque bonas secum adferenti, dominatum in homines sibi vindicare, qui, ab humanitate alieni paene omni, eum a coelo sibi missum Deum tutoremque credebant [1]).

Chronici Parii auctor Cecropem, uti vidimus, anno Juliano 3105 (Job. Fr. 2572) ante Christum 1609 natum putavit, eumque, verosimilibus adductus rationibus, anno aetatis 27 in Atticam advenisse statuit, uti anno Juliano 3132 (Job. Fr. 2599) ante Christum 1582 regnum sibi vindicasse creditur.

Hac methodo usi sunt Chronici Parii auctor, & qui eum sequuntur Eusebius & Syncellus, qui eo consentiunt omnes, inter Cecropis primum, postremumque Menesthei annum 375 annorum intervallum fuisse; eorumque in primo Cecropis anno dissensus, ex eo, quod Troianam varie computarant epocham, eamque diversos in anos posuerant, ortus est.

Nos tamen graviter errasse hos scriptores contendimus. Duodecim enim isti reges minime fuere filii patribus succedentes, ideoque non generationum ad normam computandi. Cecrops I fuit Aegyptius, Cranaus Atheniensis,

 neque

1) de caussis emigrationis Cecropis cum Saiticis colonis vid. *Gattererus* in *Weltgeschichte* P. I. p. 221. qui rem optime explicuisse videtur, Cecropemque putat, tyrannidis τῶν Hycsos impatientem, quindecim post Mosen natum annis, Aegypto relicta in Atticam navigasse.

neque Cecropi sanguine cognatus. Amphictyon gener, non filius, Cranai fuit. Erichthonius, Vulcani filius, expulit Amphictyonem, qui antea Cranaum expulerat. Qui hunc exceperunt reges, eorum pater quisque filium habuit regni haeredem, solo Menestheo, alio e genere orto, excepto. De Cecrope tamen secundo, & Pandione dubitari potest, quippe quem primum Eusebius & Syncellus Erichthonii fratrem non filium, alterum autem, filium, non nepotem Erechthei dixere. Exinde numerum generationum valde parvum esse patet, eisque quasi norma, ad regum horum regna definienda uti non possumus, & minore adhuc successionum numero, horum usus quoque minor est. Quare medium quendam inter 33 & 19 numerum sumere oportuisset, quia numeri hi ad generationum & successionum durationem definiendam adhiberi solent. Nos igitur 25 sumamus, eumque numerum duodecies augeamus. Summa erit 300. Quem numerum si ad annum 1209, quo, secundum Chronicon Parium, Troia capta est, adiiciamus, inde patet, huius auctorem Cecropis regni initium in annum Julianum 3205 (Jul. Fr. 2672) ante Christum 1509, & Eusebium in Julianum 3132, (Jul. Fr. 2599) ante Christum 1482. collocare debuisse, quod si fecissent, intervallum saltem inter Cecropis regni initium & Menesthei mortem, quantum quidem fieri potest, ordine generationum interrupto, accurate computassent; sed nihilominus tamen eorum, circa verum Troiani excidii annum errantium vitiosa fuisset computatio.

Iam,

Iam, quod infra de excidio Troiano capite demonſtrabimus, Troiam anno Iuliano 3444 (Iob. Frank. 2912) ante Chriſtum 1270 captam eſſe ponamus. Meneſtheus igitur hoc anno mortuus eſt; & ſecundum principia noſtra ſupra explicata Cecrops anno Iuliano 3144 (Iob. Fr. 2611) ante Chriſtum 1570 regno potitus eſt. Si Ogygia illa inundatio 189 ante huius adventum anno facta eſt, quod ſecundum Africanum nos ſupra ſtatuimus, inde eam anno Iuliano 2955 (Iob. Frank 2422) ante Chriſtum 1759, ideoque Ogygis regni 37 anno accidiſſe, perſpicuum erit.

Chronici Parii auctor itemque Euſebius & Syncellus, intervallum temporis inter Cecropis primum, poſtremumque Meneſthei annum 375 circiter annorum putarunt, eamque ob cauſſam tam longas regnorum durationes, quam vix ulla in hiſtoria occurrunt, regibus his tribuerunt. Nos longitudinem huius intervalli trecentorum tantum annorum eſſe demonſtravimus. Quare durationem horum regnorum neceſſario breviorem reddere oportuit, nullo horum auctorum reſpectu habito, qui ex errore tam longa his regibus regna tribuere, & cum libera nobis fuit trecentorum horum annorum diſtributio, nos quoque regibus, quibus Marmora Paria & Euſebius longiora dedere regna, plures adſcripſimus annos, eosque ita diſtribui placuit, ut eventus praecipui, qui in hiſtoriis memorantur, in eorum regum incidere potuerint regna, quibus tribui vulgo ſolent.

Poſtremus Meneſthei annus ſine omni dubio eſt Iulianus 3444 (Iob Fr. 2912) ante Chri-

ſtum 1270 regnavit is 23 annos, primus igitur eius annus in Julianum 3421 (Job. Fr. 2889) ante Chriſt. 1293 incidit. Erechthei [x] e genere per Peteum & Orneum originem ducebat, in quarta igitur generatione locum habebat. Quatuor autem generationes 133 annos efficiunt. Inter Erechthei igitur regni initium & Meneſthei annum regni primum 138 annos elapſos ſtatuimus. Theſei regno infra 29 annos tribuere non poſſumus. Euſebius & Syncellus eum triginta regnaſſe retulerunt, & cum Herculis commilito fuiſſe dicitur, nos natum cum anno Jul. 3359 Job. Fr. 2827) ante Chriſt. 1355 putamus Regum eius anteceſſorum annos noſtro ex arbitrio diſtribuimus, excepto tamen Cecrope, cuius, ex noſtra quidem opinione, regnum fundamento ſatis inconcuſſo nititur. En tabulam ſivo canonem chronologicum horum regnorum.

	Anni Juliani	Anni Jobel.	Anni ante Chriſtum.
Ogyges	2918	2375	1796
Diluvium	2955	2422	1759
Cecrops rex primus	3144	2611	1570
Cranaus ſecundus rex	3194	2662	1520
Amphictyon tertius rex	3204	2671	1510
Erichthonius quartus rex	3216	2683	1498
Pandion I. quintus rex	3252	2699	1462
Erechtheus, ſextus rex	3283	2751	1431

Ce-

x) Plutarch. in Theſeo p. 15. B.

	Anni Juliani	Anni Jobel.	Anni ante Christum
Cecrops II. ſeptimus rex -	3317	2785	1397
Pandion II. octavus rex -	3342	2810	1372
Aegeus, nonus rex -	3360	2828	1354
Theſeus, decimus rex -	3392	2860	1322
Meneſtheus, undecimus rex	3421	2889	1293
Meneſtheus obiit -	3444	2912	1270

§. 3.

De primo regni Melanthi anno.

Melanthus Meſſeniae fuit rex, Neleique nepotum ſextus 1). Heraclidae Peloponneſum occupantes eum regno ſuo ſpoliarunt 2). Athenas confugit. Athenienſes eo tempore cum Boeotiis bellum gerebant Melaenarum 3) cauſſa, oppidi in confiniis Atticae & Boeotiae ſiti. Athenienſes duce Thymoete ipſorum rege, Xantho duce Boeotii militabant. Convenere utrique, ut reges utriusque populi de victoria decertarent, quod certamen inire nolens Thymoetes, regno ſtatim a ſuis privatus eſt. Melanthus Athenienſium in exercitu commilito certamen hoc ſuſcepit, ex eoque victor rediens rex ſalutatur. Heraclidarum in Peloponneſum reditus in annum Julianum 3524, (Job. Fr. 2992) ante Chriſtum 1190 incidit, quod capite XV. probabimus.

M 5

1) Pauſan. Corinth. ſive lib. 2. c. 18. p. 151.
2) Id. ibid. p. 152.
3) Polyaeni Stratag. lib. 1. c. 19. p. 38 & 39.

bimus. Sunt igitur Troiano ab excidio ad Peloponnesum ab Heraclidis occupatam, octoginta anni elapsi, totidemque inter primum regni annum Demophontis eundemque Melanthi praeteriere. Eusebius interim regni Demophontis, Oxyntis, Aphidae & Thymoetis annos tantum 54 durasse tradit, sed nimium eum de regnis horum principum detraxisse patet. At quibus commotus rationibus hoc fecisse videtur auctor iste, qui annos iis adiicere potius debuisset, cum secundum generationes, uti supra iam ostendimus, numeros suos computare solet? Videtur quidem haec obiectio momenti quid habere, neque tamen satis valida est. Melanthi regnum secundum generationum normam fixerat Eusebius; isque de tredecim generationibus, a primo Melanthi anno ad Archontis Aeschyli primum unam ideo subtrahendam duxit, quia non solum Codrus interfectus est, sed & annus non aetatis Melanthi verum Attici eius regni primus erat definiendus. Habent autem 12 generationes 30 annorum, annos 360, qui, si ad 776 addantur, quo anno Olympiades sunt institutae, annum inveniemus Julianum 3578 (Job. Frank. 3046) ante Christum 1136. Annum is tamen Melanthi primum novem annis seriorem statuit, quia Castoris pressa sequebatur vestigia, qui Melantho & Codro 58 regni annos tribuerat itemque Eratosthenis, qui colonos in Joniam emigrasse ait 60 anno post Peloponnesum ab Heraclidis occupatam. Necessitate igitur coactus, quia Melanthum in annum Julianum 3587 (Job. Fr. 3055) ante Christ. 1127 collocarat, quatuor eius antecessorum regna breviora computavit. Eu-

Eusebii methodus haec vitiosa: meminisse is debuisset, Thymoeten Aphidae fratrem, & regno privatum fuisse. Quatuor ergo reges isti non generationum sed successionum ad normam computandi; habent autem quatuor successiones, si undeviginti unicuique tribuamus, 76 annos, qui numerus ad 80 annorum spatium proxime satis accedit, quod auctores fide dignissimi Troianum inter excidium & Heraclidarum reditum, vel inter excidium illud & Melanthi primum annum, interponunt. Nos igitur regnorum aliquot durationes, ut omnium summa 80 annos expleret, prolongandas duximus. Aphidae regnum perbreve fuit, & si fides Eusebio habenda, non ultra annum is regnavit. Eoque lubentius in Eusebii sententiam de Thymoedis huius successoris regno accessimus, qui octo hunc annos regnasse tradidit, vigente nempe virili aetate fuisse oportuit Thymoeten cum regno privaretur, alias enim pugna ad quam a Xantho provocabatur minime fuisset aequalis, nec sine summa iniuria eum ob pugnam hanc denegatam regno privare potuissent Athenienses. Quare nos quoque regibus his duobus novem annos, ab Eusebio iis adscriptos tribuimus, & Demophontis Oxyntisque regna tantum prolongamus, ut auctorum 71 annorum duratio sit. Necessaria profecto haec prolongatio, nam quatuor horum regum regna octoginta annorum durationem habuerunt, tot enim annos omnes temporum scrutatores antiqui a capta Troia ad Heraclidarum reditum, qui primo Melanthi anno redierunt, praeteriisse statuerunt, & Aphidae Thymoetisque regna, ob rationes iam expositas, perbrevia fuerunt.

Sed

Sed Eusebius fortasse curas istas, quas supposuimus, non impenderit. Certum enim est, Apollodorum & Eratosthenem Troianae urbis excidium & Heraclidarum reditum secundum Lacedaemoniorum regum seriem computasse. Diodorus Siculus & Plutarchus [s]) hoc expressis verbis tradidere. Et vero haud absimile videtur, viros istos doctos non universae Graeciae chronologiam explicasse, sed in Lacedaemonum tantum epochis describendis occupatos, ad Herculem usque regii generis Laconici auctorem rediisse. Eusebius chronologiam orbis universi explicandam sibi proposuerat, animadvertensque Eratosthenis temporum doctrinam valde aestimatam esse, hanc sine ulla dubitatione sequi statuit, ad Herculis, Troiae captae, Heraclidarum reditus & Lacedaemonum regum epochas quod attinet. Iuncta autem his Atheniensium chronologia, regum & Archontum Atticorum imperia necessario breviora computare debuit, quia, cuius auctoritatem sequebatur Eratosthenes, cuius methodum vitiosam alio loco demonstrabimus, Lacedaemonum regum regna nimis brevia computarat. Idem Eusebius in regum Atticorum ante Troiam captam chronologia, duce vel privatus omni, vel Dicaearchum, auctoremve Chronici Parii praeeuntes habuit; quod postremum eam ob caussam verosimile videtur, quia regibus Atheniensium a Cecrope ad Menestheum eosdem quos Marmora

s) Diodor. Sic. lib. 1. p. 9. Plutarch. in Lycurg. p. 39. F.

mora numerant, annos adſcripſit. Quod autem Cecropis annum primum cum Marmoribus non conſentientem habet, diſſenſus huius cauſſa in varia Troiana epocha quaerenda, hanc enim Marmora anno Iuliano 3505 (Job. Frank. 2973) ante Chriſtum 1209 captam dixere, indeque ad Cecropem rediere, Euſebius contra Troianum excidium, Eratoſthenem ſequutus, in Iulianum annum 3532 (Job Fr. 3000) ante Chriſtum 1182 collocavit, ideoque, cum e Marmoribus Pariis vel alio quodam auctore cum his conſentiente, regum Atticorum à Cecrope ad Meneſtheum usque annos excerperet, neceſſario Cecropis regni initium 26 annos ſerius collocare debuit, quam calculi Marmorum docebant.

Euſebius ergo unum idemque temporum computandorum ſyſtema ſequutus videtur, alium aliumque, prouti placeret, exhauſit fontem. E Cteſia v. c. ſumſit Aſſyriaca; e Marmoribus Pariis, vel iis ex auctoribus, e quibus chronicon hoc compoſitum eſt, Athenienſium regum annos, ex Eratoſthene & Apollodoro omnia quae de Laconicis regibus habet, petit &c. Temporum igitur computationes plures collegit, in unumque corpus redegit, epochasque vel longiores vel breviores reddidit, prouti rationes ſuae poſtulabant, neque univerſum operis ambitum ſimul ante oculos habuit, neque rationes calculosve ſuos profunde ſatis examinavit. Fortaſſis quoque Euſebio plura maioraque ſupra tribuimus, quam vere poſſunt praedicari. Dixeramus enim eum Athenienſium regum regna a Cecrope ad Meneſtheum ſecundum

dum generationes computasse. Nunc autem magis nobis arridet contendere, eum annos regnorum primorum vel e Pario vel ex alio quodam Attico Chronico petiisse, posteriorum autem ex Eratosthene descripsisse, omniaque, quae Atticis in chronicis de regibus archontibus invenerat, eo consilio contraxisse, ut cum Eratosthenea temporum doctrina in regibus Laconicis consentire possent. Quare hunc auctorem in durationibus regnorum & imperiorum archontum parum convenire cum Marmoribus, non mirandum est, & quae iam exposuimus minimi momenti ad temporum doctrinam quod attinet esse demonstrant.

§. 4.

De Medontis, primi perpetui Archontis anno primo.

Castor [1]) Melanthum & Codrum in universum annos 58 regnasse docet. Finis igitur regni Codri & primus Medontis Archontis annus Julianus 3582 (Job. Frank. 3050) ante Christum 1132 fuit. Eusebius sine dubio Castoris calculos ante oculos habuit, cum Melantho 37. Codro 21 annos, qui 58 efficiunt, adscripsi [2]), quare nos in his numeris eum sequi statuimus.

Eosdem habet calculos Eratosthenes, a reditu, inquit [3]), Heraclidarum ad colonos in Jo-

1) Eusebii Chron. lib. poster. p. 96.
2) Id. ibid. p. 96. 98 & 99.
3) Clem. Alex. Strom. lib. 1. p. 402.

Joniam emigratos 60 anni elapsi sunt. Nileus colonorum dux minor Medontis fuit frater[1]), is archontis dignitatem eripere fratri claudicanti tentavit, sed Pythia, hac de re interrogata, pro fratre Medonte cecinit. Neleus igitur fratris sub imperio vivere nolens, novas in Asia sedes quaerere maluit. Biennio ad minimum opus erat tempore, ad emigrationem hanc praeparandam. Quae si, teste Eratosthene, 60 anno post Heraclidarum reditum facta est, Medon anno Juliano 3582 (Job. Fr. 3050) ante Christum 1132 Archon constitutus, & Melanthus atque Codrus, eodem Eratosthene referente, annos 58 regnarunt. Calculorum horum integritas ex eo probatur, quod undecim primi Archontes, e quibus pater quisque filium habuit successorem, secundum generationum normam 363 annos imperarunt, quibus ad annum 776, quo Olympias prima celebrata est, additis, 1139 annos habemus, qui numerus septennium modo abit a calculis nostris.

Marmora Paria colonos hos 13 anno Archontis Medontis in Joniam emigratos esse testantur. Hoc nostrae, in Eratosthenis calculis fundatae, coniecturae non contradicit. Certum enim est Neleum urbes istas omnes, quorum in Marmoribus occurrunt nomina, uno eodemque tempore nec fundasse, nec fundare potuisse. Suspicamur ergo Chronici huius auctorem nihil aliud his verbis indicare voluisse, quam decimo tertio Medontis anno coloniam Jonensem iam bene

1) Pausan. in Achaic. sive lib. 7. c. 2. p. 523.

bene fundatam, plures urbes iam conditas aliasque iam fundatas extitisse.

Eusebius, uti iam a nobis expositum est, Eratosthenis vestigiis insistit, qui coloniam Jonensem 60 post Heraclidarum reditum anno, ideoque 140 post Troiae excidium emigrasse tradidit. Eusebius octavo Archontis Acasti anno eam emigrasse contendit, nec in mentem ipsi venit, an calculi isti cum chronologia Attica bene convenirent, Neleusque colonorum dux eo tempore in vivis adhuc esse potuerit? Neleum, scimus, nullam aliam ob caussam, nisi dominationis fraternae impatientia, colonos educere statuisse. Hoc solum Eusebius si cogitasset, emigrationem in Joniam Neleo hoc duce factam in annum Acasti octavum profecto non collocasset, & hoc unico ex argumento Eratosthenis de excidio Troiano erroneam esse opinionem nec ulla defendi posse ratione, probatur.

Eratosthenis quia premebat vestigia Eusebius, undecim quoque priorum Archontum perpetuorum annis subtrahere, ipsisque annos tantum 291 tribuere oportuit, quamquam pater semper filium habuerat in dignitate successorem, ideoque tot generationes quot fuerant, quae 363 annos efficiunt.

Methodus e generationum computatione chronologiam condendi simplicissima, eademque naturae convenientissima est, ut iure miremur eam ab Eusebio non esse adoptatam. Undecim generationes Archontum ante primam Olympiadem 363 habent annos. Melanthus & Codrus regnarunt annos 58; Demophon, Oxyntes,

tes, Aphidas & Thymoetes annos 84. Eusebius has tres summas ad 776, sive ad primae Olympiadis epocham, addendo, annum invenisset Troiae excisae Julianum 3437 (Job. Fr. 2905) ante Christum 1277 & Herodoteis a calculis 7 tantum annis aberrasset.

Neque Chronici Parii conditor in calculis secum semper consensit. Pro fundamento computationis suae is usus est excidio Troiano. Urbem hanc ultimo Menesthei anno excisam vulgo credebatur. Sed ad Dicaearchi is, ut videtur, vel alius cuiusdam chronographi auctoritatem in definiendo huius delationis anno recurrit, eamque anno ante Christum 1209 eversam esse tradidit. Inde generationes retro computando primum Cecropis annum in Julianum 3132 (Jobeleo Fr. 2599) ante Christum 1582 collocavit. Errorem eius supra iam §. explicavimus, sed nihil ominus tamen ab opinione sua de Troiae excidio in computationibus suis numquam deflexit. Quum vero postea ad epocharum sequentium ex hocce excidio definitionem progrederetur, generationum normam sequi se non posse animadvertit, ut autem cum Olympiadum institutione, quae iam fixa erat epocha, calculi sui convenirent, sequentibus tam regibus quam archontibus annos regni atque imperii pauciores tribuendos esse cognovit. Videtur is aliorum huius aetatis scriptorum exemplo credidisse, colonos post Troiam captam 140 anno ex Attica in Joniam emigratos, vel alium quem, qui eos aliquot annis prius emigratos tradiderat, scriptorem sequutus esse. Quod si prius fecerit, colonorum tamen horum emi-

grationem 132 anno post Troiam eversam, factam esse putavit, haud ignorans, si in 140 annum collocaret, in primum archontis Acasti annum eam necessario casuram. Rerum Atticarum qua praeditus fuit notitia, ab hoc saltem absono errore eum liberavit. Ceterum tamen Archontum imperia pro lubitu atque arbitrio leviora, quam fuerant, nulla certa norma atque regula sibi praescripta, computavit.

In Marmoribus Pariis, ab Eusebio atque Syncello priorum undecim perpetuorum Archontum annos esse praecisos, idque consilio factum, huc usque demonstravimus, superest ut veram horum imperiorum durationem investigemus. De singulis archontibus hoc nostris quidem temporibus nulla ratione fieri potest; destituti sumus monimentis historicis. Periodos e coniectura tantum describere nunc possumus, imperiaque archontum arbitrarie quidem sed tamen ita prolongare debemus, ut eventus, qui testibus Marmoribus sub iis acciderunt, eorum in tempora incidere possint, imperiaque secundum Eusebium diu satis durantia maneant intacta, nimis brevia vero ita, ut quantum fieri poterit, durationis, quam Eusebius iis adscripsit, rationem habeamus, prolongemus. Sic Hesiodus, qui Megacle floruit Archonte, testibus Marmoribus Pariis & aerae Atticae anno 680, secundum nostras quoque rationes hoc sub archonte Megacle floruisse dicitur anno Juliano 3770, (Joh. Fr. 3238) ante Christum 944. Itidem Homerus, cui Marmora sub Diognete anno aerae Atticae 643 locum suum assignavere; eodem sub archonte, eademque

que in epocha, quae in annum Julianum 3807 (Job. Fr. 3275) ante Christum 907 coincidit, locum habebit. Phidonis tempora, inventoris huius ponderum atque mensurae, qui & Agonothetas Elienses expulit, ipseque tandem a Spartanis expulsus est, secundum Marmora Paria in annum aerae Atticae 631, quo Archon fuit Pherecles, incidunt. Nos igitur hanc ob caussam mensurarum ponderumque inventionem sub Pherecle archonte, anno Juliano 3819, (Job. Fr. 3287) 895 ante Christ. factam esse, scripsimus, qui annus in supra memoratum Atticum coincidit. Marmora tantum librarum, ponderum, numorumque argenteorum inventionem memorarunt. Phidonem autem Olympiade octava Eliensium Agonothetas expulisse addit Pausanias [1]), & eum ipsum paullo post regnum suum amisisse retulit Strabo [2]). Si Coroebi Olympiadas intelligamus, Pherecle archonte haec fieri nullo modo potuerunt, quo quidem tempore nondum natus fuerat Phidon; vel duos Phidones extitisse putemus. *Larcherius* autem unum tantum vixisse Phidonem in dissertatione quadam academica anno 1780 evicit, qui Agonathetas Elienses Olympiade Iphiti octava vi expulit. Scimus autem Olympiadem hanc anno Juliano 3830, (Job. Fr. 3298) ante Christum 884, ante Coroebi Olympiadem 108 coepisse, eaque sola est, qua in definiendis praecipuorum eventuum annis uti possumus. Phidon igi-

N 2 tur

---

1) Eliac. poster. f. lib. 6. c. 22. p. 509.
2) lib. 8. c. 549.

igitur Agonothetas Eliensium anno Juliano 3858 (Job. Fr. 3326) ante Christum 854 expulit, quo anno Pherecles adhuc archon fuit, qui anno proximo mortuus videtur.

En tabulam priorum duodecim Archontum, rerumque quae sub iis acciderunt secundum Chronicon Parium atque Pausaniam descriptam.

	Duratio imperii		Anni Juliani	Anni Jobelei	Anni ante Christum
1. Medon -	27	- - -	3582	3050	1132
2. Acastus -	36	- -	3609	3077	1105
3. Archippus -	25	- -	3645	3113	1069
4. Thersippus -	41	- -	3670	3138	1044
5. Phorbas -	37	- -	3711	3179	1003
6. Megacles -	36	- -	3748	3216	966
Hesiodus floruit	-	- -	3770	3238	944
7. Diognetes	34	- -	3784	3252	939
Homerus floruit	-	- -	3807	3275	907
8. Pherecles -	43	- -	3818	3286	896
Phidon ponderum mensurarum & argenteorum numorum inventor -	-	- -	3819	3287	895
		Olymp. Iphitides			
Olympias Iphiti	-	I	3830	3298	884
Phidon Agonothetes Elienses eiecit -	-	VIII. 1	3858	3326	856
Phidon a Spartanis regno privatus -	-	— 3	3860	3328	854
9. Ariphron -	25	— 4	3861	3329	853
10. Thespicus -	27	XV. 1	3886	3354	828
11. Agamestor	23	XXI. 4	3913	3381	801
12. Aeschylus	23	XXVII. 3	3936	3404	778
Olympias Coroebi	-	I. 1	3983	3451	776

§. 5.

§. 5.

De primo duodecimo perpetuorum Archontum Aeschyli anno, ad Creonem usque, annuorum Archontum primo.

Primum Aeschyli Archontis annum Julianum 3936 (Job. Fr. 3404) ante Christum 778 fuisse, §. praeced. antecepimus, quod probandum iam aggredimur, & primum quidem ex Eusebio, qui Olympiadum Coroebi institutionem tertio huius archontis anno factam tradit, h. e. Juliano 3938 (Job. Fr. 3406) ante Christum 776. Aeschylus igitur Archon factus est anno Juliano 3939 (Job. Fr. 3407) ante Christum 778. Alterum e Marmoribus Pariis argumentum petimus, quae Syracusas urbem anno Aeschyli archontis 21, sive Atticae aerae 494 conditam testantur, qui annus cum Juliano 3956, (Job. Fr. 3424) ante Christum 758 coincidit. Numeros hoc loco in Marmoribus esse laesos, & ex Eusebio restitutos, non ignoramus, sed ipsis e Marmoribus lacunam hanc recte expletam esse, potest demonstrari. Marmora[1]) haec nempe Creontem, annuorum archontum primum, creatum esse anno aerae Atticae 420 tradunt, qui in Julianum 4030 (Jobel. Fr. 3498) ante Christum 684 incidit. Qui hunc praecesserant septem archontes per decennium imperaverant, praeter quartum, Hippomenem qui uti *Larcherius* in disputatione academica, in consessu bonarum artium academiae praelecta, probavit, imperio

1) Marm. Oxon. Epoch. 33.

perio privatus est anno nono. Alcmaeon autem perpetuorum archontum decimus tertius idemque postremus biennium tantum imperavit, sed qui eum praecesserat Aeschylus, per 23 annos. Decennales igitur archontes annos 69. Aeschylus & Alemaeon 25 imperarunt, quos annos 94. si ad annum 684, quo Ceron Archon creatus est, addimus, annus Aeschyli primus in Julianum 3936 (Jobeleo Frank. 3304) ante Christ. 778 incidet, ideoque annus eius 21. quo Syracusae in Marmoribus conditae dicuntur, in Julianum 3956 (Job. Fr. 3424) ante Christum 758 cadit.

Quae adhuc supersunt Atticae Chronologiae, difficultatibus non impediuntur, & quaecunque supersint nodi, *Corsinius* in doctissimis suis *Fastis Atticis* optime solvit.

Caput. IX.

De Regibus Argivis.

§. 1.

De Inachidis.

Ante captam ab Heraclidis Argolidem e duobus generibus ibi reges fuerant. Inachidae scilicet & Danaicae. Inachidarum nullam hac in disputatione mentionem fecissemus, nisi nativitatis Inachi, generis auctoris, annus definiendus fuisset, ut Ius, eius filiae, raptum terminare possimus.

Secun-

Secundum Eusebium disputatio haec facillima. Regnum is[1]) Inachi in annum ab Abrahamo nato 161. h. e. Julianum 2857 (Job. Fr. 2324) ante Christum 1857 collocavit. Hoc ab anno ad Troiae excidium fuere secundum eundem Eusebium anni 674, in quibus 20 floruere generationes. Sed auctores gravissimi 23 numeravere generationes, inter quas una fuit feminina. Vel igitur Eusebius Troianum excidium in seciora, vel regnum Inachi in vetustiora tempora referre debuisset. Sed numeros is suos, nulla eorum convenientiae habita ratione, vel ab his vel ab illis scriptoribus petiit. Nobis ergo hanc potius viam inire placuit.

Oenotrus[2]) eiusque frater Peucetius 17 ante captam Troiam generationibus colonos suos Italiam abduxere. Nil iam refert, quo anno Dionysius Halicarnassensis Troiam captam putaverit, investigare, satis est, hanc urbem 17 post Oenotri in Italia adventum generationibus eversam dici. Herodotus excidium hoc celebre in annum Julianum 3444 (Job. Fr. 2912) ante Christum 1270 retulit; Oenotrus igitur Italiam venit anno Juliano 2877 (Job. Fr. 2344) ante Christum 1837. Minor is annorum 24 esse non potuit, cum colonos suos educeret, natus ergo Juliano 2853 (Job. Fr. 2320 ante Christum 1861 videtur. Inter Oenotrum hunc & Inachum 3)

N 4 sex

1) Chron. Can. p. 96.
2) Dionys. Halic. Antiq. Rom. lib. 1. §. 11. p. 9.
3) ibid.

ſex fuere generationes, inter quas una feminina. Inachus enim Aezeum, hic Lycaonem genuit Dejanirae patrem. Dejanira nupſit Pelasgo, Niobes filio, Phoronei nepoti, cui filium peperit Lycaonem, patrem Oenotri atque Peucetii, qui primos e Graecia colonos in Italiam abduxere. Falſam eſſe Dionyſii Halicarnaſſenſis hoc in loco verſionem latinam, paucis monemus, *ex Dejanira & Pelasgo Lycaon alter genitus*, verba graeca transferenda ſunt. Sed ad propoſitum redeamus.

Oenotro nato anno Juliano 2853 (Job. Fr. 2320) ante Chriſtum 1861 Lycaonis II, ſecundum normam generationum nativitas in annum Julianum 2819 (Job. Fr. 2286) ante Chriſtum 1895; Dejanirae in Julianum 2802 (Job. Fr. 2269) ante Chriſt. 1912; Lycaonis I, in Julian. 2769, (Job. Fr. 2236) ante Chriſtum 1945; Aezei in Julianum 2736 (Job. Fr. 2203) ante Chriſtum 1978, Inachi denique in Julianum 2703 (Jobeleum Frank. 2170) ante Chriſtum 2077 incidiſſe videtur.

Oenotrus idem a Phoroneo, Inachi filiorum altero, & a Niobe Phoronei filia deſcendit. Inachus enim Phoroneum, Niobes patrem, genuit. Pelasgus, qui Dejaniram, Lycaonis filiam, duxit, Lycaonem II, Oenotri & Peucetii patrem. Totidem hac in linea, quot in praecedente inſunt generationes, interque eas item feminina una, Inachus ergo has ſecundum generationes eundem in annum collocandus eſt, quo, ſuperiori genealogia computata, eum collocandum duximus. Eoque anno Juliano 2703 (Job. Fr. 2170) ante Chriſtum 2077

2077 nato, verosimile non videtur, eum ante annum aetatis 25, h. e. Julianum 2728 (Job. Fr. 2195) ante Christum 1986 regnum esse adeptum, Nos cum Eusebio 60 annorum regnum ipsi tribuimus. Filius eius, idemque successor Phoroneus anno Juliano 2736 (Job. Frank 2203) ante Christ. 1978 natus videtur; regnavit is anno Juliano 2788, (Job. Fr. 2255) ante Christum 1926 annum agens aetatis 52. Cui si, Eusebium sequentes, 52 annorum regnum tribuissemus, 102 annorum senex factus esset; quod cum vero haud simile videatur, 22 annos a regno eius resecavimus, ut 30 annos regnarit. Eamdem sequuti sumus normam in successoribus eius, eorumque regna vel breviora, vel longiora computavimus, ne summa horum 415 annos illos ab Eusebio numeratos excederet. In prolongandis regnis ad iustam humanae vitae durationem semper respeximus, numeris chronographi huius, quos vel ab hoc vel ab illo desumsit auctore, neglectis, cum enim cum se ipsum non consentientem esse, vel ex eo iam patet, quod Inachidis, Gelanore excepto uno[1] loco 354, alio[2] loco 413 annos tribuit. En seriem horum: Apis — Argus — Criasus — Phorbas — Triopas — Crotopus — Sthenelus — Gelanor.

§. 2.

De Ione.

Sunt qui Ionem dicunt Inachi filiam fuisse, N 5 quo-

1) Chronic. Can. a pag. 96. ad p. 113.
2) Chronic. lib. 1. p. 24.

Terram rexit, urbique Phoronicae nomen suum imposuit.

Commercia praeterea Phoenices inter & Argivos merces apud hos, vel saltem indigentiam quandam rerum commodarum vel necessariarum indicant, quas a Phoenicum navigatoribus permutando acciperent, e verbis certe Herodoti id patet. Scimus autem Peloponnesios Inachi tempore barbarorum more vagos, & a Phoroneo tandem in oppidum coactos fuisse, talesque apud barbaros qui vitam suam ipsi vix tolerabant, permutatio mercium commoditatumve existere potuit nulla, si autem nulla apud hos mercatura existere potuit, ideoque non exstitit [1]). Si ergo vixerit quaedam femina regia, Io dicta, Inachi vetusti filia, (quod ideo non negamus, quia duo Jasi duoque Argi vixisse traduntur, ea tamen haec ab Herodoto nominata fuisse nequit. Patet hoc ipsis e verbis Patris historiarum. Scriptores, qui populorum in infantia sua statum, qui seriem annorum, quin potius seculorum nunquam sibi in mentem vocarunt, quae populus, antequam mercaturae operam dare potest, perdurasse necessario oportet, hi, inquam, nominis similitudine decepti duobus e feminis regiis eiusdem nominis, quae diversis temporibus vixerant, unam finxere.

His

1) Conf. Gattereri Weltgeschichte P. I. p. 263 &c. qui vir summus & in omni historia doctissimus omnes de Argivorum Inachi tempore commerciis Syriacis atque Aegyptiacis nullum, nisi fabulosam Ius raptae historiam, fundamentum habere demonstravit.

His argumentis, quae nobis iam rem evincere omnem videntur, & hoc minime levius addere possumus. Io a Phoeniciis rapta si Inachi fuisset filia, quomodo Argus Panoptes, septimus ab Inacho, eam custodire potuisset?

Quare tutissimum nobis videtur in Apollodoro[1]) qui genus Ius sic descripsit, ire sententiam: Inachus — Phoroneus — Niobe — Argus — Iasus — Argenor — Argus Panoptes — Iasus & Io. Argus hic secundus ideo dictus Panoptes, quia toto capite vel etiam corpore oculatum eum fabulantur, quo mytho vigilantiam eius in observanda nepte describere voluerunt. Inacho, uti supra vidimus §. 1. anno Juliano 2703 (Job. Frank. 2170) ante Christum 2011 nato, Io, secundum ordinem generationum, anno Juliano 2951 (Job.Fr. 2418) ante Christum 1763 nata est, huiusque raptus, cum eius tempore octodecim ad minimum annos nata fuerit, anno Juliano 2969 (Job. Frank. 2436) ante Christum 1745 factus videtur.

§. 3.

De colonia in Thessaliam missa.

Thessaliae inventio Inachidis debetur. Terra ista, omnibus in finibus suis montibus altissimis, qui decursum impedirent aquarum, munita, vastas continebat paludes. Sed Ossa[2]) monte terrae motu ab Olympo abscisso, Peneus fluvius exi-

1) Biblioth. lib. 2. c. 1. §. 1. 2. 3.
2) Strabo lib. 9 p. 658 A.

exitum in mare invenit, solumque tandem exsiccatum est. Idem refert quoque Herodotus [1]).

Arcadiae tunc temporis rex fuit Pelasgus [2]), cui Thessaliae aquas defluxas, immensum campum exsiccatum, nunciarunt. Hic cum Pelasgis suis Thessaliam se contulit. Pelasgus hic per Phoreneum & Nioben quarta generatione ab Inacho ortus, ideoque natus erat anno Juliano 2787 (Job. Fr. 2254) ante Christum 1927 In Arcadia regnavit circa Annum Julianum 2810 (Job. Fr. 3277) ante Christum 1904. annoque circiter quadragesimo aetatis in Thessaliam se contulit, h. e. circa annum Julianum 2831, (Job. Fr. 2298) ante Christum 1883. Terrae motus biennium circiter ante colonos hos immigratos accidit, ideoque circa Julianum annum 2829 (Job. Fr. 2296) ante Christum 1885, hoc enim temporis spatio ad terras hominum habitationi idoneas reddendas, sine dubio opus fuit.

Ne apud posteros hic eventus umquam oblivisceretur, sacra in eius memoriam instituta sunt, Peloria sive Saturnalia dicta a Pelori nomine, qui primus nuncium hunc Pelasgo dicitur attulisse, quibus de sacris pluribus disputavit *Larcherius* in dissertatione in bonarum litterarum academia, de sacris quibusdam Graecorum, a Meursio & Castellano praeteritis, habita.

Pelas-

1) Herod. lib. 7. c. 129.
2) Athenaeus Dieposopti. lib. 14. p. 629.

Pelasgum[1]) alium, qui sex generationibus posterior fuit Pelasgo hoc Arcadiae rege, ideoque circa annum Julianum 2987 (Job. Fr 2454) ante Christum 1727 vixit, colonos quoque in Thessaliam duxisse, non ignoramus. Sed haec colonia neque prima, neque ea fuit, de qua Athenaeus, ex relatione Batonis, rhetoris Sinopensis, scripsit, nam alter hic Pelasgus, uti refert Dionysius, veteres expulit terricolas, primorum autem colonorum adventu, terra ab aquis recens exsiccata, incolae ibi nulli fuerunt.

§. 4.

De Danao.

Danaus auctor est secundi generis regum Argivorum. Lynceus Hypermnestram duxit, eius filiam, soceroque in regno successit. Genuit is Aban, Acrisii patrem. Acrisius filiam habuit Danaea, quae peperit Perseum; Perseus genuit Alcaeum, hic Amphitruonem, Herculis parentem. Danaus ipse, quia statim, postquam advenerat in Argolidem, filiam Hypermnestram Lynceo collocavit, non est numerandus. Lynceus quoque non generationum, sed successionum ad normam computandus, quia non annus, quo natus est, sed matrimonii cum Hypermnestra initi est, definiendus. Nec Danae in computum venit, quae Acrisio patri non successit. Ante Herculem natum habebimus itaque generationes quinque unamque successionem,

1) Dionys. Halic. lib. 1. §. 17. p. 14.

nem, quae 184 annorum spatium continent. Infra, capite XII de Hercule demonstrabimus, heroem hunc anno Juliano 3330 (Job. Fr. 2798) ante Christum 1384 natum esse. Hypermnestram igitur, Danai filiam, Lynceus duxit uxorem anno Juliano 3146 (Job. Fr, 2613) ante Christum 1568. Danai haec filia brevi ante hoc matrimonium initum tempore in Graeciam advenerat, & statim post illud Thesmophoria sacra in Peloponneso instituta. Ne Herodotus sibi ipse contradicat, harum sacrarum institutio hunc in annum erat referenda.

Hos, generationes computando, calculos inveniemus. Sed eosdem & hac ratione alia possumus probare. Secundum Castorem[1]) Inachiadarum regna 382 annos perdurarunt. Secundum Eusebium[2]) contra qui vel sibi ipse, vel duci suo contradixit, dynastiae huius regna', Celanore, qui, testibus Pausania[3]) & Apollodoro[4]), a Danao pulsus est, excepto 413 annos durarunt. Refert quoque Syncellus[5]), a maxima chronographorum parte Inachidis 413 annos tribui, Gelanoris tamen regno excepto. Huius regnum a nemine veterum computatur. Sed verosimile nobis videtur, eum nondum satis firmatum regnum suum habuisse, quod peregrino,

---

1) Euseb. Chron. pars post. let. p. 63.
2) Eiusd. Chron. lib. 1. pars graeca p. 24. lin. 2.
3) Corinth. sive lib. 2. c. 17. p. 145. c. 19. p. 152. 153.
4) lib. 2. c. 1. §. 4. p. 73.
5) Chronic. p. 124. Paris. 99. Ven.

grino, qui neque magnum adduxerat exercitum, neque tam brevi tempore partes indigenarum satis validas secum iungere potuerat, tam facili negotio cessit, quam ob caussam nos Gelanorem duos tantum annos regnasse putamus. Fortassis & breve Gelanoris huius regnum plures movit scriptores, ad annos eius in calculis suis omittendos. Inachidae ergo omnes 415 annos regnasse videntur.

Supra §. 1. probavimus Inachum circa annum Julianum 2703 (Jobeleum Frank. 2170) ante Christum 2077 natum videri. Eum anno iam aetatis 25, h. e. Juliano 2728 (Job. Frank. 2195) ante Christum 1986 regnare coepisse, vix dubitamus. Si autem 2728 annis 415 addamus, annum habebimus 3143 Julianum (Job. Frank. 2610) ante Christum 1571 qui fuit post Danai adventum annus secundus.

Diodorus Siculus retulit[1]) brevi tempore post Danaum cum filiabus in insulam Rhodi adventum. Cadmum quoque eandem in insulam, advenisse, μικρὸν δ' ὕϛερον τέτων τῶν χρόνων. Capite proxime sequenti Cadmum anno Juliano 3165 (Job. Frank. 2632) ante Christum 1549 in Boeotiam venisse demonstrabimus. Advenisse igitur eum Lindum in insula Rhodo duobus ante annis h. e. anno circiter Juliano 3163 (Jobeleo Frank. 2630) ante Christum 1551 computandum est. Cadmus igitur 21 annos posterior Danao in Graecia appulit, quod cum Diodori narratione perbene potest conciliari.

Chro-

1) Diodor. Sic. lib. 5. §. 58. p. 377. lin. 12.

Chronici Parii auctor, qui erronea usus est ratione in epocha Troiana, regumque Atticorum chronologia figenda, filiarum Danai adventum rege sub Erichthonio anno Juliano 3203 (Job. Fr. 2670) ante Christum 1511 collocavit. Secundum calculos nostros Athenienses factum hoc foret anno Juliano 3220 (Job Fr. 2687) ante Christum 1499; nam Erichthonius anno Juliano 3216 (Job. Fr. 2683) ante Christum 1498 in regno Atheniensi successerat. Error autem latet in eo, quod Pariensis chronologus, uti capite XIII. probabimus Troianum excidium 61 annis serius Herodoto collocarat, ideoque ad Danaidarum adventum tot annis priorem collocandum fuerat coactus. Incideret is igitur in annum Julianum 3142, (Job. Frank. 2609) ante Christum 1572, qui numerus a generationum calculis quatuor tantum annos abit, isque cum Cecropis regis undecimo anno, secundum Marmorum calculos, conveniret. Nos autem octavo capite iam exposuimus, Cecropem non ante annum Julianum 3144 (Job. Fr. 2611) ante Christ. 1570 in regno succedere potuisse, auctoris chronici Parii rationes erroneas, ideoque numeros illos, si Cecropis regni initium respiciamus, biennio spatio maturius, quam par est, computatos esse.

Suspicari quis posset, nos Danai in Graeciam adventum eam ob caussam tam mature collocasse, quia de Archandro, Achaei filio, Xuthi nepote traditur [1]), eum Danaidarum unam uxorem

1) Herod. lib. 2. c. 98.

uxorem duxisse. Verum quidem est, si, quae nos infra, capite XIV. sect. II. §. 3. de colonis Joniis de Xuthi huius in Attica adventu disputabimus, cum Atheniensium chronologia comparantur, Archandrum non ante annum Julianum 3313 (Job. Fr. 2781) 1407 ante Christ. lucem adspicere potuisse, neque igitur prius Phthiotidem reliquisse, Argon venisse, ibique uxorem duxisse potuit, quam anno Juliano 3340 (Job. Fr. 2808) ante Christ. 1374. Epochae igitur adventus Danai & matrimonii Archandri cum filia Danai initi, nullo modo conciliari possunt, quia 198 annorum spatio separantur. Sed persuasum nobis est Danaum illum [1]), cuius filiam, Herodoto teste, duxit Archander, ab eo Danao diversum esse, qui ex Aegypto Argos navigavit, neque apud Herodotum hoc in loco, neque apud Pausaniam [2]) quidquam legitur, ex quo contrarium suspicari possemus.

Sed & hoc nobis obiici posset, nonnullis a scriptoribus Danaum hunc Sesostris Aegyptii fratrem appellatum, quem Sesostrin cum alii in antiquiora, alii seriora in tempora collocent, quam Danaum nos vixisse volumus, & huius seculum vel serius vel maturius computatione nostra videri. Huic obiectioni paucis respondeamus oportet. Est illa opinio Manethonis unius in auctoritate fundata, qui in fragmento quodam, nobis a Josepho [3]) con-

1) Herod. lib. 2. c. 98.
2) Achaic. s. lib. 7. c. 1. p. 521.
3) contra Apion. lib. 1. §. 15. p. 447.

conservato, Sethosin, inquit, Aegyptium eiusque fratrem Armain, Danaum quoque nominari. Cum omnia quae de Sethosi protulit Manethon, neminem in alium nisi in Sesostrin conveniunt, eius Sethosin & Sesostrin unum eundemque fuisse negari nequit. Sed solus est qui talia tradidit; Josephum enim, Julianum Africanum, Eusebium & Syncellum ideo numerare non possumus, quin isti sua e Manethone hauserunt. Est autem Manethonis fides hac in re valde suspecta, & *Perizonius*[1]), Aegyptium hunc Ptolemaeos reges, qui se ab Hercule & Danao genitos praedicabant, serviliter adulari voluisse suspicatus est. His addimus Herodotum[2]), antiquissimum eruditissimumque scriptorem, de Sesostris rebellione mentionem facientem, nomen huius reticuisse, neque eum in Graeciam navigatum tradidisse. Et pater historiarum, qui nullam dimittere solebat occasionem, origines patriae, generumque splendidissimorum inter Graios investigandi, hanc, genus regum Argivorum, Herculisque, cuius eo tempore posteri omnium paene civitatum in Graecia domini erant, laudandi atque extollendi, profecto non dimisisset occasionem. Alia quoque ipsi occasio oblata fuit hoc faciendi, de Perseo[3]) nempe loquens, addidit, Danaum & Lynceum Chemmites Aegyptios fuisse & in Graeciam navigasse. Quodsi Danaus Sesostris fuisset frater, id profe-

O 2 cto

1) Orig. Aeg. c. 16. p. 334.
2) lib. 2. c. 107. 108.
3) Ibid. c. 91.

cto non oblitus esset praedicare. Sed tantum abfuit a suspicatione, Danaum Sesostris e genere ortum fuisse, ut potius e verbis, quibus usus est, verosimile videatur, eum Danaum privatum Chemmitem credidisse. Accedit Herodotum alio loco [1]) dicere, Danaum ab Aegypto persecutum esse, nec ulla, ne verbo quidem, facta mentione, Aegyptum, eius persecutorem, fratrem, eundemque Sesostrin fuisse. Si autem Sesostrin & Aegyptum unum idemque credidisset, quare neque hoc in loco, neque in relatione rerum a Sesostri gestarum id observavit? Pluribus haud opus esse videtur, ad Manethonis de Danao, Sesostris fratre, narrationem fabulosam arguendam, cui Josephus, auctoresque ecclesiastici nimis creduli adsensere.

Acrisius hoc e genere regio postremus Argolidis rex fuit. Perseus, eius nepos, avum involuntarie occiderat, qui Tiryntidem ad Megapenthem, Proeti filium, se contulit, regnumque huic Argivum tradidit [2]). *Larcherius* hac occasione locum Eudociae corruptum felicissime emendare tentavit, in quo legitur: πρὸς δὲ μέγα πένθος τὸν Προῖτον ἐλθών, κ. τ. λ. Emendatio facillima: πρὸς δὲ Μεγαπένθην τὸν Προίτȣ ἐλθών. Sed ad rem redeamus. Megapenthes Perseo Tiryntidem tradidit. Tiryns urbs Proeto regnante, qui ab Acrisio Argivo e regno pulsus, eo confugerat, a Cyclopibus altis muris fuerat muni-

1) lib. 2. c. 182.
2) Apollodor. lib. 2. c. 4. §. 4. p. 88.

munita [1]. Perſeus Mediam & Mycenas [2], quas regni ſui ſedes fecit, muris circumdedit. Hunc ſequutus eſt filius Electryon, qui fratrem Sthenelum habuit ſucceſſorem, cui filius Euryſtheus ſucceſſit. Sequentibus temporibus Mycenarum regnum ad Atreum. Pelopis filium, cuius ſoror Lyſidice Perſei filio Meſtori nupſerat [3], pervenit.

Caput X.

De Europa, de Cadmo, de Baccho, deque regibus Thebanis.

Herodotus [4] Bacchum ſedecim ſecula ante eum vixiſſe tradidit, ſed idem ab Hercule ad ſuam nativitatem novem tantum ſecula elapſa eſſe, addidit. Nos, cap. XII. hoc de heroe agentes, calculos hos poſteriores iuſtos eſſe probabimus, quare non dubitantes eos ſequimur. Si vero prior itidem iuſtus eſt calculus, inde Bacchum Hercule ſeptem ſeculis antiquiorem eſſe patet, quae 21 continent generationes. Herodotus tamen alio loco [5] dixit. Cadmum Hercule ſeptem tantum generationibus antiquiorem eſſe.

O 3 Ne-

1) Apollod. lib. 2. c. 2. §. 1. p. 78.
2) ibid. c. 4. §. 4. p. 89.
3) ibid. §. 5. p. 89.
4) lib. 2. c. 145.
5) lib. 2. c. 44.

Necessario igitur unus alterve horum locorum corruptus est. Generationum inter Cadmum & Herculem numerus posterioris loci probat integritatem, prior ergo ex posteriore corrigendus. Oedipus enim, qui Herculis fuit coaevus, a Cadmo quintus regum fuit [1]), quare 160 circiter anni nativitatem inter Bacchi & Herculis praeterierunt. Nos hanc ob caussam Bacchum natum computavimus anno Juliano 3170 (Job. Fr. 2637) ante Christum 1544. Cadmus paucis tantum ante Bacchum natum annis in Boeotiam advenit. Eius igitur adventum in annum Julianum 3165 (Job. Fr. 2632) ante Christum 1549 retulimus. Haec autem epocha cum Danai in insula Rhodi adventu iungenda, qua de re ad cap. IX. §. 4. ablegamus. Anno praecedente cum fratre Thaso Danaus in insula Thaso appulerat [2]). Sedes uterque in Europa quaerebat; at indigenarum Europae rebellionem metuentes, sororem raptam simularunt, quam investigarent. Cadmus igitur fratrem Thasum cum parte copiarum hac in insula reliquit, qui eam coluit, nomenque ei suum indidit. Colonia igitur haec anno Juliano 3164 (Job Frank. 3631) ante Christum 1550 fundata, & Europae raptus, quam prae se ferebant, ad ambitionem iustificandam, ante biennium factus, ideoque in annum Julianum 3162 (Job. Fr. 2659) ante Christum 1552 referendus est.

Insu-

1) Apollod. Biblioth. lib. 3. c. 4 & 5.
2) Cononis Narrat. XXXVII. p. 278. 279.

Insulae Callisto, postea Therae dictae, fundatio eodem tempore cum Thasi insulae facta est fundatione. Maris e profundo haec insula emerserat, Apollonio [1]) Rhodio & Plinio [2]) referentibus. Erravit autem Rhodius poeta, dum factum hoc ait circa reditum Argonautarum, h. e circa finem anni Juliani 3364 (Job. Fr. 2832) ante Christum 1350 vel anni sequentis initio. Herodoti his in rebus gravior est auctoritas, quam poetae, qui miraculis placere studet lectoribus, iisque primam illam memorabilem expeditionem Graecorum illustrare amavit. Minorem adhuc fidem Plinius habet, qui factum hoc tradit anno quarto Olympiadis 135 h. e. anno Juliano 4477 (Job. Fr. 3945) ante Christum 237 quippe Herodotus, qui huius insulae meminerat, eo tempore quo insulam apparuisse tradit Plinius supra 150 annos iam obierat. De tempore quo emerserit e profundo, certi quidem nihil dicere possumus: sed quoquo modo se res habeat hoc tamen certum videtur, eam eodem tempore quo Thasas colonos accepit, a Membliare populatam esse. Thasi quidem insulae nullam Herodotus fecit mentionem, at satis multa narravit, quae difficultates, si quae sint, tollere possunt. Narravit enim [3]), Cadmum, Europam quaerentem, ad insulam Callisto appulisse, ibique, sive quia bona videretur haec insula, sive aliam ob caussam, Mem-

O 4 bliarem

1) Apollon. Rhod. lib. 4. v. 1757.
2) Plinii hist. nat. lib. 2. c. 87. p. 114.
3) Hérod. lib. 4. c. 147.

bliarem cognatum cum Phoeniciis colonis reliquisse. Altera hanc in insulam Callisto missa est colonia, qua occasione Therae nomen accepit, a colonorum horum duce, eo tempore quo Lacedaemonii reges Procles & Eurysthenes maiorennes iam erant. Theras hic affinis fuit Aristodemi, qui Peloponnesum devicerat, avunculusque & tutor Proclis & Eurysthenis. Qui maiorennes postquam facti sunt, Theras regnum quod administraverat iis reddidit, sed privatae vitae impatiens Spartam reliquit, Lacedaemonios & Minyenses secum abduxit, insulamque Callisto [1]), a nomine suo Theram appellatam, occupavit. Procles & Eurysthenes ab Hercule sexta generatione ortum ducebant, filii nempe erant Aristodemi, qui patrem habuit Aristomachum, avum Cleodaeum, filium Hylli, qui ab Hercule genitus erat. Principes igitur hi sex efficiunt generationes, quae duo secula comprehendunt. Sed cum Hyllus minorum Herculis filiorum unus fuit, generationes hae ad minimum 206 annos comprehendere videntur. Additis his 25 annis ad maiorennitatem usque Proclis & Eurysthenis, habebimus annum Julianum 3561 (Job. Frank. 3029) ante Christum 1153. Opus habuit Theras aliquot annos, ad colonorum numerum sufficientem colligendum. Therae igitur fundatio ante Julianum 3564 (Job. Fr. 3032) ante Christum 1150 fieri non potuit.

Sed nova oritur difficultas, Theras posteriorum Cadmi decimus fuit. En genealogiam

1) Herod. lib. 4. c. 147. 148.

giam eius[1]): Cadmus — Polydorus — Labdacus — Laius — Oedipus —[2]) Polynices — Therſander — Tiſamenes — Auteſion — Theras: vixit igitur poſt Cadmum 333 annos, praeterierunt ergo a Cadmo ad ſecundam inſulae Calliſto fundationem 399 anni, qui numerus 66 annis maior eſt generationum calculis.

Computando generationes accipimus annos a Cadmi ad Therae nativitatem elapſos. At hoc non eſt temporis ſpatium, quod iam quaerimus, ſed, qui inter Cadmi in Boeotia adventum, & ſecundam Therae inſulae fundationem anni praeteriti ſunt, inveſtigantur.

Ariſtodemum octoginta poſt Troiam captam annos Peloponneſum expugnaſſe, omnes conſentiunt temporum inveſtigatores antiqui. Nos Troiam anno Juliano 3444 (Job. Fr. 2912) ante Chriſtum 1270 captam eſſe demonſtrabimus, Peloponneſi igitur expugnatio anno Juliano 3524 (Job. Fr. 2992) ante Chriſtum 1190 facta. Duodecim circiter annos in terrarum diviſione, tranquilli ſtatus reſtitutione, poſſeſſionumque confirmatione, elapſos putamus. Quibus praeteritis Ariſtodemus duos genuit gemellos, ipſoque nativitatis horum momento exſpiravit[3]). Theras, infantum avunculus, ad maiorennitatem usque puerorum regnum adminiſtravit. Hunc eo tempore 36 annos natum fuiſſe putamus, ut eius nativitatis annus in Julianum 3500

O 5 (Job.

1) Apollod. Bibl. lib. 3. c. 5. §. 5.
2) Herod. lib. 4. c. 147.
3) Herod. lib. 6. c. 52.

(Job. Fr. 2968) ante Christum 1214 cadat. Eurysthenis atque Proclis tutor fuit per annos 25, h. e. ad annum Julianum 3561 (Job. Fr. 3029) ante Christum 1153. Duos autem Theras annos in praeparandis, quae ad coloniam in insulam Callisto educendam necessaria videbantur, consumsit, anno igitur tertio, h. e. Juliano 3564 (Job. Fr. 3032) ante Christum 1150 cum colonis emigravit, annum iam agens sexagesimum quartum, quae quidem aetas ambitiosi principis haud nimis provecta fuit, ut a primo, quem huc usque in civitate sua tenuerat, ad secundum descendere gradum, quam e patria emigrare maluerit. Therae nativitate quantum fieri potest computata, Cadmi nativitatis annum facillime inveniemus. Subductis enim ab anno 3500, quo Theras natus videtur, 333 annis, quos decem a Cadmo ad Theram hunc explent generationes, Cadmi nativitas in annum incidet Julianum 3167 (Job. Fr. 2634) ante Christum 1547. Sed nova his ex calculis exoritur difficultas, quippe numeris his integris, Cadmus biennio post eius in Boeotia adventum, secundum nostras computationes, natus foret. Videamus igitur, quo nodus hic modo solvendus sit.

Quamquam in computandis generationibus hanc normam sequi solemus, ut tribus seculi spatium tribuamus, haec tamen interdum habet exceptiones, quae quidem non arbitrarie, & in favorem systematis sunt admittendae, quippe systema potius hanc secundum regulam emendandum est. Exceptionem interim si absoluto necessaria est, reiicere omnem sine dubio

bio absurdum foret. Eius autem necessitatis iam habemus exemplum.

1) Polydorus [1], Cadmi filius, admodum iuvenis patri successit, Pentheus contra, eius e filia Agave nepos, ea iam erat aetate, ut minorennis Polydori tutor regnum eius administrare posset. Ex quo Polydorum a sene iam Cadmo genitum apparet. Sola haec observatio sufficiens est, ad Thebanis regibus longiores generationes tribuendas, Cadmique nativitatem supra triginta annos removendam.

2) Examinando seriem regum Thebanorum, eam in Amphione, Labdaci [2]) successore interruptam reperiemus, sed hunc non numeramus, quia post eius mortem Laius, Labdaci filius, patrium regnum recepit. Interrupta haec iterum series est in Damasichthone [3]), Opheltis filio, Ptolemaeo, & Xantho, e quibus pater quisque filium habuit successorem. Sunt igitur ab una parte decem, ab altera tres generationes. Peneleum, Damasichthonis avum non numeramus, qui Tisanene, Thersandri filio, minorenne, regnum tantum administravit. Generationes hae tredecim nobis non sic videntur computandae, ut unaquaeque 33 annos explerit, non enim omnes fuere succedentes, alterque eorum ordo tria tantum membra habuit. A legibus igitur criseos sanae non aberraturos putamus, harum generationum unicui-

que

---

1) Apollod. Bibl. lib. 3. c. 5. §. 2.
2) Idem ibid. lib. 3. c. 5. §. 5 & 7.
3) Pausan. Boeot. sive lib. 9. c. 5. p. 723.

que 28 tantum annos tribuentes, qui 364 efficient. Ut igitur Cadmi nativitatis annum inveniamus, Xanthi prius annus nativitatis, a quo 364 subtrahendi sunt, quaerendus est, idque hoc modo facillime succedet. Xanthus Atheniensem regem Thymoetea ad pugnam provocavit. Quo pugnam denegante Melanthus, ab Heraclidis hoc tempore e regno suo pulsus, provocationem accepit, Xanthumque devicit. Xanthus igitur hic vigente videtur aetate fuisse annumque circiter 34 vel 36 egisse. Quo tempore vitam amiserit, annus indicat reditus Heraclidarum, qui Juliano 3524 (Job. Frank. 2992) ante Christum 1190 redierunt. Natus ergo videtur anno Juliano 3488 (Job. Fr. 2956) ante Christum 1226. Hoc a numero subtractis 364 annis, qui generationibus regum Thebanorum tribuendi sunt, Cadmi in annum Julianum 3124 (Job. Fr. 2591) ante Christum 1590 incidet nativitas, annum ergo aetatis egisse videtur quadragesimum primum, cum in Boeotiam veniret.

Intervallum inter Cadmum & Theram natum circiter eiusdem videtur esse longitudinis, quam Cadmum inter & Xanthum, qui postremus duodecim circiter annos ante Theram lucem adspexisse videtur. Vel igitur in stemmate Therae duae generationes omissae, quod a negligentia librariorum minime mirandum, vel stemmate integro, generationes longiores, &, uti Lacedaemoniae, 37 annorum durationem habuere. Quod postremum si ponamus, decem in linea Therae generationes 370 annos comprehendent, quibus a numero 3500, qui The-

Therae nativitatis annum indicat, subductis, Cadmi nativitas in Julianum annum 3130, (Job. Fr. 2597) ante Christum 1584 incideret, qui numerus 6 annis tantum minor est eo, quem, generationes utriusque Thebanorum regum stemmatis computando, invenimus.

Epocha igitur nativitatis Cadmi, fundatoris primique regis Thebani, huiusque adventus in Boeotia, sicuti & epocha nativitatis Xanthi, eiusque mortis, post quem in aristocratiam regnum mutatum est; epochae hae, inquam, tam certissime, quam ulla alia ante Olympiadum initium possunt constitui. De intermediis quidem hoc non possumus contendere, quae tamen non mere sunt arbitrariae, secundum enim Cadmi in Boeotia adventum, Herculis nativitatem, Heraclidarum expugnationem Peloponnesi, Proclis atque Eurysthenis maiorennitatem, a qua secunda pendet insulae Callisto populatio, computantur. Nexus quoque earum tam arctus est, ut mutari non possint, sine earum quae certissimae habentur constitutae turbatione. Creon v. c. regnavit, vel regnum potius Thebanum administravit durante interregno quatuor annorum, Laium inter & Oedipum. Tempore huius interregni filiam Megaram Herculi collocavit. Hercule eo tempore nondum genito, vel ad matrimonium ineundum vel ob pueritiam vel ob senectutem inepto, epocha haec sine dubio foret falsa, sed rectam eam esse ex eo probatur, quod interregnum istud anno Juliano 3357 (Job. Fr. 2825) ante Christum 1357, coepisse, annoque Juliano 3360 (Job. Fr. 2882) ante Christum 1354 finem habuisse

buiſſe putatur, quo tempore annum iam vigeſimum ſextum vel trigeſimum, Hercules agebat.

Sed ſupereſt alia adhuc obiectio, hac in diſputatione minime praetereunda. Membliares [1]) Cadmi cognatus inſulam Calliſto eodem tempore fundavit, quo Thaſus, Cadmi frater, Thaſum inſulam dicitur fundaſſe. Si a Cadmo ad Theram decem numeramus generationes, a Membliare ad Theram totidem numeremus oportet. Tradit autem Herodotus, Cadmum in inſula Calliſto appulſum. cognatum in ea reliquiſſe Membliarem cum Phoeniciis colonis, qui per octo hanc inſulam coluerant generationes, cum Theras novos in eam adduceret colonos. Herodotum inter Membliarem & Theram octo tantum generationes numeraſſe nobis non poſſumus perſuadere, erraviſſet enim hac in computatione graviſſime. Senſus igitur eius hic nobis videtur, ut regia Membliaris gens ante Therae huius adventum octo generationes in linea recta habuerit, regnumque eo tempore non amplius poſſederit, ſive iam exſtincta, ſive alia nobis haud cognita ex cauſſa regno privata. Haec noſtra ſi non placeat conjectura, quomodo umquam, Theram, qui paucos tantum adduxerat colonos, inſulam hanc ſibi ſubiicere, vel, ſi eo tantum conſilio advenerat, ut una cum veteribus cultoribus inſulam habitaret, eosque in partes ſuas traheret, ἀκηϊεύμενος [2]), regem in-

1) Herod. lib. 4. c. 147.
2) Herod. lib. 4. c. 148.

insulae regnum advenae huic tradidisse, poterit explicari? Haud quidem nescimus, Pausaniam[1], Membliarem obscuro genere ortum fuisse. tradere, Theram igitur, posteros illius regnum sibi statim traditurος, persuasum fuisse; additque hos eo libentius, quia Cadmaeus is, eorum vero generis auctor Membliares obscurus tantum homo fuerat, Therae regnum tradidisse.

Sed is profecto in cognitione humani ingenii maxime rudis habendus est, qui fingere sibi potest, regem regnum suum octo a maioribus iam haereditate acceptum, advenae nulla alia nisi generis illius claritate permotus caussa, traditurum fuisse! Nemo nobis umquam talia persuadebit. Multo propius veritati accedit, rectam Membliaris lineam eo tempore fuisse exstinctam, vel alia nobis incognita caussa regno patrio privatam putare. Therae enim in patria Sparta privatus vivere nolenti, nisi regnum se accepturum certo sperasset. colonos hanc in insulam Callisto ducere, ibique sedem suam figere numquam in mentem venisset; & hac de re certus esse non potuit, nisi Membliaris genere iam exstincto nemineque horum principum, qui de regno cum eo advena decertare potuissent, superstite; ad insulam enim belli iure occupandam copias nimis paucas secum adduxerat, &, teste Herodoto[2]), insulanos in partes suas tradere sibi proposuerat.

Mar-

1) Lacon. f. lib. 3. c. 1. p. 205. 206.
2) loco laud.

Marmora tandem Paria, epochis noſtris contradicentia, nobis obiici poſſunt. Sed ſi apud viros doctos ea fidem invenerint, hanc ſoli vetuſtati eorum debere putamus, & ſupra capite VIII. de chronologia Athenienſium. Marmora haec in rebus ante Olympiadum initium definiendis fidem nullam mereri, demonſtravimus.

De regibus Thebanis ſi monumenta in ſeculis proximis poſt regnum eorum exſtinctum ſuperfuiſſent, chronologiam eorum nos melius reſtituere poſſemus Sed monumenta haec iam maximam partem bello Argivo, ſub Oedipi filiis, & in revolutionibus aliis, quas paſſa haec terra eſt, deleta ſunt. Quare hanc hiſtoriae partem obſcuram quodammodo manſuram non mirandum eſt. Nos fruſtra eam illuſtrare ſtuduimus. Fortaſſis felicior aliquando nobis alius lucem inferre poterit, quod in litterarum commodum omni ex animo optamus.

Cap. XI.

De Minoe I & II. Regibus Cretenſium deque Daedalo.

Capite proxime praecedenti Europam anno Juliano 3162 (Job. Fr. 2629) ante Chriſtum 1552 raptam eſſe vidimus, Minos igitur I circa annum Julianum 3166 (Job. Fr. 2633) ante Chriſtum 1548 natus videtur. Minos autem II, uti mox videbimus, anno Juliano 3361 (Job. Fr.

2829)

2829) ante Christum 1353 mortuus est, 195 igitur anni hos inter eventus elapsi sunt. Generationum ad normam annos computare si vellemus, Minoem I necessario 95 annis serius natum esse pateret, quod tamen falsum esse docet raptus Europae, cuius Epocha e Cadmi in Boeotiam adventu certo demonstratur. Sed quae in longa serie certissima est generationum computatio, ea, si tres tantum vel quatuor computandae sunt, haud raro erronea videtur. Quare ut Herodotus secum ipse consentiat, alia via ineunda est. Veteres eventus illos memoriae non prodiderunt, qui temporum istorum nexum iuncturamque efficiunt, eamque ob caussam alia tentanda est via, quam quidem alias non iremus, iam autem, ceteris impeditioribus, ingredi necessario debemus. Minoen I. si Lycastum filium sexagesimo aetatis anno genuisse supputamus, nativitas huius in annum Julianum 3226 (Job. Fr. 2693) ante Christum 1488 incidit: & Minoe II. a Lycasto iam sexagenario genito, eius nativitas in Julianum 3286 (Job. Fr. 2754) ante Christ. 1428 annum incidit. Minos igitur secundus eo tempore, quo periit in Sicilia, LXVI annorum aetatem habuisse videtur. Verum quidem est, reges tam sera haud inire solere matrimonia; sed forsassis reges hi duo Cretenses rebus nobis incognitis impediti, non prius, quam in senectute uxores duxere, vel si prius iam duxerant, proles e priore matrimonio haud superstes mascula, vel mascula omnino non procreata; quare novum in senectute matrimonium filiorum gignendorum gratia inierunt. Nostrae huic coniecturae nullum veteris scriptoris

P locum

ria Minoen II in annum 1031 aerae Atticae, hoc est in Julianum 3419 (Job. Fr. 2887) ante Christum 1295 collocare, qui numerus 67 annis differt. Sed differentia haec ex eo orta est, quod Chronici Parii conditor Troianum excidium in annum Julianum 3505 (Job. Fr. 2973) ante Christum 1209, Herodotus contra in annum 3444 (Job. Fr. 2912) ante Christum 1270 retulit. Minoen igitur II, quia tale temporis intervallum inter Herodoteam & Parianam epocham Troianam interest, Parius chronographus 67 annis serius collocare debuit. Attamen sex annorum adhuc manet defectus; sed de temporibus tam vetustis si quaestio est, non accuratissima potest exigi definitio, sed in ea, quae ad accuratam quam proxime accedit, est acquiescendum.

Herodotus Daedali quoque mentionem fecit: quare huius quoque tempus investigandum est. Scimus autem eum Minoe II regnante Cretam in insulam venisse, h. e. ante Julianum 3361 (Job. Fr. 2829) ante Christ. 1353 annum. Daedalum ergo non modo hoc tempore vixisse, sed eius etiam aetatis fuisse, ut famae iam celebritatem habere potuerit, demonstrandum est. Fuit autem Daedalus [1]) Eupalami filius, Metionis nepos, quem Erechtheus [2]) genuerat. Tres hae generationes seculum comprehendunt, cuius tamen initium, Erechthei nativitatis anno non cognito, definiri nequit. Nobis interim placuit regni Erechthei initium verosimilibus e

 ratio-

1) Apollod. Bibl. lib. 3. c. 14. §. 8. p. 237.
2) ib. §. 1. p. 229.

rationibus, in annum Julianum 3283 (Job. Fr. 2751) ante Christum 1431 collocare; & si eum tunc 36 annos natum putamus, anno is Juliano 3247 (Job. Fr. 2714) ante Christum 1467 natus videtur. Daedalus ergo si, quem e generationibus computamus numerum, seculo posterior natus est, eius in Julianum 3347 (Job. Fr. 2814) ante Christum 1367 annum incideret nativitas, ideoque annum vix egisset decimum quartum, cum in Sicilia Minos II periit. Quamquam autem, uti saepius iam monuimus, generationes plures computando, vix erramus, tamen in paucis saepissime fallimus. Daedalus igitur Erechthei pronepos tamen maturius, quam putatur, natus esse & Erechtheus ipse trigesimum sextum annum superasse iam potuit cum regnum susciperet. De rebus his pervetustis quia certi nil constat, liceat nobis, Erechtheum anno Juliano 3243 (Job. Fr. 2710) ante Christum 1471 natum, putare, eumque Cecropem, Pandorum atque Metionem ante regnum susceptum, & postremum quidem anno aetatis 27 genuisse: Metionem 24 annos natum, procreasse Eupalamum, qui eodem aetatis anno Daedalum genuerit. Colligi ex his posset, Daedalum cum Minos II periret, annos iam 43 natum fuisse. Et hanc Daedalo si tribuamus aetatem, omnia, quae Diodorus Siculus de eius ingenio artificioso, de fuga in Cretam, de recessu eius Siciliensi, Minoisque hanc in insulam expeditione, deque diuturna Daedali in Sicilia commoratione narravit, haec inquam omnia veritati haud repugnare videntur. Videatur Diodorus Siculus libro quarto, a capite 76 sqq.

Cap.

Caput. XII.

Hercules. Expeditio Argonautarum. Medea.

Hercules Graecorum heroibus fictis minime est adnumerandus. Auctores antiqui omnes, historici, poetae, philosophi, extitisse aliquando Herculem unanimes testantur. Genera inter Graecos clarissima atque illustrissima Herculem auctorem praedicabant, ab eoque serie haud interrupta deducebantur. Multa de Hercule fabulosa, & sine omni dubio ficta tradi, nemo sanus negabit; at ista non sufficiunt omnia, ut heroem in Graecia extitisse Amphitruonis filium dubitemus, qui ob rerum gestarum magnitudinem atque celebritatem in Deos relatus sit. Poetae quidem praeclara facta huius herois fictionibus haud paucis adumbrarunt potius quam illustrarunt, quae quidem imaginationi, haud vero sanae rationi possunt placere. Mox enim allegorias de Hercule fingunt, quas pro historiis habuere posteri; mox heroem hunc solum, clava sua armatum terribili, monstra necasse horrenda, victoriasque deportasse splendidissimas, tradidere. Alius est Hercules historicus. Herculem hunc vidimus iuventutis principem, ab iniusto crudelique tyranno oppressum, qui tamen huius in regno virorum audacium fortiumque cohortem in partes suas attrahere scivit, quorum auxilio res illas admirandas perfecit, quas de eo praedicare solent omnes. Diodorum, ceterosque, qui de Hercule mentionem faciunt scriptores, si evolvamus, alium profecto longe cognoscemus hunc heroem, quam

quem poetae carminibus suis solent celebrare.

Sed ad investigandam nativitatis eius epocham iam progrediamur. Probatur ea 1) e loco Herodoti[1], ubi Herculem nongentis ante se annis vixisse affirmet. Herodotus autem, quod infra capite de Troiano excidio probabimus, anno Juliano 4230 (Job. Fr. 3698) ante Christum 484, natus est. Quo a numero si 900 subtrahimus, Herculis in annum Julianum 3330 (Job. Fr. 2798 ante Christ. 1384 incidit nativitas.

2) Probationem aliam indirectam nobis praebet Lydiae regum series. Sardes a Cyro expugnatae sunt anno Juliano 4169 (Job. Fr. 3637) ante Christum 545. Annum hunc certum esse, nos supra, de Lydiae regibus capite, demonstravimus. Ab hoc anno si retro numeremus, secundum Herodotum[2]) patebit, Gygen, primum e Mermnadibus Lydiae regem, 38, Ardyen 49, Sadyatten 12, Alyatten 57, Croesum 14 annos regnasse, e quibus 170 anni colliguntur. Quos a 4169 si subducamus, annum Julianum 3999, (Job. Fr. 3467) ante Christum 715 inveniemus. Heraclidae Lydiae regnum per 505 annos tenuerunt[3]); quibus a 3999 subtractis, Agronis, primi e gente Herculis regis in annum Julianum 3494 (Job. Fr. 2962) ante Christum 1220 incidet regni initium. Hoc ab Agrone ad Herculem usque si recedimus, quinque, Her-

1) lib. 2. c. 145.
2) Herod. lib. 1. c. 14. 16. 25. 86.
3) Herod. lib. 1. c. 7.

Hercule inclufo, habebimus generationes [1], quae 166 annos efficiunt. His a 3494 fubductis, refiduum unum indicat Julianum 3328, (Job. Fr. 2796) ante Chriftum 1386 qui biennio tantum ab eo differt anno, quem fupra ex Herodoti loco computaveramus.

Ante captam Troiam Hercules anno 53 in Deos relatus dicitur, eiusque regni, five potius rerum ab eo geftarum principia in annum ante ἀποθέωσιν eius 38 referenda funt, nam Herculis de rebus geftis Apollodorus in fragmento Chronographiae ab Alexandrino Clemente [2]) fervato, de regni Heculis initio loquens, fine dubio voluit explicare. Herculis igitur, hunc fecundum auctorem, labores 91, nec 83 annos Troianam deletionem antecefferunt, quod poftremum Freretus [3]), Apollodoro erronee auctore laudato, putavit.

Auctoritates hae omnes, graviffimae, nullique dubitationi obnoxiae videntur, nec quidquam nifi iuniorum chronologorum v. c. Apollodori, Eratofthenis, aliorumque iis opponi poterunt opiniones; qui Herculem ideo iuniorem fuiffe tradidere, quia Troianum plerique excidium in Julianum annum 3530 (Jobeleum Frank. 2998) ante Chriftum 1184 retulere. Sed infra de Troiae excidio capite nos exponemus, eruditos hos viros nulla ufos effe alia ratione veritatem inveftigandi, nifi generationum computa-

1) ibid.
2) Clement. Alex. Stromat. lib. 1. p. 382.
3) Memoir. de l'acad. des belles lettres T. V. p. 292.

putatione, quam cum perverse instituebant, nec caute satis ea utebantur, in errores suos delapsi sunt. Erroresque istos recentiores chronologi investigare potius, quam vel Apollodori vel Eratosthenis presse sequi vestigia debuissent, vel horum systematum cum iis vetustiorum combinationem tentare. Si illud potius tentassent, longe facilius profecto ad metam pervenissent, quam toto coelo diversi systemata combinare tentantes.

At Homeri carmina longe praebent graviores obiectiones, quam quae iunioribus e chronologis peti possunt, operaeque pretium est, ad eos ut respondeamus. Poeta ille antiquitatis patriae, geographiae, omniumque artium & scientiarum sui seculi peritissimus, qui Herodoto nostro longe vetustior est, Herculem multo fecit iuniorem, quam nos supra computavimus, tradidit [1]) nempe Tlepolemum, Herculis filium, in expeditione Troiana militasse. Sed idem poeta quoque Phidippi meminit [2]) & Antiphi, Herculis nepotum, qui cum chronologia melius possunt combinari. Respondemus igitur Tlepolemum, circa vitae finem Herculis, & fortassis circa annum Julianum 3388 (Job. Frank. 2856) ante Christum 1326 & triennio ante Herculem mortuum, lucem adspexisse, videri, Tlepolemus igitur anno belli Troici decimo ultimoque 56 aetatis annum agere potuit. Fuisse & alios vetustiores Graecorum principes in exercitu legimus. Nestor v. c.

1) Iliad. lib. 2. v. 658.
2) ibid. v. 678.

v. c. hoc tempore senex 76 annorum sine dubio fuit, quippe cum Homerus [1]) de eo refert, mori vidisse duas generationes & in tertiam regnasse. Nestor igitur anno Juliano 3368 (Job. Frank. 2836) ante Christum 1346 natus videtur. Aetas haec Nestoris cum Homerica narratione & cum Herculis nativitatis epocha optime conciliatur. Hercules enim Pylon oppugnavit, Nestorisque undecim fratres interfecit, Nestor tunc absens, quia, apud Gerenios [2]) educabatur, hanc solam ob caussam servatus videtur. Ipse quoque aliquot annis post admodum parvus fuisse videtur, cum a patre Neleo [3]), Pyliis contra Epeos pugnantibus, arma ferre prohiberetur. Nestorem igitur eo tempore, quo Hercules patriam suam vastavit, septennini vel octennis, & belli Epeensis tempore quatuordecim annorum puerum fuisse putamus. Herculis autem in Pylios expeditio anno circiter Juliano 3376 (Job. Frank. 2844) ante Christ. 1338 hoc est anno herois quadragesimo sexto, suscepta.

Ad Tlepolemum quod attinet, conferantur quoque ea, quae capite XIV. Sectione I. §. 5. disputabimus, ubi herois huius post Herculis obitum expeditiones, tempusque, quo in Rhodiorum insulam colonos duxit, explicantur, ex quibus Homerum iis minime contradicere clarum est, quae Herculis nativitatis tempore a nobis statuuntur.

P 5 Her-

1) Id. ibid. lib. 1. v. 250.
2) Apollod. lib. 2. c. 7. §. 3. p. 130.
3) Hom. Iliad. lib. 11. v. 717 &c.

Herculis seculum & hoc modo possumus investigare. Melanthus[1]) rex fuit Messeniae, & Nelei posterorum sextus per Andropompum, Borum, Penthilum, Periclymenum, Nelei filium. Melanthus e regno pulsus ab Heraclidis anno Juliano 3524 (Jobeleo Frank. 2992) ante Christum 1190, quod cap. VIII. §. 3. de chronologia Atheniensium probavimus, iterumque infra cap. XV probabimus. Secundum generationum normam Neleus anno Juliano 3324 (Jobeleo Frank. 2792) ante Christum 1390 vel brevi tempore maturius, natus est, non enim a Melanthi morte, sed ab eius expulsione computationem nostram instituimus, Hercules itaque, anno Juliano 3330 (Job Fr. 2798) ante Christum 1384 natus, Neleum hunc videre bellumque ei potuit inferre, qui sex annis tantum maior ipso erat.

Genealogiis his omnibus inter se optime convenientibus, earum convenientia calculos nostros extra dubium ponere, methodumque, qua usi sumus, probare videtur.

Transeamus igitur ad expeditionem Argonautarum, & Medeae raptum, qui necessario in Herculis aevum incidere debent eventus, cum heros iste unus Argonautarum fuisse dicitur. Troiam, mox videbimus, anno Juliano 3444 (Job. Frank. 2912) ante Christum 1270 captam esse. Decem per annos urbs ista oppugnata, bellum igitur anno Juliano 3434 (Job. Fr. 2902) ante Christum 1280 coeptum est. Decem annos alios

1) Pausan. Corinth. sive lib. 2. c. 18. p. 151.

alios Graeci in apparatibus hunc ad bellum consumserunt. Helene igitur ab Alexandro, sive Paride anno Juliano 3424 (Job. Fr. 2892) ante Christum 1290 rapta est. Narravit Herodotus[1], eam secunda post Medeae raptum generatione, a Paride raptam esse. Argonautarum igitur expeditio in annum circiter Julianum 3364 (Job. Fr. 2832) ante Christum 1350 facta, annosque sexaginta Helenae raptum antecessit, & Hercules eo tempore annum aetatis agebat trigesimum quartum.

Cap. XIII.

De Troiae urbis eversione.

Graecorum expeditio Troiana omni in antiquitate celeberrima fuit. Graeci hoc in bello gloria aucti, quorum poetae res gestas factaque illustria, carminibus suis celebrare certantes, posteritati tradiderunt, eaque, ingenii sui ope cultu atque ornatu splendidissimo exornare tentantes, illustrando obscurarunt. Urbis huius expugnatio apud historiarum & chronologiae scriptores veteres epocha facta, qua, ad tempora, hunc eventum vel antecedentia vel sequentia, definienda usi sunt. Sed proh dolor! Scriptores pro seculorum istorum more hac epocha Troiana utentes, neque ante neque post hanc

1) lib. 1. c. 3.

hanc everſionem annos iam elapſos adnotarunt. Genealogias tantum illuſtrium principum, quorum Troiana expeditione longe vetuſtior erat origo, quorumque poſterorum ſeries multa poſt eam ſecula clara, tandem deſierat, ad temporum ordinem quodammodo figendum in auxilium vocarunt. Herodotus ipſe alia nulla uſus eſt in temporibus computandis ratione, qui fere ſemper generationes numerare ſolet, earumque tres ſeculi ſpatium explere docet [1]). Interdum is generationum addere ſolet computationem ſecundum ſuam veterumque ceterorum rationem, qui tres ſeculum comprehendere generationes putarunt, &, niſi librariorum culpa vel incuria corruptus ſit eius contextus, accurate computavit. Interdum autem annorum tantum numerum, nullis iis additis generationibus, computare ſolet, annos vel ab hoc vel ab illo eventu ad ſuam ipſius nativitatem, vel Aegyptiacum iter, elapſos numerans, qui utrique anni popularibus ſuis notiſſimi erant. Rariſſime tamen, ſi generationum numerum non addidit computationibus ſuis, eas omiſit, nec aliam ut videtur ob cauſſam, niſi una eademque verba ſemper repetenda ut vitaret, id feciſſe videtur, numquam tamen putemus, eum generationes, earumque ſeriem neſciviſſe, vel aliud quoddam temporum accuratius computandorum auxilium ipſi cognitum fuiſſe, multo vero minus quis ſuſpicetur, eum annos, ſi generationes addere omiſit, precario tantum adiieciſſe, nec certam

1) Herod. lib. 2. c. 142.

tam eorum summam perscrutari potuisse. Attamen dubitare quis posset, tam profunda ex antiquitate, num generationum series extiterint incorruptae, quorum auxilio tempora possint computari? Quod si consideramus, vix ullam rem gestam esse memoriae dignam, quam in fastos eius, qui eam gesserat, urbis non inscribere, quam marmoribus atque aere non incidere soluerint; neminem umquam civium publicis in ludis victoriam deportasse, cuius, patrisque nomina tripodi, victoriae honore, non insculpserint; omnes denique tam sacras quam civiles dignitates atque munera certis in generibus fuisse hereditaria; haec, inquam, si consideramus, religiosa illa Graecorum in maiorum suorum serie conservanda cura, minime miranda videbitur. Herodotus ipse noster ternas, quae tempore suo adhuc exstabant inscriptiones talium tripodum laudavit[1]), primam in Amphitruonis, Herculis patris, alteram in Scaei, Hippocoontis filii, honorem. Scaeus iste Oedipodi fuit coaevus, unaque cum patre ab Hercule occisus est[2]). Origo eius splendidissima, qui Hellenem, Aeolum, Perierem & Deucalionem parentes habuerat[3]). Tertia denique Laodamantis, Eteoclis, Thebani regis, filii in honorem incisa. Et nostris temporibus vetustior adhuc legitur inscriptio in fronte templi Ongae, quo nomine Pallas apud Lacones & Boeotios cole-

---

1) Herod. lib. 5. c. 59. 60. 61.
2) Apollod. de Diis lib. 3. c. 19. §. 5.
3) ibid. lib. 1. c. 7. §. 2. 3. lib. 3. c. 10. §. 4.

colebatur, cuius argumentum est, Eurotam, Icteocratensium regem, templum hoc Amyclis adhuc integrum conservatum, Ongae Deae consecrasse [1]. Icteocratenses isti, veteres Laconiae incolae fuere, quod Hesychius, secundum Aldinam & Schrevelianam editionem, optime exposuit. Observavit quoque *Meursius* [2], idque rectissime, Lacones hoc nomine usos esse, antequam a Lacedaemone, qui Spartam, Eurotae filiam duxerat, Lacedaemonii appellati sint. Aliter rem explicare tentat *Hemsterhusius*, qui Hesychium scripsisse suspicatur ἰκτεῦ. κρατεῖ. Λάκωνες. Vocem igitur is ἰκτεῦ Laconibus propriam fuisse docet, idem quod κρατεῖ significantem, i. e. *tangit, apprehensum sentit.* Postremus Hesychii editor *Alberti*, animadversionem hanc Hemsterhusii recepit, eiusque coniecturam, quod minime debuisset, Hesychiano in texto inseruit, veteremque lectionem eiecit. Nec *Rubnkenius* summus, qui post Alberti mortem secundi voluminis editionem curandam susceperat, auctariumque emendationum addiderat, quidquam hac de coniectura protulit. Quae in Lucubrationibus Elegantiorum litterarum academiae legitur inscriptis, Lacedaemonios, sub regibus suis ante Heraclidarum expugnationem Icteocratenses dictos esse dixit; pateque ex aliis [3], eos hoc nomine primis sub Hera-

1) Memoir. de l'acad. des Inscr. & bell. Lettr. T. 15. p. 403.
2) Miscell. Lacon. lib. 3. c. 8.
3) Memoires de l'Acad. des Belles Lettres T. 15. p. 400.

Heraclidis regibus adhuc uſos eſſe. Legitur autem in priori: Ὄγαι Ἰκτεοκρατέες, addito Eurotae nomine, qui templum hoc Amyclaeum Ogae ſive Ongae, Boeotiorum Palladi, conſecraverat, quam Deam Cadmus ſecum adduxerat, & aliae nonnullae inſcriptiones extra dubium omne rem ponunt. Inter eas, quas *Furmontius* ſecum attulit, quae in Bibliotheca regia Pariſina ſervantur, plures ſunt, in quibus regum Lacedaemoniorum nomina, & ſub his Pythiorum nomen, infraque hoc circulus in plures areolas diviſus, apparet. Singulis his in areolis litterae, quae omnes iunctae nomen Λακεδαιμόνιον componunt, leguntur. Inſtar igitur Lacedaemoniorum ſigilli hoc eſſe videtur. In regum Soi & Echeſtrati inſcriptionibus idem eodem modo diviſus circulus, ſi litteras areolis inſertas iungamus, nomen Ἰκτεοκρατέες vel Ἰκτεοκράτοον continet, hoc igitur eo tempore Lacedaemonios appellatos putamus, ſicuti poſtea Lacedaemonium nomen iis placuit. Recte igitur Heſychium Ἰκτεοκρατεῖς ſcripſiſſe iudicamus, & Hemſterhuſium nimis leviter Meurſium abſurditatis accuſaſſe putamus, quia Icteocratenſium is populum extitiſſe crediderat. Antiquiſſimae enim ſunt iſtae inſcriptiones. Eurotas eius dynaſtiae, qui Laconiam ante Heraclides regnavit, tertius rex fuit, Cranaique, ſecundi Athenienſium regis, coaevus videtur, ideoque in annum Julianum 3192, (Job. Fr. 2659) ante Chriſtum 1522 referendus. Sous ſecundus fuit rex Heraclidarum e gente, a Proclo, Echeſtratusque tertius horum regum ab Euryſthene ortus.

Quae

Quae inſcriptiones antiquiſſimae, ſi ad noſtra usque tempora conſervari potuere, licet nonnullae 3300 annis vetuſtiores habendae, vero haud abſimile videtur, in Graecia olim florentiſſima talium inſcriptionum extitiſſe ſeriem longiſſimam, quarum ope hiſtorici tempora ſine difficultate erroriſque periculo computare potuere. Cives quia etiam illuſtres maiorum ſuorum ſtemmata religioſe conſervarunt. Hecataeus v. c. Mileſius, qui paucis ante Herodotum noſtrum annis hiſtorias conſcripſit, ſedecim numerare ſolebat maiores [1]), qui quamquam maiorum ſuorum decimum ſextum ultimumque Deum ipſum praedicabat, eius tamen ſtemma totum quaſi fabuloſum condemnare non aequum eſt. Credimus potius decimum quintum eius parentum, eiusque generis auctorem virum quendam magnum & illuſtrem fuiſſe, cuius patris nomen erat ignotum, quare poſteri propter vanitatem eum a Deo quodam genitum eſſe fabularunt.

Genealogias has omnes Cyclici ſcriptores, de quibus *Heynius noſter ſummus* [2]) conſulendus eſt, magna cura collegere. Opera iſta illis temporibus notiſſima fontem poetis, tragicis inprimis, uberrimum praebuere, quin etiam hiſtorici aliique pedeſtri ſermone utentes ſcriptores hos ad fontes accedere haud erubuerunt. Quibus enim aliis e fontibus Diodorus multique alii haurire poterant ea, quae de heroum ſeculis tradi-

1) Herod. lib. 2. c. 143.
2) Excurſ. ad Aeneid. II.

tradidere, inſcriptionibus nimis brevibus minusque ſufficientibus ad uberrimam hiſtoriam ex iis conſcribendam? Periere quidem nobis, quod dolendum, cyclici iſti ſcriptores, & Apollodori quoque Athenienſis grammatici doctiſſimi, & Ariſtarchi diſcipuli, Bibliothecae pars tantum nobis ſervata eſt, quae tres ſolos priores eius libros, manco tamen tertio, continet. Hanc Bibliothecam viri doctiſſimi plures, quos inter & *Salmaſius* [1]), cyclicorum iſtorum carminum epitomen eſſe ſuſpicati ſunt [2]).

Veterum in temporibus computandis methodo paucis explicata, ad Troiani excidii tempus definiendum nunc transeamus. Herodotus, Graecorum ſcriptorum qui ſuperſunt vetuſtiſſimus atque doctiſſimus, Panum, inquit [3]), Penelopes filium paucis poſt Troiam captam annis, natum, & octo circiter ſeculis vetuſtiorem ipſo

1) ad Solin. Polyti. p. 847.

2) *Heynius* noſter (Ad Apollodori Bibl. notae P. III. p. 936.) Apollodorum eo conſilio eosdem mythos collegiſſe putat, ut uno volumine proponeret compendium eorum mythorum, qui a poetis maxime eſſent frequentati, inprimis qui in cyclo epico occurrerent, multa tamen attexuiſſe, quae in aliis poetis, etiam in tragicis & lyricis occurrerent; nec tamen quantum quidem aſſequi licet, Apollodorum e poetis cyclicis ipſis, ſi Heſiodum excipias, ea excerpſiſſe; ſed ſequutum eſſe videri auctores mythicos, quorum etiam nomina interdum apponit.

3) lib. 2. c. 145.

ipso fuisse. Quae cum dicat in libro suo Aegyptiaco, de aetate quam tunc agebat intelligenda videntur, & vitam eius investigando eum tunc annos circiter 24 natum fuisse colligimus. Natus quippe Herodotus anno Juliano 4230 (Job. Fr. 3698) ante Christum 484 quod his ex argumentis demonstramus. Pamphila, celebris quaedam femina Nerone imperante, apud Gellium [1]), Herodotum, inquit, belli Peloponnesiaci initio annos 53 natum fuisse. Incidit autem primus huius belli annus, omnibus consentientibus historicis, in annum Julianum 4283 (Job. Fr. 3751 ante Christum 431 ex quo patrem historiarum anno Juliano 4230 (Job. Fr. 3698) ante Christum 484 natum apparet, qui circa annum Julianum 4254 (Job. Frank. 3722) ante Christum 460 Aegyptiacum suum iter suscepit. Panus, qui octo ante hoc tempus seculis in lucem editus dicitur, in annum Julianum 3454 (Job. Fr. 292) ante Christum 1260 referendus est, & heroe hoc decimo circiter post Troiam captam anno nato [2]), expugnatio huius urbis, ex Herodoti sententia anno Juliano 3444 (Job. Frank 2912) ante Christum 1270 facta est.

Buherius [3]) iisdem ex argumentis Troiam anno Juliano 3462 (Job Fr. 2930 ante Christum) 1252 captam esse, demonstrare voluit. Sed huius diversae doctissimi viri sententiae ratio ea est, quod Panum binos post bellum Troianum &

1) Noct. Attic. lib. 15. c. 23.
2) Herod. lib. 2. c. 145.
3) Rech. & Diss. sur Herod., c. 11.

& octo ante urbem hanc captam annos vixisse putavit. Hoc enim e verbis Herodoteis: ἐλάσσω ἔτεα ἐςὶ τῶν Τρωϊκῶν, colligit, quae de Troianae expeditionis initio interpretatur, cum tamen ad finem eius potius respiciant, quia, si ad tempora computanda hac expeditione utuntur chronologi veteres, semper eius finem, h. e. Ilii eversionem intelligere solent. Quare Herodotum quoque de eversione potius, quam de belli initio explicandum esse censemus, licet enim aeque certum fuit belli principium, tamen pro epocha numquam id Graeci usurparunt.

Frèretus & *Buherius*, iisdem ex principiis, quibus usus est *Larcherius*, exiere, alia tamen *Freretus*, quam posteriores duo invenit, annum enim excidii Troiani Julianum 3432 (Job. Fr. 2980) ante Christum 1282 putavit, quem sequentibus probare studuit argumentis [1]: „*Herodotus*, inquit, *anno 482 natus est, quia primo Peloponnesiaci belli anno annum aetatis agebat 53. Initium huius belli, consentientibus omnibus temporum computatoribus, in annum incidit 430; ex quo Herodotum anno 482 lucem adspexisse patet. Excidium igitur Troianum, vel Pani nativitas, quae octo seculis ante Herodotum evenit, hunc secundum scriptorem in annum circiter 1282 ante Christum natum referenda.*"

Cum *Frereto* belli Peloponnesiaci initium in annum ante Christum 430 si ponamus, inde Herodotum anno ante Christum 483 natum esse colligere oportet, quia is hoc tempore aetatis

 suae

1) Mem. de l'acad. des Inscr. T. V. Mem. p. 286.

fuae annum agebat 53. At bellum illud ortum est anno praecedente, uti demonstravit *Petavius* de doctrina temporum lib. X. cap. 28. Herodotus igitur, quae nostra iam exposita est opinio, anno ante Christum 484 vitam adspexit. *Freretus* porro bellum Troianum & Pani nativitatem octo Herodoti tempus antecessisse secula putavit, cum tamen ipse pater historiarum Panum octo seculis antiquiorem fuisse, heroemque hunc paucis post Troiam captam annis in lucem editum esse, testatus est [1]). *Freretum* hunc in errorem incidisse, in magnis doctissimi viri occupationibus, praesertim in re maxime erroribus exposita, minime mirandum est; eoque facilius ad hoc credendum adducimur, quia vir doctus in proxime praecedentibus Panum decennio post Troiae excidium elapso genitum esse ipse confessus est.

Alia adhuc epochae Troianae probatio e vita Homeri, quae vulgo nomen Herodoti prae se fert, quamquam patrem historiarum auctorem fine dubio non habuit, peti potest. E genere tamen dicendi colligimus, vitae huius Homericae auctorem vetustum esse ideoque fide non indignum. Homerum auctor iste 168 post Troiam captam annis floruisse tradidit [2]), Graeciamque post Homerum anno 622 a Xerxe bello oppressam esse scripsit. Num iure vel iniuria Homerum auctor iste tam brevi post Troiam eversam tempore floruisse scripserit, iam non quae-

1) Herodot. lib. 2. c. 145.
2) Homeri vita c. 38.

quaerimus, sed monuisse sat erit, vitae huius Homericae auctorem eundem esse Herodotum non posse, quem Musae novem auctorem agnoscunt, quippe qui Homerum quatuor seculis se antiquorem fecit, ex quo eum anno post Troiam captam 410 vixisse colligitur. Hac tanta ex differentia, Herodotum nostrum vitae huius auctorem non esse, patet, sed ex ea, computationem auctoris eius anonymi ad Troianum quod attinet excidium reiiciendam atque contemnendam esse, non sequitur. Sine dubio fuit eius opinio, Troiam 790 ante Xerxis invasionem anno direptam fuisse. Scimus autem Xerxem anno Juliano 4234 (Job. Fr. 3702) ante Christum 480 arma Graeciae intulisse. A quo numero 4234 si annos istos 790 subducamus, eumque numerum 480 addamus, in annum Julianum 3444 ante Christum 1270 incidemus.

Thucydidis [1]) de Troiae excidio fuit eadem opinio. Melienses enim inquiunt anno belli Peloponnesiaci decimo sexto, insulam eorum septem ante seculis esse fundatam. Est autem belli Peloponnesiaci annus decimus sextus sine omni dubio Julianus 4298 (Job. Fr. 3766) ante Christum 416, bellum enim hoc anno Juliano 4283 (Jobeleo Frank. 3751) ante Christum 431 ortum est. Meliensium igitur fundatio in annum Julianum 3598 (Job. Fr. 3066) ante Christum 1116 referenda. Conon [2]) tradidit, Meliensium insulam tribus post Pelopon-

1) lib. 5. §. 112.
2) Narration. 36.

nesum ab Heraclidis occupatam generationibus praeteritis esse fundatam, ex quo hanc occupationem Meliensium fundatione ternis generationibus antiquiorem esse patet. Duae generationes, secundum veterum computationes, annos continent 67, tres vero seculum, quare ista occupatio intra Julianum 3499 (Job. Frank. 2967) ante Christum 1215, & Julianum 3532 (Job. Fr. 3000) ante Christum 1182 annum accidit.

Nos infra capite XV. de Heraclidis, e fundatione Callistus insulae demonstrabimus, Peloponnesum ab Heraclidis anno Juliano 3524 (Job. Frank. 2992) ante Christ. 1190 occupatam esse, qui annus in tertiam a Conone computatam generationem ante Melienses fundatos incidit. Thucydides [1] alio quoque loco Peloponnesum ab Heraclidis subiugatam scripsit post Troiae excidium anno octogesimo. Huius quoque Scholiastes [2] Heraclidarum reditum in octogesimum post Troiam captam annum, eorumque primam expeditionem in vigesimum ante Troiam captam annum collocavit. Eadem est opinio Eratosthenis, Apollodori, Velleii Paterculi, omniumque qui temporum periti habentur, optimeque ea convenit cum Herculis nativitatis anno, secundum Herodotum, sicuti cum nostra de Heraclidis infra exponenda opinione. Troianum igitur excidium, ex mente Thucydidis in annum Julianum 3444 (Job. Fr. 2912) ante Christ. 1270 referendum est.

Vide-

1) lib. I. §. 12.
2) loc. laud.

Videtur quoque haec epocha e regum Albanorum serie, a Tito Livio, Dionysio Halicarnassensi, & Eusebio conservata demonstrari posse. Seriem quindecim regum Albanorum, Aenea qui Albam quidem non condidit ipse, sed Ascanium, urbis conditorem, genuit, inclufo, hos apud auctores legimus, filiusque semper patri successit. Rheam his si addamus, Numitoris, a fratre Amulio regno privati, filiam, quae Romulum peperit, a Troiano excidio ad Romam urbem fundatam quindecim habebimus generationes cum dimidia, quia femininae successionibus tantum sive dimidiis generationibus aequiparantur. Comprehendunt autem hae 15 generationes & dimidia, annos 516. Roma condita dicitur anno tertio Olympiadis sextae, anno Juliano 3960 (Job. Frank. 3428) ante Christum 754. Numerum 16 a 3960 si subtrahamus, eumque ad 754 addamus, qui numeri Julianam & Christianam aeram antecedentem annum, quo Roma condita dicitur, indicant, patebit, Aeneam naves ad Italiam quaerendam, ibique sedes figendas conscendisse anno Juliano 3444 (Job. Fr. 2912) ante Christum 1270.

Regum igitur Albanorum generationes cum praecedentibus conveniant computationibus, pondusque nostris argumentis haud contemnendum addunt.

Historicorum gravissimorum ac doctissimorum, quales Herodotus & Thucydides, ut Vitae Homeri taceamus auctorem, sine dubio habendi, auctoritas, non coaevorum solum, sed & posteriorum temporum scriptores eorum in sententiam adduxisse videtur, quae horum

magnorum scriptorum seculis, & per duo' circiter post eos secula vulgaris fuisse videtur. Nec singularitatis studium posteriores, ut ab iis recederent, abripuisse credimus. Hi sine dubio argumentis usi sunt ad suam confirmandam opinionem, quae sub examen nunc vocare placet, idque eo magis, quia nemo in id operam suam impendit, resque ideo novitatis & iucunditatis nomine commendatur. Interest nobis scire rationes, quibus historici & chronologi posteriores moti, viam ab Herodoto & Thucydide monstratam reliquere; aliamque novam quaesivere. Lectores nostros labores & studia chronologorum recentium praestantissimorum diiudicabunt, qui Eratosthenem, Apollodorum & Eusebium, nullis aliis, nisi nominum eorum celebritate, adducti rationibus, duces sibi elegere. Sed antequam ad hoc examen progrediamur, necessarium videtur, diversos veterum de Troiano excidio calculos breviter explicare, non secundum tempora quibus vixerunt vel floruerunt auctores, sed secundum maius minusve temporis spatium, quod eorum inter nostrosque calculos intercedit. Herodotum, Thucydidem, & de vita Homeri scriptorem vetustum huius urbis interitum in annum Julianum 3444 (Job. Fr. 2912) ante Christum 1270 collocasse, supra iam exposuimus. Transeamus ergo ad Dicaearchum.

Messeniensis iste Siculus historicus, uti *Dodwellus*, in dissertatione super Dicaearcho, alteri Geographorum minorum volumini inserta, demonstravit, anno Juliano 4392 Job. Fr. 3860) ante Christum 322 vixit. Floruit ergo cir-

circiter 150 post Herodotum annis elapsis, variaque, interque ea & opus Βίος Ἑλλάδος, i. e. de Statu Graeciae, inscriptum, composuit, de quo Suidas s. v. Δικαίαρχος, & Kūsterus in h. l. Meursiusque in libro II. Bibliothecae Graecae consulendi. Laudavit Apollonii Rhodii vetus [1]) interpres primum & alterum huius operis librum. In primo qui e primo libro desumtus est loco, de duabus Graecorum epochis sermo est, quare eum h. l. repetere placet. — E loco libri secundi eum, e quo Scholiastes priorem excerpsit, librum Dicaeachi, Βίος Ἑλλάδος inscriptum fuisse scimus. Est autem in editis ita corruptus locus, ut *Larcherius* occasionem hanc non dimittendam censuit ad integritatem eius restituendam. Incipit autem in secundo loco, qui sic editus est. Φησὶ δὲ Δικαίαρχος ἐν δευτέρῳ, καὶ Ἑλληνικῷ βίῳ Σεσογχώσιδι μεμελήκέναι· καὶ νόμους αὐτὸν θέσθαι λέγει, ὥστε μηδένα καταλιπεῖν τὴν πατρῴαν τέχνην. Sensus horum verborum foret, Dicaearchum in libro secundo scripsisse, Sesonchosidem mores institutaque Graecorum imitasse. At Sesonchosidi sine dubio vix notum fuit quidquam de Graecorum populis, & si Graecos esse cognosset, quam legem, quos veritus a populo recipere potuerit, qui barbarorum adhuc incultorum more vivebat? Hoc statim occurrit *Larcherio*, virgulam & copulam καὶ post δευτέρῳ esse tollendam, prioremque post vocem βίῳ ponendam, sic ut voces Ἑλληνικὸς βίος opus Βίος Ἑλλάδος inscriptum significent; sed sine codi-

1) Scholiast. Apollon. Rhodii ad IV. libr. v. 272 & 276.

codicis manuſcripti pretioſi Bibliothecae regiae Pariſinae a ſeculo decimo quinto, cui numerus 2727 in fronte adſcriptus eſt., auxilio, qui coniecturam ſuam confirmavit, excogitare nunquam potuiſſe fatetur, unde verbum μεμεληκέναι regeretur; quam ob cauſſam codicis verba hoc loco inſeruit, quae ſequentia ſunt: Δικαίαρχος δὲ ἐν Α΄ μετὰ τὸν Ὀσίριδος καὶ Ἴσιδος Ὧρον, βασιλῆα φησὶ γεγονέναι Σέσωστριν ὥστε γένεσθαι ἀπὸ μὲν τῆς Σεσώστριδος βασιλείας μέχρι τοῦ Νείλου ἔτη ΒΦ. ἀπὸ τῆς Νείλου βασιλείας μέχρι τῆς ά. ὀλυμπιάδος ἔτη υλϛ. ὡς εἶναι τὰ πάντα ὁμοῦ ἔτη ΒϠΛϛ. καὶ νόμους δὲ λέγει Δικαίαρχος αὐτὸν τεθεικέναι, μηδένα καταλείπειν τὴν πατρῴαν τέχνην. τοῦτο γὰρ ᾤετο ἄρχην εἶναι πλεονεξίας. καὶ πρῶτον δὲ εὑρηκέναι ἵππων ἐπιβαίνειν ἄνθρωπον· ἄλλοι δὲ ταῦτα εἰς Ὧρον ἀναφέρουσι· καὶ τοῦτο δὲ φησὶ Δικαίαρχος ἐν Β΄ Ἑλληνικοῦ βίου Σεσώστριδι μεμεληκέναι. „*Dicaearchus libro primo tradidit, Orum, Oſiridis & Iſidis filium Seſoſtrin habuiſſe ſucceſſorem, a cuius Seſoſtris regno ad Nilum regem 2500, a Nilo rege ad primam Olympiadem 436 annos elapſos eſſe, qui in univerſum 2936 annos efficiunt. Idem Dicaearchus quoque ſcripſit, Seſoſtrin lege ſanxiſſe, a nemine patris artem eſſe deſerendam, eius enim deſertionem aviditatis principium ratus. Idem ait, equos conſcendendi artem hunc regem docuiſſe, quod ab aliis Oro tribuitur. His in rebus Seſoſtrin occupatum fuiſſe Dicaearchus in ſecundo libro* Βίος Ἑλλάδος *inſcripto tradidit.*"

1) Neque virgula neque copula καὶ in codice Regio leguntur, quibus *Larcherii* confirmatur coniectura.

2)

2) hoc in codice verbum μεμεληκέναι subiectum conveniens a quo regitur habet, cum in editis plane absurdum tribuitur.

3) In edito contexto inest quoque transpositio, ex qua vitia haec gravia orta sunt.

4) In editis *Sesonchosis* legitur, codex contra *Sesostris* habet. Et haec codicis lectio sine dubio vera, cum in loco Apollonii, cuius Scholiastes explicationem tentavit, de Sesostri sermo est, & Manetho [1]) quoque Sesostrin a Sesonchosi diversum testatus est.

Sed ad Dicaearchum ut redeamus, cuius liber hanc in digressionem nos induxit, certum videtur, eum chronologiam quidem non condidisse, epochas tamen Graeciae notatu digniores comprehendisse, quas cum exterorum regnis auctor combinare studuit. Nilus, quem Phruronem quoque Syncellus appellavit, sive fuerit Proteus aliorum, sive ab hoc diversus, quod postremum e Diodoro Siculo [2]) qui Nilum a Proteo diversum, hosque longo temporis intervallo a se distantes tradit, verisimile redditur, dubium esse non potest, Dicaearchum hoc sub rege Troiam eversam credidisse. Indicat hoc cura auctoris in annotanda regni huius a prima Olympiade distantia, qua quidem methodo uti solebant veteres, in epocha hac determinanda. Fuit haec quoque *Marshami* [3]) sententia,

1) Syncelli Chronogr. p. 59. Paris. p. 47. Venet.
2) Lib. 1. §. 62. qui historicus octo generationum intervallum hos inter reges habet.
3) Chronogr. Can. &c. p. 238.

tentia, licet eam non probaverit. Patet igitur Dicaearchum hanc eversionem celebratam in annum Julianum 3502 (Job Frank. 2970) ante Christum 1212 posuisse.

Chronici Parii auctor floruit anno 264 ante Christ. h. e. 220 anno post Herodotum natum. Patet hoc ex eo, quod Chronologiam suam ad Archontem Diognetem retulit[1], qui hoc anno Eponymus fuit. Troianam is eversionem anno Menesthei regis 22, aerae Atticae 964 accidisse tradidit, qui quidem annus est Julianus 3505 (Job. Fr. 973) ante Christum 1209. Error tamen eius manifestus est Belli enim Troiani in annum aerae Atticae 954, qui cum decimo tertio regis Menesthei congruit, initium ponens[2], eius finem necessario ponere debuisset in eiusdem aerae annum 964, & regis Menesthei 23. Quod si fecisset, neque sibi ipse, neque aliis contradixisset chronologis, qui eventum hunc memorabilem in Menesthei regis annum 23 retulerunt. Videtur tamen hoc voluisse Chronographus Parius, quare nos eius ex mente in annum Julianum 3506 (Job. Fr. 2974) ante Christum 1208 Troianum collocamus excidium.

Timaeus floruit circa annum Julianum 4400 (Job. Fr. 3868) ante Christum 314 post Herodotum circiter anno 170, Troianum is excidium a prima Olympiade 417 annos abfuisse scripsit, quod Censorinus[3]) nobis tradidit, dubium enim

1) Marm. Oxon. Epocha 25.
2) Marm. Oxon. Epoch. 24.
3) de die natali c. 21.

enim nullum eſt, auctorem iſtum hoc in loco de excidio Troiano cogitaſſe, licet id librariorum negligentia excidit. Lacunam hanc in textu huius ſcriptoris primus vidit *Boivinus Maior*, eamque optime reſtauravit, cuius quidem rationes in Diſſertationibus Academiae bonarum artium [1]) expolitae ſunt. Locum tamen addere hic placet ita ut a *Boivino* reſtitutus eſt, additamentis eius aliis litterarum formis exſcriptis. „A priore ſcilicet cataclysmo, quem Ogygium dicunt, ad Inachi regnum, anni circiter quadringenti. *Hinc ad Cecropis primi regnum in Attica, anni quoque circiter quandringenti. Hinc ad captam Troiam, anni paullo minus quadringentis.* Hinc ad Olympiadem primam paullo plus quadringentos. Quos ſolos, quamvis mythici temporis poſtremos, quidam certius definire voluerunt, & quidem Soſibius ſcripſit, eſſe CCCXCV, . . . Timaeus CCCCXVII."

Hanc *Boivini Maioris* reſtitutionem integritatis contextus ſi probamus, Troia ſecundum Timaeum hiſtoricum anno Iuliano 3521 (Jul. Fr. 2989 ante Chriſtum 1193 capta dicitur.

Velleius Paterculus Troianum excidium 415 anno ante primam Olympiadem accidiſſe putavit, quod eius ex verbis colligimus: Romulus, inquit, Romam urbem Olympiade ſexta fundavit, & poſt primam eorum inſtitutionem anno 22. *Sexta Olympiade* [2]), *poſt duo & viginti annos, quam prima conſtituta fuerat, Romulus . . . Romam urbem*

---

1) Memoir. de l'acad. des belles lettres T. II. p. 388.
2) Vellei. Pat. lib. I. c. 8. §. 4.

urbem Parilibus in Palatio condidit. Eaque fundatio, addidit Velleius anno post Troiam captam 437 facta. *Id actum inquit, post Troiam captam anni* 437 [1]).

Roma urbs si dicitur fundata esse anno 22 post Olympiadem primam, inde fundamenta eius iacta esse anno tertio Olympiadis sextae sequitur, h. e. anno Juliano 3960 (Job. Fr. 3428) ante Christum 754 & mense quidem octobri, uti *Petavius* [2]) optime ostendit. Quum autem urbs Troiana 437 annis prius capta dicitur, Velleius sine dubio eam anno Juliano 3523 (Job. Fr. 2991) ante Christum 1191 eversam esse putavit. Annorum igitur 415 intervallum inter Troianum excidium & Olympiadem primam ex mente Velleii fuit.

Aretes Dyrrhachinus nobilis olim fuit Chronologus. Censorinus [3]) bis eum laudavit, interque veteres is unicus est, qui memoriam eius conservavit, sed tam pauca de eo habet, ut aetatem eius inde explicare nemo potuerit. Jure igitur *Vossius* [4]) cum iis adnumeravit scriptoribus, quorum aetas incerta semper erit. Sed quoquo modo res sese habeat, chronographus hic a Troiano excidio ad primam Olympiadem 414 annos elapsos esse putavit. Troianum is igitur excidium in annum Julianum 3524 (Job. Fr. 2992) ante Christum 1190 posuit.

Apol-

1) Id. ibid.
2) de Doctr. temp. lib. 9. c. 54. 55.
3) de die natali c. 18. 21.
4) de histor. graec. lib. 3. p. 330. ex edit. Lugd. Bat. 1652. 4to.

Apollodorus floruit circa annum Julianum 4566 (Job. Fr, 4034) ante Christum 148, post natum Herodotum 336, secundum eius calculos Troia anno ante primam Olympiadem 408 eversa[1]), urbis igitur huius eversio in annum Julianum 3530 (Job. Fr. 2998) ante Christum 1184 collocanda.

Solinus[2]) in praecedentem eam annum retulit. Collatis igitur, inquit, nostris & Graecorum temporibus, invenimus, incipiente Olympiade septima Romam conditam, anno post Ilium captum quadringentesimo tricesimo tertio. Septimae Olympiadis initium respondet anno Juliano 3962 (Job. Fr. 3430) ante Christum 752. Troia igitur capta anno Juliano 3529 (Job. Fr. 2997) ante Christum 1185.

Dionysius Halicarnasseus[3]) cum Apollodoro consentit; Romam, inquiens, anno primo Olympiadis septimae post Troiam captam 432, conditam esse.

Eratosthenes[4]) natus anno Juliano 4438 (Job. Fr. 3906) ante Christum 276 post Herodotum natum 208; mortuus anno aetatis octogesimo. Plurima scripsit opera eruditionis plena, inter quae & chronologicum opus fuit, ex quo Clemens Alexandrimus[5]) locum excerpsit, sequentem: A Troia capta ad Heraclidarum re-

1) Diodor. Sic. lib. 1. §. 5. p. 9.
2) Polyhist. c. 1. p. 2. G.
3) Antiq. Rom. lib. 1. § 71. p. 56.
4) Suidas s. v. Eratosthenes.
5) Stromat. lib. 1. p 402.

reditum 80 anni: inde ad colonos in Joniam immigratos 60 anni; inde ad Lycurgi administrationem regni Spartani 159 anni; inde ad primam Olympiadem eiusque annum primum, 108 anni. Numeros hos si in summam colligimus, a Troia capta ad primum primae Olympiadis annum annos inveniemus 407. Eratosthenes igitur anno Juliano 3531 (Job. Fr. 2999) ante Christum 1183 Troiam eversam esse statuit. Sed retulit Dionysius Halicarnassensis [1]), a Catone fundationem Romae in annum post Troiam eversam 432 collocatam, quam si cum Eratosthenea conferamus computatione, in primum Olympiadis septimae annum incideret. Quare secundum Dionysium Eratosthenes 408 annorum intervallum Troianum inter bellum exortum, primam Olympiadem statuit, Troiamque anno Juliano 3530 (Job Fr. 2998) ante Christum 1184 eversam putavit. Haec *Larcherio* maxime verisimilis videtur opinio: Apollodorus enim, qui statim post Eratosthenem vixit, si hoc ab auctore abire voluisset, id profecto non ob unius anni differentiam fecisset. Sed differentia haec, ex quacunque orta sit caussa, nimis minuta est, ut altiorem investigationem mereri possit.

Sosibius [2]) Ptolemaei Philadelphi temporibus vixit, h. e. circa annum Julianum 4430 (Job. Fr. 3898) ante Christum 284 post Herodotum 200. Composuit hic Chronologiam, χρόνων

---

1) Antiq. Rom. lib. 1. §. 74. p. 59.
2) Athen. Deipnos. lib. XI. p. 493. F.

χρόνων ἀναγραφὴν dictam [1]), in qua primam Olympiadem in annum post Troiam captam 395. retulit [2]). Troiam igitur anno Juliano 3543. (Job. Fr. 3011) ante Christum 1171. combustam esse putavit.

Georgius monachus, Syncellus [3]) vulgo cognominatus, in annum mundi 4330 excidium Troianum retulit, qui quidem annus cum Juliano 3544 (Job. Fr. 3012) ante Christ. 1170 convenit. Sed verosimile est vitium, in eius contextum irrepsisse, consentit quippe cum Eusebio in omnibus regum Atticorum annis, Theseo tamen & Menestheo exceptis, illum enim 31 annos regnasse tradidit, quamquam apud Eusebium 30 tantum inveniantur, hunc autem 33 annos regnasse scripsit, quamquam Paria Marmora & Eusebius 23 tantum annorum regnum ipsi tribuere. Vitium hoc postremum, vel ipso ab auctore, vel a librariis commissum sit, in regno sequenti statim correctum est, ubi Syncellus 23 annorum regnum tribuit Demophonti, cui tamen a reliquis chronologis 33 tribui solent. Syncelli huius contextum si ex Eusebiano corrigere tentemus, h. e. si Parii Chronici, aliorumque chronologorum exemplo, Menestheo 23 tantum annorum regnum tribuamus, & cum his Troiam anno regni Menesthei

1) Clement. Alex. Stromat. lib. 1. p. 389.
2) Censorin. de die nat. cap. 21. p. 112.
3) Chronogr. p. 172. & 173. Paris. 137 & 138. Venet.

nesthei ultimo captam statuamus, inde sequitur, secundum Syncellum in annum Julianum 3534 (Job Fr. 3002) ante Christum 1180 hunc eventum esse ponendum, qui calculi ab Eusebianis in biennio tantum abeunt, cuius quidem differentiae caussa ea est, quod Theseo 31 annos tribuit Syncellus, cui 30 tantum tribuerat Eusebius, & quod idem Syncellus Cecropis regni initium in annum mundi 3945, qui Juliano 3159 (Job. Fr. 2630) ante Christum 1555 respondet.

Eusebius in calculis suis haud multum ab Apollodoro, Eratosthene, Dionysio Halicarnassensi, & Solino differt. Annum enim excidii Troiani ultimum Menesthei regis putavit, eumque post Abrahamum natum 835 fuisse sibi persuasit. Primam idem auctor Olympiadem in annum ab Abrahamo nato 1241 collocavit, quare inter urbis Troianae deletionem & primam Olympiadem 406 annorum intervallum statuit, ex quo hunc chronologum, Troiam anno Juliano 3532 (Job. Fr. 3000) ante Christ. 1182 eversam, statuisse colligimus.

Hae de Troiani excidii tempore opiniones omnes ad tres possunt reduci principales, ad Herodoteam scilicet, Parianam, & Eratostheneam. Herodoteam adoptavit Thucydides & Vitae Homeri auctor, eaque praeterea regum Albanorum serie confirmatur. Inter recentiores eam probarunt *Dodwellus*, *Freretus*, *Buberius*, prior horum in Annalibus Thucydideis, alter in quinto volumine Disputationum in bonarum litterarum Academia habitarum, postremus denique in Disquisitionibus suis Herodoteis, quamquam posteriores duo in levem inciderunt errorem

rorem, uti ſupra iam animadverſum a nobis eſt. Incidit autem hunc ſecundum auctorem epocha Troiana in annum Julianum 3444 (Job. Fr. 2912) ante Chriſtum 1270. Thucydidis, gravis eruditi & accurati hiſtorici, cum eoque vitae Homericae auctoris conſentiens teſtimonium, qui ibidem fuit rerum peritus ſcriptor, ad Herodoteam opinionem confirmandam multum ponderis habent. Quibus argumenta ſi addamus, ea, quae Herculis, Regumque Albanorum e genealogia peti poſſunt, quae num patris hiſtoriarum calculis opponi poſſent, profecto non vidimus, niſi quis ad aliam probandam computationem nova gravioraque argumenta ſuppeditat, quae Herodoteorum ponderi aequipararint, nec tamen, ſi id fieret, unam alteri harum ſententiarum praeferre, ſed, ſecundum rationes diverſas, & diverſas chronologias proponere deberemus, vel, ſi Herodoteis meliores eſſent rationes, aliam temporum computationem probantes, ea ſine omni dubitatione reiicienda, alteraque omnimode praeferenda foret. Sed proh dolor! accidit, ut calculi tantum aliorum ſcriptorum ad noſtram aetatem pervenerint, quare difficile eſt rationes divinare, quae in alias ire ſententias eos permoverint. Difficultates hae non leviſſimae ſine dubio recentiores viros doctos ab harum opinionum examine deterruerunt. Sed quocunque res ſeſe habeat modo, nos eruere rationes iſtas, partem certe, quae ad diiudicandum pondus ſufficiat, non deſperamus.

Quo tempore coeperint ſcriptores a calculis Herodoteis abire, plane ignoramus & in

 aeter-

aeternum ignorabimus. Primus qui ab iis recessit, eorum scilicet qui nobis remanserunt, est chronographus Parius. Incepit iste chronicon suum cum primo Cecropis anno pluresque regum Atheniensium epochas ad Demophontis usque regni finem habet, Cecrope II, de quo tacuit, excepto. Meminit is etiam quinque Archontes perpetuos, & vigesimum primum Aeschyli annum Syracusarum fundatione celebrem. Inde ad epocham transit trigesimam tertiam, ubi de Creontis archontum annuorum primi magistratu sermo est, cuius annum definivit, & in septuagesima nona finem habet epocha, postquam omnium archontum annuorum nominum per quadraginta sex epochas una cum rebus sub eis gestis meminerat. Epocha eius septuagesima nona mutila est, & quamquam hac in epocha desinant Marmora, verosimile tamen videtur, auctorem chronicon suum ad annum usque ante Christum 264 perduxisse, quo quidem anno chronicon suum composuit. Perierunt ergo nonaginta epochae, septuagesima nona, de qua pauca tantum supersunt, cuiusque contenta diiudicare non possumus, inclusa.

Cura studiumque Parii chronici conditoris, eventus praecipuos ad Atheniensium regum, archontum perpetuorum annuorumque annos referendi, eam Atticam chronologiam calculorum suorum fundamentum posuisse demonstrat. Menestheus autem regnare desiit eo ipso anno, quo Troia deleta est: Aeschylus autem tertium agebat annum magistratus Archontis perpetui, cum Olympiades instituerentur.

Inter-

Intervallum igitur hoc temporis definiendum est. Regnarunt autem hoc tempore sex reges, Menesthei successores, undecimque Archontes perpetui post Codrum, sex illorum regum postremum, gubernacula civitatis tenuerunt. Septuodecim ergo Principes per hoc tempus rempublicam administrarunt, inter quos ex una parte duodecim, ex altera tres generationes binaeque successiones, quas inter una fuit peregrina, numerantur. Quod animadvertens chronici huius auctor medium quendam inter successiones & generationes numerum exoptavit. Successiones eo tempore, sicuti & nunc quoque, iis in civitatibus, quae graves non perpessae sunt casus, undeviginti annorum spatium complectebantur, generationibus autem annos triginta tres tribuere veteres solebant. Medius ergo numerus erat 24: sed 25 & dimidium annum is ideo computavit, quia generationes plures erant quam successiones. Hunc numerum per 17 Principes multiplicando, 433 accepit, eoque numero 776 addito, quo scilicet anno institutae sunt Olympiades, annum Troiani excidii invenit 1209. Ex eo autem, quod hanc praetulit epocham chronographus, coniici potest, eum hac methodo usum esse in temporibus suis computandis, quia, Heraclidarum reditu paucisque aliis eventibus exceptis, quorum tempora non ad principem certamque epocham, sed ad alium quendam eventum memorabilem, cuius tempus incertum varieque a chronologis computatum erat, definiebantur, Graeci ad antiquissimos suos eventus computandos aliud nullum, nisi, uti supra iam ex-

 posui-

posuimus, generationum computationem subsidium habuere. Notum v. c. ipsis erat, Peloponnesum ab Heraclidis octogesimo post Troiam captam anno esse occupatam, nec tamen epocha haec fixa certaque fuit, quia secundum Troianam eversionem, quae & ipsa varie ab ipsis computabatur, eam numerare solebant. Quod si enim statuere vellemus, auctores veteres, cuius populi historias epochasque describerent, eas quoque cognitas habuisse, simul populos istos antiquissimis suis temporibus fastos annalesque iam conscripsisse, resque inter ipsos gestas memorabiles secundum annorum seriem, addito ad quemque eventum anno, quo acciderit, ad Olympiadum usque initia, adnotasse, foret statuendum; quod nemo umquam probare audebit. Si autem vel facta singularia, nec una serie procedentia, quae hoc vel illi regis cuiusdam anno, vel huic vel illi regi, non addito eius anno, adscribi solebant, cuius utriusque in Pariis Marmoribus exempla exstant; vel etiam magnarum atque illustrium gentium stemmata, quae summa cura studioque conservabantur a cyclicis scriptoribus, annalium nomine appellemus, fatendum est, huius generis annales nullam praestare posse certam temporum scientiam, sed in antiquissimis seculis generationes in auxilium vocandas, in iis vero quae propiora erant, nisi vel regni cuiusdam duratio, vel initium, vel denique finis, certis e rebus colligi poterat, ex quo successoris annus primus statim certus reddebatur, in coniecturis acquiescendum.

Parii

Parii chronici auctor fuisse computationum suarum fundamentum reges Atticos si ponere statuisset, ut horum auxilio in antiquissimis non Atticae solum, sed universae Graeciae temporibus viam inveniret, sine dubio horum regum in genealogiis magnorum virorum huius populi generibus descriptis certa quaedam subsidia ipsi occurrerunt, quae felicem pollicerentur successum, subsidia, quae nobis semper deficient. Verum enim vero si nulla ipsi alia cognita fuere subsidia, quam quibus nos quoque uti possumus, vitia tamen ea, quae iure ipsi obiiciuntur non potuisset admittere; nec si non ipsam ad veritatem, tamen quam proxime ad eam accessisset Criticam enim artem si non omnem neglexisset, vidisset profecto, non solum hac in vetustate Generationem 33 annos comprehendere, sed & in regum illorum serie generationes plurimas, successiones contra paucissimas occurrere. Medium ergo numerum multo maiorem statuere debuisset, & si omnia illa regna atque principatus ita computare voluisset, ut singulis 29 annorum durationem tribueret, summam regnorum illorum atque principatuum septemdecim 493 annos esse invenisset, quem numerum si addidisset ad epocham Olympiadis primae 776, Troiam anno ante Christum 1269 eversam esse reperisset, ideoque unico tantum anno ab Herodoteo numero aberrasset.

Sed methodo hac nimis incerta atque dubia, medioque quo generationes & successiones multiplicandae sunt numero, vario, prouti maior minorue sit generationum successionumve numerus, aliam viam, errori huic minus

obnoxiam certiusque ad veritatem adducentem, ingrediendam duximus.

Capta dicitur Troia anno Menesthei regis ultimo. Si ergo temporis spatium, quod inter hunc eventum & Olympiadum institutionem interfuit, definire velimus, quot reges & Archontes perpetui Athenienses hoc in tempore regnarunt quaeramus. Fuere autem reges sex & undecim Archontes. Horum regum quinque priores Demophon, Oxyntes, Aphidas, Thymoetes, & Melanthus ternas tantum efficiunt generationes. Aphidae nempe regnum brevissimum, & si fides Eusebio habenda, annuum fuit, eoque magis Eusebio fidem tribuimus, quod Thymoetes, Aphidae frater eiusque successor, cui Eusebius octenne tantum regnum tribuit, florente aetate regno suo privatus est, alias enim pugnae, ad quam a Xantho provocatus erat, impar fuisset, nec eum Athenienses ob hanc repulsam regno sine summa iniuria privare potuissent. Melanthus, cui Thymoetis in locum regnum detulerunt, peregrina, quae regiam Atticam non attingebat, gente ortus, & a Neleo sexta generatione procreatus erat [1]. Horum igitur principum regna tribus tantum generationibus aequiparanda, iisque seculi duratio tribuenda. Codrus, & qui post eum imperarunt duodecim Archontes, quorum primus fuit Medon, Codri filius, duodecim tantum efficiunt generationes, non enim de primo aetatis, sed regni Codri anno quaestio est, & prima

1) Pausan, Corinth, sive lib, 2, c, 18. p. 151.

prima Olympias in tertium Aeschyli Archontum perpetuorum duodecimi annum incidit. Duodecim autem generationes, si unicuique 33 tribuamus annos, 396 annos efficiunt, qui si centum illis annis addantur, qui regibus Atticis a Troia capta ad Codri regni initium tribuuntur, item 776 annis, sive epochae Olympiadum initio, 1272 habebimus annos ad ultimum usque Menesthei annum, in quem Troianum coincidit excidium, qui numerus biennio tantum maior est Herodoteo.

Eundem ad scopum & hac inita via perveniemus. A Medonte, Archontum perpetuorum primo, ad tertium usque Aeschyli annum, quo Olympiades institutae sunt, duodecim imperarunt Archontes perpetui, quorum filii semper patrum fuere successores, hi tamen pro undecim tantum generationibus habendi, quia non de vitae, sed magistratus Medontis anno primo quaestio est, & prima quoque Olympias in Aeschylei principatus initium incidit. Si 33 undecies sumamus, summa erit 363. Quem ad numerum addimus annos 58, tot enim Codri Melanthique regna durarunt, uti supra cap. VIII. de Chronologia Atheniensium §. 3. demonstratum est, praetereaque 80 annos pro reditu Heraclidarum, & summam habemus 501 annorum, qui Troianum inter excidium & Olympiadum initium praeteriere. Si huic summae porro addamus 776 qui numerus primae Olympiadis annum indicat, inveniemus annum Troiae captae 1277, qui septennio tantum maior est calculis Herodoteis.

Patet ex his, Parii chronici auctorem, vel e quibus hic sua hausit, si alias nullas, nisi quas nunc habemus, ad calculos antiquissimorum seculorum definiendos, fontes habuisset, tamen, vel solam Atticam sequutus chronologiam, ad Herodotum & Thucydidem, si modo auxiliis his recte uti scivisset, proxime accessurum fuisse. Quod cum negligeret, a veritate aberravit. Chronici Parii auctor Dicaearchum, qui 58 annis antiquior ipso fuit, vel etiam alium quem, nobis incognitum, auctorum ducem sequutus est. Num chronicon hoc marmorum eo tempore, quo elaboratum est, vel proxime sequentibus seculis, auctoritatem quandam gravem habuerit, ignoramus, quod tamen vix credimus, quia neminem haec Marmora laudantem inter veteres cognoscimus, eaque, nisi singulari quodam casu feliciter detecta fuerint, vel ad hunc usque diem ignota mansissent, marmoraque quibus insculpta erat in aedificio quodam vel instaurando vel restaurando periissent. Monet h. l. *Degenius*, chronici huius marmorei fidem atque auctoritatem nuper a docto quodam Britanno tentatam, sed in Göttingensibus novis litterariis anni 1789, fortassis ab *Heynio* nostro, defensum esse.

Sed quaecunque fuerit laus atque auctoritas huius chronici, ea tamen haud multo post ab Eratosthene obscurata, qui duodecim ante eam, a qua Parius chronographus exiit, & ad quam omnes suas temporum periodos retulit, epocham annis natus est, anno scilicet Juliano 4438 (Job. Fr. 3906) ante Christum 276. Huic Marmora Paria, vel etiam auctores horum fontes,

tes, non ignoti fuisse videntur, sed eorum rationes vel erroneas putavit, vel novitatis studiosus ab iis abire sibi proposuit. Eum Herodoti quoque & Thucydidis rationes cognosse, vix affirmaremus, auctores enim isti eas in scriptis suis neque expressis verbis protulerant neque explicarant, sed per inductionem indagandae sunt; ex quo sine dubio factum est, ut vulgares numquam redderentur, quod pro gravitate atque celebritate horum scriptorum meruissent. Composuerat Eratosthenes chronologiam, quae *Chronographiae* i. e. temporum descriptiones, inscripta fuit. Dionysius Halicarnassensis eius cum laude meminit[1]), affirmans epochas sive canones huius auctoris esse senas, h. e. exactas. Chronographiarum harum mentionem quoque fecere Plutarchus[2]), Clemens Alexandrinus[3]), Tatianus in Orationibus ad Graecos[4]), Censorinus[5]), Harpocration sub voce. Εὔνηος; Syncellus[6]), cet. Idem quoque scripserat Eratosthenes chronologiam regum Aegypti Thebanorum, vel potius e sacrariis cognitionem suam de his regibus petierat, & eorum gesta, Ptolomaei, regis Alexandriae, iussu in Graecum sermonem transtulerat[7]). Num auctoris huius

1) Antiq. Rom. lib. 1. §. 74. p. 59.
2) in Lycurgo p. 39. F.
3) Stromat. lib. 1. p. 389 & 402.
4) §. 48. p. 107. §. 49. p. 108.
5) de Die natali cap. 21.
6) Chronogr. p. 194. Paris.
7) Idem p. 91 & 147. Paris.

huius Chronographiae diversum a regum Aegypti chronologia opus fuerint, vel unum idemque, in quo & regum Aegypti series contenta erat, ignoramus.

Eratostheni comitem ideo damus Apollodorum, qui eadem usus est methodo idemque invenit. Nec dissimulamus eum aeque celebrem esse atque Eratosthenem, auctoritatemque eius haud minoris esse gravitatis. Vixit is, uti supra demonstravimus anno Juliano 4566 (Job. Fr. 4034) ante Christum 148 dedicavit enim Attalo Philadelpho [1]), regi Pergameno suum opus chronologicum. Exstat nil, nisi Bibliothecae huius auctoris libri tres, mutilo tamen tertio, eoque magis dolendum est, hanc non integram nobis servatam esse, quia cyclicorum scriptorum reliquiae aestimandae in ea collectae fuerant. Chronicon [2]) suum iambis, ut memorari eo facilius posset, composuerat. Continebat id a Troiano excidio ad Attali usque regnum, civitatum plurium expugnationes, expeditiones bellicas varias, colonorum populorumque migrationes, barbarorum bella, res mari terraque gestas, proelia, foedera civitatum & pacis conclusiones, regum historias, magnorum virorum vitas, tyrannorum destructiones, aliaque plura. Praeter Scymnum Chium, e quo haec petivimus, & Diodorus Siculus, Strabo, Lucianus, Stephanus Byzantinus, Diogenes Laërtius, Aulus Gellius, Eusebius & Syncellus hu-

1) Scymni Chii Perieg. v. 46 &c.
2) Ibid. v. 22 &c.

huius operis cum laude meminerunt, eoque ad maximorum eventuum tempora definienda usi sunt. Eratosthenem sive sequutus sit Apollodorus in rebus ante seculum suum gestis, eiusque librum ad sua usque tempora continuaverit, sive eadem via ingrediens, ad eundem cum Eratosthene metam pervenerit; nullum certe in dubium vocari potest, cum e fragmentis utriusque scriptoris eluceat, chronica horum duumvirorum, nisi quod Scymnus supra laudatus Apollodorum in rebus gestis referendis uberiorem atque Eratosthenem fuisse innuere videtur, semper sibi invicem respondisse.

Apollodorus autem Troianum excidium in annum Julianum 3530 (Job. Fr. 2998) ante Christum 1184 collocavit. A Troia capta, inquit [1]), ad Heraclidarum reditum octoginta anni elapsi. Ab hoc reditu ad primam Olympiadem, secundum Lacedaemoniorum regum seriem, 328 anni praeteriere. Quas si addamus summas, annos accipiemus 408, eaque ad 776 addita qui Olympiadum initium indicat numerus, annum ante Christum 1184 habebimus.

Eratosthenes hac methodo usus est, uti Clemens Alexandrinus nobis testatur [2]): Hoc modo, inquit is, tempora descripsit. A Troia capta ad Heraclidarum reditum 80 annos numeravit. Ab hoc reditu ad colonos in Joniam immigratos, 60; Ab hac immigratione ad Lycurgi tutelam regis Spartani minorennis, 159; Inde ad

1) Diod. Sic. lib. I. c. 5. p. 9.
2) Stromat. lib. I. p. 402.

ad Olympiadem primam 108 annos. Numeri hi quatuor in summam collecti, efficiunt annos 407 quos si ad 776 addamus, habebimus annos 1183, quae summa unitate tantum minor est calculis Apollodori. In opinionem tamen adducimur ut credamus, calculos duumvirorum horum sibi invicem exacte respondisse, idque supra probasse nobis videmur, suspicamur ideo, in Clementis Alexandrini contextum vitium quoddam leve, ex quo unius huius anni differentia orta est; irrepsisse. Mirandum ergo non est, secundum ea, quae iam exposuimus, auctoritate virorum horum doctorum seductos posterioris aevi chronologos omnes, illorum vestigiis ingressos esse, sed summorum virorum auctoritatibus non plus iusto tribuendum, eorumque rationes sub examen vocandae sunt. Hoc a veteribus neglectum est, nec recentiores id fecere, sed horum doctissimi in disiectis fragminibus chronicorum horum duumvirorum occurrentes annos sine omni dubitatione veros iustosque habuere. Fortassis & Petavius, Usserius, Simsonius aliique rationes summorum horum duumvirorum adhuc erui posse desperarunt, easque neminem recentiorum diiudicaturum putarunt. At si vel aliquanto maiorem in id impendere voluissent attentionem studiumque eas sine dubio invenissent, nec post accuratum earum examen eos probaturi fuissent annos, qui fundamento satis firmo carebant. Quod viri isti doctissimi neglexere, nos iam audeamus, & de conatibus nostris iudicent rerum harum periti.

Chro-

Chronologias suas Eratosthenes & Apollodorus a Troiano inceperunt excidio, idque sine dubio nulla alia de caussa, nisi quod tempora illud antecedentia nimis incerta videbantur. Quod ad Eratosthenem, supra laudatus Clementis Alexandrini locus dubium vix ullum relinquit, idque e Scymno Chio [1] clarissimum est. Erat opinio vulgaris & ab omnibus recepta [2], Heraclidas in Peloponnesum reversos eam occupasse octogesimo post Troiam captam anno. Sed annos, quo haec urbs deleta est, nisi anno reditus Heraclidarum secundum aeram Olympiadum computato, definiri non poterat,& hac in computatione duumviri isti veteres laborarunt. Illorum seculo, si vetustissimis his temporibus annales iam exstitissent, nihil facilius fuisset, sed his plane deficientibus, uti supra iam exposuimus, ad generationum computationem recurrendum ipsis erat, ut veritatem invenirent, vel proxime ad eam saltem accederent. In reditu Heraclidarum computando nullum calculorum suorum melius fundamentum inveniri posse putabant, regum Lacedaemoniorum annis, qui serie generationum haud interrupta ad Aristodemum, a quo Peloponnesus occupata est, ascenderent. Apollodorum id fecisse, dubium nullum est. Ab Heraclidarum reditu, Apollodorus inquit [3]), ad pri-

1) Perieg. v. 22.
2) Thucid. lib 1. §. 12. & ibi Schol. Eratosth. ap. Clement. Alex. Stromat. lib. 1. p. 402. Apollod. ap. Diodor. Sicul. lib. 1. §. 5. p. 9. Vellei. Paterc. lib. 1. c. 2. Euseb. & Syncell. in Chron.
3) Diod. Sic. lib. 1. §. 5. p. 9.

primam usque Olympiadem, si reges Lacedaemonios computamus, sunt 328 anni. Et Plutarchi testimonium, qui idem de Eratosthene & Apollodoro dixit, reiiciendum non est. Hi, inquit prudens ille auctor, qui secundum regum Lacedaemoniorum successiones tempora finiunt, v. c. Eratosthenes & Apollodorus, & reliq.

Aristodemus, Peloponnesi debellator, statim post natos ab uxore sua gemellos, Eurysthenem & Proclem decessit, qui gemelli duorum apud Lacedaemonios generum regiorum auctores facti sunt, qui Spartanam rempublicam simul gubernarunt. Eusebius & Syncellus de Eurysthenidis ad usque Alcamenis decessum loquuntur, Proclidarum simul cum illis regnantium nulla facta mentione. Nec id solum, sed plura ausi sunt. Eusebius enim[1]), qui in Chronographiis Eratosthenis & Apollodori ultra hunc Alcamenem nullos amplius Lacedaemonum reges memoratos legit, quia reges ante hunc Alcamenem nullam aliam ob caussam, nisi ut epocham Heraclidarum reditus eorum auxilio invenirent, insererant scriptis suis duumviri isti chronologi, Eusebius, inquam, hos imitatus successores quoque omisit, additque is mirum in modum errans, Lacedaemonios tantum ad hunc usque regem habuisse reges, innuensque his verbis, Alcamenem regem Laconiae postremum fuisse *οἱ Λακεδαιμονίων βασιλεῖς ἕως τοῦ δὲ διήρκεσαν.*

Syn-

1) Chron. Can. p. 150.

Syncellus si Proclidarum regum non meminit, horum tamen non negavit existentiam, sed contra omnem historiarum fidem atque auctorum relationes Alcamenem is quoque Eurysthenidarum regum ultimum dixit, οὗτος τελευταῖος ἐςι τῆς πρώτης οἰκίας[1]).

Qui fieri umquam potuerit, ut Eusebius & Syncellus tam gravem in errorem inciderint, si in Eratosthenis & Apollodori chronographiis ceteros quoque Laconiae reges nominatos legissent? id profecto non comprehendimus! Caussa cur posteriores hi scriptores in chronographiis suis reges Alcamenis successores omiserunt, ea nobis fuisse videtur, quod, ut ita dicamus, horum chronographiae duo quasi opera efficiebant, unum, quod tempus a Troia capta, vel etiam ab Herculis nativitate ad usque Olympiadem primam continebat, rationibus & demonstrationibus erat instructum, alterum canonem chronologicum, quo secundum annos res memorandae descriptae erant, continebat. In illo fundamenta quasi operis sui iaciebant, picturamque ut ita dicam aedificii sui proponebant, viam quam inierant describebant, rationesque opinionum suarum explicabant: in hoc, ab Olympiade prima incipiente, eventorum omnium annos fixerant, quia post Olympiades certis temporibus celebratas, his aerae loco utebantur, ad rerum memorabilium tempora, in quorum conservationem maiorem nunc curam

1) Chronogr. p. 185. C. Paris. p. 148. Ven.

curam impendebant definienda. Nunc opus amplius non erat chronologis, ad generationum computationem recurrere. Prima operis pars in Alcamene definebat, quippe quo regnante prima Olympias anno eius regni trigesimo septimo eoque ultimo celebrata est. Eusebius & Syncellus sine dubio partem alteram, quae canonem chronologicum continebat, evolvere neglexere, ex quo error eorum gravis, alioqui vix explicandus, originem duxit. Fortassis & altera haec pars a priori separatum volumen fuit, quod duumviris his non innotuit.

Sed tempus est ad examinandam Erotosthenis & Apollodori methodum ut progrediamur. Voluerunt duumviri isti annum occupationis Peloponnesi secundum Olympiades definire, necessario igitur & annus excidii Troiani definiendus erat, quam urbem octogesimo ante Peloponnesum ab Heraclidis occupatum anno eversam esse omnes consentiebant auctores. Olympiades anno Alcamenis Eurysthenidae regis Spartani ultimo institutae. Hoc ab Alcamene retro ad Aristodemum, Peloponnesi expugnatorem, decem erant generationes. Sed Eratosthenes & Polydorus filium quoque Aristodemi Polydorum numerarunt, qui patre diem suum obeunte regnare iam valebat, quo addito undecim erant generationes. Eratosthenis autem & Apollodori seculi generationi triginta tribui solebant anni. Undecim igitur generationes, singulae triginta annorum, 330 annos efficiunt. His additis 776, annum inveniemus Julianum 3608 (Job. Fr. 3076) ante Christum 1106) quo Peloponnesus dicitur occupata. Additis aliis

octo

octoginta annis, quia consentientibus omnibus veterum chronologis, ipso quoque Appollodoro & Eratosthene, Troia octogesimo ante Peloponnesum ab Heraclidis devictum anno dicitur eversa, eversio haec in annum Julianum 3528 (Job. Fr. 2996) ante Christum 1186 incidit & numerus biennio tantum differt ab epocha, his a duumviris huic celeberrimo eventui tributa.

Vix credimus erraturos, hanc putantes methodum fuisse, qua usi sunt isti chronologi in temporibus his computandis. Sed methodus haec vitio laborat. Non enim animadverterant summi hi viri, antiquissimis longiores fuisse generationes temporibus, ob seriora matrimonia; sed omnia sic semper uti sua ipsorum aetate fuisse putarunt. Herodotus subtiliori cum iudicio scripsit, qui, quamquam suis temporibus, & iam longe ante eum generationibus triginta vulgo tribuebantur anni, tamen veteres ternis seculi durationem tribuisse animadvertit, ex quo seculo Herodoteo generationum durationes breviores fuisse iam colligi potest, cur enim si suo seculo generationibus triginta tres anni tributi sint, illud animadverterit, non videmus, cui enim bono id fecisset, re omnibus notissima? Sed matrimoniis tunc temporis iam maturioribus, coaevis necessario debuit indicare, tempora antiqua secundum rationes antiquas ab ipso computata, & serioribus antiquorum matrimoniis longiores illorum generationes effici, quam recentiorum matrimonia maturantium. Disertis quidem verbis non indicavit Herodotus, sui seculi generationes ternorum tantum decennio-

 rum

rum durationem habuisse, id tamen ex iis quae iam observavimus nemini dubium erit, & si quod supersit dubium, ei facillime occurremus. Floruit Heraclitus Ephesius [1]) in Olympiade sexagesima nona, anno Juliano 4210 (Job. Fr. 3678) ante Christum 504 ante Herodotum igitur natum 20, & philosophus [2]) iste generationi tria tribuit decennio. *Quare*, Censorinus inquit [3]), *qui annos triginta seculum putarunt, multum videntur errasse. Hoc enim tempus γενεὰν vocari Heraclitus auctor est. Quia orbis aetatis in eo sit spatio. Orbem autem vocant aetatis, dum natura hominis a sementi ad sementum revertitur.* Hae tam vulgaris fuit opinio, ut in ea omnes convenisse scriptores deprehendamus. Zeno, qui anno floruit [4]) Juliano 4250 (Job. Fr. 3718) ante Christum 464, eam quoque amplexus est [5]); fuit haec etiam Dionysii Halicarnassensis opinio; licet enim verbis eam non expressit, tamen e contexto eius necessario colligitur, quod probavit Theodorus Rickius [6]). Accedunt Artemidori [7]), Hesychii, Suidae &c. testimonia. Certum igitur est seculo Eratostheneo generationum durationem triginta fuisse annorum, idque ab e

1) Diogenes Laert. lib. 9. segm. 1.
2) Plutarch. de def. orac. p. 415. E.
3) de die nat. c. 17. p. 79.
4) Diogen. Laert. lib. 9. segm. 29.
5) Censorinus. l. l. c. 17. p. 89.
6) Theodori Rickii dissertatio de primis Italiae colonis c 4. p. 416.
7) Oneirocrit. lib. 2. c. 75. p. 157.

eo pro calculorum ſuorum fundamento poſitum eſſe.

Si vel paullo maiorem adhibuiſſet attentionem, hunc errorem non commiſiſſet. Attamen ſi Herodoteos adoptaſſet calculos, qui 33 annos ſingulis tribuit generationibus, Lacedaemoniorum regum ſerie calculorum ſuorum fundamento facto, in errorem eum haud minus gravem inciſurum fuiſſe contendimus. Antiquis enim Graeciae temporibus anno 33, recentioribus autem 30 matrimonia inire ſolebant, quare generationes antiquiores aliquantum ſupra 33, poſteriores 30 annorum durationem habuere. Sed hac a norma vulgari Lacedaemonii excipiendi. Lycurgus enim, cuius inſtituta eo tendebant omnia, ut robuſti & bellicoſi redderentur cives, interdicere iis voluit matrimonia pro cuiusque arbitrio inita, ideoque ſanxit, ne quis niſi florente vigenteque aetate, corpore iam ſatis robuſto atque valido, contraheret matrimonium, hanc legem ad validam procreandam ſobolem utiliſſimam ratus. *ἀποπαύσας τοῦ, ὁπότε βούλοιντο ἕκαστοι, γυναῖκα ἄγεσθαι, ἔταξεν ἐν ἀκμαῖς τῶν σωμάτων τοὺς γάμους ποιεῖσθαι, καὶ τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νομίζων* 1)). Nusquam tamen aetatem lege ſancitam ad matrimonia ineunda expreſſam legimus: ſed Ariſtoteles in libris de republica hanc ad legem reſpexiſſe videtur. Collegit namque ſummus hic philoſophus hoc in opere praeſtanti ſapientiſſima. Graeciae inſtituta, imprimisque Laconica, eaque omnia in

3) Xenoph. de rep. Lac. c. 1. §. 6.

corpus admirandum compofuit. Hoc in opere praeftantiffimo inter alia quoque de aetate loquitur ad uxorem ducendam aptiffima, legemque ab ipfo rogatam cum nulli Graecorum nifi Lacedaemonii fequebantur[1]), in aliis enim civitatibus pro arbitrio fuo cives uxores ducebant, eam e Lycurgi legibus petiffe videtur. Proponit fummus Stagirites rationes profecto excellentes e moribus & natura petitas, quae iuvenes a nimis maturis abhortari debent matrimoniis, deinde ad aetatem maribus feminisque matrimonio iungendis aptiffimam progreditur, feminamque non ante annum duodevigefimum, maremque non ante trigefimum feptimum coniungi iubet. *Διὸ τὰς μὲν ἁρμόττει περὶ τὴν ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν ἡλικίαν συζευγνύναι, τοὺς δ' ἑπτὰ καὶ τριάκοντα ἢ μικρὸν*[2]); addens rationem, quia hac demum aetate homines omnem corporis vigorem roburque accipiunt, & iuniores, quia corpora adhuc crefcunt, non omnibus praediti fint corporis viribus. Scimus autem apud Spartanos reges aeque legibus parere oportuiffe ac infimos cives, ideoque apud Lacedaemones regum generationes & civium longitudine pares fuere, annosque triginta feptem duravere, cum Graecos apud alios initio 33. poftea 30 tantum annorum longitudinem habuerint.

Obiici quidem nobis poteft. legem hanc ante Lycurgum nondum ufu fuiffe, ideoque

1) Xenoph. l. l.
2) Ariftot. de rep. lib. 7. c. 16. p. 464. C.

que generationes regum Lacedaemoniorum hanc legislationem praecedentes 33 tantum annorum putandas, quam & Graecia in reliqua habuere durationem. Speciosa haec obiectio nec gravitate careret, si instituta Laconum ante Lycurgum huius legibus plane contraria fuisse probari posset, quod tamen vix credimus. Quomodo enim umquam prudentissimus vir civibus persuadere potuisset, novis suis legibus atque institutis parere, quae populi a moribus atque ingenio alienissimae videbantur, quomodo novam suam civitatem condere atque stabilire potuisset? Vulgus moribus maiorum adhaerere solet, licet maxime absurdis, omnem igitur populum a se alienasset. Suspicamur ergo apud Lacedaemonios iam extitisse talia instituta, sed arbitrio civium permissa, nec legibus iam sancita. Ex his Lycurgus, quae sapientissima & ad bonos fortesque cives formandos aptissima ipsi videbantur, elegit, eaque legibus sanxit, civitatemque hoc modo firmam constituit. E Cretensium quoque institutis, quae tunc sapientissimae iudicabantur, quaedam adoptavit. Vero igitur simile videtur, Lycurgum morem, ante trigesimum aetatis annum uxorem non ducendi, iam vulgarem & a capta ab Heraclidis Peloponneso observatam, invenisse, quem lege sanciendum statuit, ut in perpetuum stabiliretur, arbitrariaque matrimonia cohiberentur. Si consideramus inter Heraclidarum reditum & Olympiadem primam duobus e generibus regiis apud Lacedaemonios, utramque undecim tantum generationes numerare, cum per idem temporis spatium Athenis e stirpe Melanthi tredecim,

& Corinthi Aletis e genere quod 57 anno ante Olympiadem primam iam extinctum erat, undecim regnarint, hoc, inquam, si consideramus, opinio ad veritatem ipsam quam proxime accedere videtur. Origo autem huius diversitatis alia nulla nec est nec esse potest, nisi Lacedaemones aliis Graecis seriores suas uxores duxisse.

Restat & alia contra nostram opinionem obiectio, e Platone desumta, qui quarto de legibus libro dixit [1]; uxorem intra trigesimum & trigesimum quintum annum esse ducendam: γαμεῖν δὲ, ἐπειδὰν ἐτῶν ῇ τις τριάκοντα, μέχρις ἐτῶν πέντε καὶ τριάκοντα. Obiectionis huius fundamentum est, quod vulgo, Platonem, qui vel centies Spartanorum laudavit leges, de nullis aliis nisi de his in dialogis suis de legibus cogitasse, remque suam publicam ad instar Spartanorum formasse creditur. Ex quo quidem facile quis colligeret, matrimonia Spartae intra trigesimum & trigesimum quintum vitae annum inita esse; quo more probato, nostra in superioribus explicata sententia refelleretur. Fateamur quidem Platonem eximium fuisse laudatorem legislationis Lycurgicae, eumque in rempublicam suam atque de legibus dialogum multas Lacedaemoniorum leges transtulisse, ex his tamen minime sequitur, omnes a Platone probatas leges Laconicas fuisse, multae enim in utroque eius libro insunt leges, ab aliis populis petitae, nec paucae nullibi observatae, quas e suo

1) p. 721. A. B.

ſuo ipſe ingenio rogavit. Difficillimum profecto nobis eſt, has a ſe invicem diſtinguere, plurimis veterum de Graecorum rebus publicis diſputationibus temporum iniuria deperditis. Si Platonis duo dialogi politici non ex hoc genere fuiſſent, quomodo in mentem venire potuerit eius coaevis, proximisque poſteris, ut rempublicam eius deſcriptionem regiminis & inſtitutorum nusquam niſi auctoris in ingenio exiſtentium putarint? Leges a Platone rogatae ſi apud Spartanos latae conſtitutaeque fuiſſent, aſſertionem illam, in Graecia ipſa exſiſtente republica ubi religioſiſſime obſervantur, fundamento carere dicendum eſſet.

Probata generationum apud Lacedaemonios duratione 37 annorum, eorumque ab Eratoſthene & Apollodoro, ſeculorum ſuorum uſu seducti, ad triginta annos reductione, reſtat oſtendamus, chronologos hos duumviros adoptata generationes computandi ratione Laconica cum Herodoto & Thucydide ceterisque cum his ſentientibus ad Troianum quod attinet excidium conſenſuros fuiſſe.

Si enim undecim Laconicas iſtas generationes ab Ariſtodemo ad Polydorum, utroque incluſo per 37 annos multiplicemus, 407 annos habebimus. His additis 776 annis, ſumma annum indicabit, quo Heraclidae redierunt, qui eſt Julianus 3531 (Job. Frank. 2999) ante Chriſt. 1183. Quibus ſi addamus iterum 80 annos, quia ſecundum omnes auctores veteres Troia octogeſimo ante Heraclidarum expugnationem Peloponneſi anno capta eſt, annum accipiemus Julianum 3451 (Job. Fr. 2909) ante Chri-

 ſtum

ſtum 1263, qui ſeptennio tantum differt ab epocha, ab Herodoto, Thucydide, vitae Homeri auctore fixa, & regum Albanorum ſerie confirmata.

Certum igitur eſt, Eratoſthenem & Apollodorum ad figendam hanc epocham nulla alia habuiſſe ſubſidia niſi generationum computationem, nec minus clarum eſt eos, ſi regum Lacedaemoniorum ſeriem ad hanc epocham ſtabiliendam adhibere voluiſſent, hanc ea, qua nos uſi ſumus, ratione ab iis fuiſſe computandam: cum vero celebres iſti temporum ſcrutatores generationes has Laconicas ſecundum breviores ſuo ſeculo uſitatas inter Graecos computarint, iisque triginta tantum annos tribuerint, de longitudine temporis illius antiqui eos ſeptem ad minimum decennia annosque ſeptem detraxiſſe patet. Hunc eorum errorem non animadverterunt recentiores temporum periti, qui celebritate duumvirorum iſtorum decepti, eos ſibi duces his in tenebris elegere, eorumque veſtigiis inſtitere.

Neque ſtudium ſingularitatis, neque praeiudicium in gratiam Herodoti, nobis inter veteres cariſſimi, ob multas in eo illuſtrando conſumtas lucubrationes nos patrem hiſtoriarum prae ceteris ſequi, aliorumque ſcriptorum opiniones reprobare permovit. Propoſuimus rationes, chronologorum doctiſſimorum atque celeberrimorum, ſumma fide atque integritate, neque quidquam de gravitate atque pondere argumentorum detraximus. Noſtra quoque argumenta ita explicare ſtuduimus, ut, quae iis contraria videri poſſent, non taceremus.

Ju-

Judicium nunc penes lectores nostros, quos, ut pondus argumentorum nostrorum examinare, & non, nisi religiose perpensis nostris assertionibus iudicare velint, rogamus.

Caput XIV.

De Coloniis Graecorum.

Vetustissima iam antiquitate Graeci colonos alias in terras miserunt; alios ante, alios post captam Troianorum urbem. Nos de iis tantum dicturi sumus, quorum apud Herodotum mentio facta, vel quae in capita quaedam operis eius lucem inferre aliquam possint.

Sectio I.

De Coloniis Graecorum ante bellum Troianum.

§. 1.

De Peucetiis.

Antiquissimae, quas cognovimus, Graecorum coloniae a Peucetio & Oenotro fundatae. Erant hi duces, uti supra capite nono demonstratum est, fratres, filiique Lycaonis. Caussa eorum ex Arcadia emigrationis aliasque in sedes longinquas immigrationis ignoratur. Certum est autem, eos decima septima ante bellum Troianum generatione, h. e. anno Juliano 2877 (Jobeleo Frank. 2354) ante Christum 1837 in Ita-

facit. Sinum hunc Ausonium, ab accolis Ausonibus cognominatum, Antiochus, Xenophanis filius, qui de fundatione scripsit Italiae, Napetinum dixit [1]). Lameticus [2]) quoque ab oppido Lameto [3]). Terinaeus [4]) a Terina [5]) Crotoniatarum colonia, Hipponiatas [6]) ab Hipponio Locriorum colonia, quam postea Romani Vibonem Valentiam [7]) dixere, appellatur.

His ex terris Oenotrii expulere Ausones easque occupavere. Multitudine eorum cum temporis progressu aucta, ad Metapontum [8]) usque habitationes suas protulere, inde postea ad Tarentum [9]), Posidoniam & Paestum. In Latium tandem pervenere, ex quo Siculos [10]), auxiliantibus ipsis Opicis expulere, de quo Sect. 2. §. 4. conferenda.

§. 3.

De colonis in Thessaliam missis.

Thessalia campus latus, undique montibus altis atque impeditis cinctus est, rivi his a mon-

---

1) Strabo lib. 6. p. 391. B. Dionys. Antiq. Rom. lib. 1 §. 35. p. 27.
2) Aristot. Polit. lib. 7. p. 193. lin. 17.
3) Schol. Lycophron. ad v. 1083.
4) Plin. lib. 3. c. 5. p. 158. c. 10. p. 165.
5) Scymni Chii orbis descr. v. 306.
6) Strabo lib. 6. p. 391 & 393. lin. ult. Scymni orbis descr. v. 307.
7) Strabo lib. 6. p. 394. Plin. lib. 3. c. 5. p. 158.
8) Strabo lib. 6. p. 391. sub. fin.
9) Dionys. Antiq. Rom. lib. 2. §. 1. p. 75.
10) Idem ibid. lib. 1. §. 22. p. 18.

montibus semper defluentes exitum invenere nullum, campos igitur inundare necessario, lacumque immensum ex iis fecere. Tandem terrae motu Ossa mons ab Olympo disruptus, viam aquis aperuit, quae in mare defluxere, Thessaliaeque campos exsiccavere. Monticola quidam portentum hoc Pelasgo nuntiavit, Arcadiae regi, qui multis suorum populorum comitibus hanc novam in terram immigravit. Plura his de rebus supra iam cap 9 §. 3 exposuimus, ad quae lectores ablegamus.

§. 4.

De colonia Evandri.

Omnium Arcadum sui temporis sapientissimus, bellatorque fortissimus fuit Evander[1]) Factiones eius in patria binae exortae[2]), res ad arma venit, victi Evandrum sibi ducem elegere, quocum in Italiam navigarunt. Aboriginum eo tempore Faunus rex fuit, qui, secundum Catonem & Sempronium[3]) a Graecis originem ducebant. Dionysius Oenotrios eos putat, quia Oenotrus primus fuisse videtur, qui colonos in Italiam e Graecia duxit, additque & alia argumenta, quae hic longum foret repetere, & in opere eius ab iis, quibus interest, legi possunt. Faunus iste prudentia & sollertia in rebus gerendis magnum sibi nomen acquisierat[4]). Evandrum

1) Pausan. Arcad. s. lib. 8. c. 43. p. 688. 689.
2) Dionys. Halic. Ant. Rom. lib. 1. §. 31. p. 24.
3) Id. lib. 2. §. 13. & seqq. p. 11. sq.
4) Idem ib. lib. 1. p. 24. lin. 38.

drum is benigniter recepit a comitum eius paucitate nil metuens, nec enim plures eum comitabant, quam trecenti circiter viri, qui duobus in navigiis advenerant[1], his quantum vellent agrorum Faunus assignavit. Evander ad ripas Tiberinas[2]) oppidum condidit, quod, secundum oppidi patrii nomen, e quo plures colonorum suorum exierant, Pallantium appellavit, quod postea Romani Palatium dixere. Fabulam hanc traditionem Strabo[3]) putavit, sed alia fuit Romanorum opinio. Antoninus enim Pius, Romanorum hanc originem Arcadicam sacram reddere volens, Pallantium in Arcadia urbis nomine honoravit, eiusque civibus libertatem & ab omni tributo immunitatem donavit[4]), Argumentum gravius autem hoc est, quod Dionysii[5]) temporibus Romae sacra Arcadica iisdem ritibus celebrata sunt, quos Arcades solebant obervare. Romanis autem Graeci cum Arcadibus, seculis post urbem conditam iam elapsis, tandem innotuerunt; unde igitur ritus istos non cognovere solum sed & adoptavere? Explicari hoc nequit, nisi Arcadum hanc coloniam immigratam putemus, vel ab Oenotriis, qui 567 circiter anno ante Troiam captam has in terras advenere, ritus hos sacros cerimoniasque simul allatas dicamus. Tunc vero

1) Gatterer Weltgeschichte P. I. p. 344.
2) Pausan. loc. laud.
3) lib. 5. p. 352. B.
4) Pausan. loc. laud.
5) Dionys. Hal. lib. I. §. 32. 33. p. 25. 26.

verò sacra illa iam ante Oenotrum cum colonis emigratum in Arcadia instituta fuisse probandum est; quod si fuerit, ab Oenotro in Italiam inferri potuerint, variisque in terris ab Oenotriis cultis vestigia eorum invenirentur. Nullibi autem, nisi Romae celebrata sunt. Strabo, haec si rite perpendisset argumenta, Evandri hanc coloniam fabulosam profecto non dixisset.

Evander igitur anno ante Troiam captam sexagesimo in Italiam navigavit [1]). Testantur hoc Romani, inprimisque Aurelius Victor [2]), qui de Romanorum origine scripsit. *Regnante Fauno*, inquit, *ante annos circiter sexaginta, quam Aeneas in Italiam deferretur, Evander Arcas, Mercurii & Carmentis Nymphae filius, simul cum matre eodem venit.*

Evandri patrem ignorabant. Mercurii eum filium dixere [3]). Fortassis hoc ideo factum est, quia barbaros Italiae populos artes docuit [4]) ad vitam utiles, leges ipsis tulit, litterarumque Graecorum usum, quam Arcades novissime didicerant, ipsis monstravit. Alii [5]) Echemi & Timandrae filium eum fuisse affirmant, Echemus Tegeatum rex fuit, refert enim Pausanias [6]), uxoris eius nomen Timandrae fuisse.

1) Dionys. Hal. lib. 1. §. 31. p. 24.
2) Orig. gent. Rom. c. 5. p. 11.
3) Pausan. Arcad. s. lib. 8. c. 43. p. 688. Dionys. Hal. lib. 1. §. 31. p. 24. Aurel. Vict. l. l.
4) Dionys. Hal. Ant. Rom. lib. 1. §. 33. p. 26.
5) Servius ad Virgil. Aen. lib. 8. 130.
6) loc. laud. c. 5. p. 60.

fuisse. Sed Echemus iste Evandri pater fuisse non potest, interfecit enim Hyllum [1] duello anno Juliano 3424 (Job. Frank. 2892) ante Christum 1290, uti capite XV. demonstrabimus. Echemus dum Hylli provocationem acciperet, annum circiter aetatis agebat quadragesimum, quod ex eo concludimus, quod Hyllus tunc temporis aetatis flore fuit. Echemi igitur filius si fuisset Evander, sexennis vel septennis tunc fuisset & annum aetatis circiter egisset vigesimum sextum vel septimum, cum Troia everteretur. Eduxit autem is colonos sexagesimo ante Troiam captam anno.

Sed mittimus iam investigationem patris Evandri, quae sine dubio frustra semper erit, nec multum interest eum amplius investigasse, cum probasse sufficiat, Arcadum colonos duce Evandro sexagasimo ante Troiam captam anno in Italia sedes suas fixisse.

§. 5.

De colonis Doriensium ante excidium Troianum.

Phorbas [2]) Lapithis filius, Rhodum insulam occupavit anno ante Troiam captam 369, qui, si fides Eusebio, qui hoc tradit, habenda, in annum ante Christum 1580 incidit. Sedes is cum comitibus suis in Thessalia quaerebat [3]), cum Rhodienses ut insulam suam a ser-

---

1) Pausan. loc. laud. Herod. lib. 9. cap. 26.
2) Eusebius Chron. lib. post. p. 74.
3) Diod. Sic. lib. 5. c. 58. p. 377.

a serpentibus, qui eam vastabant, purgare vellet, rogarent. Serpentibus enecatis Phorbes cum Doriensibus insulam divisam possessit, & rebus semper strenue & fortiter gestis post mortem heroum in numerum relatus est.

Triopas[1]) eius filius cam Hellenibus sive Doriensibus in insulam hanc venit. Inde in Cariam[2]) se contulit, & promontorium, a nomine suo Triopium dictum, occupavit. Hellenes igitur eo tempore in Thessalia regnabant. Post Hellenis mortem Xuthus, eius filius, qui patris sibi vindicare vellet pecunias, a fratribus suis pulsus est[3]). Hac fortassis occasione, & quia Xuthi a partibus steterant, Phorbas eiusque filius Triopas, Rhodum insulam petivere. Quod si statuamus Triopas anno circiter Juliano 3284 (Job. Fr. 2752) ante Christum 1430, hoc est anno ante Troiam captam 160 secundum Herodotum, & 246 secundum Eusebium, Rhodum navigavit.

Hyllo, Herculis filio, a Tegeatum rege Echemo duello percusso, Tlepolemus alter filiorum Herculis cum ceteris huius herois filiis & nepotibus Tricorynthum se contulit[4]). Inde cum Licymnio Argos profectus, ibique receptus

1) Diod. Sic. lib. 4. c. 58. p. 302.
2) Id. lib. 5. c. 57. p. 376.
3) Pausan. Achaic. s. lib. 7. c. 1. p. 521.
4) Herod. lib. 9. c. 26. Apollodori Bibl. lib. 2. c. 8. §. 2. Diod. Sic. lib. 4. c. 58. p. 302.

tus est, sed occiso Licymnio Rhodum navigavit, ubi cum Heraclidis, qui eius a partibas stabant, fortunamque eius sequebantur, Lindum, Jolyssum & Camirum urbes condidit. Patris gloria permoti Rhodienses non multum post tempus insulae ipsi regnum detulere, isque Agamemnonem in expeditione Troiana copiis suis adiuvit. Homerus amplissimis verbis de harum urbium fundatione loquutus est, nec minus caussas extulit, quibus hanc in insulam navigare permotus est Tlepolemus.

Occisus est Hyllus anno Juliano 3424 (Job. Fr. 2892) ante Christ. 1290 quod infra de Heraclidis capite XV probabimus. Tlepolemus sine dubio Tricorynthi breve tantum tempus moratus est; Argosque se contulisse videtur anno Juliano 3427 (Jobeleo Frank 2895) ante Christum 1287. Hac ex urbe breve post tempus abire coactus, urbes supra nominatas fundasse videtur circa annum Julianum 3432 (Job. Fr. 2900) ante Christ. 1282.

Sectio II.

De coloniis Graecorum post Troianum excidium.

§. 1.

De colonia Doriensium.

Megaris [1]) in Atticae confiniis, Codri post interfectionem circa annum Julianum 3583

T 2 (Job.

1) Strabo lib. 14. p. 965. C.

(Job. Fr. 3051) ante Christum 1131 fundata videtur. Ibi pars Doriensium sedes fixit, alia cum Althaemene Argivo Cretam in insulam profecta, in eaque coloniam fundavit, reliqui in insula Rhodi, Halicarnassi, Cnidi & Cois dispersi. Coloniae hae omnes praeter Rhodiensem a Tlepolemo fundatam, posteriores fuere Peloponnesi ab Heraclidis occupatione. Vero haud absimile videtur, migrationes has in ea incidisse tempora, ubi Graecia omnis turbata, nulla ibi tuta sedes erat, quare populi patriam, dulce nil ipsis pollicentem, relinquere, melioresque & tutiores sedes quaerere non dubitabant. Sed cum tempus harum migrationum veterum nemo adnotaverit, nos quoque definitionem eius tentare non audemus, & §. 4. de nonnullarum tantum urbium fundatione nostram opinionem explicabimus.

§. 2.

De colonia Aeoliensi.

Secundum Strabonem [z]) Aeoliensium emigratio quarta ante Jonensem accidit generationem. Tradit idem coloniae huius fundationem longum per tempus durasse, eamque sero tandem, postquam incepta fuerat, consummatam fuisse. Colonorum dux princeps fuit Orestes, cui, in Arcadia mortuo, filius successit Penthilus, qui in Thraciam usque progressus est anno post Troiam captam sexagesimo, hoc est eo

z) lib. 13. p. 872. C.

eo ipſo, quo Heraclidae in Peloponneſum rediiſſe dicuntur anno.

Penthilus colonos Aeolienſes aliam nullam ob cauſſam niſi quod e patria pulſus erat ab Heraclidis, duxiſſe videtur. Innuere hoc & Strabonem putamus, qui eo ipſo hoc factum eſſe tempore dixit, quo in Peloponneſum redierant Heraclidae. Certum tamen eſt, principes hac e gente octogeſimo poſt Troiam captam anno, haud vero ſexageſimo, uti retulit Geographus, terram hanc occupaſſe, quem quidem errorem Straboni minus quam librariis inculpamus, idque eo magis, quod fere ſemper in Eratoſthenis ingreſſus eſt Strabo veſtigiis, qui reditum Heraclidarum in octogeſimum poſt Troiam captam annum retulerat, quod capite ſequente de Heraclidis oſtendemus. Suſpicamur ergo Strabonis in contexto tranſpoſitum quid eſſe, verbaque ἑξήκοντα ἔτεσι τῶν τρωϊκῶν ὕστερον ponenda eſſe poſt verba Ὀρέστην μὲν γὰρ ἄρξαι τοῦ στόλου. Levi hac tranſpoſitione horum verborum Strabo cum Eratoſthene omnibusque aliis conſentit auctoribus, qui de Heraclidarum reditu ſcripſere, colonisque ab Oreſte ductis tempus adſcribit certum, quod antea fuit ignotum, cum, quae ſub Penthilo facta eſt emigratio, e verbis, quibus uſus eſt, facile poſſit colligi.

Oreſtes igitur ſexageſimo poſt Troiam captam anno, hoc eſt Juliano 3504 (Joh. Franc. 2972) ante Chriſtum 1210 colonos Aeolienſes educere coepit. Eoque iam nonagenario in Arcadia vita functo[1]) rem Penthilus filius recepit.

[1]) Strabo lib. 13. p. 872. C. Vellej. Paterc. lib. 1. c. 1.

pit. Successit is in regno, uti e Velleio Paterculo colligimus, anno Juliano 3521 (Job. Fr. 2989) ante Christum 1193 regnique tertio anno Heraclidis cedere coactus est. Nunc ad Aeolienses colonos, huc usque neglectos, uti videtur, cogitationes suas denuo convertit, hos usque in Thraciam [1]), ubi diem obiisse verosimile est, duxit. Plures alias haud inerudití viri putarunt, sermonem hic esse de Thracia propria, ideoque in difficultates implicati sunt, e quibus se expedire nescirent. At neque de Thracia Europaea hic sermo est, neque de Asiatica, sed de Boeotiae quadam parte a Thracibus olim occupata, quam Thraciam Strabo appellavit. Si dubitari hac de re posset, Geographi huius narratio, cuius summam proponemus, omnem tollere poterit dubitationem. Aones, inquit ille [2]), Temnices, qui post varios errores a Sunio huc venerant, Leleges, & Hyantes, barbari populi, Boeotiam primis temporibus habitaverunt. Postea Phoenices Cadmo duce eam occuparunt, isque condidit Cadmeam, regnumque posteris suis reliquit, qui Thebas exstruerunt, easque cum Cadmea iunxerunt. Maxima his Boeotiae pars paruit, regnumque ad usque bellum Epigonum sibi conservarunt, quo quidem Thebas reliquerant tempore, nec tamen multo post reversi. Sed a Thracibus & Pelasgis iterum pulsi, cum Arneensibus in Thessalia civitatem fundarunt, eamque diu tenuerunt,

1) Strabo loc. laud.
2) Strabo lib. IX. p.615. C. & sqq.

runt, ex quo Arneenses quoque Boeotii appellati sunt. Hi tamen iterum in patriam redierunt, eo scilicet tempore, quo Aulide in Boeotia naves aedificatae sunt Aeolienses, in quibus Orestidae in Asiam navigarunt.

Cum Strabone Thucydides[1]) quoque sentire videtur, qui de foedere loquutus, quod cum Sitalce, Thracum regis Teretis filio, fecerant Athenienses, haec addidit. Teres autem hic Tereo cognatus non erat, qui Prognen Attici regis Pandionis filiam duxerat, nec eadem e Thracia oriundus. Tereus enim Daulide habitabat, in terra, quae nunc Phocis dicitur, a Thracibus tunc culta.

Megarenses[2]) Tereum hunc Pegis sive Pagis in Megaride regnasse contendebant. Sed Pausanias e monumentis suo tempore adhuc exstantibus eum Daulide supra Chaeroneam regnasse collegit: *ἐβασίλευσε δὲ ὁ Τηρεὺς, ὡς μὲν λέγουσιν οἱ Μεγαρεῖς, περὶ τὰς Πηγὰς τὰς καλουμένας τῆς Μεγαρίδος.* Vox igitur *Πηγὰς* littera maiuscula initiali scribenda, versioque latina secundum hanc nostram explicationem emendanda est. *Gedoynus* Abbas, Graeca non intelligens, Tereum, si fides populis illis tribuenda, circa fontes Megarenses regnasse, in versione sua Pausaniae Francogallica scripsit[3]). Sed dicat nobis *Gedoynus*, qui fuerint isti fontes Megarenses, ubi locorum siti, quis veterum eorum fe-

 cerit

1) lib. 2. §. 29. p. 115. 57.
2) Pausan. Attic. s. lib. 1. c. 41. p. 100.
3) Pausanias François lib. 1. c. 41. p. 129.

cerit mentionem! Stephanum Byzantinum [1]) evolvere si placuerit, Pegas Megarensium oppidum fuisse vidisset.

Sed ad Thraciam ut redeamus, duorum horum historicorum testimoniis certum est, a Thracibus magnam saltem Boeotiae partem eo tempore fuisse occupatam, quo in eam rediere Cadmei, nec minus certum est, filios Orestis ex Aulide in Boeotia in Asiam navigasse. Thracia igitur ea, in quam Penthilus se contulit, & Aeolienses ducere colonos suscepit, Boeotiae sine dubio pars fuit, quae nomen a victoribus tulerat Thracibus. Penthilus igitur cum fratre statim post Heraclidarum expugnationem Peloponnesi, h. e. anno Juliano 3525 (Job. Fr. 2993) ante Christum 1189 Aeolienses eos duxit, qui secunda vice in Asiam immigrarunt.

Tertia Aeoliensium migratio aliquot annis posterior accidit reditu Heraclidarum. Echelatus eam duxit, Penthili filius [2]). Eam in regionem is Aeolienses suos duxit, quae Strabonis aetate Cyzicene dicta est, & quidem circa Dascylium, Vix errabimus hanc anno Juliano 3540 (Job Frank 3008) ante Christum 1174 factam migrationem statuentes.

Quartam eamque postremam Aeoliensium coloniam Grais, Echelati filiorum minimus duxit [3]), qui a Lacedaemoniis [4]) adiutus ad Granicum

1) f. v. πηγαὶ.
2) Strabo lib. XIII. p. 873. A.
3) Strabo lib. XIII. p. 873. A.
4) Pausan. Lacon, sive lib. 3. c. 2. p. 206.

nicum usque[1]) progressus est, &, necessariis rebus melior instructus superioribus, cum maxima copiarum suarum parte insulam Lesbum petiit, eamque occupavit. Eventus isti omnes una cum generationum serie postremam hanc emigrationem post annum Julianum 3540 (Job. Fr. 3008) ante Christum 1174 factam esse demonstrant, & e fundatione urbis Lesbi, quae secundum auctorem vitae Homeri, quae Herodoto vulgo tribui solet, anno Juliano 3574 (Job. Fr. 3042) ante Christum 1140 facta dicitur, colligimus, colonos hos circa annum Julianum 3563 (Job. Fr. 3031) ante Christum 1151 eductos esse; Grais enim ad novas expeditiones & occupationes animum intendere non potuerit, ante quam terras iam occupatas contra barbarorum vicinorum incursiones defendisset easque tutas suis populis reddidisset. Et Grais quoque, si inter tertiam migrationem & Lesbi urbis exstructionem 34 annorum spatium statuamus, iuvenis adhuc erat, cum colonos hos ducendos susciperet, quippe qui Echelati filiorum minimus dicitur.

Circa idem tempus & Cleuas & Malaus, Agamemnonidae utrique, copias collegerant, sed Penthili classis celerior ipsis e Thracia in Asiam[2]) advenit. Hi in Locride circa Phricium montem diu cessarunt, tandem navibus conscensis Cymen & Phriconidum, a nomine montis Phricii appellatam, fundarunt. Auctor vitae Ho-

1) Strabo loc. laud.
2) Strabo loco laud.

meri Cymes fundationem anno Juliano 3594 (Job. Frank. 3062) ante Christum 1120 factam tradit.

Infra §. 4. de nonnullarum urbium Aeoliensium fundatione plura proferemus.

§. 3.

De colonia Jonum.

De colonia Jonum si recte & accurate iudicare volumus, ad rerum origines ut redeamus necesse est

Hellen 1), Deucalionis filius, in Phthia, Peneum inter & Asopum sita, regnavit. Xuthus eius filius, a fratribus e Thessalia pulsus 2), in Atticam confugit 3), ibique regis Erechthei filiam duxit 4), cum qua Achaeum & Jonem filios procreavit. Achaeus post caedem involuntariam 5) in Laconiam emigravit, incolisque nomen suum communicavit.

Attica

1) Strabo lib. VIII. p. 587. C.

2) Pausan. Achaic. f. lib. 7. c. 1. p. 521. a quo Strabo in quibusdam differt, qui Hellenem tradit maiori filiorum regnum reliquisse, aliosque ut alias sibi sedes quaererent iussisse; Dorum igitur circa Parnassum sedem invenisse copiasque ab eius nomine Dorienses appellatas esse, Xuthum in Atticam esse profectum, ibique filium regis Erechthei duxisse. Strabo lib. VIII. p. 558. A. conferendus & Conon in Narrat. 27.

3) Circa annum Julianum 3284 (Jobeleum Frank. 2752) ante Christ. 1430.

4) Circa annnm Julianum 3285 (Jobeleum Frank. 2753) ante Christ. 1429.

5) Id. ibid. circa annum Julianum 3307 (Jobeleum Frank. 2775) ante Christum 1407.

Attica eo tempore incolarum multitudine obruta, quae solo hoc in sterili & arido vitae necessitates invenire non poterat, Athenienses eius partem Jone ducente in Peloponnesum miserunt [1]). Cum is iam bellum adversus Aegialenses eorumque regem Selinuntem pararet, filiam is ipsi Helicen collocavit, eumque filium & regni heredem adoptavit [2]). Mortuo Selinunte successit Jon, qui urbi, quam condiderat nomen Helices, populoque Jonensium indidit.

Jone in Aegialenses regnante Athenienses cum Eleusiniis bellum gerentes, eum copiarum suarum ducem elegere [3]). Vicit is Thraces [4]), Eumolpi copias, qui Eleusinem occuparant, & Athenienses grati principatum ipsi in civitate sua tradidere nomenque sibi Jonensium imposuere [5]). Circa hoc tempus Atticam quatuor in tribus divisisse videtur, quas, secundum filiorum nomina, Geleontes, Argades, Aegicores & Hopletes appellavit [6]). Brevi post haec ab eo instituta tempore Jonum coloniam fundasse videtur

1) Id. ibid. p. 588. B. circa annum Julianum 3308 (Job. Frank. 2776) ante Christ. 1406.
2) Pausan. Achaic. s. lib. VIII. c. 1. p. 521. 522. circa annum Julianum 3309 (Jobel. Frank. 2777) ante Christum 1405.
3) Pausan. ibid. circa annum Julianum 3312 (Jobel. Frank. 2780) ante Christ. 1402.
4) Verisimile est Thraces hos non e Thracia venisse, sed Boeotios Thraces esse intelligendos. Strabo lib. VIII. p. 588 A. & Euripides in Phoeniss. v. 865. huius meminit belli.
5) Strabo lib. VIII. p. 588 B. lib. XIV. p. 997 D.
6) Herod. lib. 5. c. 66.

lenſem terram [1]) ibique diem ſuum obiit, Jonem in regnum rediiſſe veroſimile eſt, ignoratur autem quamdiu ibi manſerit, hoc ſaltem certum eſt, eum Athenas reverſum ibi vitam [2]) obiiſſe.

Achaeus haud longum in Laconia tempus moratus, ſed copiis ex Aegialenſibus & Athenienſibus collectis in Theſſaliam tranſiit, patriumque regnum recuperavit [3]). Archander & Architeles [4]) eius filii Phthiotide relicta Argos profecti, duas ibi Danai filias uxores duxerunt, Quo factum eſt, ut Achaeorum nomen & Lacones & Argivi tulere. Danaus ſine dubio regio Argivorum e genere ortus, ſed diverſus ab eo fuit, qui ex Aegypto advenerat, ex quo reges Argivi originem ducebant. Marmora Paria Epocha nona adventum huius in Erichthonii tempora collocant, qui anno Juliano 3203 (Job. Fr. 2680 ante Chriſtum 1511) regnavit. Nos autem ſupra capite VIII. §. 2. de chronologia Attica, Erichthonium anno Juliano 3216 (Job. Fr. 2693) ante Chriſtum 1496 regnum accepiſſe, ſicuti capite IX de regibus Argivis §. 4. Danaum circa annum Julianum 3142 (Job. Fr. 2619) ante Chriſt. 1572 in Graeciam adveniſſe probavimus, qui ideo ante Cecropis regnum, quem anno Juliano 3144. (Job. Fr. 2621) ante Chri-

1) Id. ibid. p. 521.
2) Id. ibid. p. 522.
3) Id. ibid. p. 521.
4) Id. ibid. memorabilis locus, ex quo Herodotus lib. 2. c. 98. quem Gronovius locum explicare deſperabat, poteſt intelligi.

Christum 1570, regnasse supra ostendimus, is in Graeciam navigavit.

Achaei ad reditum usque Heraclidarum, a quibus pulsi sunt, his in terris remanserunt. Tunc in Aegialeam[1]) recessi ob consanguinitatem ab Joniis benigniter recepti sunt. Postea vero utrique populi armis inter se congressi sunt, Joniis, Achaeos in id animum intendere, suspicantibus, & Tisamenum, Orestis regis filium, regem constituerunt. Victi Jones, Achaeisque terram cedere coacti, qui eius quidem divisionem, quam Jones fecerant, conservarunt, sed terram ipsam a nomine suo Achaiam appellarunt. Regnum in eos Tisamenis posteri ad usque Ogygis filios tenuere[2]), qui regia abutentes auctoritate violenterque in populum dominantes, regno privati sunt, quod in democratiam conversum est. Respublica haec magnam celebritatem adepta, libertatem usque in Olympiadis 158, annum tertium (Job. Fr. 4036) ante Christum 156 conservavit, quo quidem anno in Romanae provinciae formam redacta est.

Achaeos non prius ad Jones Aegialenses quam e Laconia ab Heraclidis erant eiecti confugisse vidimus. Evenisse autem hoc putamus anno, quo in Peloponnesum isti redierant, qui fuit post Troiam eversam octogesimus. Haud multo post, uti vidimus, discordia inter utrosque hos populos exorta, armisque decertarunt.

---

1) Pausan. lib. VII. c. 1. p. 523.
2) Polyb. lib. 2. c. 41. p. 178. lib. 4. c. 1. p. 375.

rerunt [1]). Jones superati, Helicen se receperunt, quos sequuti sunt Achaei, urbem oppugnare aggressi sunt. Jones ad resistendum impares urbem ea conditione tradidere, ut liber ipsis exitus praestaretur. In Atticam igitur confugere, & a Melantho, tunc temporis Athenarum rege, recepti sunt, recens enim rerum ab Jone praeclare gestarum memoria facilem ipsis praebuerat receptionem. Dicitur quoque, Athenienses non tam ob benevolentiam erga Jones, quam ob metum, ne ipsi quoque a Doriensibus e patriis sedibus eiicerentur, Jones hos, ut vires suas augerent, recepisse. Achaei in Aegialeum confugerant anno Juliano 3525 (Job. Fr. 2993) ante Christum 1189. Jones igitur anno sequenti ab Atheniensibus recepti videntur, qui regni Melanthi fuit secundus. Melantho & Codro regnantibus ibi remansere, qui secundum Castorem [2]) 58 per annos regnum tenuere. Sed Codro interfecto & regno abolito, regum in locum Archontes perpetui, minore cum auctoritate, successere. Archontum horum primus e Codri, qui pulcherrimam pro patria mortem obierat, posteris electus est, sed inde orta discordiarum inter Codri filios caussa, Nileus [3]) enim privatus & fratri, quem regno minus dignum se ipso iudicabat, subiectus vivere nolens, meliorem aliis in terris fortunam quaerere statuit. Jones in Attica, cuius solum aridum & sterile,

1) Pausan. Achaic. s. lib. 7. c. 1. p. 523.
2) Eusebii Chronic. lib. post. p. 96.
3) Pausan. Achaic. s. lib. VII. c. 2. p. 523 & 24.

ſterile, quae ad vitam ſuſtentandam neceſſaria ſunt, vix invenientes, nec ullis iam vinculis arctioribus ibi contractis, a more huius terrae non capti, a Nileo, ut ſecum in Aſiam transmigrare vellent, ſollicitati ſunt. Quibus ſocietatem non denegantibus, biennium in praeparanda profectione conſumſit. Jones igitur ſexageſimo poſt Heraclidarum reditum anno, & centeſimo quadrageſimo poſt Troianum excidium in Aſiam coloni profecti ſunt. Eſt haec quoque Eratoſthenis opinio, quae probationis, quam daturi ſumus, pondus auget. A Troia capta, inquit[1]), ad Heraclidarum reditum octoginta anni elapſi, & ab hoc reditu ad Joniae fundationem anni ſexaginta. Thucydides quoque accuratiſſimus & Eratoſthene multo vetuſtior auctor, Peloponneſum ab Heraclidis anno poſt Troiam captam octogeſimo recuperatam ſcripſit[2]) Jonienſem hanc migrationem ſexageſimo poſt hanc expugnationem anno factam eſſe Thucydides expreſſis quidem verbis non teſtatus eſt, quod tamen e contexto narrationum eius facile perſpici poteſt. Refert enim[3]) Graeciam, poſt turbas diuturnas pace & tranquillitate reſtituta atque ſtabilita, nullas in longum tempus metuentem rebelliones internas, colonos alias in terras miſiſſe, inſularumque maximam partem ex Attica novos accepiſſe

---

1) Eratoſthenes apud Clement. Alex. Stromat. l. I. p. 402.
2) lib. I. §. 12.
3) loc. laud.

piſſe colonos. Nos in capite de Troiano excidio ſcriptorem hunc, in annum Julianum 3444 (Job. Fr. 2912) ante Chriſtum 1270 id collocaſſe oſtendemus; ex quo eum Heraclidarum reditum in annum Julianum 3524 (Job. Frank. 2992) ante Chriſtum 1190, & Jonum in Aſiam emigrationem in annum Julianum 3584 (Job. Frank. 3052) ante Chriſtum 1130 collocaſſe, patet.

Vix quidquam contra hanc opinionem proferri poterit, niſi quae Strabo ſcripſit [1]), qui, putant, inquit, Aeolienſium coloniam quarta ante Jonienſem fundatam eſſe generatione. Inter utramque igitur migrationem 133 anni elapſi, quae, ſecundum noſtram computationem octoginta tantum annorum ſpatium intermedium habuere. At Strabonem hoc in loco generationibus ad tempora deſcribenda uti voluiſſe non credimus, quippe cui computationes iſtae minime ignotae fuere, qui etiam Oreſtem diutiſſime vixiſſe, & ſeptuaginta omnes regnaſſe ſciebat. Geographum igitur his verbis nihil innuere voluiſſe ſuſpicamur, niſi quatuor diverſas fuiſſe Aeolienſium migrationes, ducibus quatuor ſibi ſuccedentibus principibus uno eodemque genere ortis, quarum primam duxerat Oreſtes, alteram Penthilus, Oreſtis filius, tertiam Penthili filius Echelatus, quartam denique Grais Echelati filius. Haec autem quarta ad Jonum coloniam proxime accedit. Strabo vidit Aeo-

---

1) lib. XIII. p. 872. C.

Aeolienses quaternis vicibus ante Jones emigratos, primorum colonorum Orestes, & qui hos subsequuti sunt, huius filius, nepos & pronepos duces fuere. Ex his Aeolienses quatuor ante Jonenses generationibus emigratos collegit. Coloniarum epochas si figere voluisset, rem accuratius narrasset, & pro consuetudine sua numeris certis determinasset. Si vero generationibus uti voluisset in epochis his definiendis, quarum computationem fere omnes auctores antiquiores in chronologia adhibuerant, dicere saltem non potuisset quatuor intra primam Aeoliensium emigrationem & Jonum coloniam fuisse generationes, nam senex iam Orestes, cum colonos susciperet ducendos, nec minor 73 annos natus erat. En demonstrationem. Occisus ab Aegestho est Agamemnon eo ipso quo Troia capta est anno, h. e. Juliano 3444 (Job. Frank. 2912) ante Christum 1270. Aegisthus[1]) septem annos regnavit, & ab Oreste occisus est anno Juliano 3451 (Job. Frank. 2919) ante Christum 1263. Orestes[2]) septuaginta annos regnavit, mortuus igitur anno Juliano 3521 (Job. Frank. 2989) ante Christum 1193. Is ergo cum nonaginta annorum senex obiisse dicitur[3]), anno Juliano 3431 (Job. Fr. 2899) ante Christum 1283 lucem adspexit, & colonorum Aeoliensium dux factus est anno aetatis 73; incidit enim in annum Julianum 3504 (Job Frank. 2972)

1) Vellej. Paterc. lib. 1. c. 1.
2) Id. ibid.
3) Idem ibid.

2972) ante Christum 1210 prima haec Aeoliensium emigratio.

Penthilus hac aetate iam vir erat vigens, eiusque filius vel natus iam, vel brevi post in lucem editus fuit. Grais, Echelati filius, puer adhuc duxit quartam Aeoliensium coloniam. Strabo hoc expressis tradidit verbis libro XIII. p. 873. A. Quatuor ergo principes isti pro duabus tantum generationibus & dimidia computandi sunt, quae annos efficiunt 82 isque numerus duobus tantum annis maior est eo, quem nos, certioribus usi subsidiis, inter primam Aeoliensium & Joniensis coloniae initium computavimus, octoginta scilicet annis. Accedit & Geographum non expressis tradere verbis, coloniam Aeoliensem primam quarta ante Joniensem generatione emigrasse, sed φασὶ inquit h. e. *tradunt*. Eius ipsius ergo hanc fuisse opinionem demonstrari nequit, sed illius potius, ex quo sua hausit auctoris sententia videtur, quam non accurate satis investigavit, ut e verbo φασὶ patet.

Nodis his solutis superest, ut Doriensium, Aeoliensium & Joniensium quarundam, tam in Asia quam in Europa urbium fundationes breviter describamus; quod quidem quam succinctissime, ita tamen a nobis absolvetur, ut, quod iure meritoque exigi potest a chronologo, auctoritates indicemus, in quibus nostra fundata videtur opinio, & lectoribus examen argumentorum iudiciumque relinquamus liberum.

§. 4.

De fundatione quarundam urbium Doriensium, Aeoliensium & Jonum tam Asiaticarum quam Europaearum.

Alalia[1]) in insula Cyrno, postea Corsica dicta, vigesimo ante Phocaeam ab Harpago Cyri duce captam anno a Phoceensibus fundata. Sardium urbs, quod in capite VII de Lydorum regibus ostendimus, anno Juliano 4169 (Job. Frank 3637) ante Christum 545 expugnata est. E serie rerum ab Herodoto traditarum facile perspicimus Phocaeam anno Juliano 4172 (Job. Frank. 3640) ante Christum 542 captam esse; Alaliae igitur fundatio in annum Julianum 4152 (Jobeleum Frank. 3620) ante Christum 562 incidit.

Qui post captam ab Harpago Phocaeam in Oenusas[2]) confugerant insulas Phoceenses, Cyrnum sive Corsicam petierunt, in qua quinquennium morati sunt Sexto enim anno cruentam cum Carthaginiensibus & Tyrrheniis pugnam navalem pugnarunt, in qua quidem victoriam deportarunt, sed Cadmeam, maximam enim navium & copiarum partem amiserant, quare Cyrnum reversi, uxores cum liberis omnique suppellectili navibus imposuerunt, urbemque Hyelam in Oenotriis fundarunt. Incidit haec fundatio in annum ut videtur Julianum 4179 (Jobeleum Frank. 3647) ante Christum 535.

Uno

1) Herodot. lib. 1. c. 165.
2) Id. ibid. c. 165. 166. 167.

Uno eodemque quo Hyela, & Massilia urbs condita videtur anno. Pausanias id expressis testatus est verbis libro decimo capite octavo p. 417. Miramur tamen Herodotum de ea silere. Quae Aristoteles [1]) de huius urbis fundatione dixit, cum Pausaniae traditione non conveniunt. Solinus [2]) eam Olympiade 45 conditam ait, sed quae addit, cum hac epocha minime consentiunt. Timaeus contra, Solino multo vetustior fideque dignior auctor, eam anno 120 ante pugnam Salaminiam h. e. Juliano 4114 (Job. Fr. 3582) ante Christum 600 fundatam tradidit [3]). Qui si recte computaverit, Herodoti hac de re silentium non mirandum est, & ut dissensum inter Solinum & Pausaniam tollamus, Massiliam secundum Timaeum & Solinum Olympiade 45, anno Juliano 4114 (Job. Fr. 3612) ante Christum 600 conditam quidem esse, sed Phoceenses a Persis fugatos partim in eam confugisse, eamque circa annum Julianum 4179 (Job. Fr. 3647) ante Christum 535 ampliasse, maioremque exstruxisse statuamus [4]).

Abderae [5]) prima iecit fundamenta Timesias Clazomenius, quo a Thracibus pulso, eam

U 3 d.nuo

1) Athenaeus lib. XIII. c. 5. p. 576.
2) Polyhist. c. 2. p. 12.
3) Scymni Chii Orbis descript. v. 210 & seqq.
4) Plura de huius celeberrimae urbis fundatione atque fatis vides. apud Beckium doctissimum in libro germanico Welt-und Völkergeschichte T. 1. p. 249.
5) Herod. lib. 1. c. 168.

denuò exstruxerunt Teii, quorum urbem ceperant Persae Hi navibus conscensis in Thraciam ad novas sedes quaerendas profecti. Incidere in Julianum annum 4173, (Job. Frank. 3641) ante Christum 541 altera haec videtur fundatio, quia Phoceensium urbis expugnatio praecedente acciderat anno. Eusebius urbem hanc anno Juliano 4059 (Job. Fr. 3527) ante Christum 655 conditam scripsit, qui numeri nisi corrupti sint, de primis a Timesia iactis fundamentis intelligendus est Eusebius.

Smyrna [1]) urbs 622 ante Xerxis expeditionem anno condita est, qui est Julianus 3612 Job Fr. 3080) ante Christ. 1102. Octodecim annis prius Cymes [2]) in Aeolia fundamenta iacta, h e. anno Juliano 3594 (Jobeleo Frank. 3062 ante Christum 1120 Lesbi [3]) fundatio Cymensem antecesserat duobus decenniis, ea igitur in annum Julianum 3574 (Job. Fr. 3042) ante Christum 1140 referenda.

Melos [4]) insula a Laconibus & Spartiatibus fundata. Spartanus Philonomus Lacedaemonem Doriensibus tradiderat, & Amyclas urbem mercedis loco acceperat. Amycleenses autem rebellantes adversus Dorienses, tertia generatione ex urbe sua eiecti iunctisque secum Spartanis nonnullis, navibus conscensis Cretam profecti sunt. Horum pars ad Melon insulam, appulit

---

1) Auctor vitae Homeri sub fin.
2) Idem ibid.
3) Id. ibid.
4) Conon Narrat. 36.

pulit eamque fundavit. *ἐν τῷ παράπλῳ δὲ τοῦ στόλου Μῆλον ἀποδασμὸς οἰκίζει.* Liceat nobis hic aliquantum subsidere, & *Thomae Galei*, editoris Cononis singularem quendam errorem ostendere. Is vocem *ἀποδασμὸς* littera maiuscula initiali scripsit, quasi nomen esset proprium, transtulitque Graeca: *Apodasmus Melum habitatoribus instruxit. Gedoynus Abbas*, Graecae linguae ignarus, in Dissertationibus Academiae litterarum elegantiorum x), hunc sequutus auctorem, verba transtulit: *Apodasmus igitur Melo insulae appropinquans copiarum partem in eam exposuit, qui sedes suas ibi fixerunt.* En igitur novum, a nemine huc usque cognitum, fundatorem! — Sed mittamus *Gedoynum* eiusque plane novum inventum, & ad insulae huius fundationem redeamus. Lacedaemonem ab Heraclidis occupatam esse anno Iuliano 3524 (Job. Fr. 2992) ante Christ. 1190 supra iam exposuimus. Philonomus in mercedem perfidiae Amyclarum urbem accepit. Tertia generatione Amyclaei adversus Dorienses rebellarunt. Hi eos oppresserunt, & Amyclaei Cretam navibus petierunt, qua in profectione pars in Melon insulam se contulit eamque fundavit. Insulae igitur huius fundatio ante annum Iulianum 3591 (Job. Frank. 3059) ante Christum 1123 facta esse nequit, neque ea post annum Iulianum 3622 (Job. Frank. 3090) ante Christum 1092 fundata esse potest. Propius ad veritatem Cononis nos narratio non

 ad-

x) Memoires de l'acad. des Belles Lettres T. 14. Mem. p. 214.

adducit, eaque contenti deberemus esse, nisi Thucydides eam accuratius descripsisset. Anno inquit [1]) decimo sexto belli Peloponnesiaci Melienses ab Atheniensibus aggressi, insulam eorum ante septem secula fundatam esse contenderunt. Decimus autem sextus belli Peloponnesiaci annus in Julianum 4298 (Job. Fr. 3766) ante Christum 416 incidit. Subductis autem ab hoc numero 700 annis, annus remanet Julianus 3598 (Job. Fr. 3066) ante Christum 1116, qui ergo Meliensium fundationis annus erit. Et optime is cum Cononis congruit narratione, qui eam intra annos Julianos 3591 & 3622 (Job. Fr. 3059 & 3090) collocavit.

Circa idem fere tempus, quo Syracusae conditae sunt, Corcyra quoque insula, hodie *Corfu* appellata, primos accepisse dicitur cultores. Archias [2]) enim Syracusas profectus Chersicratem Heraclidam dimisit, qui Liburnos ex insula Corcyra, quam occuparant, eiecit, eamque exsulis Corinthiorum tradidit colendam, quorum e numero ipse fuit. Inde inimicitiarum, quae inter Corcyram & metropolin exstitere, origines deducendae, quae e cruentissima pugna [3]), 260 anno ante belli Peloponnesiaci finem his a populis pugnata, cognitae sunt. Timaeus historicus [4]) hanc insulam sexcente-

---

1) lib. 5 §. 112.
2) Strabo lib. VI. p. 414. Schol. Apollon. Rhod. ad lib. 4. v. 1215.
3) Thucyd. lib. 1. c. 13.
4) apud Schol. Apollon. Rhod. lib. 4. v. 1215.

centesimo post Troianum excidium anno fundatam esse auctor est. Sed is verbis huius eversionem longe prius collocavit Herodoto atque Thucydide, quod tamen vix credendum, vel in errorem incidit. Vix dubitaremus errorem hunc tribuere Scholiastae Apollonii, qui hoc nobis Timaei fragmentum servavit, vel eius librariis, sed occurrit ista lectio non omnibus tantum in exemplaribus typis descriptis, sed & in pervetusto codice manuscripto Bibliothecae regiae Parisiensis sub numero 2727, qui carmina continet Apollonii Rhodii. Corcyra igitur anno Iuliano 3958 (Job. Fr. 3426) ante Christum 756 fundata est, quod infra de Syracusarum fundatione dicentes, demonstrabimus.

Crotonae fundamento anno ante Syracusas conditas iacta sunt. Myscellus [1]) cum Achaeis eo profectus est, ut coloniam conderet. Archias Syracusas ire volens his in locis cum classe sua appulit, Myscellum in condenda urbe adiuvit. Crotona igitur brevi ante Syracusas tempore fundata est, ideoque anno circiter Juliano 3965 (Job. Fr. 3432) ante Christum 759 annoque proxime sequente Syracusarum fundatio coepta est, uti mox videbimus. Retulit quidem Dionysius Halicarnasseus [2]) eam anno tertio Olympiadis decimae septimae, h. e. anno Juliano 4004 (Job. Fr. 3472) ante Christum 710 fundatam esse. Nos autem Straboni potius fidem habendam censemus, qui de Geographia

U 5 non

---

1) Strabo lib. 6. p. 402 & 403.
2) Antiq. Rom. lib. 2. §. 59. p. 116.

non solum uti Geographus, sed & uti Historicus scripsit, historiamque & origines plurimarum urbium celeberrimarum summo studio investigavit.

Siculi [1]) sive Sicilienses ab Oenotriis & Opicis ex Italia eiecti in Siciliam transierunt, veteres huius insulae cultores Sicanos vicerunt, eorumque sedes trecentesimo circiter anno ante primum Graecorum hanc in insulam adventum occupavere [2]). Primam autem Graeci coloniam Naxum fundarunt anno Juliano 3955 (Job. Fr. 3423) ante Christum 759. Siculi igitur anno Juliano 3655 (Job. Fr. 3123) ante Christum 1059 in Siciliam transiere, Dionysius Halicarnasseus [3]) id tertia ante Troianam expeditionem generatione factum esse suspicatur, secundum ergo hypothesin eius in annum Julianum 3430 (Job. Frank 2898) ante Christum 1284 caderet. Sed quia Thucydides accuratius cognovisse nobis videtur res Siculas, quam Dionysius Halicarnassensis, in eius partes ire maluimus.

Chalcidenses [4]) Theucle duce ex Euboea profecti Naxum in Sicilia urbem condiderunt anno Juliano 3955 (Job. Fr. 3423) ante Christum 759. Et hoc eodem loco retulit Thucydides, anno proxime sequente Archiam Heraclidam Syracusarum fundamenta iecisse. Superest igitur, ut harum fundationis annum investigemus.

Syra-

1) Thucyd. lib. I. c. 22. p. 18.
2) Idem ibid. lib. VI. §. 2.
3) Antiq. Rom. lib. I. §. 22. p. 17.
4) Thucyd. lib. VI. c. 3.

Syracusas, Eusebius ait anno quarto Olympiadis undecimae esse fundatas. *Petavius*, ex testimonio huius chronologi, fundationem hanc in quartum Olympiadis nonae annum, hoc est octennio prius, collocavit. Eo tempore quo vir doctissimus doctrinam suam temporum eruditissimam composuit. Marmora Paria nondum vulgata fuere. Quae si cognovisset, ea profecto praelaturus fuisset Eusebio. Marmora autem Paria Syracusas conditas esse volunt anno vigemo Archontis perpetui Aeschyli. Scimus autem Olympiadem, quarum initium in annum Julianum 3938 (Job. Fr. 3406) ante Christum 776 incidit, tertio huius Archontis anno institutas esse, cuius igitur annus vigesimus primus, tertio quintae Olympiadis anno respondet, qui est annus Julianus 3956 (Job. Fr. 3424) ante Christum 758.

Obiici quidem posset, in Marmoribus numeros evanuisse, & qui in editis leguntur ab editoribus restitutos esse, horum igitur, nec Marmorum, esse numerum illum 494. Sed respondemus numerum hunc, quamquam e coniectura ab editoribus suppletum, nec minus tamem certum esse. Verum enim est, Olympiades anno Aeschyli Archontis tertio institutas esse, ideoque & verum initium earum in annum Julianum 3938) Jobeleum Fr. 3406) ante Christum 776 incidere. Annus Aeschyli Archontis tertius si in 776 ante Christum coincidit, annus eiusdem vigesimus primus incedat necesse est in Julianum 3956 (Jobeleum Frank. 3424) ante Christum 758. Confirmatur quoque annus iste nativitate Eumeli poetae, quam Eusebius

ſebius tertia Olympiade floruiſſe tradidit. Is autem, teſte Clemente Alexandrino [1]), cum Archia Syracuſarum conditore ſocietatem iniit. Hoc anno aetatis circiter 45 fecit, quo vigor eius ad talem profectionem ſuſcipiendam nondum effloruerat. Quod ſi vero Archias, ſecundum Euſebianam, cui *Dodwellus* calculum ſuum adiecit, ſententiam, Syracuſarum fundamenta iecisſet anno quarto Olympiadis undecimae, Eumelus ſeptuageſimum iam vitae annum egiſſet, aetas, ſine dubio, nimis provecta, ad transmigrandum alias in ſedes!

Dodwellus, eundem Euſebium auctorem ſequutus, Syracuſas anno Juliano 3982 Job. Fr. 3450) ante Chriſtum 732 conditas ſtatuit, eius nos opinionem, de Megarenſium fundatione dicentes, ſub examen vocabimus.

Quinto poſt Syracuſas conditas anno Chalcidenſes Theucle duce e Naxo Sicilienſi profecti, Leontii [2]) fundamenta, poſtquam Siculos inde eiecerant, poſuere. Poſtea duce electo Evarche Catanam urbem condidere.

Pauca de Megaris Atticae hoc loco monenda ſunt, quia coloni inde in Siciliam transmigrarunt, urbemque ibi eiusdem nominis fundarunt.

Megaridem primis temporibus Leleges Pelasgi coluere [3]). Pandion II, a Metionidis eiectus,

1) Stromat. lib. 1. p. 398. lin. 15.
2) Thucyd. lib. 6. §. 3.
3) Pauſan. lib. 1. c. 39. p. 95. Ovid. Metamorph. 8. 6.

ctus [1]), ad Pyladem, Megaridis regem, confugit, qui filiam ipsi Peliam collocavit. Pylas, Biante interfecto avunculo, copiis collectis in Pelopennesum abiit, urbem ibi Pylon fundavit, generoque Pandione regnum Megarense parvum reliquit. Nisus [2]), Pandionis filius, patri Megarensi in regno successit. Huius urbem Minos aggressus, cepit. Alcathous, Pelopis filius, muros arcis a Cretensibus devastatos restauravit, & fundatoris urbis nomine honoratus est [3]). Quam ob caussam Megarenses Alcathoi habitatores, Ἀλκαθόου ναετῆρες, dicti sunt in inscriptione quadam Megaris inventa, & a *Tayloro*, in altero Demosthenis sui volumine p. 358, vulgata, sic enim, non Ἀλκαθέου, legendum est, Atheniensibus urbs ad Codrum usque fuit subiecta. Peloponnesii regem hunc anno regni eius vigesimo primo, aggressi, in fugam acti sunt [4]), sed Megaras tamen ceperunt, eamque urbem Dorienses post hoc tempus semper retinuerunt, vid. Sect. II. § 1.

Eo circiter tempore, quo Leontium conderetur, Lamis Megarensis e confiniis Atticae in Siciliam pervenit, ibique Trotilum fundavit [5]). Ad Leontinos is postea se contulit, eorumque rempublicam una cum Chalcidensibus rexit.

---

1) Apollod. Bibl. lib. 3. c. 14. §. 5.
2) Idem ib. §. 8.
3) Pausan. lib. 1. c. 41. p. 99. conf. Theognid. Sentent. v. 751.
4) Strabo lib. 9. p. 602.
5) Thucyd. lib. VI. §. 4.

xit. Sequenti tempore pulsus a Leontinis, Thapsum condidit, ibique decessit. Eius quoque comites eiecti sunt, & Megaras Sicilienses condiderunt. Centesimo post hanc fundationem anno Megarenses Selinuntem condidere, annoque ducentesimo quadragesimo quinto a Gelone Syracusarum tyranno eiecti sunt. Megararum deletione non accurate definita, vix annum fundationis earum eruere poterimus. Re sic se habente, ad veritatem quam proxime si accedamus, simus contenti. Patet e Thucydide, Gelonem cum urbem hanc expugnaret, Syracusarum iam tyrannum fuisse. Sed quo tempore cepit is hanc urbem? Hic alia nova exoritur difficultas. Marmora Paria [1]) factum id esse ponunt Archonte Timosthene anno aerae Atticae 215, h. e. Juliano 4236 (Job. Fr. 3704) ante Christum 478, nam Enneadecateride nondum instituta ad annum ante Christum inveniendum Atticis annis 263 addendi. Epochae huic Pausanias [2]) contradixit, qui Gelonem secundo septuagesimae secundae Olympiadis anno, Archonte Hybrilide, h. e. anno Juliano 4223 (Job. Fr. 3691) ante Christum 491. Syracusis potitum esse, tradidit. Marmora igitur Paria Gelonis regni Syracusani initium tredecim annis serius ponunt quam Pausanias, Eusebius autem eum anno secundo septuagesimae tertiae Olympiadis, h. e. 4227 Juliano (3695 Job. Fr.) 487 ante Christum regnum adeptum esse voluit.

Gra-

1) Epocha 54.
2) lib. 6. c. 9. p. 473.

Gravia sine dubio haec sunt testimonia, sed iis sibi invicem, aliisque nec minus gravibus contradicentibus res eo magis in dubium vocatur, nec mirandum est recentiorum opiniones tam diversas hac de re existere, & nos quoque ipsos in difficultatibus versari. Quamquam tamen nodus quodammodo solvendus sit, nostram qualemcunque solutionem eiusque rationes cum lectoribus communicemus.

1) Diodorus Siculus [1]) tradit, Gelonem per septennium Syracusas regnasse, in eoque Marmora secum consentientia habet, quae eum Syracusis potitum esse volunt Archonte Timosthene, h. e. anno Juliano 4236 (Job. Fr. 3704) ante Christum 478. Hieronem autem ei successisse Archonte Charete, anno Juliano 4243 (Job. Frank. 3711) ante Christum 471. Aristoteles [2]), vetustior chronographo Pariensi & Diodoro Siculo, in eamdem ivit sententiam. Ex quibus Gelonis septennalem tyrannidem Syracusanam fuisse, certum est. Si, quod Pausanias tradidit, urbem Syracusanam anno Juliano 4225 (Job. Fr. 3693) ante Christ. 491 sibi subiecerat, mors eius in annum Julianum 4230 (Job. Fr. 3698) ante Christum 484 incidit. Sed in vivis eum deprehendimus anno, quo pugna Salaminia pugnata est, quae quadriennio posterius accidit, Graeci enim, teste Herodoto [3]) Gelonem hunc in belli societatem sollicitarunt, auxilia-

1) lib. XI. c. 38.
2) Politic. lib. 5. c. 12.
3) lib. 7. c. 153.

xiliaque ab eo petierunt. Quare in suspicionem adducimur Pausaniam errasse, eumque Gelonis tyrannidis Gelanae initium cum Syracusanae initio confudisse. Confirmatur haec nostra suspicio a Dionysio Halicarnassensi, qui de Romanorum legatione Siciliensi mentionem faciens, addidit, eo tempore Hybrilidem fuisse Archontem Athenis, & Gelonem Dinomenis filium, Hippocratis sibi tyrannidem vindicasse, νεωςὶ τὴν Ἱπποκράτους τυραννίδα παρειληφώς. Hippocrates autem Gelae tyrannidem exercuerat. Quod si vero ponamus, Gelonis usurpationem tyrannidis ante menses aliquot factam esse, id quod e Dionysii colligi potest verbis, inde eum primo anni Juliani 4223 (Job. Fr. 3691) ante Christum 491 semestri, circa finem anni primi Olympiadis 72 tyrannidem sibi vindicasse videmus. Sic cum Dionysio consentit Pausanias, qui in eo tantum dissentit, ut hic Syracusanae, Dionysius vero Gelanae tyrannidis initium hunc in annum collocaverit.

2) Gelon mortuus est, teste Diodoro Siculo[1]), Archonte Timosthene septimo tyrannidis Syracusanae anno. Marmora contra tyrannidis eius Syracusanae initium hunc in annum posuere. Sed Diodorus ipse Siculus accuratius cognosse videtur res Siculos chronographo Pario, quare testimonium eius, quocum, uti supra iam monuimus, consentit Herodotus, longe gravius est Pario. Accedit, quod Diodorus[2]), Syra-

1) lib. XI. c. 38.
2) ibid. c. 68.

Syracusanos, addidit, post Thrasybulum eiectum, libertatem per sex decennia conservasse, ad usque reipublicae formam a Dionysio Maiore mutatam. Notum autem est, Dionysium hunc circa finem anni tertii Olympiadis 93, h. e. initio anni Juliani 4309 (Job. Fr. 3777) ante Christum 405 tyrannidem in Syracusas sibi vindicasse. Annus hic ideo probatur, quod Thrasybuli expulsionem in tertium annum Olympiadis 78 collocat, h. e. in primum semestre anni Juliani 4249 (Job. Fr. 3717) ante Christum 465. Tertius enim annus Olympiadis 78 in posterius semestre anni Juliani 4248 (Job. Fr. 3716) ante Christum 466 & prius semestre anni Juliani 4249 Jobelei Frank 3717) ante Christ. 465 coincidit, quare in huius anni initium eventus iste optime potest collocari. Diodorus autem Siculus ipse anno praecedente Juliano hoc evenisse videtur indicare. Archonte enim Lysania factum scripsit, qui sine omni dubio anno Juliano 4248 (Job. Fr. 3716) ante Christum 466 gubernacula Attica cepit. Sed animadvertendum est, eo tempore, quo Diodorus opus suum composuit, annum Atheniensium civilem per plura iam secula eodem quo Olympicum tempore incepisse, eumque fere semper computationes annorum suo tempore usitatas sequutum esse, sicuti recentiorum quoque temporum historici annos numerare solent sine omni respectu ad annorum apud maiores nostros initia, num Januario vel Marte suos illi annos inceperint, neglectaque, quae inter veterem novumque calendarii stilum occurrit, differentia. Hiero, secundum Diodorum

Siculum [1]), undecim annos & octo menses regnavit, eiusque frater Thrasybulus annum unum, in posteriore vero loco undecim tantum annos tribuit Hieroni. Septem Gelonis, undecim Hieronis, unus Thrasybuli, & sexaginta libertatis anni, 79 efficiunt annos. Gelon igitur tyrannus Syracusarum factus est 79 anno ante Dionysii tyrannidem. Qui 79 anni si a 4309 subtrahantur, tyrannidis eius Syracusanae initium in prius semestre anni Juliani 4230 (Job. Fr. 2698) ante Christ. 484, & Gelanae in semestre prius anni Juliani 4223 (Job. Fr. 3691) ante Christum 491 incidit. Mortuus Gelon primo semestri anni 4237 Juliani (Job. Fr. 3705) ante Christum 477, nec tamen, uti Diodorus tradidit, Archonte Timosthene. Successorem habuit fratrem Hieronem, qui primo semestri anni Juliani 4248 (Job. Fr. 3716) ante Christum 466 obiit, huiusque frater & successor Thrasybulus eodem Diodoro teste, primo semestri anni sequentis eiectus est.

Gelon statim post tyrannidem sibi vindicatam Syracusas amplificare, florentissimasque reddere studuit [2]). Camarinam delevit, eiusque cives Syracusas transportavit, eodem migrare iussit & dimidium Gelanarum civium partem. Megaras quoque oppugnavit, easque delevit. Accidisse hoc videtur anno eius regni tertio, duobus enim annis ipsi opus erat, ad Camarinenses & Gelanos Syracusas deducendos, & Megarae

---

1) lib. XI. c. 38 & 66.
2) Herod. lib. 7. c. 156.

garae iam deletae, ſtatusque Syracuſarum iam florentiſſimus erat, cum Graecorum legatio Gelonem ad belli contra Perſas ſocietatem ſollicitare tentavit. Miſſam autem ſcimus hanc legationem vere anni Juliani 4234 (Job. Fr. 3702) ante Chriſtum 480. anno quarto Olympiadis 74 exeunte. Megaras igitur deletas putamus anno Juliano 4232 (Job. Fr. 3700) ante Chriſtum 482. conditas vero anno Juliano 3987 (Job Frank. 3455) ante Chriſtum 727. Selinuntem Megarenſes ſeculo poſt eorum urbem deletam elapſo, ideoque anno Juliano 4087 (Job. Fr. 3555) ante Chriſtum 627 fundarunt.

Dodwellus his noſtris cum calculis optime conſentit, quippe qui in unum tantum annum diſſentiens eſt, ſed his calculis ad coloniarum, de quibus loquuti ſumus, Graecorum fundationes, earum in primis, quas Syracuſani fundarunt, quam proxime coniungendas uſus eſt, neglecta Marmorum Parienſium auctoritate. Qui vir doctiſſimus cum iure ſuo permagni aeſtimetur, eius ſententia accuratius examen requirit. Circa tempus, inquit [1], fundationis Catanae, Lamis Trotili urbis iecit fundamenta. Lamis autem hic ſocietatem cum Leontinis inierat, & paullo poſt eorum ex urbe expulſus Thapſum condidit ibique diem ſuum obiit. Thapſenſes poſtea comites eius eiecerunt, qui Megaras condiderant. Contra omnem hiſtoriarum fidem *Dodwellus*, Megarenſium fundationem, quae anno circiter Juliano 3987 (Job. Fr. 3455) ante Chri-

X 2 ſtum

1) Annal. Thucyd. p. 40.

ſtum 727 facta eſt, ſtatim poſt Trotilum fundatam accidiſſe putavit. Trotilus eodem circiter tempore quo Catana condita eſt, Catana autem quinto poſt Syracuſas anno fundata, ſecundum igitur eius ſententiam Syracuſae tertio undecimae Olympiadis anno fundatae forent, h. e. anno Juliano 3981 (Job. Fr. 3449) ante Chriſtum 733. Quam eius computationem ſi probaremus inter Syracuſas & Megaras conditas quinquennium, & inter Catanenſium & Megarenſium fundationem unus tantum annus elapſus foret.

Sed e Thucydide multo longius intervallum interfuiſſe patet. Eo circiter tempore inquit¹), quo Catanam fundavit Evarchus, Lamis in Siciliam appulit, urbemque Trotilum condidit. Hac poſtea relicta ad Leontinos ſe contulit eosque una cum Chalcidenſibus per tempus aliquod rexit. Sed pulſus inde, Thapſum fundavit ibique obiit. Chalcidenſes qui eum ſequuti fuerant Thapſo cedere coacti, Megaras fundarunt.

Quis unquam his e verbis Megaras, anno Catanenſem fundationem proxime ſequente conditas eſſe colliget? Trotili fundamenta anno poſt Catanam conditam iacta videntur. Thucydides quamdiu Lamis Trotili manſerit, non dixit; ſuſpicamur tamen, eum ibi ad minimum octennium moraſſe, nam urbem condere, civitatisque formam ſatis firmam conſtituere neminem minori temporis ſpatio poſſe putamus. Inde Leontium ſe contulit, quo breve per tempus

1) lib. 17. §. 4.

pus principatum obtinuit. Id quidem non ignoramus, vocabula ὀλίγον χρόνον esse vagae interpretationis, sed infra quadriennium hoc loco non poterimus ea explicare, cogitantes Leontinos Lamidem non primo statim eius adventu principem in republica sua constituisse, sed tempus huic opus fuisse, ut civium maiorem partem secum coniungere, eorumque favorem variis artibus atque prensationibus sibi conciliare posset, nullus enim veterum eum vi principatum arripuisse tradidit. Anno sequente Thapsum condidit, ibique diem obiit. Thucydides quam diu post urbem hanc conditam vixerit, non retulit. Ponamus eum decennium post eum vixisse. Comites eius anno post eius mortem expulsi sunt, Megarasque anno proximo condiderunt. Megarae igitur vigesimo sexto post Catanam, & trigesimo primo post Syracusas conditae sunt anno. Sic Marmora Paria cum Thucydide in epocha conditarum Syracusarum optime possunt conciliari.

E Diodoro Siculo colligi potest, Megaras anno Juliano 3963 (Job. Fr. 3431) ante Christum 751 fundatas esse. Selinuntem enim, inquit, deletam esse anno quarto Olympiadis 92, post fundationem suam 242 [1]). Selinus igitur hunc secundum auctorem fundata est anno Juliano 4063, (Job Fr. 3531) ante Christum 651. Et Selinunte centesimo post Megaras conditas anno fundata, haec urbs anno Juliano 3963 (Job. Fr. 3431) ante Christum 751 condita est.

X 3 Diffe-

1) Diod. Sic. lib. 13. v. 59.

Differunt ita quidem Diodorus & Thucydides annis viginti quatuor; sed in tanta rerum obscuritate numerorumque varietate Thucydidi potius calculum nostrum adiicimus, is enim & vetustior fuit Diodoro, nec rerum minus peritus, praestantioribus uti potuit testibus ad praecipuarum in Sicilia civitatum Graecarum origines cognoscendas. In Eusebii sententia, qui Selinuntem scripsit anno Juliano 4066 (Job. Fr. 3534 ante Christum 648 conditam esse, ideo morandum non duximus, quia parvi ponderis eius est auctoritas, repugnantibus praesertim gravissimis vetustioribus scriptoribus.

Gelam Antiphemus Rhodius & Entimus Cretensis anno post Syracusas conditas 45, h. e. Juliano 4001 (Job. Fr. 3469) ante Christum 713 fundarunt [1]).

Zanclen Siculi statim postquam in Siciliam advenerant, circa annum Julianum 3655 (Job. Fr. 3123) ante Christum 1059) vel potius anno sequente condiderunt [2]). Graeci postea colonos Zanclen miserunt, qui eam occuparunt; sed tempus, quo hoc accidit, incertum. Suspicamur tamen hoc iis accidisse temporibus, quo studium alias in sedes emigrandi, novasque urbes condendi, Graecos ceperat, hoc est circa tempus originis Syracusarum. Sed quoquo modo res sese habeat, Samii, post Miletum captam fugientes ex Jonia, eam occuparunt Scy-

1) Thucyd. lib. 6. §. 4.
2) Id. ibid. §. 4 & 2.

Scythes [1] eo tempore Zanclensium fuit Tyrannus. Capta Meletus est anno Juliano 4216 (Job. Fr. 3684) ante Christum 498. Samii Zanclen occuparunt anno sequente. Anaxilas Rhegii tyrannus, urbem hanc oppressit anno Juliano 4220 (Job. Fr. 3688) ante Christum 494 quod e sequentibus probatur. Diodorus Siculus enim refert [2], eum anno Juliano 4238 (Job. Fr. 3706) ante Christ. 476, anno primo Olympiadis 76 post octodecim annorum regnum mortuum esse. Hos 18 annos si 476 addamus, eosque a 4238 subtrahamus, habebimus annum Julianum 4220, ante Christum 494 eius regni Zanclensis initium Anaxilas postquam urbe hac potitus erat, eam nomine mutato Messenem, secundum patriae veteris nomen appellavit [3]. Is igitur sine dubio Messenius fuit. E Pausania [4]) qua ratione urbem sub potestatem redegit, perspicimus, qui eam accurate descripsit, oppugnationem autem urbis in Olympiadem 29 posuit, quae sicuti demonstravimus, anno tertio Olympiadis 71 facta est, conferri quoque merentur ea, quae *Larcherius* ad Herodoti librum 6. cap. 23. & lib. 7. c. 164. nota 230 disputavit.

Himera post Zanclen fundata [5]) Euclides, Simus & Sacon duces colonorum fuere, qui

X 4 sedes

1) Herod. lib. 6. c. 23.
2) lib. 9. c. 48.
3) Thucyd. lib. 6. c. 5.
4) lib. 4. c. 23. p. 336. 337.
5) Thucyd. lib. 6. c. 5.

sedes suas ibi fixerunt circa annum Julianum 4065 (Job. Fr. 3533) ante Christum 649, anno quarto Olympiadis 32. Diodorus enim Siculus scripsit[1]), a Carthaginiensibus eam esse deletam anno quarto Olympiadis 92, post fundationem 240. Acrae[2]) post Syracusas conditas 70, Carmenae[3]) post Acras conditas 20, utraeque a Syracusanis fundatae.

Gilani[4]) post urbem suam conditam anno 108 colonos emiserunt, a quibus Acragas urbs, quam Agrigentum Romani solent vocare, anno Juliano 4109 (Job. Fr. 3577) ante Christ. 605, condita est.

Camarina varias experta est vicissitudines[5]); Syracusani eius fuere conditores anno post Syracusas conditas 135. h e. Juliano 4091 Job. Frank 3559) ante Christum 623. Dascon & Menecolus colonos duxerunt His postea contra Syracusanos rebellibus urbs eorum deleta est, sed breve post tempus ab Hippocrate Gelano tyranno restaurata. Quo Hippocrate Gelae tyrannidem exercente anno Juliano 4216 (Job. Frank. 3684) ante Christum 498, Camarinae restauratio anno circiter Juliano 4217 (Job Frank. 3685) ante Christum 497 facta videtur, postquam anno Juliano 4215 (Job. Fr. 3683) ante Chri-

1) lib. 13. c. 62. p. 590.
2) Thucyd. lib. 6. c. 5.
3) Idem ibid.
4) Idem ibid. c. 4.
5) Thucyd. lib. 6. c. 5.

ftum 499 fuerat everfa. A Gelone [1]) iterum excifa, eiusque cives Syracufas migrare coacti funt. Syracufarum igitur tyrannus iam erat, idque tyrannidis fub initium fecit. Syracufas autem fibi fubiecerat anno Juliano 4230 (Job. Frank. 3698) ante Chriftum 484. Camarinam ergo delevit circa annum Julianum 4231 (Job Frank. 3699) ante Chriftum 483. Mittamus iam à Scholiafte Pindari [2]) propofitam fententiam, qui Camarinam tempore Perfarum fub Dario in Graeciam fufceptae expeditionis, hoc eft anno Juliano 4224 (Job Fr. 3692) ante Chriftum 490 deletam putat Multo profecto gravior eft auctoritas Herodoti teftimonio hoc obfcuri cuiusdam feriorum temporum Grammatici, cuius etiam contextum corruptum eft. Gelon poftea Camarinam reftauravit, Thucydide tefte [3]), quae reftauratio fine dubio facta eft circa tyrannidis eius finem, anno Juliano 4235 (Job. Fr. 3703) ante Chriftum 479.

Si Gelon anno Juliano 4223 (Job. Frank. 3691) ante Chriftum 491 urbe Gela potitus eft, Hippocratem tyrannum hoc anno mortuum effe oportet. Hippocrates hicce, tefte Herodoto [4]), Gelae feptem per annos tyrannidem exercuit. Tyrannidem igitur ufurpavit anno Juliano 4215 (Job. Fr. 3684) ante Chriftum 498 fratris Cleandri, a Sabyllo interemti fucceffor, qui Cleander

X 5 item

1) Herod. lib. 7. c. 156.
2) ad Olymp. V. 19.
3) lib. 6. c. 5.
4) lib. 7. c. 155.

item Gelae feptennalem exercuerat tyrannidem [1]. Pantaris ille filius fuit. Gelon autem a Telenfi infulano, qui Antiphemi Rhodii fuerat comes, cum Gelae is fundamenta iaceret, genus fuum duxit. Pofterorum eius quidam nomine Telines; Cereris & Proferpinae Hierophantes creatus eft, narravitque Herodotus, qua via hoc ad facerdotium perveniffe dicitur.

Tarentus in Magna Graecia poft bellum Meffeniacum a Phalantho condita eft. Occafionem pluribus defcripfit Strabo libro fexto pag. 426 & 427. Finitum autem eft alterum Meffeniacum bellum, quod demonftravit *Larcherius* in difputatione academica de Creonte Archonte, anno Juliano 4046 (Job. Fr. 3514) ante Chrift. 668. Tarenti igitur in annum circiter incidit Julianum 4048 (Job. Fr. 3516) ante Chriftum 666 fundatio.

Cap. XV.

De Heraclidis.

Hercules moribundus Hyllo [2], filiorum e Dejanira genitorum maiori, iura in Peloponnefi poffeffionem tradidit eique, ad pubertatis annos pervento, ut Jolen uxorem duceret mandavit. Herculem Euryftheus perfequutus erat, idem filiis

1) Idem ibid. c. 154.
2) Apollodor. Bib. lib. 2. cap. 7. §. 7.

filiis eius evenit. Fugere coacti, ad Ceycem [1]) Trachensem regem se receperunt. Ceyce ad eos defendendos parum valido, Helladem, h. e. Locridem & Boeotiam peragrarunt, Athenasque se contulerunt. Hyllus ad aram Misericordiae [2]) in foro Atheniensi exstructam sedens, auxilium imploravit. Theseus eo tempore Athenarum regnum tenebat, Herculis olim in laboribus socius. Is non Hyllum solum eiusque fratres defendit, sed & Eurystheo bellum intulit. Victi Peloponnesii. Eurysthei filii cecidere in proelio, ipsumque Hyllus in Scironide rupe interemit. Heraclidae urbes in Peloponneso omnes sibi subiecere [3]) Sed peste terribili exorta responsum ab oraculo tulere, poenam hanc esse divinam Heraclidis illatam, qui antequam fata voluere patriam receperant. Hyllus igitur Marathonem in Attica se contulit, ibique ex patris moribundi mandato, Jolen duxit Euryti filiam. Sed ingenium eius audax longam perferre quietem non potuit, Deum igitur Delphicum iterum consulere decrevit Responsum tulit ambiguum Hyllus, id in sui favorem interpretatus est, rediitque in Peloponnesum, hostium fortissimum ad pugnam provocavit, qui eum occidit [4]). Cleodaeus eius filius tertiam, nec eam meliore successu, tentavit expeditionem.

---

1) Id. ibid. c. 8. §. 1.
2) Pausan. Attic. s. lib. 1. c. 17. p. 39.
3) Apollod. lib. 2. c. 8. §. 1.
4) Herod. lib. 9. c. 26.

nem [1]. Filius huius Ariſtomachus nec felicior fuit in quarta quam ſuſceperat expeditione, quod Oenomaus teſtatur [2]. *Aridaeus*, inquit, *Iſthmum perrumpere tentans, cum vitam amiſerat, filius eius Ariſtomachus ex te* (Oenomaus Apollinem alloquitur) *viam quaeſivit, qua ſibi eundum eſſet, eadem, quae pater, tentanti. Reſponſum tulit; Deus victoriam oſtendit tibi anguſtias humidasque vias eunti. Iſthmum is igitur dum tentavit perrumpere, proelio cecidit.* Occurrunt & alios apud ſcriptores loci, in quibus poſtremarum harum binarum expeditionum mentio facta eſt, ſed nimis obſcuri ſunt, & noſtrum ad ſcopum nullius uſus, quare eos iam praeterimus. Sed haec Oenomai verba clara ſunt nulloque modo ambigua. Ineſt tamen in eis librarii vitium, qui Ἀριδαίου & Ἀριδαῖος loco Κλεοδαίου & Κλεοδαῖος ſcripſit. Non enim Aridaeus ſed Cleodaeus Hylli filius appellatus eſt, quod e loco Herodoti ſupra laudato patet. Tandem Temenus. Ariſtodemus & Creſphontes Deum denuo interrogarunt, reſponſumque minus obſcurum, magisque perſpicuum ipſis datum eſt. Claſſem igitur apud Aetolos aedificarunt, cum eaque Peloponneſum adorti ſunt, quam & aliquot proeliis devicerunt ſibique ſubiecerunt. Erant horum in exercitu Tyrrhenii, quos Archondas ducebat, eaque occaſione Graecis Tyrrhenia tuba primum innotuit [3].

Hera-

1) Euſebius in Praep. Evang. lib. 5. c. 20.
2) Id. ibid.
3) Schol. vet. in Sophoclis Aiac. v. 17. Schol. in Euri-

Heraclidarum expeditiones Peloponnesiacas, ne filum abrumpatur, una serie explicavimus, nunc ad definiendas earum epochas redeamus, & ab ultima eaque felici ordiamur, hac enim stabilita praecedentium anni haud difficile invenientur, excepta tamen tertia & quarta, quae semper ambiguae manebunt.

Thucydides [1]) auctor est, Heraclidas Peloponnesum 80 post Troiam captam anno recuperasse. Cum eoque consentiunt Apollodorus [2]), Eratosthenes [3]), Velleius Paterculus [4]), verbo, omnes qui hoc de eventu scripsere veteres. Sed prouti Troianum istud excidium vel maturius vel serius collocare solent veterum historici, sic & Peloponnesi hanc expugnationem vel prius vel posterius collocent necesse est.

Probavimus nos, Troiam anno Juliano 3444 (Job. Frank. 2912) ante Christum 1270 esse eversam, idque ex Herodoto, Thucydide, Vitae Homeri auctore, ex Albanorum regum serie demonstravimus Explicavimus etiam errores a Pario Chronographo, Apollodoro & Eratosthene in definienda hac epocha commissos, qui fidem horum minuunt scriptorum. Sequi-

---

Euripid. Phoeniss. v. 1386. Scholiastes Sophocleus in editione Romana Arichondas scripsit, sed a Valnenaerio ad Eurip. Phoeniss. p. 764 demonstratum est Archondas esse legendum.

1) lib. 1. c. 12.
2) Diod. Sic. lib. 1. c. 5. p. 9.
3) Clemens Alex. Stromat. lib. 1. p. 402.
4) lib. 1. c. 2.

Sequitur ergo ex iis, quae ſupra iam expoſuimus, Heraclidas ſecundum calculos Herodoteos, Thucydideos, & auctoris vitae Homeri anno Juliano 3524 (Job Frank. 2992) ante Chriſtum 1190 Peloponneſum recuperaſſe & hanc unice veram huius eventus epocham ſtatuimus.

Probari & hac ratione poterit huius noſtrae epochae veritas. Ariſtodemo vita functo Peloponneſus ab Heraclidis iam occupata, diviſaque fuit, tranquillitas cum pace iam reſtituta. Praeteriiſſe ergo plures annos inter belli huius initium & Ariſtodemi mortem neceſſario ſtatuamus. Ponamus duodecim, minimum quem ponere poſſumus numerum, praeteriiſſe. Procles & Euryſthenes Ariſtodemi filii gemelli, eo iam moribundo nati ſunt 1). Tutor horum Theras avunculus conſtitutus, ad maiorennitatem puerorum, quae in annum aetatis 25, qui idem eſt annus poſt Ariſtodemi mortem 25, incidiſſe videtur. Theras, qui principum minorennium tutor regni iucunditates guſtarat, ad privatam redire noluit vitam & colonos educere ſtatuit. Nec minore quam triennii ſpatio itineris comites & quae ad migrationem neceſſaria ſunt parare potuit. Quadraginta igitur annos a Peloponneſi recuperatione ad Therae inſulae fundationem elapſos ſtatuimus. Probavimus autem ſupra capite decimo, Therae inſulae fundationem in annum Julianum 3564 (Job. Frank. 3032) ante Chriſtum 1150 incidiſſe, ex quo Peloponneſum

1) Herod. lib. 6. c. 52.

nefum ab Heraclidis anno Juliano 3524 (Job. Fr. 2992) ante Chriftum 1190 occupatam effe colligimus.

Haec epocha quum haud parvi fit momenti, eam & alia hac ratione probare tentabimus. Leotychide, Spartano rege [1]), anno Juliano 4245, (Job. Fr. 3713) ante Chriftum 469 mortuo, regnum ad nepotem eius tranfiit Archidamum, eo tempore 30 annos natum. Erat autem Archidamus hicce vigefima generatione [2]) poft Ariftodemum, Peloponnefi expugnatorem, natus. Generationes vero non fecundum easdem regulas apud Lacedaemonios, quam alios apud populos computandae. Legibus enim fancitum fuit Spartae, uti fupra cap. XIII. oftendimus, ne quis ante annum aetatis trigefimum vel trigefimum feptimum ducat uxorem, & hanc ad legem Ariftoteles [3]) refpexiffe nobis videtur, neminem, inquiens, matrimonium inire debere corpore crefcente; neque ante annum aetatis trigefimum feptimum, a viris effe uxores ducendas. Spartae vero reges legibus nec minus erant fubiecti quam civium infimus, quapropter generationi apud Lacedaemonios tribuendi funt anni 37, cui ceteros apud Graeciae populos 33 annos tantum adfcribere folemus. Quodfi vero viginti illas generationes ab Ariftodemo ad Archidamium, utroque in-

---

1) Dodwell. Annal. Thucydid. p. 70 & 71.
2) Videf. Larcherium ad Herodot. libr. 8. c. 131. ubi genealogiam Archidami expofuit.
3) de republ. lib. 7. c. 16. p. 464. C.

incluso, per numerum 37 multiplicemus, 740 accipiemus annos. additis his ad 499, quia Leotychides anno ante Christum 469 mortuus, eiusque nepos & successor Archidamus cum regnum susciperet 30 annum vitae agens erat, annum inveniemus Aristodemi natalem Julianum 3475 (Job Fr 2943) ante Christum 1239 qui quidem annus cum numeris Herodoteis, Thucydideis & auctoris vitae Homeri optime convenit, haec enim computatio Aristodemum expugnationis Peloponnesi tempore 49, vitae annum egisse, annoque vitae 61 mortuum esse, docet.

En tertiam quoque demonstrationem! Melienses[1]) anno belli Peloponnesiaci decimo sexto, insulam eorum ante septem secula fundatam esse affirmarunt. Incidit ergo colonorum Doriensium hanc in insulam immigratio in annum 3598 Julianum, Job. Fr. 3066) ante Christum 1116. Legimus autem apud Cononem[2]), Melon tertia generatione post Heraclidarum in Peloponnesum reditum esse fundatam, quare haec oppugnatio intra annum Julianum 3498, (Job. Fr. 3966) ante Christum 1216 & Julianum 3531 (Job. Fr. 2999) ante Christum 1183 collocanda est. Nos Herodotum & Thucydidem sequuti hanc in annum Julianum 2524 (Job. Fr. 2992) ante Christum 1190 collocavimus expugnationem; & annus iste incidit in tertiam generationem ante Melon fundatam. Aliter res se haberet secundum Apollodorum & Eratosthenem,

1) Thucyd. lib. 5. c. 112.
2) Narrat. 36.

nem, qui Meli infulae fundationem Dorienfem duodecim annis vetuftiorem faciunt occupatione Peloponnefi, quae tamen ad minimum duabus generationibus & dimidia ferior contigit. Hoc folum fufficit ad demonftrandum omnibus fine praeiudicio rem diiudicantibus, rationes horum duumvirorum chronologicas effe falliffimas.

Explicata vero hac epocha eaque definita, fine magna difficultate annum illum inveftigare poterimus, quo Hyllus in Peloponnefum penetrare tentans vitam amifit. Narravit Herodotus [1]), Peloponnefios, Hyllo obviam progreffos, in Ifthmo caftra pofuiffe, ibi Hyllum ex hoftili exercitu fortiffimum ad pugnam provocaffe, & conditiones propofuiffe eas, ut victor in patrias poffeffiones reftitueretur, hofte contra victore ante feculi lapfum Heraclidae in Peloponnefum non reverterentur. Eadem habet Scholiaftes in Thucydidem ad libri primi caput duodecimum. Hyllus in pugna cecidit, quod anno Juliano 3424 (Job. Fr 2892) ante Chrift. 1290 eveniffe ideo putamus, quia Heraclidae non prius centefimo poft hanc cladem anno redierunt, eorumque reditus in annum Julianum 3524 (Job Fr. 2992) ante Chriftum 1190, uti oftendimus, tentatus eft.

Fuit autem haec fecunda Heraclidarum in Peloponnefum expeditio: prima viginti annis ante eam tentata erat, quod e verbis Scholia-ftis

1) lib. 9. c. 26.

ſtis Thucydidei ad locum ſupra laudatum, elucet. Suſcepta igitur ea eſt anno Juliano 3404, (Job. Fr. 2872) ante Chriſtum 1310

Heraclidae fidem Peloponneſiis datam non omni religione praeſtiterunt. Cleodaeus enim Hylli filius tertiam tentavit expeditionem, ſed infelicem, nec felicior fuit quarta expeditio a filio Cleodaei Ariſtomacho ſuſcepta. Supra iam monuimus, annos harum expeditionum exacte definiri non poſſe. Nos, ut ad vires novas colligendas ſpatium Heraclidis relinquatur, tertiam in annum Julianum 3469 (Job. Fr. 2937) ante Chriſtum 1245, quartam vero in annum Julianum 3504 (Job. Fr. 2972) ante Chriſtum 1210 collocavimus.

At dici quis poſſet, Hyllo interemto anno Juliano 3424 (Job. Frank. 2892) ante Chriſtum 1290. Troianaque ſuſcepta expeditione anno Juliano 3434 (Job. Frank. 2892) ante Chriſtum 1280, quare Graecorum contra Troianos pugnantium abſentia, praeſertim omnibus Peloponneſiis Ilium oppugnantibus, ad Peloponneſum recuperandum uti noluerint Heraclidae? — Reſpondemus hanc ad obiectionem ſequentia: 1) Hylli filium Cleodaeum eo tempore admodum puerum fuiſſe, qui de Peloponneſo expugnando cogitare non poterat. 2) Heraclidarum copias poſt inducias inter Hyllum & Peloponneſios factas, vix ſubſiſtere, vitaeque neceſſaria ſibi parare potuiſſe, quare libenter duces alios potentiores in expeditione Troiana ſequuti ſunt, eaque finita ad Cleodaeum redierunt. Verum quidem eſt, id a nullo veterum auctorum narratum eſſe, nec tamen a veritate

vi-

videtur abhorrere haec nostra coniectura, quum & filii & nepotes Herculis adversus Troianos profecti fuerant, quos Cleodaei copias ad vitae necessitates cum honore sibi parandas sequi, quam apud Cleodaeum suum puerum, a quo propter pueritiam vix quidquam sperare poterant, manere maluisse, suspicamur. Vidimus & Europam posterioribus temporibus, omnibus in militiam sacram cruce signatam cum furore quodam ruentibus; qui status rerum, Graeciae illo statu, cum adversus Troianos omnia concurrerent, simillimus videtur, maxime tranquillam & pacificatam, cum tamen quaeri possit, cur iis temporibus Gallofranci Britannos suis e provinciis non expulerint? cur Britanniam & Germaniam sibi non subiecerint? cur Britanni Gallofranciae arma sua non intulerint? De recentioribus his temporibus scriptores ad nostra pervenere tempora, qui rationes tranquillitatis huius & pacis studii exposuere, quibus deficientibus, eadem quaerentibus respondere par esset, quae nos de quiete Heraclidarum, excidii Troiani tempore, in Graecia quaerentibus iam respondimus, & in tali responsione, defectu omnium historiae monumentorum, acquiescendum esse ducimus.

Caput XVI.

De Regibus Corinthi.

Corinthi, plurimarum civitatum antiquissimarum, origines fabulis obscuratae sunt. Eumelus,

lus[1]), Amphilyti filius, Bacchiadum e gente in Corinthiaca narravit historia carmine heroico scripta, Ephyram, Oceani filiam, has terras primam habitasse nomenque suum urbi communicasse, post eam Marathonem, Epopei filium, Aloei nepotem, & Corinthum Ephyrae regnasse, quae a postremo Corinthi nomen acceperit, quo nomine postea semper appellata sit; post hos Jasonem & Medeam Corinthi regnum tenuisse[2]), Jasonem vero Jolcos, Medeamque in Asiam se recepisse, regnumque Sisypho, Aeoli filio, Hellinis nepoti, tradidisse.

Quodsi vero Sophoclem in Oedipo tragoedia sequi malimus, Polybus eodem tempore Corinthi, quo Laius Thebis regnavit, qui filiis carens Oedipum adoptavit. Ignoramus, num proximus is Corinthi fuerit successor, vel inter hos alii quidam regnum tenuerint, sed, quoquo se res habeat modo, Creon proximus eius successor fuisse videtur. Is enim hac in urbe regnavit, quo tempore Jason & Medea advenerunt; testatur hoc in Medea Euripides. Post aliquod tempus Creon eiusque filia a Medea interfecti, quae Corinthiorum iram metuens Athenas ad Aegeum regem fugit. Hoc tempore Sisyphus, Aeoli filius, Hellenis nepos ad regnum Corinthiacum pervenit.

Sisiphydarum regum seriem is inchoavit, qui primi putantur Corinthiorum reges, quia regni sui statum in ordinem meliorem redegerunt,

1) Pausan. Corinth. sive lib. 2, c. 1, p. 110.
2) ibid. c. 3. p. 119.

runt, eumque antea vacillantem firmarunt. Ornytion, Thoas, Damophon & Propodus, omnes Sisyphidae, per ordinem generationum se invicem in regno sequuti sunt, Doridas autem & Hyanthidas, Propodae filii regno diviso simul regnarunt. Sed redeuntibus in Peloponnesum Heraclidis regnum suum Aleti[1] tradiderunt, privatique in patria remanserunt. Sexagenarii iam fuisse videntur regnum Aleti cedentes; alias enim credibile vix videretur, eos tam imbelles fuisse, ut Corinthios[2]) adversus Dorienses proeliantes reliquerint, auxiliumque ipsis suum denegarint, nisi enim provecti iam fuissent senectute, sine dubio fortunam populi sequi, cum suisque alias in terras emigrare, quam in patria Doriensibus subiecti aetatem agere maluissent. Aletis victoria eiusque regni initium, ut infra ostendemus, in trigesimum post Heraclidarum reditum annum incidit. Doridas igitur & Hyanthidas reditus huius tempore trigesimum annum egisse videntur. Abierunt autem Heraclidae, uti capite XV demonstravimus, anno Iuliano 3524 (Iob. Fr. 2992) ante Christum 1190. Generationes ergo a Dorida ad Sisyphum retro computando inveniemus, Sisyphum circa annum Iulianum 3324 (Iob. Fr. 2792) ante Christum 1390 natum esse. Convenit hoc perbene cum iis, quae de Ione, Hellenis quoque nepote, supra exposuimus[3]).

Y 3 Sisy-

---

1) Pausan. Corinth. lib. 2. c. 4. p. 120.
2) Id. ibid.
3) Cap. XIV. Sect. 2. §. 3.

Sisyphus si regnum Corinthiacum post Medeae hac ex urbe fugam acceperit, teste Eumelo, quinquaginta sex annos iam natus fuit, rex creatus, anno Juliano 3380 (Job. Fr 2848) ante Christum 1334. Rapta enim Medea est circa annum Julianum 3364 (Job. Fr. 2832) ante Christum 1350 & cum Jasone Jolcos se contulit Inde Corinthum fugere coacta, ibi regnavit, vel regnare saltem voluit, sed expulsa Athenas ad Aegeum regem confugit. Quia vero Theseum veneno necare tentarat, Graeciam reliqui omnem circa annum Julianum 3387 (Job. Fr 2855) ante Christum 1227. Athenis cum diu satis morata sit, circa annum Julianum 3380 (Job. Fr 2848 ante Christum 1334 Corintho expulsa videtur, Sisyphumque Creontis, a malefica hac principe interfecti, successorem fuisse putamus. Sisyphi regnum diuturnum fuisse vix credimus, eique quatuordecim annos assignare placet. Ornytion ergo Sisypho successit anno Juliano 3394 Job. Fr. 2862) ante Christum 1320. Regni huius regumque eius successorum duratio valde incerta, quare eam arbitrariam, sed tamen verisimilitate non neglecta, computare nobis visum est. Thoas, Ornytionis successor, ab Atreo vel ab Agamemnone regno privatus est. Certum enim est, Agamemnonem Troianum in bellum exeuntem Corinthi regnasse [1]). Tempore huius expeditionis Graecia tantam incolarum, quantum postea, multitudinem non continebat, copiarumque hoc in bellum

1) Homeri Iliad. II, 570.

bellum armatorum delectu exhausta videtur. Thoas sine dubio impatiens occasionem patrii regni recuperandi exspectabat, veroque haud absimile videtur, cum statim post Agamemnonis abitum in regnum rediisse. Certum est Damophontem, Propodam, Doridam & Hyanthidam ipsi successisse reges, quorum duo posteriores fratres fuere coniunctim regentes, quibus Aletes Heraclida anno post reditum Heraclidarum trigesimo regnum eripuit.

Ad reges Corinthios Prytanesque annuos nunc transeamus Heraclidarum e gente, vulgo Bacchiades appellatos, quorum quidem historia multo clarior est Sisyphidorum rebus gestis. Attamen obscurietates haud paucae supersunt, quarum illustratio posceret disputationem, nisi natura huius nostrae scriptionis brevitatem nobis commendaret, longam.

Necessario requiritur definitio tam initii quam durationis regnorum Aletiadum & Bacchiadum ab Hercule originem ducentium, magistratuum annuorum Prytanes dictorum e gente Bacchiadum, regnique Cypseli initium, qui Prytanibus eiectis tyrannidem usurpavit.

Quodsi Diodorum Siculum sequi placeret, res facillime foret enodata. Statim, inquit ille [x]), post Peloponnesum ab Heraclidis expugnatam Aletes ab his accessitus ipsique Corinthus tradita est, cum agris circumiacentibus. Tenuit is regnum per annos 38. Post eum regnum apud posteros mansit ad tyrannidem usque Cypseli,

 an-

x) Fragm. T. 2. p. 635.

anno 447, postquam redierant Heraclidae. Huius successores Jaion 39, Agelas 37, Prumnis 35, & Bacchis item 35 annos regnarunt. Bacchis tantum sibi nomen famamque acquisivit, ut antecessores in regno longe post se relinqueret, & a nomine eius, qui eum sequuti sunt reges, Bacchides sive Bacchiades [x]) dicerentur. Agelas huius successor 30 annos regnavit. Eudemus 25, Aristomedes 35, qui moribundus filium Telestem reliquit infantem. Agemon eius patruus tutorque sibi ipsi regnum vindicavit, quod 16 annos retinuit. Huic successit Alexander, regnavitque annos 25, quem Telestes interfecit, patriumque regnum recuperavit, quod duodecim annos retinuit. A cognatis tunc occisus est, & Automenis regnum annuum tantum fuit. Regnum nunc abolitum est, & Bacchiades numero ducenti rempublicam sibi subiecerunt, eamque simul administrarunt, e medio suo tamen unum elegerunt, Prytanem dictum, qui annua vice gubernacula reipublicae teneret. Hic rerum status per novem decennia duravit, ad Cypselum usque tyrannum, qui Bacchiadibus reipublicae gubernacula eripuit, prytanesque eiecit [a]).

Quos

x) Altera haec denominatio apud Diodorum quidem non occurrit, sed Pausanias lib. 2. c. 4. p. 120 sic scripsit, vides. Kuhnium in hunc auctorem p. 419.

a) conferri merentur, quae Beckius clariss. habet in libro germanico Welt- und Völkergesch. Vol. 1. p. 233.

Quos numeros si unam in summam colligamus, 417 habebimus annos, Diodorus autem regibus & Prytanibus 447 tribuerat annos. *Wesselingiu.* Diodorum sibi ipsi consentientem reddere studuit, loco e Didymi Grammatico laudato, quo dicitur Aletem trigesimo demum post Heraclidarum reditum anno regnum suum adeptum esse [1])

Ingeniosa sine dubio nodi solutio, quae omnes tollit difficultates, si cum Diodoro statuamus, Troiam anno Juliano 3530 Job Fr. 2998) ante Christum 1184 captam & Heraclidarum reditum in annum Julianum 3610 (Jobel. Frank. 3078) ante Christum 1104 incidisse. Nam si annos 447 subtrahamus ab 1104, residuus erit annus Julianus 4057 qui est 657 ante Christum, qui ab anno quo Cypselus tyrannidem usurpavit, non longe abit. At supra iam ostendimus, Diodori de Troiani excidii tempore ideoque & eius de Heraclidarum reditu sententiam, quam eandem & Apollodorus & Eratosthenes defendunt, tolerari non posse. Quare haec non sufficit *Wessilingii* doctissimi solutio, necessarioque Aletiadum & Bacchiadum regna prolonganda, vel Prytanum annuorum e Bacchiadum gente numerus augendus est. Vidimus autem durationum singulorum horum regnorum iam satis longam esse, ut, nisi contra veritatem computare velimus, longiora ipsis regna tribuere non audeamus. Quare annos eorum quos Diodorus numeravit probamus, idque eo lubentius,

Y 5 quia

1) Wesseling. ad Diod. Sic. loc. laud.

quia e loco supra laudato & e Pausania [1]) clarum est, decem eorum generationes exstitisse. Decem autem generationes habent annos 333, regnorum horum summa 327 efficit annos, differunt ergo vix sexennium a generationum computatione.

Error ergo in Prytanum annuorum numero latere videtur. Diodorus Siculus [2]) eorum numerat nonaginta, Strabo [3]) contra ducentos. Cuinam horum calculum adiicimus nostrum? Ad initium & finem Aletiadum atque Bacchiadum respiciendum est, quo utroque investigato atque fixo, Cypselique tyranni epocha definita, Prytanum annuorum numerum haud difficile inveniemus. In Epocha ergo Aletiadum atque Bacchiadum investiganda incipiamus oportet.

Certum quidem nobis videtur Aleten anno post Heraclidarum reditum trigesimo, h. e. Juliano 3554 (Job. Frank. 3022) ante Christum 1160 Corinthi regnum esse adeptum. *Δίδυμος δὲ φησὶ τὸν Ἀλήτην μὴ οἰκιστὴν τῆς Κορίνθȣ γεγονέναι, ἀλλὰ βασιλέα, ἔτει τριακοστῷ μετὰ τὴν τῶν Δωριέων ἄφιξιν.* h. e. Didymus expressis inquit verbis, Aleten non conditorem exstitisse Corinthi, sed eius regem anno post Heraclidarum reditum trigesimo fuisse [4]). Fatendum quidem est

1) Corinth. s. lib. 1. c. 4. p. 120.
2) Fragm. T. 2. p. 635.
3) lib. 8. p. 580. C.
4) Schol. Pindari ad Olymp. XIII. v. 17. p. 144. col. 2, lin. 7.

est, huius grammatici auctoritatem his in rebus parvi ponderis esse, sed gravior reddi videtur eo, si factum hoc e scriptore vetustiore excerpserit Didymus. Tamen haec nos non movisset cogitatio, eius in sententiam ut iremus, nisi Conon quoque eius a partibus stare videretur, qui si non verbis expressis id narravit, eius tamen e narratione facile colligi potest. Auctor iste librum suum ad Archilaum Philopatore Cappadociae regum scripserat [1], qui Antonianus a partibus contra Octavianum stetit. Inde colligimus Cononem floruisse ante annum Julian. 4483 (Job. Fr. 2951) ante Christum 31. Conon narravit [2], Aleten, postquam Corintho potitus erat, Sisyphidas & Jones expulisse, urbeque denuo habitatoribus instructo, regnoque suo firmato, Atheniensibus bellum intulisse. Hoc in bello Codrus pro salute patriae se devovit. Demonstravimus supra de chronologia Atheniensium cap VIII. §. 3 & 4. Codri hanc devotionem factam esse anno Juliano 3582 (Job Frank 3050) ante Christum 1132. Aletes ergo si statim post reditum Heraclidarum h. e. anno Juliano 3524 (Job. Fr. 2992) ante Christum 1190 Corinthi regnum occupasset, quinquaginta octo annos regnans eo tempore fuisset, quo bellum hoc adversus Athenienses susceperat, cum vero infra annos viginti quinque natus esse non potuerit, cum Corintho potiretur, tempore huius belli 83 annorum senex iam fuisset. At quis umquam sene-

1) Photii Bibl. cod. 186. p. 424.
2) Idem ibid.

senectute tam decrepita in ambitiosas terrarum amplificationes cogitationes suas intendet? Quodsi vero cum Didymo ponamus, Aletem trigesimo post Heraclidarum anno regem Corinthiorum factum, hoc est anno Juliano 3554 (Job. Fr. 3022) ante Christum 1160, viginti octo eo tempore annos regnarat, tempus satis longum ad potentiam firmandam; quodsi porro ponamus, eum regni sui initio viginti quinque annos natum fuisse, tempore belli adversus Athenienses suscepti 53 vitae annum egisse videtur, quae satis adhuc vigens est aetas ad ambitiosa capienda consilia regnique dilatationes somnianda.

Aletem igitur anno Juliano 3554, (Job. Fr. 3022) 1160 ante Christum regno potitum esse statuimus regnumque Corinthi apud eum posterosque eius ex Diodori Siculi[1]) sententia 327 annos mansit. Regiam ergo abolitam esse dignitatem colligimus anno Juliano 3881 (Job. Fr. 3349) ante Christum 833. Regnum eo tempore in Aristocratiam conversum est, princeps civitatis, Prytanis appellatus, annuum gessit magistratum. Investigemus ergo Aristocratiae huius initium, annumque eius figamus oportet, alia enim nulla ratione durationem eius computare poterimus.

Veteres ad annum quod attinet, quo Cypselus tyrannidem occupaverit, non consentiunt. Mittimus autem varias eorum opiniones, ne in eas inquirere oporteat, quod quamquam laborem

---

1) Fragm. T. 2. p. 635.

rem exigeret haud facilem, qui plurimis nostris lectoribus crearet fastidium, nec tamen quidquam expediret. Nullam nisi Eusebianam [1]) explicabimus sententiam, cui temporum scrutatori celeberrimo si fidem tribuamus, Cypselus anno trigesimae Olympiadis primo, qui in Julianum 4054 (Job. Fr. 3522) ante Christum 660 incidit, tyrannidem sibi vindicavit. *Petavius* [2]) & *Corsinius* [3]) tyrannidis eius initium in annum tertium trigesimae Olympiadis collocavere, Eusebium testem sequuti, non enim observarant in Graeco Eusebii contexto tres ita collocatas esse epochas, ut ad tertium trigesimae Olympiadis annum referantur, cum tamen Latina Eusebii translatio Hieronymiana Cypseli epocham in primum huius Olympiadis annum retulerit. *Buberius* [4] initium illud in annum posuit Julianum 4059 (Job Fr. 3527) ante Christum 655, cuius eam ob caussam hoc loco transimus rationes, quia mox eas refutabimus.

Nos sequentibus adducti argumentis Eusebianae sententiae accessimus. Demaratus Bacchiadum unus, ut tyrannidem effugeret Cypseli, in Italiam se contulit. Testatur autem Dionysius Halicarnasseus [5]), eum in Tyrrheniam sive Etruriam se contulisse, ibique feminam illustri loco natam uxorem duxisse, ex eaque duos filios

---

1) Eusebii Chronic. lib. post. p. 121.
2) de Doctrina temp. lib 13. p. 302.
3) Fasti Attici tom. 3. p. 48.
4) Recherches & Differt. sur Herod. chap. XV. p. 169.
5) Antiq. Rom. lib. 3. §. 42 & 47. p. 176 & 177.

filios, quos secundum mores Graecorum & Tyrrheniorum educaverit. Filios hos ad maturitatem adultos cum illustribus feminis matrimonio iunxit. Maior horum, Aruns dictus, post breve tempus diem obiit, gravida relicta uxore. Demaratus ipse post dies aliquot vitam propter moerorem deposuit, magnasque suas facultates & pecunias Lucumoni reliquit. Qui cum in petitionibus summorum magistratuum repulsam tulisset, se posthabitum a Tarquiniis indigne ferens, Romam migravit, & Romanorum tunc regis Anci Marcii favorem amicitiamque sibi paravit, quo rege mortuo rex ipse Romanorum creatus est anno secundo quadragesimae primae Olympiadis, qui in annum Julianum 4099 (Job. Fr. 3567) ante Christum 615 incidit. Anno aetatis vigesimo quinto Romam pervenerat [1]), cum Anco Marcio septemdecim annos vixerat, annum igitur agebat aetatis quadragesimum secundum, cum regnum Romanum susciperet. Natus igitur erat anno Juliano 4057, (Job. Fr. 3525) ante Christ. 657. Aruns frater eius maior anno lucem adspexerat praecedente Juliano 4056 (Job. Fr. 3524) ante Christum 658 uxoremque duxerat Demaratus anno Juliano 4055 (Job. Fr. 3523) ante Christum 659. Trium quatuorve annorum spatium impendere ad minimum oportuit Demaratum, ad fortunas suas colligendas, has in Tyrrheniam transportandas, ibique sedes suas figendas. Quare Cypselum ty-

1) Dionys. Hal. Ant. Rom. lib. 4. §. 6. p. 203. lin. 15. &c.

tyrannidem occupasse putamus anno Juliano 4051 (Job. Fr. 3519 ante Christum 663. Prytanumque annorum magistratus, si recte coniecimus, 170 annorum durationem habuit.

Verum quidem est, quod & nos supra monuimus, in Diodori illo loco laudato nonaginta tantum numerari Prytanes annuos. Sed fragmentum hoc nullibi nisi apud Syncellum exstat, qui multis in locis a librariis corruptus est, quare & hoc in loco mendum librarii admissum esse potest. Quodsi vero integrum conservatum esse hunc Diodori locum putemus, huius auctoris de Troiano excidio & Heraclidarum reditu sententia eum commovisse potuit, ut de magistratibus Prytanum tempus aliquod detraheret. Certum est enim Strabonem 1) numerasse ducentos, rationesque in aperto. Credidisse videtur Geographus, Aletem statim post Heraclidarum reditum regem Corinthiorum factum esse. Regnum autem Corinthiorum 327 annos durasse manifestum erat. Diodori fragmentum & a Pausania numeratae generationes regiae gentis denae dubium nullum relinquunt. Abolitum id igitur est, huius scriptoris ex opinione, anno Juliano 3851 (Job. Fr. 3319) ante Christum 863. Tyrannidis Cypseli initium anno Juliano 4051 (Job. Fr. 3519) ante Christum 663 nec minus certum ipsi visum, idque cum Demarati exilio arctissime fuit iunctum; eiusque profunda Romanarum rerum cognitio nullum ipsi hac de re dubium permisit. Secundum

1) lib. 8. p. 580. C.

dum igitur eius opinionem ariſtocratia Corinthi 200 annorum fuerat.

Contenti quidem forent lectores vulgares, ſi cognoſcant Cypſelum hoc vel illo anno ſuſtuliſſe ariſtocratiam, ſed alii cauſſas ſcire cupient, quae talem reipublicae revolutionem adducere & adiuvare potuerint. Reges imperio privari poſſe facile intelligimus, namque Teleſtes infans patrem amiſerat, nec difficile fuerat, patruo eius Agemoni, cuius tutelae traditus erat rex infans, regnum eius ſibi ipſi vindicare. Talia ſaepius tentata ſunt facinora. Alexander Agemonis huius filius patri ſucceſſit, ſed Teleſtes e latebris ſuis rediens uſurpatorem interfecit, idem a cognatis Alexandri necem vindicare volentibus, vita privatus eſt, & qui in regno ſucceſſit Automenes annum tantum regnavit, vel enim occiſus vel expulſus eſt. Bacchiadum a Bacchide, quinto Corinthiorum rege, denominatorum gens iunior Heraclidarum numeroſa eo tempore fuit, in pluresque familias ſine dubio diviſa. Bacchiades ob Agemonem interfectum irati, unusquisque regnum ſibi nativitatis iure deberi putans, id alii invidebat, ideoque faciliime induci potuere ad conſpirationem de regio imperio tollendo ineundam, idque conſilium exſequuti ſunt antea quam a rege vel cognoſci potuerat, vel etiam rege, ſi res ipſi delata fuerit, invito. Hoc minime nobis mirandum videtur. At familiam tam numeroſam, cuius in poteſtate magiſtratus & honores in civitate erant omnes, quos nemini niſi e ſuis uni committebant, quae poteſtatis ſuae ambitioſiſſima erat, auctoritatem-

que

que ſibi vindicatam ſtudioſiſſime ſervare ſtudebat, qui Prytaniam annuam tantum conſtituerat, hanc inquam gentem a ſumma deiectam poteſtate, e civitate eam prorſus eiectam eſſe; hoc profecto mirum videri poteſt. Res omnis in obſcuro poſita eſſet, niſi Thucydides nobis factum tradidiſſet, quod tenebris his lucem quandam inferre poterit. Retulit [1]) nempe Corinthios inter & Corcyraeos navalem pugnam cruentiſſimam pugnatam. Cauſſam, quae bellum hoc accenderit, ideo nunc non inveſtigamus, quia mox in eam inquirendum nobis eſt. Id modo monemus, ariſtocratiam eſſe duriſſimum reipublicae genus, nec ullibi magis quam in ariſtocratia poteſtate ſua abuti ſolere nobiles ad plebem, eosque qui ſuis partibus adverſantur, opprimendos, quare Bacchiades populo inviſos fuiſſe mirum non eſt. Erat autem eo tempore alia Corinthi gens valida, quae a Mela, Antaſi filio, ducebat originem. Melas illuſtri fuit loco natus Aletenque in Corinthi adiuverat occupatione [2]), quare ſedem ſuam hac in urbe fixit, eiusque poſteri magno ibi in honore vixerunt. Gentes iſtae duae ſe invicem poteſtate ſumma privare tentarunt, atque expellere. Quamdiu reges gubernacula tenebant Corinthi, res eorum in aequo manſit, coacti, ambitionem utrique ſuam ſupprimere. Sed regno a Bacchiadibus abolito ſummaque apud hos poteſtate

1) lib. 1. c. 13.
2) Pauſan. Corinth. ſ. lib. 2. cap. 4. p. 120.

teſtate poſita, perfacile his fuit Melanides opprimere, qui tamen plebi aſſentantes eamque prenſantes deleri ab illis plane non poterant, ſed potius dignitatem haud parvam in republica retinuerunt. Eetion etiam Cypſeli pater, Menides, Amphionis Bacchiadae duxit filiam uxorem. Sed ſuppreſſa, minime vero extincta, Bacchiadum invidia oraculo reſuſcitata eſt, quo ipſis everſio, Cypſelo vero recens nato magnitudo portendebatur illuſtris, quare infantem hunc occidendum ſibi propoſuerunt. At decepit eos atroxque eorum conſilium Cypſeli matris prudentia. Cypſelus, poſtquam ex ephebis egreſſus erat, vindictae quaeſivit occaſionem, eamque in navali illa, de qua diximus, pugna invenit. Vires Bacchiadum hac pugna cruenta fractae Cypſelus ergo uſus eſt hac clade, ut cum iis, quibus inviſa erat ariſtocratia, ſe coniungeret, hisque ſuas in partes tractis occaſionem ad exſequenda ſua conſilia feliciſſimam vir prudentiſſimus arripuit. Fortaſſis & plebs ſuis a partibus ſtetit ab uno domino maiorem exſpectans benignitatem & gratiam, quam a ducentis. Haec ſi non omnino vera, tamen vero ſimillima videntur.

Sed ad Cypſelum revertamur. Annus, quo tyrannidem ſibi vindicavit, e Demarati exilio voluntari huiusque annus e Lucumonis regni Romani initio eiusque eo tempore aetate colligi poteſt. Herodotus[1]) Cypſelo tribuit regnum 30 annorum, Periander igitur ipſi ſucceſſit anno

1) lib. 5. c. 92.

anno Juliano 4081 (Job. Fr. 3549) ante Christum 633. Restat igitur Periandri huius regni duratio determinanda, & quaeramus oportet, num, quae de vita tyranni huius narrantur, posteriora sint anno Juliano 4081. Recensebimus ergo, quae Herodotus tradidit de Periandro nulla temporum habita ratione.

Primum igitur, quod apud Herodotum occurrit ad Periandrum pertinens, est consilium Thrasybulo Mileti tyranno datum. Milesii [1]) eo tempore bellum adversus Lydos gerebant. Bellum illud a Sadyatte, Lydorum rege, sexto antequam obiret anno coeptum erat. Alyettes filius eius id alios sex annos continuavit. Qui cum duodecimo huius belli anno ineunte in morbum incideret, oraculum consuluit, responsumque est, priusquam Minervae Assesiae templum a suis combustum non esset restitutum, regem non fore valiturum Alyattes ergo inducias cum Milesiis facere studuit, usque dum templum illud combustum restauraretur. Periander Thrasybulum hoc de oraculo, deque induciis, quas petiturus foret Alyattes, fecit certiorem. Thrasybulus ergo magnas frumenti copias in foro coacervandas curavit, Milesiosque, ut legato Lydo adveniente epulis & laetitiae se darent, iussit. Allyattes Miletum ad extrema iam redactam putarat, nunc a legato redeunte certior factus, omnium rerum copiam atque abundantiam Mileti esse, cum Thrasybulo pacem facere decrevit. Accidit hoc sexto regis Alyat-

 tis

---

1) Herod. lib. 1. c. 18. 19 &c.

tis anno Juliano 4104 (Job. Fr. 3572) ante Christum 610, nam Alyattes Sadyatten sequutus erat anno Juliano 4098 (Job. Fr. 3566) ante Christum 616, quod supra de Lydorum regibus capite demonstratum est. Periander ergo eo tempore regnarat annos viginti tres.

Alterum, quod Herodotus tradit ad Periandrum hunc pertinens est Arionis historia [1]) Dithyrambicus iste celebris poeta, Periandri vivens in aula, consilium cepit Siciliam atque Italiam visendi. Magnas ibi facultates collegit, cum his retro in patriam navigare volens Corinthiam ascendit navem revertentem. Nautae, divitiarum Arionis cupidi, eum interficiendum statuerunt. Sed decepit eos Arion in mare prosiliens, & quoquo id factum sit modo, Corinthum rediit salvus, antequam navis ille portum intrare poterat. Periander eo tempore regnabat. Solinus [2]) id Olympiade 29 accidisse refert, at eo tempore Periander non modo nondum regnavit, sed ne genitus quidem iam fuit, Cypselique regni initium in secundum huius Olympiadis annum incidit. Refutavit Solinum Salmasius, ad quem lectores quibus interest ablegamus. Eusebius [3]) Arionem anno secundo Olympiadis quadragesimae floruisse contendit, qui est Julianus 4095 (Job. Fr. 3563) ante Christum 619 & Suidas in 38 Olympiadem eum collocavit. Nullus horum annorum Periandri regni initio adversarius est.

Ter-

1) Herod. lib. I. c. 24 &c.
2) Polyhist. c. 7.
3) Chronic. lib. post. p. 123.

Tertium hoc est, quod apud Herodotum 1) de Periandro legitur, eum pueros trecentos Corcyraeos Alyatti, Lydorum regi, misisse exsecandos: Lycophronem filium Periander in insulam Corcyram relegarat 2), quem senex, & ad gubernacula reipublicae tenenda minus validus retro ad se accessivit. Corcyraei, Periandri dominationem indigne ferentes, iuvenem interfecerunt; quo facinore incensus tyrannus pueros nobilissimos trecentos capi iussit, quos ad Lydum Alyatten misit exsecandos. Quo tempore hoc acciderit, iam investigemus.

Bellum ab Hegesistrato, Pisistrati filio adversus Mitylenaeos gestum Periandro intercessore compositum est 3). Susceptum id paucis ante Pisistrati primam tyrannidem annis fuerat. Quae cum incidat in annum Julianum 4154 (Job. Fr. 3622) ante Christum 560, bellum illud circa annum Julianum 4150 (Job Fr. 3618) ante Christum 564 gestum esse putamus, eoque tempore Periander iam senex fuisse videtur, quem, cum nulla eius a scriptoribus postea mentio facta est, brevi post hanc pacem Mitylenaeis restitutam, diem obiisse suspicamur. Obitum igitur Periandri in annum proxime sequentum collocare placuit. Haud multo ante obitum, uti mox monuimus, Lycophronem filium retro arcessierat id anno Juliano 4148 (Job. Fr. 3616) ante Christum 566 factum videtur, eoque

 ipso

1) lib. 3. c. 48.
2) Ibid. c. 53.
3) Idem lib. 5. c. 94 & 95.

ipso anno interemtus est Lycophron. Periander filii nece incensus, Corcyraeos bello aggressus, devicit, suamque sub potestatem insulam redegit. Hoc in bello, si Thucydidis interpreti veteri fides habenda est [1]), pugna illa cruentissima Corcyraeos inter & Corinthios accidit, cuius mentionem fecit Thucydides [2]. Haec & *Buberii* fuit sententia [3]), sed apud Thucydidem plane nihil occurrit, ex quo colligi hoc posset, nec annus ab eo additus cum Periandri vitae tempore conciliari potest, quare *Buberius* eam, nulla nisi sua ipsius auctoritate emendandam duxit. Nobis contra persuasum est, proelium illud longe ante Periandrum natum commissum esse, nec ullum cum atrocissima Corcyraeorum erga eum iniuria habere nexum. Condita dicitur Corcyra a Corinthiorum exsulibus [4]), quorum ira in patriam non exstincta est. Non igitur mirandum est, Corcyraeos, simulac virium satis habere videbantur ad tale quid audendum, iram suam atque inimicum erga Corinthios animum ostendisse. Corcyra autem fundata dicitur [5] anno Iuliano 3958 (Iob. Fr. 3426) ante Christum 756 & proelium illud, referente Thucydide [6]) anno Iuliano 4050 (Iob. Fr. 3518) ante Christum 664 ideoque 92 post in-

1) ad lib. 1. c. 13.
2) lib. 1. c. 13.
3) Recherch. & Differt. sur Herod. c. 15. p. 167.
4) Timaeus apud Schol. Apollonii Rhod. lib. IV. c. 1216.
5) vides. c. XIV. sect. 2. §. 4.
6) lib. 1. c. 13.

insulam fundatam anno commissum est. Veteris interpretis nimis infirma est auctoritas, ut de gravissimi historici fide detrahere quidquam possit.

Periander, postquam devicerat Corcyraeos, Alyatti Lydo trecentos misit pueros Corcyraeorum illustres exsecandos. Suspicamur factum hoc esse anno statim post filium interemtum. Alyattes in vivis adhuc erat, quippe qui mortuus est anno Juliano 4155 (Job. Frank. 3623) ante Christum 559 [1]. Lycophron autem periit aetate florente & ad regnandum iam apta: quare infra annos 26 vel 27 natus esse non potuit, natus ergo videtur, circiter anno Juliano 4121 (Job. Frank. 3590) ante Christum 593. Apud Herodotum rationes, quibus permotus Periander, filium Corcyram in exilium misit, si legamus, inde hunc quatuordecim vel quindecim eo tempore annos habuisse colligimus. Exilium igitur eius in annum Julianum 4139 (Job. Frank 3607 ante Christum 575 incideret.

Corcyraeorum ad Alyatten missi pueri in insula Samo appulerunt. Samii, fortunam eorum miserantes, eos liberarunt. Corinthii irati una cum Lacedaemoniis adversus Polycratum Samiorum tyrannum proxima generatione [2]) expeditionem susceperunt. Convenit hoc optime cum iis, quae de puerorum Corcyraeorum ad Alyatten missione diximus, missis enim his ad Lydium regem anno Juliano 4149 (Job. Fr.

 3617)

---

1) vides. cad. VII. de regibus Lydiis.

2) Herod. lib. 3. c. 48.

3617) ante Christ. 565, Lacedaemoniorum & Corinthiorum adversus Samios expeditio in annum circiter Julianum 4183 (Job Fr. 3651) ante Christ. 531 incidit. Suscepta autem fuit haec expeditio, ut ad locum Herodoti laudatum observavit *Larcherius*, sex annis serius, nempe Juliano 4189 (Job. Frank 3657) ante Christum 525, sed Herodotus negligere potuit istud sexennium, cui secundum generationes computationem instituenti, id minimi momenti visum est.

Possent quidem contra hanc disputationem nostram de Cypseli & Periandri regnorum annis dubia quaedam obiici, cum Aristoteles[1]) Cypselidas inquiat 77 annos dominatos esse. Sed his a *Buherio* satis refutatis, lectores & caput XV. Dissertationum atque Quaestionum eius Herodotearum ablegare possumus. Argumentis tamen viri doctissimi & hoc addimus, Aristoteleum contextum minime integrum ad nos pervenisse, quare locus iste Summi Philosophi nostra non potest infringere argumenta. Legimus namque primo, Cypselidas tyrannidem tenuisse 73 annos & dimidium, & deinde iterum Cypselo 30, Periandro 44, & Psammeticho tres tribuuntur anni, qui 77 efficiunt annos, minimeque cum ante dictis consentiunt, quare vel singulos numeros, vel eorum summam corruptam esse iudicamus. Idem quoque mendum inest in principe huius auctoris editione Aldina.

Cap.

---

1) Polit. lib. 5. c. 12. p. 411.

Caput XVII.

De Aesopo.

Meminit mythographi huius celeberrimi mortis Herodotus in Musa secunda, quare nobis interest, annum eius investigare atque figere, idque eo magis, quia veteres aeque ac recentiores chronologi eum vel erronee vel minus accurate indicarunt. His ex erroribus vel negligentiis novi sunt exorti errores, quos, nisi absurda proponere, vel claros auctorum locos in dubium vocare volumus, evitare non poterimus.

Deficientibus omnibus monumentis vetustis, annum, quo natus est Aesopus, investigare nemo poterit umquam. Patet tantum e Suida [1]), eum Olympiade quadragesima floruisse, h. e. circa annum Julianum 4094 (Job. Fr. 3562) ante Christum 620. Secundum eundem hunc scriptorem Olympiade quinquagesima quarta, & secundum Eusebium primo eius anno de rupe Phaedriade deiectus est, Eusebius sine dubio erravit. Pisistratus eo tempore tyrannidem nondum occuparat, cuius Aesopus tyrannidis initium adhuc vidit, namque ipsi occasionem dedit eam fabulam narrandi, quam Phaedrus in secunda libri primi fabula imitatus est:

„Athenae cum florerent aequis legibus
„Procax libertas civitatem miscuit,

 Fre-

*) s. v. Αἴσωπος.

„Frenumque solvit pristinum licentia.
„Hinc conspiratis factionum partibus,
„Arcem tyrannus occupat Pisistratus
„Cum tristem servitutem flerent Attici,
„- - - - - - - - - - - - -
„Aesopus talem tum fabellam retulit.

Pisistratum Comia Archonte tyrannidem usurpasse supra ostendimus, h. e. Anno Attico 297, septimo mense anni quarti Olympiadis 54, primo mense anni Juliani 4154 (Job. Fr. 3622) ante Christum 560. Aesopus, qui tyrannidis Pisistrati vidit initium, uti fabula Phaedri laudata testatur, & secundum Suidam Olympiade 54. de rupe Phaedriade deiectus fuit, necessario mense vel undecimo vel duodecimo anni quarti Olympiadis 54 mense quinto vel sexto anni Juliani 4154 (Job. Fr. 3622) ante Christum 560 [1]) periit.

Pisistrati tyrannidis initium cum certissimum sit, ea, quae Phaedrus & Suidas de Aesopo narrarunt, facile poterunt conciliari. Quare quae *Corsinius*, qui de fastis Atticis eruditissime scripsit, commentus est, negligere possumus, Aesopus, inquit [2] vir doctus, Pisistrati machinationes diu iam perspexerat, antequam exsequi potuerant, eaque is occasione fabulam hanc ad Athenienses scripserat. Versus enim: *arcem tyrannus occupat Pisistratus*, ostendit apertissime, Pisistra-

1) conf. Beckii Welt- und Völckergesch. T. I p. 264.
2) Fasti Attici T. 3. p. 93.

Pisistratum tyrannidem sibi iam vindicasse & qui sequuntur: *Cum tristem servitutem flerent Attici Aesopus talem tum fabellam retulit*, nec minus clare demonstrans, mythographum eo tempore in vivis adhuc extitisse.

Cap. XVIII.

De Pisistrato & Pisistratidis.

Refert expressis verbis Plutarchus [1]) in fine vitae Solonis, Pisistratum Archonte Comia tyrannidem sibi vindicasse. Consentiunt cum eo Marmora Paria, adduntque factum hoc esse anno Attico 297. *Petavius* igitur tyrannidis Pisistrati initium in annum primum Olympiadis 55, Julianum 4154 (Jub. Fr. 3622) ante Christum 560 collocavit, vestigiisque doctissimi chronologi *Corsinius* [2]) ingressus est. *Buherius* Comiam neglexit Archontem, a Plutarcho & in Marmoribus Pariis nominatum, & annum in posterioribus adscriptum solum ante oculos habuit [3]); ideoque tyrannidem a Pisistrato occupatam anno Juliano 4153 (Jub. Frank. 3621) ante Christ. 561 voluit, h. e. anno prius quam *Petavius* & *Corsinius* voluerant. Additis enim 297 ad 264, qui

1) Vit. parall. p. 97. A.
2) Fast. Attic. T. 3. p. 94 sq.
3) Recherch. & Differt. sur Herod. c. 14. p. 53 sq.

qui est terminus, ad quem Parius chronographus omnes suas reduxit epochas, annum habemus Julianum 4153 (Job. Fr. 4621) ante Christum 561.

Sed errarunt viri doctissimi omnes, non animadvertentes, Metonis Enneadecaëteridem nondum usitatam fuisse. Ante hanc institutam vulgaris Atticorum annus Olympiacum semper semestri spatio praecessit. Comias igitur Archon fuit posteriore semestri anni quarti Olympiadis 54 & primo semestri antisequentis primi Olympiadis 55. Pisistratus tyrannidem sibi vindicavit mense septimo anni quarti Olympiadis 54 sive primo mense anni Juliani 4154 (Job. Fr. 3622) ante Christum 560, eoque ipso mense magistratum suum Comias inierat. Parius ergo chronographus haud satis accurate in annum Atticum 297 epocham hanc collocavit, hac ratione ad errorem deceptus. Scripsit is anno ante Christum 264, & ante hunc annum 168 Metonis cyclus receptus fuerat. Suo igitur tempore anno Attico vulgari cum Olympiaco conveniente scriptores, quamquam antiquitus secus se habuerat, tamen si de rebus ante Melonis cyclum receptum scriberent, annos ita numerare solebant, uti post Metonem usus erat, annosque vulgares & Olympicos uno eodemque tempore incipiebant. Nec miranda est haec consuetudo, quae & apud recentiores invenitur historicos, errorumque satis magnorum caussa atque origo saepius fuit. Notum erat Chronographo Pario, Pisistratum initio magistratus Comiae Archontis tyrannidem usurpasse, Comiaeque magistratum in posterius semestre anni

anni quarti Olympiadis 54 incidisse, is igitur epocham hanc in eum aerae Atticae annum collocavit, qui in prius etiam anni quarti Olympici semestre coincidebat, & hic est fons erroris *Buberii*. *Petavius* quidem & *Corsinius* usurpationem dominationis Pisistrati iure sub archonte Comia in annum Julianum 4154 (Job. Fr. 3622) ante Christum 560 posuerunt, Januario enim huius anni mense tyrannidis potitus est, sed in eo errarunt, quod usurpationem hanc in annum primum Olympiadis 55 posuere. Magistratus quidem ille in Olympiadis quoque huius initium extenditur; sed Pisistrato, secundum Marmora Paria, anno Attico 297. Comia Archonte, tyrannidis potito, eius dominationis initium necessario in septimum mensem anni quarti Olympiadis 54 incidit, cui primus mensis anni Juliani 4154 (Job. Fr. 3622) ante Christum 560 respondet [1]).

Scimus Pisistratum bis expulsum, tyrannidem bis recepisse eamque postremam post recuperationem ad obitum usque suum retinuisse. Horum revolutionum anni ostendendi sunt. Aristoteles [2]) inter dominationis eius initium, inquit, eiusque obitum 33 elapsi sunt anni. Obiit igitur circa annum 4186 Julianum (Job. Fr. 3654 ante Christum 528. Idem tradidit Aristoteles, eum ex his annis 13, per annos tantum 17 tyrannidem exercuisse. Hos ita redigimus

1) conf. Beckii Welt-und Völkergesch. Tom. I. p. 246

2) lib. 5. c. 12. de republ. p. 411.

mus annos. Tyrannidem ſibi vindicavit anno Juliano 4154 (Job. Fr. 3622) ante Chriſtum 560. Auctoritate atque poteſtate ſua nondum ſatis firmata eiectus eſt anno ſequente, poſt unius tantum anni tyrannidem. Quinquennio poſt, anno Juliano 4160 (Job. Frank 3628) ante Chriſtum 554, arte Megaclis, cuius filiam duxerat, reſtitutus eſt. Uxore vero hac ſua tali iniuria affecta, quam ignoſcere nunquam femina ſolet [1]) marito, a Megacle iterum eſt pulſus. Eiectio haec eius altera brevi poſt reſtitutionem facta eſſe oportuit, quia ſtatim poſt uxorem ductam hac atroci eam affecerat iniuria, & Megacles vindictam tamdiu tantum diſtulit, quam opus ipſi erat ad alios ſuas in partes alliciendos. Exilium igitur hoc ſecundum in annum proxime ſequentem collocamus, h. e. in annum Julianum 4161 (Job. Frank 3629) ante Chriſtum 553. Piſiſtratus tyrannidis avidiſſimus eam vel quocunque modo recuperare ſtuduit, extra Atticam amicos ſibi conciliavit, milites conduxit, & poſt victoriam ab Athenienſibus deportatam, tyrannus denuo conſtitutus eſt. Herodotus expreſſis verbis tradidit [2]), hoc initio anni undecimi poſt ſecundum eius exilium accidiſſe, διὰ ἑνδεκάτε ἔτεος, tyrannidem igitur reſtauravit Piſiſtratus initio anni Juliani 4172 (Job. Fr. 3640) ante Chriſtum 542, eamque ad obitum usque ſuum circa finem anni Juliani 4186 (Job. Fr. 3654) ante Chriſtum 528 retinuit, ex quo

1) Herod. lib. 1. c. 61.
2) lib. 1. c. 62.

quo postremam hanc eius dominationem 15 annos, utramque priorem unum annum durasse, vidimus. Pisistratus ergo secundum Herodotum & Aristotelem 17 annos tyrannus, 16 exul fuit [1]).

Quamdiu tyrannidem usurparit Hipparchus, proximus Pisistrati successor, difficile dictu est. Secundum Aristotelem [2]) Pisistratidae omnes dominati sunt annis 35 & Pisistratus quidem ternis vicibus annos 17. Hipparchus & Hippias simul 18. Herodotus [3]) contra longe vetustior Aristotele, Pisistratidas 36 annos tyrannidem exercuisse tradidit. Erravit quidem alter eorum, sed conciliari tamen posse videntur. Quodsi enim Pisistratum e primo exilio reversum putamus anno nondum elapso, dominatus erit annos 17 & praetera menses aliquot. Herodotus ergo sciens, eum duodevigesimum tyrannidis annum iam inchoasse, ut numerum rotundum haberet, integros duodeviginti annos ipsi adscripserit. Philosophus contra, quamquam & ipsi hoc incognitum non erat, duo, tresve menses illos neglexerit, qui 17 tyrannidis annum excederent. Certum sine dubio hoc est, tyrannum hunc circa finem anni Juliani 4186 (Job. Fr. 3654) ante Christum 528, mense sexto anni quarti Olympiadis 63 exeunte decessisse, Hipparchumque patri mortuo statim tyrannum successisse Hunc tamen postea Aristogiton & Harmodius interfecerunt.

---

1) conf. Beckius l. l. p. 247.
2) de rep. lib. 5. c. 12. p. 411. C.
3) lib. 5. c. 65.

cerunt [1]). Hippias frater & successor ob severitatem dominationis suae Atheniensibus odiosus, & anno tyrannidis suae quarto eiectus est. Quodsi fratres duo secundum Herodotum & Aristotelem [2]) tyrannidem per 18 annos tenuerunt, 14 Hipparcho tribuendi sunt. Interemtio igitur huius anno Juliano 4200 (Job. Frank. 3668) ante Christum 514 annoque tertio Olympiadis 66 facta Hippiasque in exilium actus anno Juliano 4204 (Job. Frank 3672) ante Christum 510 annoque tertio Olympiadis 67 videtur.

Plato [3]) tres tantum Hippiae tribuit annos. Sed Thucydides [4]) cum anno quarto in exilium profectum scripsit, h. e. tres integros annos dominatus est, quartum autem inchoarat. Herodotus ipsi, ut numerum haberet rotundum, quatuor tribuit annos. Superioribus & haec e Thucydide possunt adiici, quod Hippiam vigesimo post exilium anno rediisse, & in pugna Marathonia adfuisse tradidit [5]). Accidit autem haec pugna anno Juliano 4224 (Job. Fr. 3692) ante Christum 490, anno tertio Olympiadis 72. Hippias ergo anno Juliano 4204 (Job. Fr. 3672) ante

---

1) Herod. lib. 5. c. 55 & Callistrati Scolion, de quo conferendus Cludius in Bibliotheca litteraturae & artis veteris Goettingensi Particula I. p. 57.
2) Herod. ibid. Arist. loco superius laud.
3) in Hipparcho tom. 2. p. 229. B.
4) lib. 6. c. 59.
5) Idem ibid.

ante Christum eiectus est. Idem alio loco 1) scripsit, tyrannum hunc ante dominationem quadringentorum anno centesimo expulsum. Quadringenti viri circa finem anni Juliani 4303 (Jobelei Frank 3771) ante Christum 411 anno 3 Olympiadis 92 rempublicam ceperunt, & post menses aliquot anno Juliano 4304 Jobeleo Frank) 3772 ante Christum 410, anno 3 Olympiadis 92 eiecti sunt. Hippiae igitur exilium in annum Julianum 4204 Jobeleum Frank 3672) ante Christum 410 ponendum est.

Caput XIX.

De Pythagora.

Longum foret *Dodwelli Bentleji* aliorumque virorum doctorum de Pythagora sententias recensere, easque sub examen vocare. Eratosthenis nobis sententia amplectenda videtur, qui Pythagoram narravit 2), cum pugnam cum pueris inire vellet, Olympiade 48, ab Agonothetis reprobatum ad viros statim transiisse, adversariosque omnes devicisse. Eadem apud

1) lib. 8. c. 68.

2) ap. Diogen. Laert. in Pythag. lib. 8. segm. 47 p. 525.

apud Eusebium [1]) legimus. Annus autem, quo leges permittebant viris se miscere, secundum Harpocrationem [2]) fuit vigesimus. Pythagoras igitur nondum viginti, nec tamen infra vndeviginti annos natus erat, nam si viginti iam habuisset, annos in puerorum pugnam se miscere non debuisset, nec si nondum annos natus fuisset undeviginti, satis virium habuisset ad pugnam virorum tentandam. Hinc ergo natum eum anno primo Olympiadis 43 colligimus. Antilochus [3]) quoque hanc sententiam defendere potest. Scripserat is de omnibus viris doctis a Pythagorae florente aetate ad Epicuri mortem, qui decimo Gamelionis die obiit, quod temporis spatium 312 annorum est. Epicurus, teste Diogene Laertio [4]), anno Juliano 4442 Jobeleo Frank 3910) ante Christum 272 mortuus est, ideoque secundo Olympiadis 127 anno, cum annum ageret 72. Eadem est Ciceronis [5]) sententia. *Morietur*, inquit, *Epicurus cum duo & septuaginta annos vixerit, Archonte Pythorato.* Ab anno 4442, quo mortuus dicitur Epicurus, subductis annis 312, qui secundum Antilochum a Pythagorae virili aetae ad Epicurum mortuum praeterierunt, invenietur annus

---

1) Olympionic. p. 40.
2) s. v. ἐπιδιετὲς ἡβῆσαι p. 67.
3) ap. Clement. Alex. Strom. lib. I. p. 366. lin. 8.
4) Diogen. Laert. lib. 10. segm. 15. conf. not. Menagii.
5) de fato c. 9.

annus Julianus 4130 (Jobeleus Frank 3598) ante Christum 584, qui est 49 Olympiadis primus. Hoc anno Pythagoras iustus vir adolescens fuit, ideoque annum aetatis circiter vigesimum quintum egit, quod cum Eratosthenea bene convenit sententia, qui Pythagoram anno Juliano 4106 (Jobeleo Frank 3574) ante Christum 608 lucem adspexisse scripsit.

Divisae quamquam sint sententiae veterum de Philosophi huius celeberrimi aetate, quas *Buginius* [1]) omnes collegit, id tamen certum videtur, mortuum eum esse tempore coniurationis Cylonianae aduersus Pythagoraeos [2]). Exorta autem coniuratio illa est brevi tempore post Sybarin a Crotoniatis [3]) deletam, ideoque circa annum Julianum 4204, (Jobeleum Frank 3672) ante Christum 510, quo tempore Pythagoras senex 98 annorum fuit. Patet hoc ex Jamblicho [4]), qui eum centesimum paene annum attigisse, simulque e Tzetza [5]), qui nonagesimo nono eum anno decessisse tradidit.

Quodsi autem Pythogarae in annum primum Olympiadis 43, uti demonstrasse nos putamus, inciderit nativitas, Numam discipulum

1) Handbuch der allg. Litteraturgeschichte. Zürich 1789. I Vol. p. 140 &c.
2) Jamblich. Vit. Pythag. c. 35. p. 200.
3) Idem ibid. p. 205.
4) ibid. c. 36. p. 213.
5) Chiliad. XI. 366.

habuisse philosophus nequit, qui Romanorum rex creatus est anno Juliano 4000 (Jobeleo Frank 3468) ante Christum 714, cuius ergo regni initium in annum centesimum sextum ante Pythagoram natum incidit.

Pluribus hoc de Philosopho aeque singulari ac celeberimo, eiusque doctrina & familia disputavit *Meinersius* noster in libro doctissimo, quem Germanico idiomate, de origine, progressu, & fatis litterarum apud Graecos & Romanos scripsit, quem qui plura de Pythagora cognoscere cupiunt non sine fructu uberrimo evolvent.

Canon

Canon chronologicus

Larcherianus, auctus & emendatus.

Canon chronologicus.

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea.	Anni ante Christum.
Theocratiae Aegyptiacae origo.			
Pontifices octo antiquissimorum Deorum Aegyptum rexerunt. Tempus, quo reipublicae gubernacula ceperunt, ignotum.			
Pontifices duodecim Deorum sequentium rempublicam sibi vindicant, eamque tenent circa annum (*Herodot. II*, 43) -			17570
Pontifices Deorum tertii ordinis successere. Pontifex Osiridis gubernacula tenuit circa annum -			15570
Osiridis pontifici gubernacula ab Hori pontifice erepta, sed quo tempore, ignoratur.			
Menes, primus Aegypti rex -			12356
Maneros huius filius adolescens mortuus circa annum -			12340
CCCXXIX Reges Menetem sequuti.			
Tyriorum urbs fundata (*Herod. II*, 44) - - -	1954	1422	2760
Assyriorum imperii origo secundum Ctesiam (*Diodorus Siculus II*, 21)	2607	2075	2107
Eiusdem origo secundum Diodorum Siculum II, 28 & Aemilium Suram (*Velleius Paterculus pag.* 25, *vel edit. Bipont. p.* 106. 107) -	2657	2125	2057
Eiusdem origo secundum Castorem (*Syncelli Chronograph. p.* 205. 206. *Paris. p.* 164 & 165. *Venet.*)	2687	2155	2027
Inachus natus circa annum -	2703	2171	2011

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Jasus, Argi & Evadnes filius natus *Apollod. II,* 1) Lycaon, Pelasgi & Deianirae filius natus (*Dionys. Halicarn. I,* 11)	2819	2287	1895
Terrae motus, quo Offa ab Olympo feparatus, aquae viam invenere, Theffalia habitabilis reddita (*Larcherii Chronolog. Herodot. cap. IX,* §. 3)	2820	2297	1885
Myceneus Spartonis filius Mycenas condit. (*Schol. Euripid. ad Oreft.* 1247) - -	2830	2298	1884
Pelafgus, Arcadiae rex, in Theffaliam tranfit - -	2831	2299	1883
Peloria f. Saturnalia apud Theffalos inftituta (*Chronologia Herod. cap. IX,* §. 3) - -	2832	2300	1882
Argus, quartus Argolidis rex, 20 annos regnavit, urbique Phoronico, Argi nomen impofuit (*Paufan. II,* 15. *Schol. Euripid. loc. laud.*)	2848	2316	1866
Agenor, Jafi filius, natus (*Apollodor. II,* 1) Peucetius, Lycaonis filius, natus (*Dionyf. Halic. I,* 11)	2852	2320	1862
Oenotrus, Lycaonis filius, natus (*ibidem*) - -	2853	2321	1861
Criafus, Argi filius, quintus Argolidis rex, 56 annos regnavit (*Auguftin. de ciuit. Dei XVIII,* 8) -	2868	2336	1846
Oenotrus & Peucetius colonos in Italiam ducunt XVII ante Troiam captam generatione (*Dionyf. Halic. I,* 11) - -	2877	2345	1837
Argus, Agenoris filius, Panoptes cognominatus (*Apollod.* §. 11)	2885	2353	1829

apud Eusebium 1) legimus. Annus autem, quo leges permittebant viris se miscere, secundum Harpocrationem 2) fuit vigesimus. Pythagoras igitur nondum viginti, nec tamen infra vndeviginti annos natus erat, nam si viginti iam habuisset, annos in puerorum pugnam se miscere non debuisset, nec si nondum annos natus fuisset undeviginti, satis virium habuisset ad pugnam virorum tentandam. Hinc ergo natum eum anno primo Olympiadis 43 colligimus. Antilochus 3) quoque hanc sententiam defendere potest. Scripserat is de omnibus viris doctis a Pythagorae florente aetate ad Epicuri mortem, qui decimo Gamelionis die obiit, quod temporis spatium 312 annorum est. Epicurus, teste Diogene Laertio 4), anno Juliano 4442 (Jobeleo Frank 3910) ante Christum 272 mortuus est, ideoque secundo Olympiadis 127 anno, cum annum ageret 72. Eadem est Ciceronis 5) sententia. *Morietur*, inquit, *Epicurus cum duo & septuaginta annos vixerit, Archonte Pythorato.* Ab anno 4442, quo mortuus dicitur Epicurus, subductis annis 312, qui secundum Antilochum a Pythagorae virili aetae ad Epicurum mortuum praeterierunt, invenietur annus

1) Olympionic. p. 40.
2) s. v. ἐπιδιετὲς ἡβῆσαι p. 67.
3) ap. Clement. Alex. Strom. lib. I. p. 366. lin. 8.
4) Diogen. Laert. lib. 10. segm. 15. conf. not. Menagii.
5) de fato c. 9.

annus Julianus 4130 (Jobeleus Frank 3598) ante Christum 584, qui est 49 Olympiadis primus. Hoc anno Pythagoras iustus vir adolescens fuit, ideoque annum aetatis circiter vigesimum quintum egit, quod cum Eratosthenea bene convenit sententia, qui Pythagoram anno Juliano 4106 (Jobeleo Frank 3574) ante Christum 608 lucem adspexisse scripsit.

Divisae quamquam sint sententiae veterum de Philosophi huius celeberrimi aetate, quas *Buginius* [1]) omnes collegit, id tamen certum videtur, mortuum eum esse tempore coniurationis Cylonianae aduersus Pythagoraeos [2]). Exorta autem coniuratio illa est brevi tempore post Sybarin a Crotoniatis [3]) deletam, ideoque circa annum Julianum 4204, (Jobeleum Frank 3672) ante Christum 510, quo tempore Pythagoras senex 98 annorum fuit. Patet hoc ex Jamblicho [4]), qui eum centesimum paene annum attigisse, simulque e Tzetza [5]). qui nonagesimo nono eum anno decessisse tradidit.

Quodsi autem Pythogarae in annum primum Olympiadis 43, uti demonstrasse nos putamus, inciderit nativitas, Numam discipulum

 habuisse

7) Handbuch der allg. Litteraturgeschichte. Zürich 1789. I Vol. p. 140 &c.
2) Jamblich. Vit. Pythag. c. 35. p. 200.
3) Idem ibid. p. 205.
4) ibid. c. 36. p. 213.
5) Chiliad. XI. 366.

habuisse philosophus nequit, qui Romanorum rex creatus est anno Juliano 4000 (Jobeleo Frank 3468) ante Christum 714, cuius ergo regni initium in annum centesimum sextum ante Pythagoram natum incidit.

Pluribus hoc de Philosopho aeque singulari ac celeberimo, eiusque doctrina & familia disputavit *Meinersius* noster in libro doctissimo, quem Germanico idiomate, de origine, progressu, & fatis litterarum apud Graecos & Romanos scripsit, quem qui plura de Pythagora cognoscere cupiunt non sine fructu uberrimo evolvent.

Canon

Canon chronologicus

Larcherianus, auctus & emendatus.

Canon chronologicus.	Periodus Juliana	Periodus Jobelea.	Anni ante Christum.
Theocratiae Aegyptiacae origo.			
Pontifices octo antiquissimorum Deorum Aegyptum rexerunt. Tempus, quo reipublicae gubernacula ceperunt, ignotum.			
Pontifices duodecim Deorum sequentium rempublicam sibi vindicant, eamque tenent circa annum (*Herodot. II,* 43) - -			17570
Pontifices Deorum tertii ordinis successere. Pontifex Osiridis gubernacula tenuit circa annum -			15570
Osiridis pontifici gubernacula ab Hori pontifice erepta, sed quo tempore, ignoratur.			
Menes, primus Aegypti rex -			12356
Maneros huius filius adolescens mortuus circa annum -			12340
CCCXXIX Reges Menetem sequuti.			
Tyriorum urbs fundata (*Herod. II,* 44) - - -	1954	1422	2760
Assyriorum imperii origo secundum Ctesiam (*Diodorus Siculus II,* 21)	2607	2075	2107
Eiusdem origo secundum Diodorum Siculum II, 28 & Aemilium Suram (*Velleius Paterculus pag.* 25, *vel edit. Bipont. p.* 106. 107) -	2657	2125	2057
Eiusdem origo secundum Castorem (*Syncelli Chronograph. p.* 205. 206. *Paris. p.* 164 & 165. *Venet.*)	2687	2155	2027
Inachus natus circa annum -	2703	2171	2011

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Jasus, Argi & Evadnes filius natus (*Apollod. II*, 1) Lycaon, Pelasgi & Deianirae filius natus (*Dionys. Halicarn. I*, 11)	2819	2287	1895
Terrae motus, quo Ossa ab Olympo separatus, aquae viam invenere, Thessalia habitabilis reddita (*Larcherii Chronolog. Herodot. cap. IX*, §. 3)	2829	2297	1885
Myceneus Spartonis filius Mycenas condit. (*Schol. Euripid. ad Orest.* 1247)	2830	2298	1884
Pelasgus, Arcadiae rex, in Thessaliam transit	2831	2299	1883
Peloria s. Saturnalia apud Thessalos instituta (*Chronologia Herod. cap. IX*, §. 3)	2832	2300	1882
Argus, quartus Argolidis rex, 20 annos regnavit, urbique Phoronico, Argi nomen imposuit (*Pausan. II*, 15. *Schol. Euripid. loc. laud.*)	2848	2316	1866
Agenor, Jasi filius, natus (*Apollodor. II*, 1) Peucetius, Lycaonis filius, natus (*Dionys. Halic. I*, 11)	2852	2320	1862
Oenotrus, Lycaonis filius, natus (*ibidem*)	2853	2321	1861
Criasus, Argi filius, quintus Argolidis rex, 56 annos regnavit (*Augustin. de ciuit. Dei XVIII*, 8)	2868	2336	1846
Oenotrus & Peucetius colonos in Italiam ducunt XVII ante Troiam captam generatione (*Dionys. Halic. I*, 11)	2877	2345	1837
Argus, Agenoris filius, Panoptes cognominatus (*Apollod.* §. 11)	2885	2353	1829

 Assyrio-

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Affyriorum imperii origo fecundum Velleium Paterculum (*lib. I, cap.* 6) - - Ninus Affyriorum rex primus,	2897	2365	1817
Jafus, Argi Panoptis filius natus (*Apollod. II*, 1) Ogyges diluvio celebris in Attica & Boeotia regnavit 1020 anno ante Coroebi Olympiadem (*Eufebii Praepar. Evang. X, pag.* 489)	2918	2386	1796
Phorbas, Criafi filius, feptimus Argolidis rex, regnavit 48 annos	2924	2392	1790
Jo nata, Jafi filia (*Apollodor. II*, 1)	2951	2429	1763
Attica inundata regni Ogygis anno 37 (*Eufeb. Chronicon.*) -	2955	2423	1759
Jo a Phoeniciis rapta (*Herodot. I*, 1. *conf. Chronolog. Herodot.* §. 2. *cap. IX*) - -	2969	2437	1745
Triopas, Phorbae filius, octavus Argolidis rex regnavit 64 annos	2972	2440	1742
Xanthus Triopae filius Lesbum infulam fundavit (*Diodor. Sicul. V*, 81)	2980	2448	1734
Pelafgus, Achaeus & Phthius, fratres, in Theffaliam tranfeunt, incolasque eiiciunt, fexta poft Pelafgum, Arcadiae regem, generatione (*Dionyf. Halic. I*, 17) -	2987	2455	1727
Crotopus, Triopae filius, nonus Argolidis rex, regnavit 53 annos	3036	2504	1678
Sthenelus, Crotopi filius, decimus Argolidis rex, regnavit 52 annos	3089	2557	1625
Cadmus, Agenoris filius, natus	3124	2592	1590
Deucalion natus circa annum Gelanor, Stheneli filius, undecimus Argolidis rex, regnavit duo annos	3141	2609	1573

Danai

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Danai in Graeciam adventus, qui Sesostridis Aegyptii frater non fuit (*Chronol. Herodot. cap. IX*, §. 4)	3142	2610	1572
Gelanor a Danao pulsus -	3143	2611	1571
Cecrops I Athenarum rex primus regnavit 189 anno post Ogygiam inundationem (*Eusebii Praepar. Evangel. pag.* 490. *A*) regnavit annos 50	3144	2612	1570
Danai filiae Thesmophoria in Peloponneso instituunt - -	3146	2614	1568
Europae raptus - -	3162	2630	1552
Cadmus Lindum in insula Rhodi venit	3163	2631	1551
Fundatio insularum Thasi & Callistus, postea Therae dictae a Phoeniciis e Cadmi comitibus (*Herodot. IV*, 147)	3164	2632	1550
Cadmi in Boetia adventus -	3165	2633	1549
Minos I Cretensium rex, natus	3166	2634	1548
Agraulis, Cecropis filia, pro salute patriae devota - -	3167	2635	1547
Bacchus a Semele natus -	3170	2638	1544
Deucalion Promethei filius in Thessalia regnat circa -	3173	2641	1541
Ferrum inventum (*Clemens Alexand. Stromat. p.* 401) -	3177	2645	1537
Amphictyon Deucalionis filius natus circa annum - -	3180	2648	1534
Diluvium Deucalioneum -	3185	2653	1529
Hellen Deucalionis filius natus	3191	1659	1523
Cranaus Athenarum rex secundus, regnavit 10 annos -	3194	2662	1520
Pentheus Cadmi ex Agave nepos Thebis regnat - -	3200	2668	1514
Origines Scytharum secundum ipsorum testimonium (*Herod. IV*, 7)	3203	2671	1511

Am-

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Amphictyon Deucalionis filius, tertius Athenarum rex, regnavit 12 annos (*Apollod. III*, 14. §. 6)	3204	2672	1510
Hyagnis, Sileni Marsyae filius, tibiae inventor - -	3208	2676	1506
Erichthonius, quartus Athenarum rex; regnavit 36 annos -	3216	2684	1498
Polydorus, Cadmi filius, Thebarum rex - -	3217	2685	1497
Lycastus, Minois I, Cretensium regis filius natus -	3226	2694	1488
Dorus, Hellenis filius, natus circa	3244	2712	1470
Xuthus Hellenis filius natus circa	3250	2718	1464
Pandion I, quintus Athenarum rex, regnavit 31 annos -	3252	2720	1462
Aeolus, Hellenis filius natus circa	3257	2725	1457
Labdacus, Polydori filius, Thebarum rex - -	3264	2732	1450
Erechtheus, sextus Athenarum rex, regnavit 34 annos -	3283	2751	1431
Xuthus, Hellenis filius, e Thessalia pulsus, Athenas confugit (*Pausan. VII*, 1. *p.* 521) -	3284	2752	1430
Xuthus Erechthei filiam duxit uxorem (*Idem ibid. Strabo VIII*, *p.* 588) - -	3285	2753	1429
Achaeus Xuthi filius natus; Minos II, Lycasti Cretensium regis filius natus	3286	2754	1428
Jon, Xuthi filius natus - -	3287	2755	1427
Salmoneus Aeoli filius natus	3288	2756	1426
Cretheus Aeoli filius natus	3289	2757	1425
Moeris, ultimus 330 regum Aegypti a Menete ad Sesostrin, illo incluso, regnavit 68 annos (*secundum Vecchieti*) - -	3290	2758	1424

Troia

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Troia urbs condita (*Clemens Alex. Stromat. I, p.* 401) -	3291	2759	1423
Amphion, Antiopes & Jovis filius, eiicit Laium, Labdaci filium, annum tantum natum, Thebisque regnat	3298	2766	1416
Gyro Salmonei filia nata -	3304	2772	1410
Achaeus, Xuthi filius in Laconiam transiit, nomenque suum incolis tribuit (*Strabo VIII, p.* 588)	3307	2775	1407
Jon, Xuthi filius, Colonos Athenienses in Peloponesum duxit (*Strabo ibid.*) - -	3308	2776	1406
Jon duxit Helicen, Selinuntis, Aegialensis regis filiam (*Pausan. p.* 521 & 522) - -	3309	2777	1405
Achaeus cum copiis Atheniensibus & Aegialensibus in Thessaliam transit Amythaon Cretei filius natus, circa	3310	2778	1404
Selinus, Aegiali rex obiit, Jonem habet successorem -	3311	2779	1403
Athenienses Jonem e Peloponneso revocant, eumque ducem exercitus adversus Thraces, qui Eleusinem occuparant, eligunt (*Pausan. p.* 522)	3312	2780	1402
Archander Achaei filius natus Daedalus Erechthei nepos natus	3314	2782	1400
Athenienses rempublicam suam omnem Joni committunt, & a nomine eius Jones appellantur (*Strabo VIII, p.* 588) - -	3315	2783	1399
Cecrops II, septimus Athenarum rex, regnavit 25 annos -	3317	2785	1397
Cecropis fratres Xuthum expellunt, quia arbiter, inter filios Erechthei constitutus, qui de regno certabant,			

at

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
id Cecropi adiudicarat natu maximo (*Pausanias p.* 511. *Strabo p.* 588) - -	3318	2786	1396
Xuthus in Aegialo, in quam confugerat, mortuus -	3320	2788	1394
Jon in Asiam transmigravit, ibique primae coloniae iecit fundamenta } Neleus Tyronis filius natus circa }	3323	2791	1391
Jon in Aegialum rediit circa -	3326	2794	1388
Polybus Corinthi rex -	3328	2796	1386
Sisyphus Aeoli filius natus, qui postea rex Corinthi -	3329	2797	1385
Hercules Amphitruonis filius natus	3330	2798	1384
Orpheus natus - -	3332	2800	1382
Archander & Architelus, Archaei filii e Phthiotide Argos transeunt	3340	2808	1374
Pandion II, octavus Athenarum rex, regnavit 18 annos -	3342	2810	1372
Melampus, Amythaonis filius natus circa - -	3344	2811	1371
Jon Athenas rediit circa annum	3345	2813	1369
Bias Amythaonis filius, Melampi frater natus - -	3347	3815	1367
Periclymenus, Nelei filius natus	3350	3818	1364
Herculis laborum initium -	3353	3821	1361
Jon Athenis mortuus, & Potanei oppidulo ad mare sito sepultus (*Pausanias VII, p.* 522) -	3354	3822	1360
Laius ab Oedipo interfectus est capillis iam canescentibus (*Sophoclis Oedip. Tyr.* 742). Regnum ad Creontem pervenit -	3356	3824	1358
Sesostris Aegypti rex, Moeridis successor, regnavit 44 annos -	3358	3826	1356

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Pero, Nelei filia nata			
Aegeus, nonus Athenarum rex, regnavit 32 annos			
Oedipus, Laii filius, Jocastam ducit, Laii viduam & rex factus est			
Origines Scytharum secundum relationes Graecorum in Ponto (*Herodot. IV*, 8)	3360	3828	1354
Lycus, Pandionis II, filius ab Aegeo pulsus Athenis ad Sarpedonem, Minois II fratrem, in Termilensibus confugit (*Herodot. I*, 173)			
Minos II, Cretensium rex mortuus	3361	3829	1353
Cretenses Camicum in Sicilia oppugnant (*Herodot. VII*, 170)	3363	2831	1351
Argonautarum expeditio, Medeae raptus	3364	2832	1350
Antigone Oedipi filia nata			
Colchii Phaeacum insulam, Corcyram postea dictam, fundarunt (*Apollon. Rhod. IV*, 1212) -	3365	2833	1349
Ismene, Oedipi filia nata -	3366	2834	1348
Nestor Nelei filius natus. Viderat is tres generationes & in tertiam regnans erat, ultimo belli Troiani anno			
Theseus natus (*vid. ann. Julian.* 3418)	3368	2836	1346
Cretenses in Italia coloni, Japyges Messapii dicti			
Eteocles Oedipi filius natus -	3369	2837	1345
Polynices Oedipi filius natus	3370	2838	1344
Thebae pestilentia devastatae	3371	2839	1343

Oracula

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Oraculi responsum de Laii nece punienda. Polybus Corinthi rex decessit. Oedipus ipse sibi oculos eruit, iussuque Creontis principum puerorum tutoris custoditur. Creon alius Corinthiorum rex	3372	2840	1342
Musaeus Orphei discipulus			
Medea Iolco fugata, cum Iasone Corinthum se confert, ibi ambo tranquilli & securi decem annos vivunt (*Apollodor.* *I*, 9. 28)	3375	2843	1339
Herculis adversus Pylios bellum, quo undecim Nestoris fratres periere, Nestor solus evasit. Penthilus Periclymeni filius natus circa	3379	2847	1335
Bias, Melanthi frater, Peruntem ducit uxorem Nelei filiam	3381	2849	1333
Evander Arcades colonos in Italiam duxit (*Dionys. Halic.* *I*, 31)	3384	2852	1330
Iason Glaucam, Creontis Corinthii regis filiam, duxit. Creon Medeae fraude clandestina perit una cum liberis. Medea Athenas fugit ad Aegeum regem. Sisyphus Corinthi rex primus e gente Sisyphidarum	3386	2854	1128
Hyllus, Herculis filius natus. Theseus Athenas venit, ab Aegeo agnoscitur. Medea Graeciam relinquit	3387	2855	1327
Tlepolemus, Herculis filius natus	3388	2856	1326
Apotheosis Herculis 61 annos nati. Theseus Minotaurum interficit circa finem anni	3391	2859	1323

Theseus

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Theseus decimus Athenarum rex 29 annos regnavit -	3392	2860	1322
Heraclidae e Peloponneso ab Eurystheo reiecti. Thesei fidei se committunt	3393	2861	1321
Ornythion Sisyphi filius Corinthi rex. Eteocles Thebarum rex. Polynices Argos se contulit	3394	2862	1320
Polynices Thebas redit, ut regno potiretur, quod ipsi reddere recusat Eteocles, quare Argos iterum redit	3395	2863	1319
Polynices foedus contra Thebanos cum Argivis facit - -	3396	2864	1318
Oedipus a Thebanis expulsus, Atticam profectus, ibique mortuus est. Bellum Thebanum inter fratres Oedipi filios (*Clemens Alex. Stromat. lib. I, p.* 401, *edit. Potteri*)	3397	2865	1317
Thesei bellum adversus Creontem, Laodamantis, Eteoclis filii, tutorem	3400	2868	1314
Pheron Aegypti rex 18 annos regnavit	3402	2870	1312
Theseus cum Hyllo exiit adversus Eurystheum, qui victus & ab Hyllo occisus est - -	3403	2871	1311
Hyllus in Peloponnesum ingressus, sed ob pestilentiam regressus. Atreus Pelopis filius Argivorum rex	3404	2872	1310
Bellum Epigonum, sive Thebanum secundum (*Apollodor. III*, 7, 2)	3407	2875	1307
Helena nata - -	3408	2876	1306
Thoas Ornythionis filius, Corinthi rex	3414	2882	1300
Thersander, Polynicis filius Thebarum rex (*Pausan. IX*, 5. *p.* 722, *ed. Kühn*) - -	3415	2883	1299
Borus, Penthili filius, Periclymeni nepos, Nelei pronepos, natus circa	3416	2884	1298
Theseus anno aetatis 50 Helenam rapit			

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
pit (*Plutarch in Theseo p. 14 E. edit. Paris*) - -	3418	2886	1296
Proteus Aegypti rex regnavit 50 annos	3420	2888	1294
Hyllus oraculum confulit de expeditione in Peloponnefum iteranda (*Apollod. II*, 8. 2) Menestheus undecimus Athenarum rex 23 annos regnavit	3421	2889	1293
Atreus Corinthum fubiecit -	3422	2890	1292
Hyllus ambiguo deceptus oraculo in Peloponnefum redit, & ab Echemo Tegeatum rege interficitur *Herod. IX*, 26. *Apollod. II*, 8. 2) Helena a Paride rapta	3424	2892	1290
Graecorum ad bellum Iliacum apparatus - -	3425	2893	1289
Tlepolemus Herculis filius Argos fe contulit - -	3427	2895	1287
Agamemnon rex Argivorum	3429	2897	1285
Cimmeriorum irruptio in Afiam minorem (*Larcherii animadv. 19 ad Herodot. I*) - -	3430	2898	1284
Oreftes Agamemnonis filius natus (*Velleius Paterc. I*, 1) -	3431	2899	1283
Tlepolemus Herculis filius Lindum, Jalyffum & Camirum, ortus in infula Rhodi, fundat, nec multo poft Rhodiorum rex creatur -	3432	2900	1282
Therfander Thebarum rex Graecorum claffem poft fe reliquit, & in Myfia interfectus eft (*Paufan. IX*, 5. *p.* 722) - -	3433	2901	1281
Graeci Troiam oppugnant Tifamene, Therfandri filio, minorenni, Peneleus Boedtios ducit (*Paufan. p.* 723, *ed. Kühn*)	3434	2902	1280

Pene-

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Peneleus postremo Troiani belli anno occisus Troia capta Demophon duodecimus Athenarum rex regnauit 41 annos Teucer Salaminem Cypri fundavit Agamemnon Mycenas, Tegeam & Pergamum in Creta insula fundavit Agamemnonem Aegisthus interficit Aegisthus Mycenarum rex per septennium (*Homer. Odyss. III,* 305. *Velleius Paterc. I,* 1)	3444	2912	1270
Tisamenes, Thersandri filius, regnavit Thebis (*Pausan. p.* 723, *ed. Kühn*) Thoas Corinthium regnum recepit Metapontum Lucaneae ab Epeo, Nestoris comite, fundata (*Velleius Paterc. I,* 1)	3445	2913	1269
Damophon Corinthi rex -	3446	2914	1268
Assyrii superioris Asiae domini (*Herodot. I,* 95) - -	3447	2915	1267
Amphilochus, Amphiarii filius, urbem Argos Amphilochium condidit in sinu Ambraciae (*Thucyd. II,* 68)	3448	2916	1266
Andropompus Bori filius -	3450	2918	1264
Aegisthum & Clytemnaestram Orestes interficit. Orestes in Arcadiam se contulit ibique annum mansit (*Eurip. Orest.* 1570, 71) -	3451	2919	1263
Orestem matricidii reum Areopagus absolvit Neoptolemus Achillis filius Delphis ab Oreste occisus (*Euripid. Androm.* 1239)	3452	2920	1262
Orestes Hermionem, Menelai filium, ducit uxorem (*Eurip. Orest.* 1701)	3453	2921	1261

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Orestes 17 annos regnavit Mycenis (*Velleius Paterc. VI*, 1), qui inde ab Aegisthi morte numerandi sunt	3453	2921	1261
Pani nativitas (*Herodot. II*, 145)	3454	2922	1260
Tisamenus Thebarum rex moritur. Autesion huius filius a Damasichthone pulsus ad Dorienses confugit. Damasicthon, Opheltis filius, Polenei nepos, Thebis regnat (*Pausan. p.* 723, *ed. Kühn*) -	3465	2933	1249
Tertia Heraclidarum expeditio Peloponnesiaca, Cleodaeo duce, Hylli filio - -	3469	2937	1245
Rhampsinitus Aegypti rex, regnavit 68 annos (*Manetho*) -	3470	2938	1244
Ptolemaeus, Damasichthonis filius Thebarum rex - - -	3480	2948	1234
Oxyntes 13 Athenarum rex, regnavit 30 annos - -	3485	2953	1229
Melanthus, Andropompi filius natus	3486	2954	1228
Propodas Corinthi rex Dynastia Atyadum in Lydia finita, cuius initium incertum. Heraclidarum dynastiae in Lydia initium Agron primus huius dynastiae rex Lydus	3494	2962	1220
Theras natus, Autesionis filius, Tisamenis regis Thebani nepos, Cadmi posterorum decimus -	3500	2968	1214
Migrationum Aeoliensium initium, duce Oreste Quarta Heraclidarum expeditio Peloponnesiaca duce Aristomacho Cleodaei filio Boetii ex Arne Thessalorum pulsi sedes suas in Boeotia occupant (*Thucyd. I*, 12)	3504	2972	1210

Xanthus

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Xanthus Ptolemaei filius Thebarum rex - - - -	3514	2982	1200
Aphidas 14 Athenarum rex, annum regnans - -	3515	2983	1199
Thymoetes 15 Athenarum rex, 8 annos regnans - -	3516	2984	1198
Orestes nonagenarius senex in Arcadia mortuus, cuius filii Penthilus & Tisamenus triennium regnarunt (*Velleius Paterc. I,* 1) - -	3521	2989	1193
Doridas & Hyantidas Corinthi reges	3523	2991	1991
Expugnatio Peloponnesi ab Heraclidis, Aristodemo, Temeno & Cresphonte, Aristomachi filius, ducibus			
Penthilus & Tisamenus, Orestis filii, ab Heraclidis expulsi (*Pausanias III,* 1. *p.* 205. *II,* 18. *p.* 151. *ed. Kühn*)			
Melanthus Messeniae rex ab Heraclidis pulsus, Athenas se contulit			
Xanthus Thebanus rex Athenis bellum infert, Thymoetem Atheniensium regem ad pugnam provocat, qui pugnam recusans regno priuatur, & Melanthus ad pugnandum paratus regnum praemium aufert	3524	2992	1190
Xanthus occisus, Thebarum regnum in rempublicam conversum			
Apaturia in memoriam fraudis Melanthi adversus Xanthum pugnantis instituta			

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Migrationum Aeolienfium continuatio fub Penthilo, Oreftis filio; Achaei ab Heraclidis expulfi in Aegialum confugiunt, poftea Achaiam dictam, & ab Joniis eo tempore cultam	3525	2993	1189
Achaei & Jones difcordes arma capiunt, Jones ab Achaeis fuperati Athenas redeunt	3526	2994	1188
Ariftodemus primus Heraclidarum rex Spartanus moritur, regno filiis Procle & Euryfthene relicto, quorum admodum puerorum Theras tutor conftitutus; Cheops Aegypti rex 50 annos regnans (*Herodot. II,* 127)	3536	3004	1178
Tertia Aeolienfium migratio, quam Echelatus duxit Penthili filius	3540	3008	1174
Pelafgi Athenis expulfi, Lemnum fe conferunt	3552	3020	1162
Aletes primus Heraclidarum Corinthi rex; Minyenfes a Pelafgis e Lemno expulfi Lacedaemonem petiere	3554	3022	1160
Procles & Euryfthenes maiorennes, duorum generum regiorum conditores apud Spartanos	3561	3029	1153
Codrus, Melanthi filius, decimus feptimus & poftremus Athenarum rex 21 annos regnans	3561	3029	1153
Quarta eaque poftrema Aeolienfium migratio, duce Graide Penthili filio	3563	3031	1151
Infula Callifto a Thera, a quo poftea Therae nomen tulit, fundata, qui Minyenfium, qui Lacedaemonem confugerant partem, fecum abduxit	3564	3032	1150

Min-

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Minyenſes in Peloponneſo condiderunt oppida Legreum, Maciſtum, Phrixam, Pyrgon, Epium & Nudium (*Herodot. IV*, 148)	3565	3033	1149
Lesbus urbs fundata (*Vita Homeri ſub fin.*)	3574	3042	1140
Devotio Codri Athenienſium regis pro patria. Medon Codri filius, Archontum perpetuorum primus, gubernacula tenens 27 annos	3582	3050	1132
Megara in Atticae confiniis condita	3583	3051	1131
Migratio Jonum ſecundum Eratoſthenem (*Clemens Alex. Stromat. p.* 402 *ed. Potteri*)	3584	3052	1130
Chephren Aegypti rex, 56 annos regnans (*Herodot. II*, 127)	3586	3054	1128
Ixion ſecundus Corinthi rex 38 annos regnavit	3592	3060	1122
Cyme in Aeolia fundata (*Vita Homeri*)	3594	3062	1120
Colonia in inſula Meli (*Thucyd. V*, 112. *p.* 374. *ed. Duker*)	3598	3066	1116
Acaſtus, Medontis filius, Archontum perpetuorum ſecundus 36 annos rempublicam tenuit	3609	3077	1105
Smyrna urbs condita (*Vita Homeri*). Homerus natus (*ibid.*)	3612	3080	1102
Agelaus tertius Corinthi rex regnavit 37 annos	3630	3098	1084
Hecataei Mileſii Maiorum primus qui notus eſt, lucem adſpexit (*Herodot. IX*, 143)	3632	3100	1082
Mycerinus Aegypti rex, 20 annos regnans	3642	3110	1072

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Chriſtum
Archippus Acaſti filius, tertius Archon perpetuus, gubernacula tenens 25 annos - .	3645	3113	1069
Siculi Sicanos e Sicilia pellunt (*Thucyd. VI,* 2) - -	3655	3123	1059
Zancle, poſtea Meſſene dicta, a Siculis condita (*Thucyd. VI,* 4)	3656	3124	1058
Aſychis Aegypti rex annos 40 regnans - -	3662	3130	1052
Prumnis quartus Corinthi rex, 35 annos regnavit - -	3667	3135	1047
Therſippus, Archippi filius quartus Archon perpetuus rempublicam adminiſtrans annos 41 - .	3670	3138	1044
Bacchis quintus Corinthi rex, regnavit 35 annos; Anyſis Aegypti rex regnavit 58 annos	3702	3170	1012
Anyſis ab Aethiope regno cedere coactus; in inſulam Elbo confugit	3703	3171	1011
Phorbas, Therſippi filius, Archontum perpetuorum quintus, rempublicam adminiſtravit 37 annos -	3711	3179	1003
Agelaus ſextus Corinthi rex, regnavit 30 annos - -	3737	3205	977
Homerus natus ſecundum Velleium Paterculum (*lib. I, c.* 1) -	3746	3214	968
Megacles Phorbae filius, Archontum perpetuorum ſextus, rempublicam tenuit 36 annos -	3748	3216	966
Anyſis poſt quinque decennia inſulam ſuam Elbo relinquens regnum recuperatum ad mortem uſque tenuit	3753	3221	961

Anyſis

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum
Anysis post septem annos elapsos obiit (*Herodot. II*, 140. 141). In Herodotea de Aegyptiorum rebus historia h. l. lacuna est 241 annorum de qua vides Chronologiam cap. I, §. 12 sqq. - -	3760	3228	954
Eudemus, septimus Corinthi rex 25 annos regnans - -	3767	3235	947
Hesiodus floruit (*Marm. Oxon. Epoch. XXIX*) - -	3770	3238	944
Diognetus Megaclis filius, septimus Archon perpetuus rempublicam tenuit 34 annos -	3791	3259	930
Phidon, Archivorum rex lucem adspexit - -	3791	3259	923
Aristodemus, octavus Corinthi rex regnavit 35 annos -	3792	3260	922
Lycurgus Lacedaemonum legislator natus - -	3798	3266	916
Homerus floruit secundum Marmora Paria - -	3807	3275	907
Pherecles Diogneti filius, octavus Archon perpetuus gubernacula tenuit 43 annos - -	3818	3286	896
Phidon Archivus rex, ponderum, mensurarum & monetae argenteae inventor - - -	3819	3287	895
Telestes infans ab Agemone Corintho pulsus } Agemon nonus Corinthi rex regnans 16 annos } -	3827	3295	887

*	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Iphiti.
Ludos Olympicos a Pisa institutos, a Pelope & Hercule interruptos, restituerunt Lycurgus Lacedaemonius, Iphitus Eleensis, Heraclidarum unus, & Cleosthenes Pisanus, vigesima septima, ante eam qua Coroebus Eleensis praemio ornatus est, Olympiade (*Phlegont. Trallianі de Olympiis Fragm. p.* 136 *ex edit. Meursii. Eusebii Chronic. lib. prior pag.* 39).				
Olympias Iphiti Homerus & Hesiodus floruere (*Herodot. II,* 53) Lycurgus regis Spartani infantis tutor (*Clemens Alex. Stromat. L. I, p.* 402. *edit. Potter*)	3830	3298	884	I, 1.
Legislatio Lycurgi (*Eratosthenes apud Clemens Alex. Stromat. I, p.* 402 *edit. Potter*) -	3838	3306	876	III, 1
Alexander decimus Corinthiorum rex annos 25 regnans -	3843	3311	871	IV, 2.
Phidon Argivus rex Agonothetas Eleensium fugat Lycurgi mors	3858	3326	856	VIII, 1.

Phidon

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olymdiad. Iphiti.
Phidon a Lacedaemoniis regno privatus	3860	3328	854	— 3.
Ariphron Phereclis filius 9 Archon perpetuus, gubernacula tenuit 25 annos	3861	3329	853	— 4.
Telestes undecimus Corinthi rex regnum recuperavit, duodecim annos regnavit, pulsus fuerat anno Juliano 3827, Jobeleo 3225	3868	3336	846	X, 3.
Automenes duodecimus Corinthi rex, annum regnans	3880	3348	834	XIII, 3.
Prytanes annui Corinthi constituti, qui 170 annos perdurarunt, vides. annum Julian. 4051	3881	3349	833	XIII, 4.
Thespieus Ariphronis filius, 10 Archon perpetuus rempublicam administravit 27 annos	3886	3354	828	XVI, 1.
Carthago fundata anno 65 ante Romam conditam (*Velleius Paterc. I.* 6)	3895	3363	819	XVII, 2.
Agamestor Thespiei filius 11 Archon perpetuus, gubernacula tenuit 23 annos	3913	3381	801	XXI, 4.
Aeschylus Agamestoris filius 12 Archon perpetuus 23 annos rempublicam administravit	3936	3404	778	XXVII, 3.

Postra-

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Iphiti.
Postremus Olympiadum Iphiti annus -	3937	3405	777	— 4.
*				
Victorum Olympiorum nomina ad hunc usque annum non fuerant notata, quam annotationem a sequentis Olympiadis initio instituerunt Olympias igitur haec prima dicta, eaque Graeci usi sunt aerae loco in annis suis computandis.				
				Olympiad. Coroebi
Olympias Coroebi, tertio Archontis Aeschyli anno, secundum Eusebium, & per inductionem secundum Marmora Paria -	3938	3406	776	I, 1.
Menahemus, Israelitarum rex, decennium regnans	3943	3411	771	II, 2.
Eumelus Poeta floruit	3946	3414	776	III, 1.
Phul, Graecorum Sardanapalus, Assyriae rex	3949	3417	765	— 4.
Phul Israelitarum regnum vastavit circa octavum Menahemi regis annum (*IV Regum XV*, 19) } Sabacos Aethiops Aegyptum cepit retinuitque 50 annos	3951	3419	763	IV, 2.

Myscellus

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Iphiti.
Myscellus Crotonam urbem condidit (*Strabo p.* 402 & 403. *edit. Almelov.*) Theucles Naxum urbem in Sicilia condidit (*Thucyd. VI,* 3)	3955	3423	759	V, 2.
Syracusae conditae, vigesimo primo Archontis Aeschyli anno (*Marm. Paria*) -	3956	3424	758	— 3.
Locrii in Italia fundati (*Strabo VI, p.* 397. *ed. Almelov.*) -	3957	3425	757	— 4.
Insula Corcyra a Chersicrate, Corinthio exule fundata (*Strabo VI, p.* 414. *edit. Almelov.*) Colchidii, Corcyram insulam habitantes, in continentem se contulere, sedesque suas in Abantibus & Nestaeensibus fixere (*Apollon. Rhod. IV,* 1214)	3958	3426	756	VI. 1.

Ale-

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Iphiti.
Alcmaeon Aeschyli filius Archontum perpetuorum decimus tertius rempublicam administravit duo annos	3959	3427	755	— 2.
Roma condita secundum Varonem (*Manilius IV* 731. *Plutarchus in Romulo p.* 24. *edit. Paris.*)	3960	3428	754	— 3.

Charops

	ra	Aera Nabonassar.
Charops		
Chalcidii		
lunt,		
Lamis T		
Medi Aff		
Babyloni		
Phul five		1
Nabonaff		
Aera Nab		
Lamis Le		
aliquod	0	4
Aesimede	1	5
Bellum M	2	6
Achas Ju	3	7
Lamis a I	4	8
Lamis Th	5	9
Semiramis		
bylonia		
dii puer	7	11
Midas Ga		
Euseb.)		
Nadius Ba	1	15
Clidicus A		
Chocirus		
regnant	3	17
Lamis Th		
Thelgati F		
rum reg	5	19
aggreffu		
Chalcidii c	6	20
Chalcidii M		
Salmanafar	7	21
tributari		
Ezechias J		
Ilulaeus, E	8	22

Salma-

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Coroebi.	Aera Romana	Aera Nabonassar.
rege }	3990	3458	724	XIV. 1.	30	24
-	3991	3459	723	— 2.	31	25
	3992	3460	722	— 3.	32	26
›ugna- in Af-						
	3993	3461	721	— 4.	33	27
reg- *Stro-*	3994	3462	720	XV. 1.	34	28
us a- laulis	3999	3467	715	XVI. 1. — 2.	39	33
› pote- tus de-						
	4000	3468	714	— 3.	40	34
	4001	3469	713	— 4.	41	35
ercitu m ire *Regum*	4001	3469	713	— 4.	41	35
multo *He-* chiam *Regum*	4002	3470	712	XVII. 1.	42	36
	4003	3471	711	— 2.	43	37
is }	4005	3473	709	— 4.	45	39
	4006	3474	708	XVIII. 1.	46	40

Inter-

	ra - -.	Aera Nabonassar.
Interregn		
Apsander	50	44
Aminocl		
miis a	52	46
Belithus	55	49
Apronad	60	54
Eryxias	61	55
Rigebelu		
Archiloc	62	56
Mesessim		
nans		
Interregn	66	60
Pugilatus		
Acrae Si		
Creon, a	70	64
cae 42		
Tlesias a		
Messenio	71	65
Creont		
Paris.	72	66
Lysias,		
Secundu		
Proelium	73	67
mentu		
Icaredinu		
Messenii	74	68
eamqu		
Quadriga	75	69
Ira a La	77	71
Ardys L	79	73
Chalcedo		
Samii L	80	74
tibus		
Sethos A	81	75
Anarchia		
I, 66)		

Dode-

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Coroebi.	Aera Romana	Aera Nabonassar.
ɔs du- -	4043	3511	671	XXVII. 2.	83	77
	4045	3513	669	— 4.	85	79
I,5) niaci	4046	3514	668	XXVIII. 1.	86	80
	4047	3515	667	— 2.	87	81
-	4048	3516	666	— 3.	88	82
I, 13) ıe eie- ue te-	4050	3518	664	XXIX. 1.	90	84
	4051	3519	663	— 2.	91	85
ınnidis	4054	3522	660	XXX. 1.	94	88
-	4055	3523	659	— 2.	95	89
ɔ.)	4056	3524	658	— 3.	96	90
	4057	3525	657	— 4.	97	91
esta- uni-	4058	3526	656	XXXI. 1.	98	92
ıs & ırbes- *ıt. I, Lar-*	4059	3527	655	— 2.	99	93
vit	4060	3528	654	— 3.	100	94
	4062	3530	652	XXXII. 1.	102	96
	4065	3533	649	— 4.	105	99
-	4066	3534	648	XXXIII. 1.	106	100
ominis -	4068	3536	646	— 3.	108	102

Time-

ra		Aera Nabonaſſar,
Timeſiam C	9	103
Nabopallaſa	0	104
Joſias Judae	3	107
Battus Plat		•
rod. IV,	5	109
Solon natu	6	110
Theraei cu		
biam ſe c		
rodot. IV	7	111
Phraortes A	8	112
Phraortes b		.
regnante		
Cimmerii S		114
Iſtrus & T		
fundatae		
Cyaxares N		
Scytharum		
Cyaxares Ni		
this progr		115
Periander C		
Thales Mile		
Lucumon,		
contulit		116
Battus I Cy		117
Archanthoni		119
Sadyattes L		120
Scythae Jud		
Selinuntem		121
Arion Dith		122
Thraſybulus		123
Camarinam		
Nabopalaſſar		125
Labynetus		
Bellum inte		126
Aeſopus ilo		128

Xeno-

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Coroebi	Aera Romana	Aera Nabonassar.
auctor						
·. 355·						
	4095	3563	619	2.	135	129
	4097	3565	617	4.	137	131
	4098	3566	616	XLI. 1.	138	132
itus &						
	4099	3567	615	2.	139	133
	4101	3569	613	4.	141	135
cecidit	4102	3570	612	XLII. 1.	142	136
	4103	3571	611	2.	143	137
	4104	3572	610	3.	144	138
Herod.						
	4106	3574	608	XLIII. 1.	146	140
con-	4109	3577	605	4.	149	143
or, du-						
	4110	3578	604	XLIV. 1.	150	144
	4111	3579	603	2.	151	145
lum de						
	4112	3580	602	3.	152	146
	4113	3581	601	4.	153	147
	4114	3582	600	XLV. 1.	154	148
	4117	3585	597	3.	157	151
ydum filiam	4117	3585	597	4.	157	151
	4118	3586	596	XLVI. 1.	158	152
	4119	3587	595	2.	159	153

Astya-

	ra - - a	Aera Nabo-naffar.
Aftyages M	60	154
Leges a So		
Lycophron nus	61	155
Anacharfis ciam pro	62	156
Arcefilans	63	157
Pittacus A *Laert. l* p. 356	4	158
Bellum Mi & Anti		
Theognis *(Suid refert O lidarum annum que Th bello loc copias Juliano ciae infe tae octo*	1	165
Solonis p	2	166
Bellum M *(Valer.*	3	167
Iluarodam Hebrae bylonia	4	168
Pittacus t *Laert.*	4	168
Arifteos		
Neregafol Berofu elem,	7	171
Mandane	8	172

Syco-

Herodotea.

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Coroebi		Aera Romana	Aera Nabonassar.
ilius *idot.*	4139	3607	575		2.	179	173
x	4140	3608	574		3.	180	174
Ba- 61)	4141	3609	573		4.	181	175
avit. aby-	4142	3610	572	LII.	1.	182	176
m, li- muris	4143	3611	571		2.	183	177
b. 1.	4144	3612	570		3.	184	178
	4145	3613	569		4.	185	179
lib. 2.	4147	3615	567	LIII.	2.	187	181
ilius a	4148	3616	566		3.	188	182
iobiles	4149	3617	565		4.	189	183
lityle-	4150	3618	564	LIV.	1.	190	184
	4151	3619	563		2.	191	185
hocae- c. 165)	4152	3620	562		3.	192	186
	4153	3621	561		4.	193	187

Comias

	Aera Romana	Aera Nabonassar.
Comias Ar		
Pisistratus		
sed ternis		
mensem	194	188
Aesopus m		
iectus (S		
Miltiades,		
dot. lib.	194	188
Croesus Pa		
successit		
Astyages a	195	189
Pisistratus		
Anacreon		
Croesus vic	196	190
Solonis mo		
Simonides	197	191
Abaris in		
circa ann	197	191
Croesus De		
Epoch. 4	198	192
Samii loric		
auferunt	198	192
Iidem crate	199	193
Arcesilaus		
Pisistratus	200	194
Pisistratus c		
Barce urbs	201	195
Pittacus ob		
Suida, a		
nus tradi		
mortem	202	196
Nitetis Ap	203	197
Apries laqu		
ab Amasi	204	198
Darius natu		

Ap-

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Coroebi.		Aera Romana	Aera Nabonassar.
)	4165	3633	549		4.	205	199
atum yraeis	4166	3634	548	LVIII.	1.	206	200
	4169	3637	545		3.	209	203
tate ug- rem *gm.* *lan-*	4169	3637	545		4.	209	203
mi- 105)	4170	3638	544	LIX.	1.	210	204
lib. 1. m hoc *ib.* 1.							
)	4171	3639	543		2.	211	205
	4172	3640	542		3.	212	206
))	4173	3641	541		4.	213	207
	4174	3642	540	LX.	1.	214	208
	4175	3643	539		2.	215	209
	4176	3644	538		3.	216	210
ellio	4178	3646	536	LXI.	1.	218	212
ae	4179	3647	535		2.	219	213
	4184	3652	530	LXII.	3.	224	218
)	4185	3653	529		4.	225	219
par-	4186	3654	528	LXIII.	1.	226	220
	4187	3655	527		2.	227	221

Ama.

	Aera Romana.	Aera Nabonaſſar.
Amaſis mor tum habu	228	222
Cambyſes A	229	223
Spartani co rum tyra	229	223
Aeſchyleus		
Samii Cydo 44 & 59)	230	224
Camarinam	231	225
Cambyſes, periit	232	226
Pſeudosmerd pavit	232	226
Polycrates c		
Darius annu Perſarum	233	227
Siromus Sal		
Xenophanes	234	229
Plataeenſes everſam 9 *lib.* 6. *c.* 1	235	230
Pindarus nat *das. Cor*	235	230
Samii, qui ſubacti &		
Arceſilaus C cher cogn	236	231
Miltiades in		
Cherſis Salan	239	234
Hipparchus occiſus.	240	235
Darius Baby	241	236
Syloſon a D		
Phrynichus i		
Amphictyone rationem l	242	237

Darii

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Coroebi	Aera Romana	Aera Nabonassar.
	4203	3671	511	2.	243	238
	4204	3672	510	2.	244	239
)	4204	3672	510	3.	244	239
ɔſuere						
	4205	3673	509	4.	245	240
	4205	3673	509	4.	245	240
)	4206	3674	508	LXVIII. 1.	240	240
b Da- eps in refert. ie Ba- r ergo quoque consu- litionis), h. e. ianam						
)	4207	3675	507	2.	247	242
	4209	3677	505	4.	249	244
(*He-* }	4210	3678	504	LXIX. 1.	250	245
-	4211	3679	503	2.	251	246
ɪ04))	4212	3680	502	2.	252	247
	4213	3681	501	4.	253	248
-	4214	3682	500	LXX. 1.	254	249
c. 5)	4215	3683	499	2.	255	250
ippo- }	4216	3684	498	3.	256	251

Phry-

	Aera Romana.	Aera Nabonaſſar.
Phrynich		
Samii Z		
Scythes,		
Inycu	257	252
Camarin		
Inſulae (		
nia pa		
Meſemb		
Hipparc		
Perſarun		
Scythes	258	253
Hellanic		
lib. 1		
Philippu	259	254
Mardoni		
Mardoni	259	254
Sophocl		
Pythocr		
Anaxila	260	255
Diodo		
Themiſt		
Thaſii m	261	256
Darii nu		
Diognet	262	257
Perſarur		
Hibrilid	263	258
Gelon (		
Phaenip		
Marn	264	259
Pugna M		
Ariſtide	265	260
Darius		
Aegypt	268	263
Philocra	269	264
Darii m		

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Coroebi.	Aera Romana	Aera Nabonassar.
}	4230	3698	484	LXXIV. 1.	270	265
cusas						
	4231	3699	483	2.	271	266
fas }	4232	3700	482	2.	272	267
	4232	3700	482	3.	272	267
)	4233	3701	481	3.	273	268
hie-						
	4233	3701	481	4.	273	268
re }	4234	3702	480	4.	274	269
ri- 6) *n.* }	4234	3702	480	LXXV. 1.	274	269
	4235	3703	479	1.	275	270
}	4235	3703	479	2.	275	270
8. }	4236	3704	478	3.	276	271
1) }	4237	3705	477	3.	277	272

Prin-

	era o- a- na	Aera Nabo- naffar.
Principatus delatus		
Athenienfes erigunt	77	272
Phrynichus fabulam		
Simonides riam dep		
Phaedon A	78	273
Anaxilas t *Diodor.*		
Aceftorides		
Hieron Cu	80	275
(*Idem ibi*		
Menon Arc	81	276
Japyges vin		
Chares Arc		
Theron, A		
Thrafydeus	82	277
Megaras A tuta (*Id*		
Praxiergus		
Thucydides *c.* 23)	83	278
Euripides (*vid. ann*		
Elienfes m Elidem i 11. *c.* 54	83	278
Demotion		
Cimon Milt (*Idem ibi*	84	279
Sophoclis tr		
Apfephion		
Socrates na	85	280
Helotum &		

Thea-

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Coroebi		Aera Romana	Aera Nabonassar.
nys. rius *irm.*	4246	3714	468	LXXVIII.	1	286	281
er &	4247	3715	467		2	287	282
	4248	3716	466		3	288	283
iun-							
	4249	3717	465		3	289	284
lfus. con-	4249	3717	465		4	289	284
	4250	3718	464		4	290	285
bid.)	4250	3718	464	LXXIX.	1	290	285
	4251	3719	463		1	291	286
tuunt, idetur.	4251	3719	463		2	291	286
erfus erfae)	4252	3720	462		3	292	287
	4253	3721	461		3	293	288
yptios nt	4253	3721	461		4	293	288

Phra-

	era o- a- na.	Aera Nabo- nassar.
Phrasiclide	294	289
Herodoti		
Philocles		
Atheniens		
Pelopon	295	290
sibi subi		
Bion Arch		
Aegyptii		
sis conv		
tus & i	296	291
bo circa		
140. *T*		
Atheniens		
Lacedae		
cyd. lib.	296	291
lat Lac		
Mnesithei		
Atheniens		
runt (*I*	297	292
Herodotus		
tyrannu		
Callias Ar		
Tolmidis		
Aeschylus		
Oxon		
xii Ono	298	293
Herodotus		
partem		
cyd. Se		
Sosistratus	299	294
Pericles		
exercitu		
(*Diodo*		
Ariston *A*	300	295
Induciae		
nesios		

Lysi-

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Coroebi.	Aera Romana	Aera Nabonassar.
ɔans	4261	3729	453	4.	301	296
53)	4262	3730	452	LXXXII. 1.	302	297
:tus,	4263	3731	451	2.	303	298
:um,	4264	3732	450	3.	304	299
fuit.	4265	3733	449	4.	305	300
	4266	3734	448	LXXXIII. 1.	306	301
The- :ele-	4267	3735	447	2.	307	302
	4268	3736	446	3.	308	303
icam	4269	3737	445	4.	309	304
ɔaeis	4270	3738	444	4.	310	305
ɔdatio. annum ſcripti ı. c. 4. *factam*	4270	3738	444	LXXXIV. 1.	310	305

Lyſa-

	a	Aera Nabo-nassar.
Lysanias A		
Euripides	1	306
bius)		
Diphilus A	2	307
Euripides		
Timocles	3	308
Pericles S		
bello pr		
Artemo	3	308
Morichide		
Comoedia	4	309
v. Euth		
Zopyrus	4	309
Glaucidas		
Belli Cor	5	310
Phidiae St		
(Scho		
hanc A		
elabora		
stis Att		
teris hi		
87 prim		
sit, sed		
rerum		
pusque		
tissime		
tionibu		
praecla		
eoque		
dae fe		
no ideo		
Theodor	6	311
Corcyrae		
Euthyme		
Lex qua	7	312
(Suida		
Achar		

Athe-

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Coroebi.	Aera Romana	Aera Nabonassar.
lor. lib.	4277	3745	437	4.	317	312
c. 33)	4278	3746	436	LXXXVI. 1.	318	313
1 Co-	4279	3747	435	2.	319	314
	4280	3748	434	3.	320	315
men- iune- , qui cesse- aesti- ; Ar-	4281	3749	433	4.	321	316
	4282	3750	432	LXXXVII. 1.	322	317
, Py- imni.	4283	3751	431	1.	323	318
Dece-	4283	3751	431	2.	323	318
heni- nbres itis in 1. 87)	4284	3752	430	3.	324	319
1 Pe-	4285	3753	429	4.	325	320
	4286	3754	428	4.	326	321

Dicti-

	Aera Nabonassar.
Dictimus A	
Anaxagoras	321
Lesbii legat	
Mitylenens	322
Aristophani	
Euclees Ar	
Siculus	
teris p. 7	323
Lacedaemo	
Aristophani	
(*Martio*	322
Euthydemu	
Locrensium	
lib. 3. *c.*	323
Heraclea T	
lib. 3.	
Aristophani	
Acharn.	324
Stratocles	
Cleon dux	
581 *&c.*	
Lunae defe	
Cleon Lace	324
dor. Sic.	
Artaxerxes	
xes II an	
Aristophani	325
Isarchus Ar	
Sogdianus	325
regnum	
Aristophani	326
Aminias A	
Darius Not	326
Aristophani	
arie	327
Aristophani	

Alcaeus

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Coroebi		Aera Romana	Aera Nabonassar.
uo in luciae ɔnios. d. lib.	4292	3760	422		3.	332	327
spera- i soci- ıt	4293	3761	421		4.	333	328
ırmor. urbe	4294	3762	420	XC.	1.	334	329
ıct 990)	4295	3763	419		1.	335	330
ı. ibid.))	4295	3763	419		2.	335	330
Man-	4296	3764	418		3.	336	331
	4297	3765	417		4.	337	332
l. c. 82) es sub- 116)	4298	3766	416	XCI.	1.	338	333
	4299	3767	415		2.	339	334
	4300	3768	414		2.	340	335
lia pe-	4300	3768	414		3.	340	335
lib. 6. Diodor.	4301	3769	413		4.	341	336

Callias

		Aera Nabonassar.
Callias A	2	337
Quadring enfis,	3	338
Ariftoph		
Theopon		
Quadrin fes qu finem	3	338
Glaucip		
Athenie (*Idem*	4	339
Diocles		
Himera	5	340
dation	6	341
Ariftopl		
Euclem		
Medi ad coacti	6	341
Rhodi c & Ca		
Antigen		
Conon		
Euripid *in On piadis*	7	342
Callias		
Sophoc		
Lacedae naval *p.* 21	8	343
Atheni praeli affect Nov		

Ari-

Herodotea.

	Periodus Juliana	Periodus Jobelea	Anni ante Christum	Olympiad. Coroebi		Aera Romana	Aera Nabonassar.
·io ne-	4309	3777	405		3.	349	344
ies Dio-	4309	3777	405		4.	349	344
anni Belli	4310	3778	404		4.	350	345
n. II. Attic.	4314	3782	400	XCV.	1.	354	349
	4315	3783	399		1.	355	350
	4322	3790	392	XCVI.	4.	362	357
vel	4323	3791	391	XCVII.	1.	363	358
	4324	3792	390		2.	364	359

Finem

Finem hunc canoni noſtro chronologico imponere placuit. Sex quae poſtremo loco poſita ſunt data, cum Herodoto quidem nil plane habent commune: Sed quia ſupra ad annum Julianum 4249 Syracuſas in libertatem reſtitutas, hanc per ſex decennia conſervaſſe, animaduerſum erat, & annum, quo iterum amiſſa eſt libertas, indicare haud ſupervacuum duximus. Socratis ſupplicium eiusque annum ideo addere viſum eſt, quia philoſophi huius nativitatem ſupra annotaueramus. Ad bellum quod attinet Peloponneſiacum, huius initium atque finem eam annotandam duximus ob cauſſam, quia Herodotus quorundam eventuum, quae bellum hoc moverant, fecerat mentionem. At mirum fortaſſis videbitur, nos Athenarum expugnationem Lyſandrinam in annum Julianum 4310, ante Chriſtum 404 collocaſſe, eaque Alexiam Archontem, annumque quartum Olympiadis 93 reſpondentem feciſſe, cum tamen chronologi in primum Olympiadis 94 annum hunc eventum collocare ſoleant. Sed animadvertendum eſt, ante Enneadecaëteridem Metonianam [1]) vul-

[1]) Metonianus hic cyclus, cuius ad annum 4281 fecimus mentionem, dici quoque ſolet magnus Metonis annus. Continet ille dies 6940 in annos undeviginti diviſos, quorum alii duodecim alii tre-

vulgarem Athenienſium annum Olympico non reſpondiſſe, cum hiemali enim ille, hic cum aeſtivo ſolſtitio inchoatus eſt. Poſt Metonianum vero cyclum receptum, h. e. ab anno inde Juliano 4281, Atticus aeque ac Olympicus annus ſolſtitio aeſtivo [1]) inchoatus eſt. Cum Athenae caperentur, anno Juliano 4310, ante Chriſtum 404 menſe Munychione, qui in Aprilem circiter coincidit noſtrum, annus quartus Olympiadis 93 nondum erat elapſus, & Alexiae binos adhuc menſes cum aliquot diebus Archontis magiſtratus durabat. Quodſi vero interdum duo Olympici anni Juliano anno reſpondeant, hoc ideo factum eſt, qui Olympicus annus, a ſolſtitio incipiens aeſtivo circa Junii menſis finem, neceſſario poſteriores huius & priores ſequentis Juliani anni ſex menſes complectatur.

Pytha-

tredecim menſes, alii 354, alii 355, & ſeptem 384 dies numerabant. Emendatio haec annorum Metoniana mirum in modum placuit, eamque Graeci paene omnes, & poſtea etiam Macedones receperunt, menſesque ſecundum eam diſtribuerunt. Plura leguntur apud Rambachium in Diſputationibus archaeologicis Halae 1778. p. 12 ſqq. *Degen.*

1) Menſe Hecatombaeone, ſive cum primo novilunio poſt ſolſtitium aeſtivum Rambach l. l. p. 34. *Degen.*

Pythagorae mortem collocavimus in annum Julianum 4204, quia plurimi tradidere, philosophum anno, quo Cyloniana in Pythagoraeos coniuratio detecta est, mortuum esse, & conspirationem hanc mox post Sybarin & Crotoniatis deletam tentatam fuisse, poene omnes conveniunt.

Ad annum 4274 legis, quae Aristophanis comoedias agere vetabat, fecimus mentionem, quamquam de ea sileat pater historiarum. Ob singulare hoc factum veniam eius facile speramus, testatur id Scholiastes ad Acharnenses, Aristophanis v. 67. &, quia sua fortassis ex illo sumsit, Suidas s. v. Εὐθυμένης. Nimia tamen Comicorum petulantia mirum in modum placuit, quare post triennium, Archonte Euthymene, h. e. anno Juliano 4277 posteriori semestri anni Olympiadis 95 tertii legem hanc abrogatam non miremur. Didascalia marmorea Romae nuper inventa, erudito quodam Italo de facto hoc dubitandi dedit occasionem, hac enim in didascalia drama memoratur satyricum, Archonte Theodoro victoria armatum [1]). Archon hicce magistratum

 gessit

1) Didascalia haec duobus e fragmentis consistit, ad unam fortassis didascaliam pertinentibus. Perierunt paene omnes didascaliarum collectiones, &

gessit inter Morichidem, qui comoedias agere vetarat, & Euthymenem, qui interdictum hoc abrogavit[2]). Haec eadem didascalia Coleophoros nominat, archonte Morichide actos. Ad Colophoros quod attinet, Oderico videtur [3]), hos magistratus Morichidis initio actos lasciva petulantia archontem offendisse, ipsique ad comoedias vetandas dedisse occasionem. Sed de altera Theodoro archonte acta comoedia persuasus est Odericus, eam Scholiastis Aristophanis testimonium refellere, & vel hunc, vel didascaliae auctorem errasse. Nos tamen Oderico assentire dubitamus, & utrumque

& fragmenta tantum occurrunt e nonnullis in argumentis comoediarum Aristophanis. Ex inscriptionibus aliae hucusque nullae detectae sunt, praeter marmorea haec fragmenta duo a Gasp. Aloys. Oderico, Patricio Genuensi explicata in libello doctissimo: De marmorea didascalia in Urbe reperta, Epistola ad Cajetanum Marinium, Romae 1777. 8. de quo consulenda Bibliotheca critica Amsterodamensis Partic. VII. 1783. pag. 41-71. leguntur haec fragmenta p. 47. 48. ex Oderico repetita.

2) Odericus p. 67. lin. 4. & Biblioth. Crit. l. l. p. 47. lin. 4. ΕΠΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΑΤΥΡΟΙΣ.

3) vid. Canon. chronol. ad annos 4274. 4275 & 4277.

que auctorum [1]) vera retulisse putamus. Lex nempe Morichidis de comoediis tantum lata, nec dramata satyrica agenda vetuit, quae, quod e dramate satyrico Euripideo, Cyclops, inscripto, patet, longe diversa a comoediis fuere, & huius generis fuit drama illud archonte Theodoro actum. Ad nomen autem quod attinet archontis, qui lege comoedias vetuit agendas a Diodoro *Myrichides* [2]), a Scholiaste Aristophanis & a Suida *Myrichidis* appellatur. Gravior quidem Historici, quam duorum Grammaticorum auctoritas videtur, sed apud Diodorum si nominis ea inveniretur scriptura, ex errore librarii orta esse potuerit; nec minus ea non diiudicanda foret quaestio, quomodo Suidae & Scholiastis Aristophanis librarii eum in errorem induci potuerint? E didascalia vero haec marmori incisa omnis ista tollitur difficultas, nomen quippe Morichidis lapidarius incidit. Minimi momenti hanc esse quaestionem haud ignoramus, attamen cum

 saepe

---

1) Odericus p. 67. fragm. 1. lin. 13. 14. & Biblioth. Crit. pag. 47. fragm. 1. lin. 13. . . . . Ι ΕΠΙΜΟΙΡΙΧΙΔΟΥ & 14. . . . ΥΣ ΚΟΛΕΟΦΟΡΟΙΣ.

2) p. 43.

3) Biblioth. hist. lib. 12. c. 29. p. 496.

ſaepe nominum e ſcriptura diverſa errores oriantur, paucis ea monere viſum eſt. Addidit Scholiaſtes[1], legem hanc per hunc annum binosque ſequentes uſu fuiſſe, archontibus Epigene & Theodoro, ἴσχυσεν ἐκεῖνόν τε τὸν ἐνιαυτὸν καὶ δυὸ τοὺς ἑξῆς Ἐπιγένου τε καὶ Θεοδώρου. Odericus emendavit ἐπὶ Γλαυκίδου καὶ Θεοδώρου. Emendatio, quam Diodori Siculi lib. 12. c 30. p. 497 defendit auctoritas evidentiſſima nobis videtur. Aldina quoque Ariſtophanis editio, ubi legitur ἐπὶ Γκίνου τὲ καὶ Θεοδώρου eam probare poteſt. Codicibus enim in manuſcriptis talia Scripturae compendia invenimus plura, maleque pictum Delta in Ny facile poteſt transformari.

In canone chronologico eventus in Herodotea non occurrentes hiſtoria memoravimus plures. Horum ideo fecimus mentionem, quippe eam lectoribus noſtris haud ingratam fore ſperabamus. Inſeruimus & reges Aſſyrios, Ninives, Babylonis, Iſraëliticos & Judaeos quosdam, qui cum Mediae regibus rem habuere, cum Aegyptiis bella geſſere, & quia Scythae

1) Ariſtoph. ex edit. Aldi Regiſtr. X. IIII. lin. 3 & 4. a fine.

Scythae Asiam inundantes & subiugantes in Judaeam quoque pervenere iugumque suum & huic imposuere.

Romae quoque conditae fecimus mentionem & annos urbis Julianis adscripsimus, quia dominae terrarum urbis fundatio maximis rebus gestis annumeranda est, eaque aerae celeberrimae originem dedit. Omittere hanc minime debuimus, quia Tarquinii regni initium in auxilium vocandum est ad Cypseli tyrannidem Corinthiacam definiendam. Aeram Nobonassariam ideo placuit adscribere, quia cum anno, quo iugum Assyriacum deiecerunt Babylonii, arctissime connexa est, quamquam aerae huius usus imperante demum Marco Aurelio vulgaris factus est. Addimus tandem Julianae periodo Frankianam Jobeleam, omnium quantum quidem in tanta annorum incertitudine, computationumque diversitate esse potest, facile certissimam. Nec ingratam lectoribus fore speramus, epocham plurium ab Herodoto memoratarum urbium a nobis canoni nostro insertam

ſertam eſſe, quia pater hiſtoriarum non de omnibus fundationis annum addidit. Nihil enim praeterire voluimus, quod canonem hunc rerum peritis iucundum atque utilem redderet, & hanc ad metam ſi pervenire nobis licuerit, laborum & lucubrationum nos non poenitebit.

Digitized by Google

Im Verlage der Meyerschen Buchhandlung zu Lemgo bis sind zur Ostermesse 1795 folgende ganz neue Bücher herausgekommen:

Ardinghello und die glückseeligen Inseln, 2te rechtmäßige und verbesserte Auflage, 2 Bände, 8.

Aufsätze, geographische und historische, für Schullehrer; nebst einer Charte, 8. (Vom Herrn Kammerrath G. A. von Breitenbauch.)

Beermanns, J. H. Grundsätze des heutigen deutschen Kriegs-Rechts, 2 Theile, gros 8.

Bibliothek, neue historische, zum Gebrauch für alle Classen der Leser, 3tes und 4tes Stück, 8.

Böhmeri, G. L. Electa iuris civilis, Tom. I. Editio novissima, 4. (Von Tom II, III. hat obige Handlung ebenfalls das Verlagsrecht käuflich übernommen)

—— Electa iuris feudalis, Tom. I. 4.

Bor-

Borheck, D. A. C. Apparatus ad Herodotum intelligendum & interpretandum, Vol. I. (Chronologia & Crisis Herodotea), 8 maj.

von Breitenbauch, G. A. Versuch einer Erdbeschreibung der sechs Welttheile nach den Stämmen ihrer Regenten und Bewohner; nebst 8 illum. Charten, 8.

Ciceronis, M. Tullii, Epistolae ad diversos & ad Marcum Brutum, nach der Zeitfolge geordnet, und mit Einleitungen und Anmerkungen zum Schulgebrauch erläutert, von Dr. A. C. Borheck, 1ten Bandes 1te und 2te Abtheilung und 2ter Band, 8.

Diodori Siculi Bibliothecae Historicae libri qui supersunt & fragmenta graece ex Recens. P. Wesselingii curavit M. L. Wachler, Vol. I. P. I. Lib. I-III. 8 maj.

Ewald, J. L. Predigerbeschäftigung und Predigerbetragen, 9tes Heft, gros 8.

Focke, Dr. J. L. A. Unterricht für die Hebammen in der Grafschaft Lippe, 8.

Gebhard, Dr. G. L. biblisches Wörterbuch als Realconcordanz über die sämmtlichen heiligen Bücher des Alten und Neuen Bundes für Prediger und andere Freunde und Verehrer der heiligen Schrift. Mit einer Vorrede des Herrn Geheimen R. Rath Hezel, 2ter Band 1. 2tes und 3ter Band 1tes St. gr. 8.

Grimm, syrische Chrestomathie, 8.

von Hoffmann, Darstellung der reinen Wahrheit gegen die Lügen der Rottbergischen Schrift, betittelt: Vertheidigung gegen einen ehrbeleidigenden Angriff des Präsidenten von Hoffmann zu Detmold und Consorten, 8.

Häseler,

Häseler, J. F. Anfangsgründe der Arithmetik, Algebra, Geometrie und Trigonometrie, 2ter Theil, mit Kupfern, 2te verbesserte und vermehrte Auflage, 8.

Hermanni, J. W. Versuch einer populären Anweisung für den Bürger und Landmann in den Preuß. Staaten, zum vorsichtigen und mit den Grundsätzen des neuen Preuß. Gesetzbuchs übereinstimmenden Verhalten bey den gewöhnlichsten Geschäften des bürgerlichen Lebens, um Processe und Strafen zu verhüten, und in Ruhe und Frieden leben zu können, 8.

Hesiod's Schild des Herakles, nebst den Schilden des Achilleus und Aeneas von Homer und Virgil. Metrisch verdeutscht, mit dem Original begleitet und erläutert von J. D. Hartmann, 8.

Kortum, C. G. T. medicinisch-chirurgisches Handbuch der Augenkrankheiten, 2ter Band, gros 8.

Leun, Dr. J. G. F. Handbuch der kursorischen Lectüre der Bibel Neuen Testaments, für Schulen und Universitäten, 1ter Theil, gros 8.

Loskant, J. des jüngern, praktische Anleitung zur Verfassung der an dem Kaiserlichen Reichs-Cammergerichte üblichen Schriftsätzen, mit mehreren beygefügten Schriften aus den verschiedenen allda vorkommenden Proceßgattungen, gros 8.

Meusel, J. G. fünfter Nachtrag zu der vierten Ausgabe des Gelehrten Teutschlands, gros 8.

Ober-

Otterbein, G. G. Lesebuch für deutsche Schulkinder, 3te Auflage, 8.

Piepenbring, G. H. über die Schädlichkeit der Bleyglasur der gewöhnlichen Töpferwaaren, nebst Anweisung und rechtem Gebrauch eines andern bessern, dauerhafteren und gar nicht schädlichen Küchengeschirrs, 8.

Pothmanns, M. C. Varenholzer Abschieds- und Lemgoer Antrittspredigt, 8.

Rayland, B. J. allgemeinnütziges und zweckmäßiges Handbuch zur Erhaltung und Wiedererlangung der Gesundheit. Ein Lesebuch für Jedermann, 1ster Theil 8.

Sammlung, merkwürdiger, am kaiserlichen Reichskammergerichte entschiedener Rechtsfälle mit ausführlicher Erörterung wichtiger Rechtsfragen, 6ter Theil, 8.

Scherf, J. C. F. Dispensatorium Lippiacum genio moderno accommodatum. Pars II. 8. maj.

— — Briefe über Meinberg, 8.

Stertzenbach, A. Aktenmäßige Erzählung des gegen den Colonus Fischer aus Brake am 15ten April 1794, auf der von Brake nach Detmold führenden Landstraßen verübten Mordes und Straßenraubes, nebst einigen den Gang der Untersuchung und sowohl die That als den Verbrecher betreffenden Bemerkungen, 4.

Ver-

Verzeichnis aller Anonymischen Schriften und Aufsätze in der vierten Ausgabe des gelehrten Teutschlandes, und deren erstem und zweytem Nachtrage, von M. J. S. Ersch, fortgesetzt aus dem dritten und vierten Nachtrage, gros 8.

Vorlesungen über die Federsche Logik und Metaphysik für Anfänger auf Schulen und Universitäten, 2ter Theil, über die Federsche Metaphysik, 8.

— — biblisch = exegetische, über die Dogmatik nach Döderlein, mit vorzüglicher Hinsicht auf das Hezelsche Bibelwerk, für junge Theologen und Prediger, von D. G. 1ten Bandes 1tes St. gros 8.

Wachler, L. Versuch einer allgemeinen Geschichte der Literatur, für studirende Jünglinge und Freunde der Gelehrsamkeit, 2ter Band, 8.

— — Grundriß einer Encyclopädie der theologischen Wissenschaften, zum Gebrauch bey Vorlesungen, 8.

Wahlkapitulationen, die neuesten, Leopolds und Franz II. Nebst einem historisch = publicistischen Commentar, 4 (Vom Herrn Reg. Rath Crome in Gießen.)

Weddigen, P. F. geographisches Handbuch für Kaufleute, 2ter Band, 8.

— — neues westphälisches Magazin zur Geographie, Historie und Statistik, 12tes Heft, 4.

Wör=

Wörterbuch über den Justinus, zum Behuf derer, welche bey Ermangelung eines allgemeinen Wörterbuchs, dieses als Hülfsmittel der Vorbereitung gebrauchen wollen, herausgegeben von A. C. Meineke, 8.

Xenophons, sämmtliche Schriften, aus dem Griechischen übersetzt von A. Chr. und Konr. Borheck, 5ter Theil, gros 8.

00565154 1

Digitized by Google

Google